

Giới thiệu Giác Mơng Thành Tiên

Bạn đang đọc truyện Giác Mơng Thành Tiên của tác giả Chino trên trang đọc truyện online. Truyện nói về một nhân vật tên Đỗ Đăng Phong. Con của một gia đình nông dân đủ sống, tuy ko giàu có và xung túc nhưng cũng đủ ăn đủ mặc. Anh ta với những ước mơ và hoài bão để có thể thoát được cảnh sống nghèo khó ở quê...hành trình của Đăng Phong bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Giác Mơng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Thần Bí Sơn Trang

Đỗ Đăng Phong lững thững bước về phía cây ngô đồng già cỗi, thần thờ ngồi xuống. Quần áo trên người cậu đã rách nát đến không thể rách nát hơn, toàn thân bám đầy bụi đất. ánh mắt cậu nhìn về phía vầng mặt trời to tròn và đỏ lựng đang dần rơi xuống dãy núi phía tây chứa một chút gì đó như hoài niệm, không hề hợp với tuổi tác. Những áng hồng hoàng hôn lẫn vào khói bếp từ một vài nhà bốc lên cao khiến cái làng Nhặt Tân nghèo nàn này cũng trở nên lung linh huyền ảo. Đăng Phong thở dài xoa xoa bụng, lại một ngày nữa sắp trôi qua, thêm một ngày chịu đói.

Đăng Phong vốn là con út một gia đình nông dân, tuy không giàu có gì nhưng cũng đủ ăn đủ mặc, trong nhà ngoài cha mẹ còn có anh trai mười sáu tuổi tên Đỗ Đồng, cuộc sống thanh nhàn vui vẻ. Nhưng khi quân Nguyên Mông tràn vào xâm chiếm bờ cõi Đại Việt, xóm nghèo cũng chẳng còn được bình yên. Cả nhà chỉ còn mỗi mình cậu sống sót. Đó là chuyện đã xảy ra được một năm, khi Đăng Phong chưa tròn tám tuổi. Cậu sống bằng việc lên núi đào củ mài ăn, lâu lâu những người hàng xóm trước đây lại dúi cho một ít bát cháo loãng. Họ cũng chẳng có gì nhiều mà cho cậu thêm, chiến tranh đã cướp đi rất nhiều thứ.

Vàng dương đã khuất một phần sau dãy núi, trong thôn mọi người cũng đã bắt đầu rục rịch trở về nhà. Hoàng hôn có chút gì đó cô đơn, có chút gì buồn bã.

Trên con đường mòn xuyên qua cánh đồng đầu làng xuất hiện một nhóm người cưỡi ngựa phi nhanh, kéo theo một dải bụi dài mù mịt. Đi đầu tiên là một trung niên tầm ba mươi, ba mươi tuổi, đầu đội nón mây, mặc áo bào dài đỏ thẫm, gương mặt nhẵn không râu nhưng nhìn lại rất có uy. Theo sau là chừng hơn ba mươi người mặc quần áo thống nhất màu đen, hông đeo kiếm, gương mặt ai cũng tỏ ra nghiêm nghị. Đoàn người tới vòng qua bụi tre đầu làng thì phi ngựa chậm lại, từ từ tiến vào. Khi đi tới gần cây ngô đồng to lớn người đàn ông trung niên liếc mắt thấy Đỗ Đăng Phong, bèn nhảy xuống ngựa, bước lại, hơi cúi mặt gần cậu hỏi :

" Cậu nhỏ tên gì ?"

Khi người này cất tiếng xong Đăng Phong mới thu hồi ánh mắt mông lung theo đuôi mặt trời của mình, nhìn người này một thoáng rồi trả lời :

" Đỗ Đăng Phong "

Người đàn ông gật đầu, lại hỏi tiếp :

" Sao không về nhà ?"

Đỗ Đăng Phong vẫn nhìn vào người xa lạ này không chớp mắt, trả lời giọng bình thản :

" Không có nhà !"

Người đàn ông hơi trầm ngâm chốc lát, cũng không vì kiểu nói chuyện của Đăng Phong mà tức giận, ngược lại cười ôn hòa nói :

" Ta nhìn cậu có thiên khiếu luyện võ, cậu có đồng ý theo ta không ?"

Đăng Phong nghe vậy gương mặt cũng không có một chút biểu tình khác lạ, gật đầu chỉ nói một chữ :

" Được "

Đoàn người chậm rãi đi qua ngôi làng, sau khi tới chỗ hoang vu lại tiếp tục phi ngựa nhanh chóng lao đi, nhưng khác với vừa rồi là trên ngựa người cầm đầu có thêm một cậu bé gầy gò chừng chín tuổi.

Bốn năm sau !

Tại một khu biệt viện to lớn nằm khuất sâu trong rừng cây, những ánh nắng ấm áp đầu tiên của ngày mới rơi vào những hạt sương đọng lại trên lá, lóe lên những hào quang mỹ lệ, tiếng chim chóc gọi nhau hòa vào tiếng gió vi vu của đại ngàn, hương hoa rừng thoảng thoảng. Một người đàn ông trung niên

gương mặt có hai vết sẹo bên má trông vô cùng dữ tợn bước đi xuyên qua một dãy hành lang dài, qua một khoảng sân rộng, bước tới một căn nhà rộng lớn nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Bên trong có khoảng hai mươi người đang ngồi yên lặng xếp thành một hình tròn, ở giữa là một đồng vũ khí đủ loại. Mấy người này đều mặc quần áo màu đen bằng vải mềm, khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi. Khi thấy người đàn ông mọi người đều đứng dậy cúi đầu chào, động tác vô cùng thống nhất và không hề phát ra tiếng động nào. Người đàn ông mặt sẹo nhìn lướt qua tất cả một lượt rồi xoay người quay ra, buông một câu cụt ngủn :

" Chọn vũ khí rồi theo ta"

Mấy người thiếu niên đều bước tới chọn cho mình binh khí, người chọn thương, người chọn đao, kẻ chọn kiếm, không ai nói với ai câu nào đi theo người mặt sẹo. Vòng qua mấy căn nhà lớn, một người đã có mặt trong một rừng tre xanh tươi bạt ngàn, có ba người đã đợi sẵn ở đó. Hai người đứng hai bên cũng vận đồ đen, tay quần vải trắng kín mít khoanh trước ngực, ánh mắt sắc nhọn, gương mặt không biểu tình gì, còn người đứng trước thì cao lớn vạm vỡ hơn, mặc áo bào dài màu xanh nhạt, đầu đội nón tre vành rộng che kín cả khuôn mặt. Người mặt sẹo bước tới cúi đầu với người này một cái rồi tự động đứng sang một bên. Lúc này mấy thiếu niên đã im lặng bước tới gần đó đứng thành ba hàng, đồng loạt cúi người một thoáng. Người đội nón bước tới hai bước, cất giọng sang sảng :

" Một đối một, bất kể thủ đoạn, hoặc đầu hàng hoặc chết, ba người đứng đầu được tới sau núi luyện võ tiếp, còn lại sẽ xuống núi làm việc, hiểu cả chưa ?"

" Hiểu !"

Người nọ vừa nói xong thì tất cả đều ứng tiếng. Người nọ gật đầu, lấy tay chỉ hai gã thiếu niên đứng cạnh nhau hàng đầu tiên, hai người đồng loạt bước ra chừng hai mươi bước, tách ra cách nhau năm bước, rồi nâng vũ khí lên thủ thế. Một người bên trái hơi lùn một chút, cầm chiếc chùy đẩy gai nhọn cán dài, hành động tuy bình tĩnh nhưng ánh mắt rất ngưng trọng hô tên mình :

" Chu Tuấn"

Thiếu niên còn lại cầm một thanh kiếm dài hơn nửa người, gương mặt thần nhiên có chút quen thuộc, đúng là cậu nhóc bốn năm trước :

" Đỗ Đăng Phong"

Chu Tuấn hét lên một tiếng dài huy động chùy quét một đường thẳng đến đầu đối thủ, khí thế vô cùng, tốc độ cực nhanh. Chùy còn chưa tới mà gió đã phả vào mặt Đăng Phong. Nếu trúng một chiêu này thì chắc chắn phải chết không còn nghi ngờ gì nữa. Đăng Phong ánh mắt lạnh lẽo lên, chân khẽ di chuyển một chút đã dễ dàng tránh mũi chùy, rồi nhảy lên đạp vào một thân tre gần đó thuận thế áp sát Chu Tuấn. Vũ khí dài sẽ bất lợi khi cận chiến. Động tác Đăng Phong nhẹ nhàng và khá tử tôn, nhưng thực ra tốc độ lại rất nhanh. Tuy nhiên Chu Tuấn cũng biết trước một đòn khó có thể hạ được Đăng Phong, cho nên trước khi tung ra một chiêu đã vận sẵn lực chân, lập tức bật lên cao tay kéo mạnh chùy lại. Mũi chùy đập nát một thân tre rồi vẽ một vòng tròn, trước ngăn không cho đối thủ tiến lại gần, sau đó mới tính đến tiếp tục tấn công. Chu Tuấn rất kiêng kỵ kiếm pháp và thân pháp của Đăng Phong. Tuy hai người chưa bao giờ chính thức đánh với nhau, nhưng năm ngoái hắn đã tận mắt thấy Đăng Phong động thủ. Vốn không biết chuyện gì đã xảy ra mà đại sư huynh Tàn Liệt khiêu chiến sinh tử với cậu ta. Đại sư huynh là một trong những người gia nhập sơn trang này sớm nhất, thực lực vô cùng cao cường, vậy mà sau bảy chiêu đã bị Đăng Phong lấy mất đầu. Từ đó cái tên Đỗ Đăng Phong vô cùng nổi danh trong sơn trang bí ẩn này.

Đăng Phong đang lao tới thì bị một đường chùy quét tới cản lại, nếu không nhanh chóng tránh đi thì sẽ bị trọng thương. Nhưng với một góc độ khó tin cậu không những không lùi mà còn tiến nhanh hơn, tung cả người áp sát thân chùy, sau đó lách mình chân đạp một cái thật mạnh. “ Bốp “ một tiếng vang lên, tay Chu Tuấn tê rần, không thể nắm chặt được vũ khí, sợ hãi xoay người lộn một vòng trên không, uốn người qua một cây tre gần đó rơi xuống đất. Cậu ta chưa kịp đứng vững thì đã cảm thấy một vật sắc bén truyền ra từng đợt khí lạnh đã kề ngay cổ, vội vàng hét lên :

"Ta nhận thua !"

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Âm Sát

Lúc này Đăng Phong mới thu lại cây kiếm, bước về một chỗ bên trái đứng riêng ở đó, gương mặt không có chút biến hóa, cứ như cậu chỉ là người đứng ngoài quan sát trận chiến vừa rồi. Chu Tuấn lắc đầu chán nản, không ngờ chỉ tiếp một chiêu cũng không nổi, xem ra sắp tới phải xuống núi làm nhiệm vụ thập tử nhất sinh rồi. Chu Tuấn ở sơn trang thần bí này cũng đã gần sáu năm, nhưng cậu cũng không biết một chút gì. Ở đây có gần một trăm đứa trẻ, tuổi nhỏ nhất chừng sáu bảy tuổi, mà lớn nhất cũng chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đa số đều là những đứa trẻ lang thang đói rách khắp cả nước, lần lượt được mang về. Tất cả đều phải trải qua những bài tập vô cùng khắc khe, thậm chí không cần thận là mất mạng như chơi. Không một ai nói cho chúng ra ngoài sẽ làm gì, thậm chí chúng đang làm việc cho ai cũng là một ẩn số, chỉ biết rằng, chúng đang dần trở thành những sát thủ chuyên nghiệp, được học võ công, ẩn nấp, ám toán, hạ độc ... đủ hết mọi thủ đoạn

Người đội nón liếc nhìn Đăng Phong gật đầu có vẻ hài lòng, vẫy tay ra hiệu cho thuộc hạ. Trung niên mặt sẹo hiểu ý, cúi người cung kính rồi quét mắt qua đám thiếu niên hô lớn :

"Đỗ Đăng Phong thắng, tiếp theo Hoàng Chuân và Bá Đình !"

Lời vừa dứt có hai thiếu niên bước ra, một người cảm thương và một người vác đại đao, sau khi cúi đầu chào nhau một chút bắt đầu lao vào chém giết.

Đỗ Đăng Phong lúc này cũng không nhàn nhả. Tuy tỏ ra hờ hững nhưng tất cả hành động dù là nhỏ nhất của hai người đang đối chiến đều bị cậu quan sát. Một trong hai người có thể sẽ là đối thủ tiếp theo của cậu. Hoàng Chuân cầm thanh đao to lớn nhưng huy động lại rất nhẹ nhàng, cứ như cậu ta cầm không phải là đao mà là một sợi lông gà vậy. Mạnh mẽ đủ, tốc độ tốt, khí thế có thừa, ép cho Bá Đình không kịp thở, từ đầu đến cuối chỉ biết thủ mà không biết công. Tuy nhiên Đăng Phong xem tới đó lại hơi lắc đầu, người này quá nóng nảy vô mưu, bắt đầu chú ý người cảm thương hơn một chút. Nhìn có vẻ như Bá Đình đang hoàn toàn yếu thế, phải liên tục nói rộng khoảng cách không để Hoàng Chuân áp sát, nhưng Đăng Phong thấy cậu ta cước bộ bình ổn không loạn, rõ ràng đang đợi đối thủ lộ ra sơ hở sẽ một kích phân định thắng thua. Bá Đình đâm ra một thương hụt, đầu thương bị kẹp giữa hai gốc tre, Hoàng Chuân thấy vậy vội vàng lướt tới muốn chớp thời cơ này kết thúc trận đấu. Bá Đình nắm cán thương hơi lách sang phải tránh được một đao Hoàng Chuân chém tới, rồi lại tiếp tục lùi ra, cả cây thương bị lực đạo uốn cong, hai gốc tre kẹp đầu thương đã phát ra tiếng răng rắc. Lúc này Hoàng Chuân mới biết tình thế không ổn, phi thân nhảy lên nhưng đã muộn, Bá Đình buông tay, đồng thời đạp mạnh chân xuống đất nhảy lên. Ngọn thương vừa được buông ra lập tức rít lên một tiếng rồi quét một đường vòng cực nhanh, để lại một loạt tàn ảnh. "Bốp" một tiếng vang lên, kèm theo những âm thanh nhỏ hơn như xương cốt bị gãy, cây thương đã đánh trúng đùi Hoàng Chuân, khiến cậu ta đau đớn bắn mạnh ra sau, roi bịch xuống mặt đất. Lúc này Bá Đình đã phi thân tới nắm lấy ngọn thương vừa bị bật ra, chỉ thẳng vào đầu đối phương. Hoàng Chuân đau đớn đến gân mặt nổi lên, mồ hôi lấm tấm, hai tay ôm lấy đùi không thể đứng dậy, đau đớn kịch liệt nhưng không giám có chút chậm trễ thốt lên :

"Ta nhận thua !"

Bá Đình thu thương về, bước lại đứng kế bên Đăng Phong, còn Hoàng Chuân thì được một người thị vệ phía sau người đội nón tre đưa đi trị thương.

Tiếp đó người mặt sẹo lại cất tiếng :

" Bá Đình thắng, tiếp theo Liệt Hiên và Trần Quang Dạ"

...

Năm năm sau !

Ánh trăng mờ nhạt đang cố gắng bay lên cao, lại càng âm ảm vì những áng mây đen xám dần che khuất. Bầy trời cũng chỉ lẻ loi mấy ngôi sao mờ ảo. Đêm tối, Thời tiết như sắp có mưa, đúng là thời điểm thích hợp nhất để ra tay giết người. Kinh thành Thăng Long nằm im trong bóng tối như một con quái vật khổng lồ đang mơ màng ngủ, mà mất nó chính là ánh sáng lung linh chiếu ra từ khu cấm thành và hoàng thành. Một tốp ba người không một tiếng động lách qua con phố rộng, ẩn mình trong bóng tối cạnh một cửa hiệu bán vải đã sớm đóng cửa. Ba người mặc đồ đen, che kín mặt như hoàn toàn hòa lẫn một thể với đêm đen xung quanh. Đây là khu vực ngoài cùng của Thăng Long Thành, là nơi dành cho dân thường, mục tiêu của ba người là hoàng thành, nơi dành cho quan lại cao cấp. Sau khi xác định bốn phía đều yên tĩnh, một người liền quay lại dùng tay ra hiệu cho hai người còn lại. Hai người gật đầu rồi lẫn mất trong màn đêm, không biết đã đi đâu. Người còn lại đảo mắt quan sát xung quanh một lượt nữa, sau đó mới như một con gió lướt qua bên kia con đường, lại hòa vào bóng tối cũng không thấy dấu nữa.

Khu Tả Hành Viện, một tòa đệ phủ xa hoa khá rộng lớn, xung quang là tường cao hào sâu bao bọc, bên trong đèn đuốc sáng rõ, vệ sĩ canh phòng từng tốp vô cùng nghiêm mật. Đây là phủ của một viên bình chương phó sự nhập nội hành khiển, quan bát phẩm của trung ương, có thể coi là quyền cao chức trọng, được diện kiến hoàng thượng khá thường xuyên.

Một con gió nhẹ lay động hàng liễu trông ven tường, không kinh động đến bất kỳ ai. Một tốp thị vệ cầm đuốc từ khu ngoài cổng chính đi vòng vào, có mấy gã vừa đi vừa ngáp dài, dường như cũng không coi trọng việc tuần tra cho lắm. Hoàng thành có thị vệ canh phòng nghiêm mật thì làm gì có đạo chích nào lọt vào được tới đây, với lại đại nhân trong nhà nổi tiếng nọt sao lại để mất lòng mấy đại quan khác được. Thế nhưng bọn họ nếu không đi tuần thì làm gì có bạc mà cho người nhà sinh sống, cho nên cũng chỉ làm qua loa lấy lệ mà thôi. Khi tốp tuần tra vừa đi khuất thì từ góc tối trong hàng liễu đi ra một người. Đúng là một trong ba người áo đen lúc nãy. Gã nhìn theo đội tuần tra một lúc rồi nhẹ nhàng tung người bay qua khoảng sân rộng, người dính sát vào vách tường, men theo đó đi sâu vào tòa phủ đệ. Phía trước có hai gã hông đeo kiếm đứng trước một tòa nhà, phía trong đã sớm tắt đèn. Người áo đen nhìn qua một chút rồi nhẹ nhàng phi thân lên mái nhà, nhảy qua trên đầu hai gã lính gác ngủ gà ngủ gật, dõ một viên ngói lên áp tai xuống. Có tiếng thờ nhẹ, trong nhà có ba người phụ nữ đang ngủ say. Xác định không phải là mục tiêu của mình, gã đặt lại viên ngói rồi rón rén bước trên mái nhà, phi thân qua tòa nhà tiếp theo. Tòa nhà này hai tầng, chỉ có lính gác phía dưới nên gã nhẹ nhàng đáp xuống ban công tầng hai, áp tai vào cửa nghe ngóng. Chỉ có một người phụ nữ ! Dựa vào quy mô thì đáng ra đây phải là nơi nghỉ ngơi của gia chủ mới đúng, chẳng lẽ hân đang ngủ với vợ bé ?

Gã nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, dùng bộ pháp vô cùng nhanh chóng chui vào một hành lang tối đen tạo thành giữa hai căn nhà, định nghe ngóng tiếp thì thấy trước mắt bên kia khoảng sân trông có một gian nhà nhỏ đang có ánh đèn, còn có tiếng nói chuyện. Gã ngưng thần nghe ngóng. Giọng một người đàn ông trầm ổn nói :

"Hừ, Trần Khắc Chung hân có thực tài gì mà đòi đề đầu cưới cổ bản quan. Cứ làm như mình thanh liêm lắm. Ông ta cũng chỉ dựa vào ba tác lưởi mà từ một gã họ Đỗ nho nhỏ được hoàng gia ban cho họ Trần. Ta thấy hoàng gia đúng là bị ông ta làm mờ mắt cả rồi"

Một giọng đàn bà nghe đã biết là hạng lăng lợ thủ thi :

"Ông ta đang nắm quyền lớn như vậy, ông vẫn cứ phải nhịn đã, đợt lần này vu oan chết ông ta, không còn ai cản trở thì cái chức chánh sự tả hành khiển

còn ai có thể tranh với ông nữa"

Người đàn ông không cho là đúng nói:

" Cũng chưa chắc đã như vậy, ông ta là một con cáo già, dường như đã có ý nghi ngờ, muốn hành động cũng không dễ. Và lại cho dù vu oan thành công thì cũng chưa hẳn hoàng thất sẽ trị ông ta. Nhớ gần đây em trai ông ta Đỗ Thiên Hư mắc tội, người ta kiện lên tới tận hoàng thượng mà ngài vẫn chỉ mất nhấm nhát mờ cho qua."

Nghe tới đây gã áo đen ẩn thân bên ngoài đã xác định được mục tiêu, cũng không muốn nghe chuyện đầu đuôi nơi quan trường thêm nữa, ló đầu ra nhìn quanh một lượt. Quanh sân có tám tên thị vệ, mấy đội tuần tra cứ khoảng mười phút lại qua một lần, bây giờ đội tuần tra mới đi qua, như vậy gã có mười phút để hành động. Gã nhắm tính một chút rồi lập tức hành động, thò tay vào túi nắm chín mũi phi châm kẹp vào giữa các ngón tay, đập mạnh chân bay ra khỏi bóng tối, hai tay vẩy liên tục. Tám gã thị vệ vừa thấy một bóng đen lao ra, chưa kịp phản ứng đã thấy ngực trái lạnh lạnh, sau đó ngã xuống không còn biết gì. Gã sát thủ xử lý nhanh gọn đám thị vệ xong cũng không chần chừ đập cửa lao vào gian phòng kia. Một người đàn ông giáng hơi nhỏ con đang ôm một ả cũng có chút tư sắc rù rì tâm sự, cả hai không mảnh vải che thân. Thấy người lạ bước vào cả hai hồn vía lên mây, đồ người một lúc không kịp phản ứng. Nhưng tiếc thay họ không bao giờ còn cơ hội để phản ứng, gã sát thủ đã rút kiếm chém một nhát lấy luôn mạng hai người, máu chưa kịp phun ra thì gã đã xoay người bỏ đi, không thêm kiểm tra thêm xem hai người thực sự đã chết hay chưa

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Đỗ Đăng Phong

Một tiếng tù và thổi vang lên, sau đó gần cả trăm gã thị vệ lao đến, một gã hét lớn :

"Có thích khách, đại nhân đã bị hại, mau truy bắt hung thủ"

Cả tòa phủ đệ đèn đuốc thấp lên sáng như ban ngày, tiếng huyền não làm mấy nhà hàng xóm cũng phải choáng tỉnh. Tất cả thị vệ bắt đầu lung sục khắp nơi, một lúc sau đó thị vệ hoàng thành cũng từng tốp kéo đến, bao vây khu vực đó mấy vòng ruồi muỗi cũng không lọt, xử lý vô cùng nhanh. Xem ra đám thị vệ này cũng không hẳn là một đám toi com. Gã sát thủ sau khi xong việc lập tức phi thân ra khỏi phủ đệ, lẩn vào bóng tối, muốn nhanh chóng trốn thoát khỏi hoàng thành. Đáng tiếc thị vệ hoàng thành phản ứng quá nhanh, đã thiết lập ba bốn vòng vây, nhưng vẫn chưa hết mà càng lúc có càng nhiều người kéo đến. Thấy vậy gã sát thủ cũng không hề hoảng hốt, nhẹ nhàng di chuyển sát vách tường một tòa phủ khác cách đó khá xa, lẩn vào một góc tối ngồi im. Một đội nhân mã khoảng gần năm mươi người đang từ từ kiểm tra khắp các con phố, dần tiến lại gần chỗ gã ẩn nấp. Tới lúc chỉ cách gã một dãy phủ đệ nữa vẫn chưa thấy gã động thân. Đúng lúc này có tiếng hét lên :

"Phát hiện tung tích hung thủ ở phía tây, tập trung mọi lực lượng truy bắt"

Lập tức hàng loạt nhân mã chuyển hướng, nhanh chóng bỏ qua khu vực này mà kéo cả về phía tây. Đội lực lượng thị vệ đi gần hết chỉ còn mấy người canh giới gã mới đứng dậy, phi thân lao đi. Nếu cả đội quân săn sát thì gã khó lòng tránh thoát, nhưng chỉ một vào tên riêng lẻ thì còn chưa đủ trình độ phát hiện ra hành tung của gã.

Bên bờ một đoạn nào đó của nhánh sông Tô Lịch ngoài kinh thành có buộc sẵn ba con ngựa đen bên gốc liễu, hòa lẫn vào màn đêm. Bất chợt một bóng đen vô thanh vô thức từ trên cây liễu phi thân xuống ngồi sẵn trên lưng ngựa. Con ngựa tuy giật mình nhưng không hề kêu lên tiếng nào, có vẻ được huấn luyện vô cùng tốt. Một lúc sau lại có một người nữa nhanh như gió lao ra, cũng nhảy lên lưng ngựa, người này quay sang nói :

"Đã xong nhiệm vụ lần này rồi chứ Đỗ Huỳnh ?"

Người tới trước gật đầu nhưng không nói thêm gì. Người kia nghe vậy thì thở dài nhẹ nhõm cười nói :

"Gã này quá nhát gan, suốt ngày ru rú trong hoàng thành, may lần này có Đỗ Huỳnh nếu không cũng vô cùng rắc rối"

Một lúc sau người cuối cùng cũng tới hội họp, nhưng gã thở hồng hộc, xem ra cũng phải trở ra chân công phu mới chạy thoát. Gã tới liền nhảy lên ngựa, ba người đồng thời xé rách bộ quần áo màu đen và tháo khăn bịt mặt, để lộ bên trong đã mặc sẵn những bộ quần áo khác nhau. Một kẻ là quan viên cấp thấp, hai kẻ còn lại mặc quần áo vải nâu tầm thường giống như gia đình trong nhà quan lại vậy. Một trong ba người đứng là Đỗ Đăng Phong, ba người thúc ngựa lao đi, biến mất trong màn đêm

Phủ Đại Hành Khiển đại nhân, trong thư phòng ánh nến còn leo lắt, có một người đàn ông trung niên đã hơn bốn mươi tuổi, đầu đã lấm tấm điểm bạc, ngồi sau chiếc bàn rộng, trên đó để chi chít các giấy tờ. Hai hàng lông mày ông nhíu lại, hai tay bóp trán lộ rõ vẻ suy tư và mệt mỏi, nhưng ánh mắt thì lấp lánh hữu thần, tinh quang như điện xẹt. Bỗng có bóng người đứng bên ngoài, gõ cửa theo một tiết tấu vô cùng đặc biệt, rõ ràng là ám hiệu. Người trung niên ngồi ngả người sau ghế tựa cất tiếng :

" Vào đi !"

Một gia nô có vẻ hơi ốm yếu, lưng còng một chút bước vào, nhưng sau khi khép cửa xong thì khí chất hoàn toàn thay đổi, nào còn là một ông lão bạc nhược nữa, rõ ràng là một cao thủ võ lâm thân thủ không hề tầm thường. Ánh mắt vốn mờ đục cũng bắn ra từng luồng tinh quang, bước tới hai bước cúi người thi lễ :

" Trang chủ, thuộc hạ vừa nhận được tin nhóm Đỗ Đăng Phong vừa triệt hạ được Hưng Việt Hội, đã lấy đủ đầu lâu của toàn bộ giới lãnh đạo hội này, hiện đang chờ ở phân đà Châu Nhật Nam đợi nhận nhiệm vụ"

Người được gọi là trang chủ đúng là người trước đây đã đích thân đón Đăng Phong, đại quan Trần Khắc Chung đang được hoàng thượng trọng dụng. Ông ta vỗ mạnh bàn cao hứng cười nói :

"Ha ha, lại là Đỗ Đăng Phong, quả nhiên bốn nhân không nhìn nhầm người !"

Gã cao thủ đối diện cũng gạt đầu tán thưởng :

" Cậu ta trước khi xuống núi đã đánh bại được tất cả những cao thủ mạnh nhất của Thần Bí Sơn Trang chúng ta, tiềm lực còn vô hạn lượng. Cậu ta còn sáng tạo ra một bộ pháp mà ngay cả thuộc hạ muốn nhìn ra điều gì cũng khó, chứ đừng nói gì là phá"

Về cao hứng trên mặt trang chủ ngày càng nồng đậm, cười không thể khép miệng. Trần Khắc Chung ông vốn là một viên quan nhỏ, chèo chống trong chốn quan trường, nhờ vào thực tài mà được hoàng thượng yêu mến, có địa vị như ngày nay. Thế nhưng trong triều đình có rất nhiều kẻ muốn chọc phá ông, cũng bởi ông không mang họ Trần chân chính, mà chỉ là do lập công lớn nên được đổi từ họ Đỗ sang họ Trần. Những kẻ đó trong tối ngoài sáng đều dở mọi thủ đoạn đối phó với ông, cho nên ông đã không tiếc hết thảy mọi cao thủ trong thiên hạ về lập nên Thần Bí Sơn Trang, trước tự bảo vệ mình, sau đó là phản kích. Con người ông học rộng tài cao, tầm nhìn lại vô cùng bao quát nên dù trải qua bao nhiêu sóng gió vẫn vững vàng không ngã.

Trần Khắc Chung suy nghĩ chốc lát rồi nói :

" Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện rồi, báo cho Đăng Phong tạm thời án binh bất động. Hẳn những kẻ kia cũng đã nhận được bài học đắt giá, cứ cho chúng từ từ suy ngẫm đi !"

Gã cao thủ ôm quyền nói :

" Tuân mệnh !"

Gã định quay lưng lui ra thì Khắc Chung đột nhiên nói :

" Sắp tới ta cần đại diện triều đình đi thị sát dân chúng ở trấn Tây Bình, người báo Đăng Phong tới đó, ta sẽ đích thân gặp mặt cậu ta !"

" Trang chủ, người..." Gã kia vội muốn khuyên can, nhưng Khắc Chung đã khoát tay nói tiếp :

"Nhân tài phải được tin dùng mới chân chính là nhân tài, bốn nhân muốn hoàn toàn thu phục cậu ta, như vậy lực lượng của chúng ta mới mạnh lên thêm nhiều được"

Gã kia nghe trang chủ nói vậy cũng không nhiều lời ngăn cản nữa, trang chủ xưa nay luôn nhìn xa trông rộng, đối nhân xử thế cực kỳ lão luyện nên không có gì phải lo lắng :

" Được, thuộc hạ sẽ chuyển lời"

Hai tuần sau !

Phúc Khang là một huyện khá giàu có trực thuộc Tây Bình, dù là hai lần chiến tranh cũng không hề bị tổn hại, kinh tế giao thông đều vô cùng phát triển. Trên dòng sông Lê Thủy thơ mộng có một đoàn thuyền đang trôi đi chậm rãi, một chiếc lớn đi đầu và sáu chiếc nhỏ hơn xung quanh, tất cả đều cắm cờ Đại Việt, cho biết thân phận của người trên thuyền là đại quan của triều đình. Tới một đoạn bờ sông đi qua trung tâm Phúc Khang, trên đó đã có mấy chục người đợi sẵn, đa số đều mặc quan phục, xung quanh binh lính thủ vệ nghiêm cẩn. Đoàn thuyền nhẹ nhàng tấp vào bờ, quân lính trên thuyền nhảy xuống bến, bắc một cái cầu nối thuyền lớn với bờ sông, sau đó đứng làm hai hàng hai bên. Từ thuyền lớn có bốn người bước ra, trong đó một người mặc quan phục lộng lẫy, gương mặt uy nghiêm, những người còn lại đích thị là hộ vệ thân tín, đứng là đoàn người Trần Khắc Chung. Thấy người này xuất hiện, lập tức quan lại trên bờ liền tui cười ôm quyền cung kính nói :

" Đại Hành Khiển đại nhân giá đáo chúng hạ quan không kịp nghênh đón từ xa, mong đại nhân thứ tội"

Khắc Chung đảo mắt một chút, thấy đa số quan lại lớn bé trong Tây Bình gần như có mặt đầy đủ, cũng gạt đầu ôm quyền cười nói :

"Bản quan không ngờ lại được các vị đại nhân tận tình tiếp đón thế này, thật là hữu hạnh !"

Đám quan lại luôn miệng không giám, sau đó lui bước tạo thành một lối đi lớn nhường Đại Hành Khiển đại nhân đi trước, họ mới giám theo sau. Khắc Chung cũng không làm ra vẻ gì ung dung bước đi, đám cận vệ xung quanh cũng không rời nửa bước. Nhiệm vụ duy nhất của họ là đảm bảo an nguy cho đại nhân.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Thành Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Mai Phục

Chiều đãi đại quan trung ương, lại là người gần đây hoàng thượng vô cùng sủng ái, cho nên đám quan địa phương cũng không giám keo kiệt. Một bữa tiệc xa hoa diễn ra trong phủ đệ xoa hoa nhất châu Phúc Khang. Trần Khắc Chung đương nhiên là nhân vật chính của buổi chiều đãi, ông luôn cười nói vui vẻ với đám quan lại. Muốn đứng vững trên quan trường thì phải có thế lực của riêng mình, cho nên ông cũng không ngại giao hảo nhiều hơn một chút. Ăn uống no say rồi tới mỹ nữ đánh đàn múa hát, tới tận đêm khuya mới tàn tiệc.

Sáng sớm hôm sau, Khắc Chung đã dậy sớm, bắt đầu xem xét sổ sách ghi chép của các quan lại, sau đó đích thân thị sát dân tình. Công việc vô cùng thuận lợi, chỉ mất thêm hai tuần ông đã nắm rõ được tình hình ở Trấn Tây Bình, bắt đầu soạn tấu chương để về trình báo với hoàng thượng.

Đêm hôm đó, ông đang ngồi viết lách dưới ánh đèn cây thì có tiếng gõ cửa, lại là nhịp điệu đặc thù kia. Ông không vội ngừng bút nói :

" Vào đi !"

Một người vận quần áo vệ sỹ bước vào cúi người nói :

" Đỗ Đăng Phong đã ở ngoài đại sảnh chờ, trang chủ có gặp ngay hay không?"

" Được, ta ra liền " Khắc Chung nghe vậy thì đặt cây bút xuống, lập tức đứng dậy.

Tên thuộc hạ cung kính đứng đợi, sau đó dẫn đường ông tới đại sảnh, có ba người đang đàm luận trong đó. Nói là đàm luận nhưng thực chất là hai người nói còn một người nghe, chỉ lâu lâu gật đầu nói một hai chữ, đúng là Đỗ Đăng Phong, còn hai người kia cũng là hai đại cao thủ thân tín của Đại Hành Khiển Trần Khắc Chung. Hai người đang nói chuyện bỗng im lặng, đứng lên nhìn ra cửa. Một cao thủ luôn có giác quan linh mẫn hơn xa người thường, họ đã phát hiện ra hai người đang tới, bước chân vững mà trầm ổn, rõ ràng là hai cao thủ. Trần Khắc Chung đi trước xuất hiện nơi cửa, ha ha bước vào cười nói :

" Đỗ Đăng Phong, không biết cậu còn nhớ lão già này không ?"

Hai vị kia thấy ông thì lập tức thì lễ một tiếng “trang chủ”, còn Đăng Phong thì ôm quyền :

" Ân công, đích thực là người !"

Trần Khắc Chung ra hiệu cho mọi người cùng ngồi xuống, nhìn Đăng Phong kỹ một chút gật đầu khen ngợi :

" Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, hai chữ ân công ta thật không giám nhận, cậu chắc cũng đoán được ta là ai rồi !"

Đăng Phong gật đầu nói :

" Đại Hành Khiển Trần Khắc Chung đại nhân, Hắc Diện tiên sinh trang chủ Thần Bí sơn trang"

Khắc Chung không hề ngạc nhiên gật đầu khen một câu :

" Quả nhiên cậu đã sớm biết rõ thân phận của ta. Cậu đã vì ta mà lập rất nhiều công lớn, đáng ra ta nên để cậu tung bay khắp chốn giang hồ. Nhưng đại cuộc còn chưa định, nay ta muốn cậu về bên cạnh ta làm việc, không biết ý cậu thế nào ?"

Đăng Phong cũng không hề suy nghĩ nhiều lập tức ôm quyền :

" Tuân mệnh !"

Lúc này vừa có người mang đồ ăn và rượu tới, Trần Khắc Chung tự tay rót cho mỗi người một chén rồi nói :

" Tốt, ở đây đều là những người thân tín nhất của ta, chúng ta hôm nay say một bữa, từ ngày mai Đăng Phong sẽ dưới danh nghĩa cận vệ của ta, cùng theo về kinh thành"

Bốn người đều là tuyệt thế cao thủ, ngồi một chỗ khiến khí thế nhất thời dâng cao, cùng Trần Khắc Chung chén chú chén anh tới tận trăng treo đỉnh đầu

mới tàn cuộc.

Hai ngày sau !

Trăng thanh gió mát, một đội nhân mã chừng hơn bốn mươi người bao quanh một chiếc xe ngựa khá lớn, bên trong còn leo lắt ánh đèn, từ từ tiến qua một cốc khẩu hoang vu. Đỗ Đăng Phong cùng với một người tên là Trung Chuyên cưỡi ngựa đi đầu tiên, hai cao thủ khác đi phía sau đoàn. Trung Chuyên là một đạo khách đã thành danh trên giang hồ từ khi Đăng Phong còn chưa lọt lòng mẹ, không biết Khắc Chung đã dùng thủ đoạn gì mà không những triệu tập được mấy đại cao thủ về dưới trướng mà còn khiến họ vô cùng trung thành. Trung Chuyên vừa đi vừa tám chuyện :

"Đỗ huynh đệ, bộ pháp của người quả nhiên xuất quỷ nhập thần, không biết tên gọi là gì ?"

Đối với cao thủ có nghĩa khí như Trung Chuyên, Đỗ Đăng Phong cũng rất khách khí. Cậu cũng chưa tự đại đến mức coi mọi cao thủ trên giang hồ như cỏ rác. Trung Chuyên này nếu tay đã xuất đao thì như rồng như hổ, có rất nhiều thứ đáng để cậu học hỏi, đặc biệt nhất là kinh nghiệm thực chiến của đôi phương vô cùng phong phú. Đăng Phong cười nói :

"Trung lão ca quả đề cao tiểu đệ rồi, bộ pháp tiểu đệ dựa vào bát quái và ngũ hành trận, cộng với tâm pháp Thủy Động Công mà tự mình nghĩ ra, còn có rất nhiều khiếm khuyết, tiểu đệ còn chưa có đặt tên !"

Trung Chuyên mở to mắt nhìn Đăng Phong, sau đó thờ dài nói :

"Đúng là lão ca ta già rồi, tuy có chút tiếng tăm trên giang hồ nhưng võ công cũng là học lại của tiền nhân. Không ngờ Đỗ huynh đệ còn trẻ vậy đã có khí độ của một nhất đại tông sư, lão ca bội phục !"

Đỗ Đăng Phong đang định khách sáo một hai câu thì đột nhiên im bặt. Không những cậu mà Trung Chuyên cũng ánh mắt ngưng trọng, khẽ liếc sang thấy biểu tình của Đăng Phong thì bàn tay gầy guộc liền vươn ra sau lưng nắm lấy cán đao, đồng thời quát to :

"Tất cả dừng lại, chuẩn bị vũ khí !"

Không gian xung quanh vẫn vô cùng im ắng nhưng đội nhân mã cũng không hề hoài nghi, lập tức bày ra tư thế đề phòng. Trần Khắc Chung vén màn che nhảy lên một con ngựa trống, thúc nó chạy tới gần hai người Đăng Phong, thần thái vẫn như thường hỏi :

"Kẻ địch có khoảng bao nhiêu ?"

Trung Chuyên không vội trả lời mà nhảy xuống ngựa, áp tai sát lòng đất nghe ngóng. Chừng mười nhịp thở thì người vào sinh ra từ cả trăm lần như lão cũng phải biến sắc, vội quát :

"Rút lui, theo đường cũ rút lui !"

Lập tức cả đội nhân mã bỏ lại xe kéo mà phi ngựa như bay theo hướng ngược lại. Nhưng chỉ một lúc ánh đuốc bập bùng từ xa xa đã hắt lại, bọn họ đã bị bao vây tứ phía. Đạt Từ Thành, một trong bốn cao thủ thân tín của Trần Khắc Chung lúc này khuôn mặt cũng âm trầm, thúc ngựa lại gần mấy người nói :

"E rằng có kẻ tiết lộ hành tung của trang chủ, xem ra lần này muốn tránh một trận huyết chiến cũng không được"

Bốn cao thủ đệ nhất mặt cũng nhìn rất khó coi thì đừng nói đến đám thuộc hạ bình thường còn lại, ai nấy cũng đều vô cùng khẩn trương. Nhưng Trần Khắc Chung gương mặt lại vô cùng bình thản, giống như kẻ địch đang sát khí bùng bùng kéo đến chỉ là một người qua đường vô tình gặp mặt. Biết chạy cũng không thoát nên mọi người đã đứng im tại một khoảng đất trống đội sẵn. Ánh đuốc bốn phương tám hướng chiếu sáng cả một vùng trời, rất nhanh đã có mấy nghìn người vây chặt như nêm nhóm Khắc Chung vào giữa. Ánh mắt thủ địch hai bên nhìn nhau không chớp, nhưng lại chưa lao vào chém giết. Một kẻ có vẻ là đầu lĩnh của bên kia thúc ngựa đi ra một chút, cười vang nói :

"Không biết ta nên gọi ngài là Đại Hành Khiển Trần đại nhân, hay gọi ngài là Hắc Diện tiên sinh đây !"

Trần Khắc Chung nhìn gã kia một chút, thúc ngựa bước ra nói :

"Là thân phận nào thì e rằng Hắc Long Đàm các vị cũng muốn ta phải chết, nhưng trước lúc động thủ ta chỉ muốn hỏi, kẻ nào bán tin"

Gã kia trông mặt hơi co rút lại, không hồ là cáo già thành tinh, quả nhiên đoán biết ra thân phận bọn họ. Nhưng sau đó hấn lại bật cười ha ha. Cáo già chết đi thì cũng chỉ là một cái xác thối, có gì phải ngại. Nghĩ như thế hấn nói lớn :

"Tốt, làm nguy mà không hề loạn, xem ra Hắc Diện tiên sinh cũng xứng một đời kiêu hùng. Ta kính ngài nên cũng không ngại cho ngài biết, là một nhân vật cấp cao trong Thần Bí Sơn Trang đã bán đứng ngài"

Trần Khắc Chung nghe vậy cũng không có một chút biểu hiện khác lạ, không rõ có tin hay không, hỏi hột nói :

"Đa tạ, ta không còn thắc mắc nữa, động thủ đi"

Q.1 - Chương 5: Ác Chiến

Gã kia cũng sợ đối thủ bài ra âm mưu quỷ kế gì, muốn tránh đêm dài lắm mộng nên lập tức phát tay ra hiệu. Lập tức cả ngàn người cùng tràn tới, khí thế như lũ tràn đê vỡ, hò hét vang trời :

" Giết ! Lấy đầu Hắc Diện được ngàn lượng vàng, bắt sống được hai ngàn lượng !"

Nếu chỉ tính tới khí thế thì quân địch cũng đủ để đè bẹp đám người Đăng Phong cả trăm lần, có một số người tay cầm vũ khí đã run run, mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn ra. Bốn đại cao thủ lập tức thúc ngựa bao vây bảo vệ xung quanh Trần Khắc Chung, ánh mắt người nào cũng vô cùng ngưng trọng. Nếu tính ra thì so với bốn người, võ công của Khắc Chung kém rất xa, nhưng ông vốn là đệ tử của môn phái Thiên Tông, lấy bình ôn làm trọng, dù đứng trước thiên quân vạn mã cũng không hề biến sắc. Tư Tiệp Mật là người đi theo Trần Khắc Chung sớm nhất, vũ khí sử dụng là trường thương tên là Phá Thiên Thương nổi danh giang hồ, lúc này găm nhẹ :

" Đột phá vòng vây, mở đường máu bảo vệ trang chủ rút lui"

Nói xong ngọn thương sáng loáng lóe lên, chân đạp mạnh vào lưng ngựa phi thân vào giữa đám địch nhân đông như kiến cỏ bắt đầu chém giết. Đạt Từ Thành và Đăng Phong cũng vội vàng lướt xuống rút kiếm ra ngăn cản bất kỳ ai muốn tiếp cận Khắc Chung. Trung Chuyên huy vũ đại đao đảm nhiệm bảo vệ phía sau và vị trí gần trang chủ. Cả bốn cao thủ tả đột hữu xông giữa cả ngàn người, phối hợp vô cùng ăn ý. Đám hộ vệ bình thường bên cạnh Đại Hành Khiển đại nhân tuy võ công không tệ nhưng hồn vía đã sớm lên mây, rất nhanh đã bị gạt sạch không còn một mạng. Tiếng đao thương va chạm, tiếng hò hét, tiếng kêu rên đau đớn, tiếng “đét đét” vang lên từ những cây đuốc khiến vùng hoang vu này trở nên vô cùng hỗn loạn.

Một mũi tên lặng lẽ bay vút từ một chỗ nào đó lao ra, tốc độ vô cùng nhanh, mục tiêu đúng là Trần Khắc Chung đang được bốn đại cao thủ bảo vệ. Dường như chỉ giây lát nữa sẽ lấy được mạng đối phương thì đột nhiên một bàn tay vương lên, nắm lấy mũi tên rồi bằng một kỹ xảo khó tin phi thẳng mũi tên theo hướng ngược lại, tốc độ so với vừa rồi còn nhanh hơn gấp bội. “ Không “ một tiếng kinh hãi, một gã cung thủ nào đó đã bị nhất tiễn xuyên tâm mà vong mạng. Trung Chuyên thở ra một hơi gạt đầu ra hiệu với Đăng Phong. Vừa rồi khi phát hiện ra mũi tên đánh lên thì dù vị trí lão gần trang chủ nhất nhưng cũng không kịp ứng cứu, may mắn với thân pháp bất khả tư nghị của mình Đăng Phong đã kịp thời giải cứu. Có một số kẻ lọt được vào tiếp cận với Trần Khắc Chung, chưa kịp hí hửng vui mừng gì đã bị ông một kiếm chém chết. Dù không có võ công xuất chúng nhưng ông cũng là một cao thủ không dễ gì trêu chọc. Trung Chuyên vung đại đao bạt bay đầu hai kẻ trước mặt rồi hoành đao phát ra một chiêu "hồi quang" đỡ một nhát kiếm hồng đánh lên phía sau, chân khua một vòng đá mạnh vào hông kẻ đó, tiếng xương gãy nhất thời vang lên. Năm người cố gắng di chuyển dần về phía nam, giống như một cái bọt nước chơi vui trên mặt sông lớn, lúc nào cũng có thể vỡ tan.

Gã thủ lĩnh Hắc Long Đàm nhú mày, không ngờ cao thủ dưới trướng Hắc Diện lại khó chơi còn hơn cả đồn đãi, vây đánh một lúc rồi mà còn chưa tiêu diệt được một ai. Lúc này phía sau gã có hai lão già râu dài tóc bạc đang quan sát trận chiến, ngồi trên yên ngựa tuy chưa động nhưng khí thế cũng đã vô cùng áp bức, quả nhiên là hai đại cao thủ. Gã thủ lĩnh quay ra cười khò ôm quyền nói :

" Xem ra mời nhị vị tới đây là quyết định đúng đắn, Hắc Diện chắc chắn phải chết không thể có sai sót, còn mong hai vị ra tay "

Hai người liếc nhìn nhau, khẽ gật đầu rồi đạp ngựa phi thân lao tới. Hai kẻ này rất có danh tiếng trên giang hồ, được mọi người gọi với biệt hiệu Song Sát, tay đã dính đầy máu tươi, rất nhiều cao thủ lừng danh chết dưới sự liên thủ của hai người. Khi thấy hai người động thân gã thủ lĩnh mới thờ phào một hơi nhẹ nhõm. Đến lúc này thì dù chấp thêm cánh Trần Khắc Chung cũng đừng mong trốn thoát, xong vụ này địa vị của hắn sẽ nhanh chóng tăng cao, mỹ nữ bu đầy, của cải tiêu mấy đời không hết. Chỉ mới nghĩ đến viễn cảnh đẹp để đó mà nước miếng đã chảy tràn cả miệng

Đạt Từ Thành đường kiếm như măng xà xuất hàng dễ dàng lấy đầu một kẻ bên trái, đang định bước tiếp một bước thì nghe có cơn gió lạnh ủa sau gáy, một cảm giác sinh tử mạnh mẽ dấy lên. Hắn không kịp suy nghĩ nhiều lách mình tránh mũi kiếm trước sau đó lấy công thay thủ xoay người chém mạnh một nhát. Đạt Từ Thành tính toán không sai, đáng tiếc đối phương không phải chỉ có một người, lập tức một nắm đấm kèm tiếng gió rít gào đã ở ngay trước ngực. Hắn bức lui được một người thì đã bị dính một quyền của người còn lại trong song sát, loạng choạng lui ra mấy bước. Đám thuộc hạ xung quanh thấy thời cơ không ai bảo ai đồng loạt bật thương đâm kiếm. Chừng tám tên tấn công tám góc độ khác nhau. Nếu là lúc bình thường thì Đạt Từ Thành có thể nhẹ nhàng hóa giải, song bây giờ cước bộ còn chưa vững, cơn đau trước ngực lại truyền mạnh đến đại não khiến hắn phải rít lên một tiếng, vùng kiếm gạt được mấy mũi tấn công, bị một thương đâm vào đùi phải. Song sát một đao một kiếm vội vàng áp sát, đây là thời cơ tốt nhất để lấy mạng đối phương. Một đao một kiếm xé gió lao tới, khóa hết mọi đường lui, gió rất đã ủa vào cổ.

Nhưng lúc hai thứ vũ khí cách đầu Đạt Từ Thành mấy tấc thì một trường thương dài lọt vào giữa đón đỡ, sau đó một bóng người quét một đường cước đá bay mấy gã khác gần đó, đáp xuống đỡ lấy Đạt Từ Thành, đứng là Tư Tiệp Mật. Song sát bị bức lui ra sau, một người cười nói :

" Hóa ra là Phá Thiên Thương Tư đại hiệp, kính ngưỡng đã lâu"

Tư Tiệp Mật âm trầm không nói mà Đạt Từ Thành thì tức giận rít lên :

"Song Sát các ngươi cũng không phải là phường vô danh tiểu tốt mà lại dõ dạc đánh lên hèn hạ"

Song Sát không có biện bạch gì mà ngược lại cười lên ha hả :

"Đạt đại hiệp đi lại trên giang hồ đã mấy chục năm mà còn nói những câu hời hợt như tiểu cô nương thế sao ?"

Đạt Từ Thành vốn nổi tiếng nóng nảy, nghe đôi phương nhạo báng như vậy thì nhất thời nổi giận đùng đùng mặc kệ thương thế té kiểm ra chém giết. Tư Tiếp Mã đương nhiên cũng không khoanh tay đứng nhìn, mấy người lại lao vào chém giết.

Trung Chuyên thở hồng hộc, mồ hôi đã tuôn ra, toàn thân dính đầy máu, không rõ là máu của lão hay máu của kẻ thù, xem ra cũng không còn trụ được lâu. Một đại cao thủ cho dù tài giỏi đến đâu cũng không thể lấy sức một người mà địch lại quá nhiều người. Nếu muốn đào thoát bản thân thì lão có thể miễn cưỡng làm được, nhưng bây giờ lão không thể bỏ chạy một mình, mà còn phải bảo vệ trang chủ, cho nên đã bắt đầu thụ thương. Đẳng Phong ánh mắt lạnh lẽo, một kiểm đưa lên là mấy người mất mạng, một kiểm hạ xuống là mấy kẻ bay đầu, nhưng cũng đã có dấu hiệu bắt đầu xuống sức. Hai người Tư Tiếp Mật và Đạt Từ Thành đang kiểm chế song sát nên bên cạnh trang chủ chỉ còn hai người Đẳng Phong và Trung Chuyên, không nói đến hai người mà ngay cả Trần Khắc Chung cũng đã lĩnh vài vết thương nhẹ. Tình thế vô cùng bất lợi, nếu nói thật từ nhất sinh cũng không hề quá.

Hơn nửa canh giờ trôi qua, mấy người chỉ lùi về phía nam được chừng trăm bước chân, chỗ nào đi qua là xác người la liệt, cũng đã đến cả mấy trăm người chứ không ít. Ánh mắt Đẳng Phong đã vô cùng lạnh lẽo, y phục nhuộm máu, tóc bị xõa ra, thanh kiểm bắn ra từng giọt huyết tương, nhìn như một ma đầu giáng thế, khiến cho những kẻ muốn tiếp cận cậu bị hù dọa không ít. Nhưng thực ra cậu cũng tự biết mình bây giờ đã như nỏ mạnh hết đà, khó lòng qua khỏi hôm nay. Ánh mắt xoay chuyển chốc lát liền thấy gã thủ lĩnh ngồi trên lưng ngựa xa xa, hai tay khoanh trước ngực nhắm mắt nhìn trời, khóe miệng nhếch lên như đang nghĩ tới việc gì hứng thú. Đầu óc Đẳng Phong xoay chuyển chốc lát, liền lùi lại hai bước nói với Trung Chuyên :

"Lão ca còn cầm cự được bao lâu !"

Trung Chuyên cười khổ nói :

"E rằng đã sắp đạt cực hạn rồi, dù sao lão ca đã có tuổi, xương cốt cũng không còn được như ngày xưa"

Đẳng Phong vội nói :

"Nhờ lão ca bảo hộ đại nhân trong chốc lát !"

Trung Chuyên bật một đao đẩy lùi ba gã gần đó, gạt đầu. Tuy không biết Đẳng Phong định làm gì nhưng nếu trước sau đều phải chết thì chi bằng cứ để cậu ta thử một phen, cũng chẳng mất gì

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Thoát Khốn

Đẳng Phong nói xong cũng không hề chần chừ, dùng bộ pháp xuất thần nhập quỷ của mình đánh một đường vào sâu trong địch nhân. Đẳng Phong ý đồ di chuyển, không tham giết địch, cũng không vướng bận bảo vệ người nào nên rất nhanh đã đi một đường dài. Thủ hạ Hắc Long Đàm vốn đã bị Đẳng Phong làm cho khiếp sợ tột cùng, bây giờ thấy hần liệu chết xông ra thì cũng ít người giám ngăn cản. Mọi người ai cũng nghĩ rằng hần tham sống sợ chết nên mở đường máu bỏ chạy, mục tiêu của bọn họ chỉ một người là Trần Khắc Chung nên cũng không ai muốn đưa mạng ra làm cái điều không đem lại ích lợi gì như vậy. Ngay cả Trung chuyên cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng sau đó lão chỉ thờ dài mà không trách móc gì. Lão đã già, có chết cũng không sao, nhưng Đẳng Phong tuổi chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, cuộc đời còn nhiều thứ chờ đợi. Lão có thể hiểu được hành động của cậu ta.

Song Sát lúc này đang giao chiến kịch liệt với hai người Đạt, Tư thấy hành động của Đẳng Phong thì một người buông lời trêu chọc :

"Ha ha, xem ra thuộc hạ của Hắc Diện trang chủ cũng không giống lời đồn a! còn có loại tham sống sợ chết như vậy"

Người còn lại ánh mắt chớp động một chút tỏ vẻ khó hiểu, đến khi để ý phương hướng tháo chạy của Đẳng Phong thì giật mình hét lớn :

"Khoái môn chủ cẩn thận !"

Gã Khoái môn chủ đang chìm đắm trong ảo mộng đẹp đẽ, vốn không quan tâm đến trận chiến thì bị tiếng hét của Song Sát làm giật mình bừng tỉnh. Thấy Đẳng Phong đang quét vòng vây vọt tới thì hét lên :

"Ngăn hần lại !" Đồng thời rút nhanh cây trường kiểm bên hông.

Đáng tiếc đã quá muộn.

Đặng Phong khi tiếp cận được trong phạm vi ba mươi bước đã tung người đập lên đầu bọn thuộc hạ như tên rồi cung lao đến. Dù khoái môn chủ phản ứng không chậm chém ra một kiếm, nhưng với một kỹ thuật khó tin, Đặng Phong xoay mình giữa không trung để tránh đường kiếm, rồi xuống yên ngựa ngay phía sau Khoái môn chủ, một tay liên tục điểm lên mấy đại huyệt của hắn, rồi nhấc hắn lên nhảy xuống trước trước khi con ngựa kịp kinh hoàng chồm lên rồi bỏ chạy. Mọi việc diễn ra quá nhanh đến mức cả chiến trường hỗn loạn đều dừng tay ngay người chưa kịp hiểu chuyện gì. Đặng Phong kiểm kê ngay cổ gấu môn chủ hét lên :

" Tất cả lùi ra, nếu muốn gã này còn mệnh thì nhanh chóng lùi ra"

Sau đó cậu giải khai huyết cam cho gã, gã này hiểu ý nên hét lên :

" Tất cả dừng tay, lùi lùi, lùi lại hết"

Đám thuộc hạ lúc này mới giãn vòng vây ra. Đạt Từ Thành hừ lạnh nhìn Song Sát một chút rồi cùng Tư Tiếp Mật quay về bên Trung Chuyên và trang chủ. Trung Chuyên lúc này ngoài vui mừng thì còn có chút xấu hổ. Người ta liệu mình tìm đường sống cho mọi người mà lão lại nghi oan cho cậu ta tham sống sợ chết. Trần Khắc Chung gương mặt nhất thời cũng giãn ra, nhanh chóng cùng ba người bước về phía Đặng Phong.

Đẹp giặc phải bắt tướng giặc, đạo lý này tất nhiên ai cũng biết, nhưng lúc trước cơ bản là không thể thực hiện. Đặng Phong đã chọn thời cơ vô cùng xảo diệu, giả vờ bỏ chạy, đường chạy cũng hơi chệch chứ không hề đi thẳng tới chỗ Khoái môn chủ nên không ai phát hiện ra điều gì. Phải nói rằng kẻ sách khổ nhục kế này thành công tất cả đều nhờ vào tốc độ quỷ thần khó bì của Đặng Phong.

Đám thuộc hạ Hắc Long Đàm không một ai giám ngăn cản, mở ra một đường cho mấy người bước tới. Song Sát mặt xám như tro. Lần này nếu đám người Hắc Diện có thể sống sót rồi đi thì quãng đời phía sau của họ đã hoàn toàn bị mây đen bao phủ. Thế lực của Thần Bí Sơn Trang trên giang hồ vô cùng lớn. Không ai biết họ ở đâu, làm những gì, chỉ biết đó là một sơn trang đứng đầu là một người biệt hiệu Hắc Diện tiên sinh, cao thủ như mây, tiền tài như nước. Hai gã Song Sát liếc mắt nhìn nhau không biết nên xử trí như thế nào tiếp theo thì Trần Khắc Chung đã tới gần Đặng Phong, vỗ vai cậu khen ngợi :

" Không hổ là đệ nhất nhân của sơn trang, xử lý tốt lắm"

Sau đó ông ra hiệu cho Trung Chuyên chuẩn bị năm con ngựa, quay sang ôm quyền hướng quần địch nói lớn :

" Đa tạ các vị đã khoản đãi đêm nay, quý môn chủ sẽ theo tại hạ một chuyến, đợi đến địa giới an toàn sẽ thả người không hư hao một sợi tóc nào !"

Đám thuộc hạ đưa mắt nhìn nhau, không biết nên làm gì, đúng lúc Khoái môn chủ nói :

"Hắc Diện tiên sinh đã mở lời thì sẽ không bao giờ nuốt lời, các ngươi không được ngăn cản."

Khoái môn chủ trong lòng lạnh lẽo, hấn sợ nhân cơ hội này có tên thuộc hạ nào lòng mang tư tâm, xúi dục mọi người làm liều thì mạng hắn chắc chắn không còn. Còn chuyện đối phương nuốt lời thì hắn không sợ. Hắn hiểu quá rõ cách hành sự của Hắc Diện, ông ta sẽ không giết hắn dễ dàng như vậy, mà sẽ thả hắn ra, cho hắn sống trong sợ hãi, sau đó mới từ từ dày vò hắn tới chết. Nhưng hắn cũng tự tin mình còn thủ đoạn phía sau, có thể bỏ đi khỏi Đại Việt, trốn sang Lao Ai hay Chiêm Thành cũng được.

Sau khi có năm con ngựa khỏe tới trước mặt, Đỗ Đặng Phong liền nhấc Khoái môn chủ ngồi lên một con, bốn người còn lại cũng đều phi thân lên ngựa, quát roi giắt cương. Năm con ngựa tức tốc lướt đi, chỉ một chút đã không còn bóng dáng đâu nữa. Lúc này đám thuộc hạ vội vàng đuổi theo, quả nhiên thấy phía trước Khoái môn chủ vẫn đang bị điểm huyệt năm lần lóc một chỗ, đúng là không hề tổn hại gì. Một gã thuộc hạ vội vàng lại giải khai huyết đạo, Khoái môn chủ lập tức bật dậy, hét lớn :

" Lập tức trở về tổng đà, đóng cửa chuẩn bị cố thủ"

Một đoàn người ngựa lại rời đi. Chỉ khác lúc đến thì nhiều, mà lúc về thì đã voi đi không ít. Một hồi chém giết cứ như vậy chấm dứt, nhưng lại mở đầu cho một màn mưa máu chốn giang hồ

Phủ Đại Hành Khiển!

Đỗ Đặng Phong ngồi im lặng trên ghế, tay nâng một chén trà không nói gì. Cậu đã thay một bộ y phục màu trắng mới tinh, gương mặt cũng đã trở lại vẻ đẹp trai lạnh lùng vốn có, không còn nhuốm máu như trước nữa. Sau một lúc phía trước sân đi tới bốn người, đúng là đám người Tư, Đạt và Trần Khắc Chung. Thấy bốn người Đặng Phong liền đứng dậy ôm quyền, đợi Khắc Chung ngồi xuống những người còn lại mới cùng ngồi. Trong mấy người thì thương thế của Đạt Từ Thành là nặng nhất, băng bó khá nhiều nơi, nhịp thở còn hơi loạn, chứng tỏ nội thương cũng không nhẹ, ba người còn lại chỉ bị xây xát chút ít không đáng ngại. Trung Chuyên cười ha ha nói :

" Lần này may có Đỗ lão đệ triển lộ chân công phu, lão già này nợ cậu một mạng"

Đạt Từ Thành cùng Tư Tiếp Mật cũng khách khí ôm quyền, bất chợt đã không còn coi Đặng Phong như tiểu bối có tài nữa, mà đã chân chính ngang hàng với bọn họ, nói :

" Đỗ huynh đệ quả nhiên võ công cái thế, hai chúng ta bội phục"

Đặng Phong ôm quyền đáp lễ, miệng khiêm tốn nói :

" Không giám ! chỉ là do địch nhân khinh thị mà thôi !"

Lúc này Trần Khắc Chung mới nói :

" Đặng Phong, lần này mọi người còn sống đều là công lao của cậu, ta cũng không muốn nói những điều cảm kích nhằm chán. Ta có mấy khuyến từ nhưng không một ai có đủ khả năng kế thừa ta, nay ta muốn nhận cậu làm con nuôi, không biết cậu nghĩ sao ?"

Không riêng gì Đặng Phong mà ba người còn lại cũng bị câu nói của trang chủ làm bất ngờ. Cao nhân quả nhiên luôn làm người ta kinh ngạc. Đặng Phong từ nhỏ đã mất hết người thân, lớn lên trong Thân Bí Sơn Trang luôn chỉ có kiếm làm bạn, tính tình vốn ít nói lại càng lạnh lẽo hơn. Nhưng như vậy không có nghĩa là hẳn không cần người thân, mà ngược lại. Nay nghe Trần Khắc Chung đề nghị như vậy thì nhất thời không biết trả lời như thế nào. Trần Khắc Chung mỉm cười nói tiếp:

" Cậu cứ suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, nhưng dù sao thì cậu cũng chính thức trở thành người mà ta có thể hoàn toàn tin tưởng, ta cũng sẽ đối đãi với cậu như con trai của mình"

Đặng Phong suy nghĩ một chút rồi rời ghế, quỳ xuống vái Trần Khắc Chung một lạy :

" Cha nuôi"

Trần Khắc Chung cao hứng cười ha ha không khép miệng nổi, vội vàng đỡ Đặng Phong dậy, sau đó mọi người lại nâng chén chúc mừng cho tình phụ tử mới bắt đầu của hai người

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Trần Khắc Chung

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Khắc Chung ngồi xe ngựa đi tới bên ngoài cấm thành rồi bước xuống. Một tên thị vệ cấm thành nhìn thấy vội bước tới cúi người vái :

" Ra mắt Đại Hành Khiển đại nhân !"

Trần Khắc Chung gật đầu một chút rồi nhanh chóng bước vào. Thân phận ông vô cùng đặc biệt nên cũng không có thị vệ nào tới kiểm tra gì hết. Trần Khắc Chung đang một bụng nộ hỏa, nhất định buổi chiều hôm nay phải cho vài kẻ mất ăn mất ngủ. Vụ Hắc Long Đàm mai phục chắc chắn có quan viên trung ương nhúng tay vào, nếu không một môn phái nhỏ nhỏ như vậy cho dù mạng lưới tình báo có biến thái thì còn chưa có tiền tài mua nổi nội gián trong sơn trang. Điện nghị vẫn ông đã điểm danh được mấy người, nhưng nhất thời còn chưa biết cụ thể là ai, nhưng ông cũng tự tin có thể làm cho chúng phải đá cả ra quần

Một đại điện xa hoa rộng lớn, tám cây cột to cao chia làm hai hàng chống đỡ trần nhà, trên đó điêu khắc chín con rồng bằng vàng vô cùng tinh xảo. Đại điện được lát thảm đỏ thêu chỉ vàng hình ngũ long tranh châu. Đây chính là Điện Diên Hồng. Phía trước, chính giữa Diên Hồng điện là một dãy bậc thang nổi lên một đài cao hình cung, trên đó một ngai vàng uy nghiêm, đại biểu cho người có quyền lực lớn nhất Đại Việt. Lúc này trong đại điện bá quan văn võ đã đến đầy đủ, trên ngai vàng một người đàn ông trẻ tuổi đã ngồi ngay ngắn. Người này chính là đương kim hoàng đế Trần Anh Tông, dù chưa động nhưng xung quanh đã có long khí lượn lờ, đúng là khí chất của kẻ nắm quyền sinh sát trăm vạn người trong tay. Lúc này ngài vô cùng tức giận một tay đập lên ngai vàng nói :

" Thật là không coi triều đình ra gì rồi, còn có kẻ giám xúi dục đám giang hồ mưu sát đại quan do ta đích thân phái đi thị sát dân chúng sao, chư khanh, việc này nên như thế nào ?"

Một người đứng hàng thứ ba đã tách ra đứng giữa đại điện, đúng là Trần Khắc Chân. Sau khi dâng tấu về tình hình sinh sống của nhân dân ở hai trấn được giao thì ông đã nói tới vụ việc bị mai phục mưu sát, làm Anh Tông hoàng đế tức giận như vậy.

Một người trung niên mặt râu nghiêm nghị đứng đầu hàng quan võ, gương mặt không giận mà uy bước ra nói :

" Bệ hạ, sự việc dường như không hề đơn giản, gần đây số quan cấp cao bị mưu hại cũng không ít, chúng ta nhất quyết phải điều tra tới cùng làm rõ chuyện này "

Anh Tông nói :

" Chiêu Văn vương có cao kiến gì chăng ?"

Người vừa cất tiếng đứng là thái úy quốc công Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật, chiến tướng hùng mạnh của Đại Việt, đã hai lần lãnh đạo quân đội đánh tan cường địch Nguyên Mông, ngoài ra còn là một nhà ngoại giao tài tình, dẹp nội loạn không dùng đến một binh một tướng. Chiêu Văn Vương cung kính nói :

" Chuyện này sợ rằng gúc mắc không ít, nhưng thần tin rằng Đại Hành Khiển cũng đã có chút đầu mối, và lại ông cũng mới là người bị hại, chi bằng giao việc này cho ông ta đi !"

Anh Tông gật đầu quay sang Trần Khắc Chung hỏi :

" Đại Hành Khiển thấy thế nào ?"

Khắc Chung nói :

" Bẩm bệ hạ, thần đứng là đã có một số manh mối, nhưng do chưa có chứng cứ sát thực nên chưa thể nói lung tung ở đây được, nếu bệ hạ đã tin tưởng thì thần nhất định sẽ tận lực"

Quả Nhiên đứng như Khắc Chung dự liệu, chỉ cần việc điều tra toàn bộ tới tay mình thì những kẻ kia tối về chắc chắn mất ăn mất ngủ, chi là không ngờ Chiêu Văn Vương lại tiếp lời giúp mình như thế. Tất nhiên những suy nghĩ này cũng chỉ ở trong bụng ông mà thôi, thi lễ xong đang định quay về chỗ mình thì Anh Tông hoàng đế bỗng nhiên hỏi :

" Đứng rồi, Khanh có nói được một kiếm khách giang hồ tương cứu, không biết người này thế nào ?"

Trần Khắc Chung không hiểu tại sao hoàng thượng lại hỏi việc này nhưng cũng không giấu diếm gì trả lời :

" Bẩm bệ hạ, người này tên là Đỗ Đăng Phong, kiếm thuật vô cùng cao minh, lại là người chính trực thẳng thắn, hiện tại đang làm môn khách tại phủ vi thần"

Anh Tông hoàng đế mỉm cười nói :

" Trẫm muốn mời người này làm thầy dạy võ cho các hoàng tử, khanh thấy như thế nào ?"

Lời hoàng thượng vừa nói ra khiến trong lòng mọi người như dậy sóng, biểu hiện ra mặt cũng vô cùng phong phú, song không một ai dám đứng ra nói gì hết. Trần Khắc Chung cũng hết sức bất ngờ trước lời nói của hoàng thượng. Một tâm phúc của mình làm thầy cho các hoàng tử, điều này có ý nghĩa như thế nào thì ở đây bất cứ ai cũng biết. Địa vị của Trần Khắc Chung đã rất cao, nếu có thêm chuyện này nữa thì lại càng như điều gặp gió. Đầu óc xoay chuyển trong chốc lát, Trần Khắc Chung đáp :

" Việc này quá mức trọng đại, vi thần cũng không dám có nhiều ý kiến. Song người này đúng là nhất đẳng nhân tài, nếu trọng dụng ắt sẽ lập kỳ công. Chi là cậu ta thân vốn ở giang hồ, vi thần cúi xin bệ hạ cho thần ba tháng để cậu ta học những phép tắc cơ bản trong cung, đồng thời đảm bảo an toàn nhất cho chư vị hoàng tử !"

Anh Tông hoàng đế gật đầu :

" Tốt, nếu giao cho Đại Hành Khiển thì trẫm cũng không có gì lo ngại nữa"

Tiếp đó mọi việc lại diễn ra như những buổi chiều triều bình thường khác. Chỉ có điều lúc này Trần Khắc Chung tâm trạng đang lên mây, dù là xuất thân từ chính phái Thiên Tông cũng không ngăn được niềm vui sướng lâng lâng trong lòng

Trưa hôm đó, Trần Khắc Chung vừa về tới phủ lập tức gọi Đăng Phong tới dặn dò một lúc rồi hai người mới dùng bữa.

Sau đó ít lâu trên giang hồ truyền đến những tin tức khiến người ta nghẹt thở. Hắc Long Đàm trong một đêm bị huyết tẩy, Ngọa Long Sơn Trang bị thiêu trụi, không tìm được một người còn sống. Song Sát nổi danh giang hồ bị người ta chặt đầu treo ở cầu Nguyệt Surong... Nhất thời, một màn gió tanh mưa máu lan rộng khắp võ lâm, khiến nhân tâm chấn động, mọi người đều nghi thần nghi quỷ. Tất cả mọi việc đều liên quan đến một kiếm khách được mệnh danh Từ Phong - Ngọn gió chết chóc

Phủ Đại Hành Khiển, hai tháng sau !

Đăng Phong hay tay chấp sau lưng đứng nhìn cảnh liễu đung đưa trước gió, không biết đang nghĩ gì. Một ông lão râu tóc đã bạc phơ nhưng tinh thần còn khá sung mãn bước lại gần cất tiếng :

" Thiếu gia có tâm sự sao ?"

Đăng Phong quay người lại, cung kính vái ông lão nói :

" Trà Hoa tiên sinh, ngài không phải đang cùng cha nuôi đàm đạo sao ?"

Ông lão nói :

"Đại nhân vừa rồi nhận được thánh chỉ đã vội vàng vào cung rồi"

Đặng Phong mỉm cười đưa tay ra làm cái tư thế mời, rồi cả hai cùng ngồi xuống bàn đá gần đó uống trà. Trà Hoa tiên sinh này là một người gốc Chiêm Thành, được cha nuôi cậu cứu về trong trận chiến với Nguyên Mông lần trước, cũng có thể coi là một bậc kỳ nhân, được mọi người trong phủ đối đãi như môn khách, cho nên cùng với cha nuôi cậu thường hay đàm đạo đủ mọi thứ chuyện lạ trên đời. Đặc biệt nhờ tiên sinh này mà cha nuôi hắn đã có thể nói thông thạo tiếng Chiêm Thành và biết được rất nhiều phong tục Chiêm Thành

Chiêm Thành là một nước láng giềng chung biên giới phía nam với Đại Việt, có nền văn hóa rất khác biệt với Đại Việt, cho nên trước đây khi Trà Hoa tiên sinh giảng dạy Đặng Phong cũng thường đến nghe cùng với cha nuôi. Đặng Phong rót cho ông lão một chén trà rồi nhận một bộ bàn cờ từ tay thị nữ đưa tới cười nói :

"Lần trước tiên sinh hạ thủ lưu tình, lần này mong tiên sinh chỉ giáo thêm"

Trà Hoa vuốt râu cười nói :

"Thiếu gia khiêm tốn rồi, kỳ đạo của thiếu gia lão hủ cam bái hạ phong, mời !"

Hai người bắt đầu trận so tài trên bàn cờ, vừa chơi vừa đàm đạo những chuyện thú vị đủ từ trên trời đến dưới đất (Chính là chém gió đó mà ^_^)

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Huyền Trân Công Chúa

Mặt trời nhô lên, tỏa hào quang nhẹ nhẹ xua tan màn đêm, xa xa văng vẳng tiếng gà gáy sáng. Bình minh trong kinh thành cũng có một vẻ đẹp khác lạ. Một chiếc xe ngựa sang trọng dừng lại gần cổng cấm thành, có hai người đàn ông bước ra, đứng là Trần Khắc Chung và Đỗ Đăng Phong. Bức tường bao quanh cấm thành cao đến gần hai trượng, thị vệ lớp trên lớp dưới, bảo vệ nghiêm mật cỡ này thì đến con ruồi cũng khó mà lọt qua nổi. Trần Khắc Chung sửa lại quan bào một chút rồi bước về phía cổng thành, Đăng Phong đi bên cạnh. Một gã thị vệ trưởng vội bước tới cung kính :

"Đại Hành Khiển đại nhân, vị này là ?"

Trần Khắc Chung lấy ra một đạo thánh chỉ hơi mở ra một chút rồi gấp lại cất luôn, cũng không quan tâm gã thị vệ có kịp thấy gì hay không, chỉ Đăng Phong bảo :

"Vị này là tân giảng võ quan vào triều nhậm chức !"

Vị thị vệ vội cung kính :

"Thì ra là Giảng Quan đại nhân, tiểu nhân thất lễ, mời hai đại nhân tự nhiên !"

Hai cha con Trần Khắc Chung bước vào. Đây là lần đầu tiên đến cấm thành nên Đăng Phong cũng bị choáng ngợp trước sự nguy nga rộng lớn của nó. Những tòa lầu các lộng lẫy đan xen, những vườn hoa thorn cỏ lạ, những cây cầu đá màu trắng bắc qua vại suối nhỏ lẫn những thảm cỏ xanh mướt còn đọng đầy sương. Quả nhiên là nơi tập trung quyền lực của Đại Việt rộng lớn, xa hoa không hợp thói thường. Trần Khắc Chung mỉm cười đi bên cạnh giới thiệu. Ông biết đây là lần đầu tiên Đăng Phong vào cấm thành hẳn sẽ rất tò mò nên cố ý đi sớm để cậu được chiêm ngưỡng mọi thứ nơi đây.

Hai người đi qua một khoảng sân rộng thênh thang, có lẽ còn rộng hơn mấy lần cái xóm nghèo Đăng Phong sinh ra nữa, tất cả đều lát đá tron nhẵn màu xám, phía xa lại thấp thoáng thấy đỉnh đài lầu các nhiều không biết rốt cuộc có bao nhiêu. Trần Khắc Chung cười nói :

"Chúng ta tới sớm nên còn khá nhiều thời gian, phía trước có một cây cầu có thể nhìn sang ngự hoa viên, nơi đó đẹp như tiên cảnh, chúng ta đi"

Đăng Phong gật đầu, hai người băng qua quảng trường rộng lớn, lại đi qua lối mòn xuyên qua một bãi cỏ màu tím, rốt cuộc đã thấy cây cầu dài bắc qua một hồ nước xanh trong. Hai người cất bước tới giữa hồ rồi dừng lại ngắm cảnh. Bên kia đứng là một vườn hoa vô cùng rộng lớn, muôn hoa khoe sắc, đẹp không sao tả nổi. Đăng Phong thực sự rung động trong lòng, ngự hoa viên quả nhiên danh bất hư truyền. Đang định dời mắt sang nhìn những khu vực khác thì bất chợt ánh mắt Đăng Phong như cứng lại, tim ngừng đập, sự rung động còn hơn cả vạn lần khi nhìn thấy ngự hoa viên.

Một bóng váy trắng đang đi dạo giữa vườn hoa, môi anh đào khẽ mở nói gì đó với mấy người thị nữ theo phía sau, cả đoàn người cười nói khúc khích.

Nàng đẹp không bút mực nào tả xiết, nàng đứng đó khiến trăm ngàn loài hoa đang đua nhau khoe sắc cũng hổ thẹn mà mờ nhạt đi. Làn da trắng ngần ẩn sau chiếc váy trắng phớt hồng càng làm đẹp hơn nữa. Nàng xuất hiện dường như đất trời cũng ảm đạm mấy phần, nàng như trung tâm của vạn vật. Tiên nữ giáng trần cũng không thể sánh với nàng giây phút này. Đôi tay với những ngón tay thon dài khẽ vuốt ve mấy cánh hoa, chiếc mũi xinh xinh cúi xuống ngửi một bông hoa màu vàng một chút rồi nhẹ nhàng đứng dậy, tiếp tục đi dạo trong ngự hoa viên.

Lúc này Trần Khắc Chung đang thao thao bất tuyệt giới thiệu về những khu vực gần đây, nhưng không hề nghe tiếng đáp lại thì lấy làm kỳ lạ, quay lại đã thấy Đổng Phong hóa thành một bức tượng hình người từ lúc nào rồi. Ông dõi theo ánh mắt của Đổng Phong thì liền biết nguyên nhân, liền lắc đầu cười khổ. Anh hùng thật khó qua ải mỹ nhân. Trần Khắc Chung ông vốn tu Thiền Tông chính phái mà lần đầu gặp người đó cũng bị rung động đến mất hồn nữa là người trẻ tuổi khí huyết phương cương như Đổng Phong. Ông vỗ vỗ vai cậu, mãi một lúc sau Đổng Phong mới từ trong ngỡ ngàng tỉnh dậy, dường như không nghe cha nuôi nói gì, liền hỏi :

" Nàng là ai ?"

Khắc chung nói :

" Người là Huyền Trân công chúa !"

Đổng Phong giống như đã lạc mất hồn, thì thào :

" Huyền Trân, tên nàng cũng đẹp như nàng vậy"

May rằng Huyền Trân công chúa dạo ngự hoa viên một lúc rồi khuất bóng trong một căn nhà nhỏ tinh xảo, mãi lúc này Đổng Phong mới tìm được hồn về, nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của Khắc Chung thì vô cùng xấu hổ, gãi đầu nói :

" Cha nuôi..."

Trần Khắc Chung lắc đầu không vui :

" Con tốt nhất hãy hoàn thành tốt việc của mình, ta kỳ vọng tất cả vào con, đừng làm ta thất vọng. Huyền Trân công chúa không phải là người con nên nghĩ tới"

Đổng Phong gật đầu không nói gì. Vẻ đẹp của Huyền Trân vốn không nên xuất hiện trong nhân gian này, cậu cũng chỉ là ngờ ngẩn một hồi mà thôi, không hề mơ mộng gì thêm.

Lúc này Khắc Chung đưa Đổng Phong tới một căn nhà sang trọng bên kia quảng trường, nói với mấy tên thị vệ :

" Vị này là giảng quan đại nhân, đại nhân sẽ ở đây một lúc đợi hoàng thượng triệu kiến"

Mấy gã thị vệ vội vàng gật đầu vâng dạ. Khắc Chung quay sang nói với Đổng Phong

" Con cứ đợi ở đây một lúc đừng đi loạn, đợi xong châu triều hoàng thượng ắt sẽ cho gọi con"

Đổng Phong mỉm cười gật đầu, đến khi bóng dáng Khắc Chung khuất sau dãy cầu thang đá thì cậu mới quay vào gian nhà ngồi trên một chiếc ghế dài. Không hiểu sao hình bóng của Huyền Trân công chúa cứ luôn quang quắc trong đầu, cậu sợ tâm tình mình có biến nên vội vàng tìm tòi vạn tâm pháp cố gắng điều chỉnh cảm xúc.

Một lúc lâu sau có một thái giám vội vã đi tới, cất giọng thanh thanh hơi khó nghe :

" Vị này là Đổng Phong phải không ?"

Đổng Phong vội thu hồi tâm pháp đứng dậy nói :

" Tại hạ là Đổng Phong"

Thái giám nói :

" Hoàng thượng cho triệu kiến, mời ngài theo nô tài"

Nói xong gã vẫy cây phát trần trên tay một chút rồi uốn éo bước đi. Đổng Phong không nhanh không chậm bước theo. Qua một loạt hành lang phía trước liền xuất hiện một đại điện không lồ, mấy trăm bậc thang liên tiếp dẫn lên, khí thế vô cùng to lớn. Thái giám dẫn cậu tới ngoài cửa đại điện rồi nói :

" Ngài chờ một chút, nô tài cần vào bẩm trước với hoàng thượng"

Một lúc sau phía trong có giọng nói to vọng ra :

" Mời Đổng Phong vào"

Đổng Phong bước vào, Khắc Chung đã nói hết mọi quy củ tiết chế trong cung nên Đổng Phong cũng không có bờ ngỡ gì, đi thẳng vào rồi quỳ xuống

giữ đại diện vái hoàng thượng đang ngồi trên ngai vàng một vái đồng dạng nói :

" Thảo dân Đỗ Đăng Phong bái kiến hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế !"

Anh Tông ôn hòa nói :

" Bình thân"

" Tạ ơn hoàng thượng"

Đỗ Đăng Phong lúc này mới đứng dậy, ánh mắt hơi động một chút đã nhìn rõ quang cảnh nơi đây. Ở đây ngoài hoàng thượng ra thì còn có Trần Khắc Chung và Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật. Chiêu Văn vương vốn tan triều đã muốn về nhưng nghe nói hoàng thượng sắp triệu kiến Đăng Phong thì xin ở lại nhìn một chút, lúc này ông cũng gật đầu thần phục. Đăng Phong đứng trước uy áp của bậc đế vương mà sắc mặt vẫn như thường, ánh mắt ẩn dấu tinh quang, hành động tự nhiên mau lẹ, quả nhiên không phải người tầm thường. Anh Tông cất tiếng nói :

" Ý của trăm chước Khắc Chung cũng đã nói cho khanh rõ, không biết ý khanh thế nào"

Anh Tông mặc dù là đáng cửu ngũ chí tôn nhưng cư xử rất ôn hòa, khiến Đăng Phong vừa gặp đã có cảm tình, liền nói :

" Được ra sức vì hoàng thượng, vì các vị hoàng tử, thảo dân không còn mong gì hơn"

Anh Tông cười quay sang Trần Nhật Duật hỏi :

" Chiêu Văn Vương thấy sao ?"

Chiêu Văn Vương gật đầu nói :

" Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, nếu ra trận cũng sẽ là một vị tướng dũng mãnh"

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Gặp Gỡ

Trên xe ngựa rộng lớn sang trọng, Trần Khắc Chung cười nói :

" Biểu hiện của con rất tốt, từ nay con có thể tự do ra vào cấm thành. Tuy nhiên chắc chắn sẽ có cao thủ đại nội thị vệ để ý đến con, nên chỉ cần hoàn thành tốt nhiệm vụ là được, đừng gây thêm phiền phức gì"

Đăng Phong gật đầu, nghe ra trong lời nói của ông có cảnh báo mình về chuyện của Huyền Trân. Trần Khắc Chung còn chưa yên tâm nên quyết định nói thêm :

" Huyền Trân công chúa đã được đích thân thánh hoàng hứa gả cho Chiêm Vương, sợ rằng cũng chỉ còn ở lại Đại Việt mấy năm nữa là phải làm dâu xứ lạ rồi"

Đăng Phong im lặng không nói. Tuy vẻ ngoài như thường nhưng khi nghe công chúa sắp đã có hôn ước thì trong lòng có chút mất mát, có chút đau lòng.

Từ hôm đó cứ một tuần Đăng Phong lại có bốn ngày vào cung dạy võ cho các hoàng tử, ban đầu còn có chút áp lực nhưng sau đó các hoàng tử tỏ ra rất hiếu học và cũng vô cùng lễ phép nên Đăng Phong đối xử như với đệ tử của mình vậy. Đương nhiên một số lễ quân vương cũng không thể bỏ qua. Thoảng chốc đã hai tháng trôi qua, Đăng Phong khá thích cuộc sống như hiện tại. Tránh xa chém giết nơi giang hồ, tuy làm quan nhưng cũng không vướng phải đầu đá nơi quan trường, cuộc sống khá an nhàn.

Hôm nay là một ngày định mệnh!

Tiết trời trong xanh, hương hoa ngập tràn. Đăng Phong như thường lệ tới cấm thành dạy võ công cho các hoàng tử. Vì các hoàng tử tuổi còn nhỏ và thể chất không được tốt nên mỗi ngày chỉ dạy rất ít mà thôi. Sau khi xong việc Đăng Phong rời đi, trước khi rời cấm thành cậu muốn đi dạo một chút. Tới một vườn cây ăn quả thì ở gần đó có tiếng bước chân cùng với tiếng nói cười của mấy thị nữ. Đăng Phong bỗng dưng cảm thấy một cỗ cảm kỳ lạ dâng lên, trong những bước chân kia có một đôi chân như giẫm lên tim cậu vậy, khiến nó nhảy lên liên hồi. Nhìn lại phía sau có một đội bốn thị nữ vui vẻ đi tới, nhưng Đăng Phong như không nhìn thấy họ. Ánh mắt cậu bị hấp dẫn bởi một người . Nàng hôm nay mặc váy áo màu vàng nhạt, làn tóc khẽ bay bay theo

gió nhẹ. Nàng xuất hiện lại làm trời đất cũng mất hết sắc màu. Đấng Phong lặng im như khúc gỗ ngắm nhìn nàng. Đúng là Huyền Trân công chúa !

Công chúa đang vui vẻ bước qua thì có một thị nữ hơi dừng lại nói :

" Công chúa nhìn kia !"

Huyền Trân nhìn theo hướng tay chỉ của thị nữ liền thấy ngay Đấng Phong đang nhìn nàng. Hai ánh mắt chạm nhau. Huyền Trân tránh ánh mắt Đấng Phong rồi hơi nhú mồm, người này nhìn nàng chăm chăm rất bất nhã, nàng quay sang hỏi một thị nữ :

" Người này là ai ?"

Một thị nữ có vẻ nhớ lại chốc lát rồi nói :

"Đúng rồi, nô tỳ có nghe về người này, nghe nói là người dạy võ cho các hoàng tử, là một kiếm khách giang hồ thì phải"

Huyền Trân lại nhìn lên một chút, vẫn bắt gặp ánh mắt người kia nhìn mình như cũ, nàng trở nên bối rối, đi tiếp ? hay quay lại ? Một thị nữ thấy sắc mặt công chúa thì nhanh trí nói :

" Để nô tỳ qua đó hỏi xem !"

Huyền Trân gật đầu. Thị nữ bước lại đứng chắn trước tầm mắt của Đấng Phong nhún người thi lễ nói :

" Đại nhân, phiền ngài nhường đường cho công chúa !"

Thị nữ này thi lễ nói xong mà vẫn không thấy người trước mặt có phản ứng gì thì gọi to một tiếng :

" Đại nhân..."

Đúng lúc này Đấng Phong mới sực tỉnh, cậu ta không giám đưa mắt nhìn công chúa nữa, vội vàng quỳ xuống hành lễ :

" Hạ thần bái kiến công chúa !"

Huyền Trân cùng đám thị nữ bước lại. Người chưa tới mà một mùi hương dịu nhẹ đã lan ra, làm Đấng Phong lòng càng cuộn sóng. Huyền Trân tới gần Đấng Phong nhẹ giọng hỏi :

" Ngài là Giảng Quan đại nhân?"

Đấng Phong không giám ngước mặt lên, nói :

" Hạ thần đúng là giảng võ quan, vừa rồi.. vừa rồi..."

Đấng Phong lắp bắp một lúc nhưng không nói được gì. Huyền Trân thấy Đấng Phong nói không được thì lại hỏi tiếp :

" Ngài trước đây là kiếm khách trong giang hồ ?"

Giọng nói của công chúa quá mức ngọt ngào, khiến cậu không thể nghe ra công chúa có tức giận để bụng chuyện vừa rồi hay không, cũng chỉ biết thành thật trả lời :

" Hạ thần đúng là từng có đi lại trên giang hồ !"

Huyền Trân mỉm cười nói :

" Ta sẽ tha tội bất kính cho ngài, đổi lại, ngài phải kể cho ta nghe những chuyện bên ngoài cấm cung này"

Đấng Phong lúc này mới thở phào, không những thế, con tim cậu đang đập liên hồi cũng chậm đi đôi chút, một niềm vui khó tả dâng tràn. Cậu không sợ chết, nhưng cậu sợ làm công chúa buồn lòng. Đấng Phong dù lẩn lộn trong giang hồ được người ta gọi là “ Từ Phong - một ngọn gió chết với trái tim lạnh lùng, nhưng lúc này trước mặt công chúa trái tim sắt đá cũng mềm như đất nặn. Đấng Phong vội vàng nói:

" Tà on công chúa không trách tội, hạ thần xin vâng mệnh"

Huyền Trân nghe vậy thì vô cùng vui vẻ. Nàng từ nhỏ đã sinh ra và lớn lên trong cấm cung rất hiếm khi được ra bên ngoài thăm thú. Nàng thường nghe những thị nữ từ khắp nơi trong nước được tuyển vào cung kể chuyện. Nàng nói :

" Ngài đứng lên đi, cùng ta vừa đi vừa trò chuyện được chứ ?"

Đấng Phong nói :

" Đó là vinh hạnh của hạ thần !"

Rồi sau đó Đăng Phong kể cho Huyền Trân công chúa nghe những điều kỳ lạ trên đời mà cậu biết, lâu lâu chúng thị nữ lại hỏi này hỏi kia một chút, Đăng Phong nhát nhát trả lời, khiến cả ngày hôm đó công chúa rất vui vẻ. Đăng Phong thầm cảm ơn Trà Hoa tiên sinh không thôi, những kiến thức về những điều kỳ lạ mà cậu cùng tiên sinh những lúc rảnh rỗi trao đổi đã phát huy tác dụng. Cậu thầm hứa từ nay sẽ làm phiền tiên sinh nhiều hơn một chút

Chiều tà !

Áng hoàng hôn soi xuống con cầu nhỏ nơi hai người đang đứng. Huyền Trân ánh mắt nhìn xa xa, như nhìn thấy ngoài kia, nhìn thấy những điều kỳ lạ mà chàng trai này vừa kể, một lúc rồi nàng xoay người nhìn Đăng Phong nói :

" Hôm nay ta phải trở về rồi, hôm sau ngài lại kể cho ta nghe nữa chứ ?"

Đăng Phong cúi người nói :

" Bất cứ lúc nào công chúa yêu cầu, hạ thần sẽ thực hiện !"

Huyền Trân nói :

" Vậy ngày mai ta lại làm phiền ngài nữa nhé !"

Huyền Trân công chúa nhìn Đăng Phong nở một nụ cười ngọt ngào, rồi cùng mấy người thị nữ xoay lưng bước đi, để lại nơi cây cầu, Đăng Phong một mình ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng nàng. Cho tới khi khuất dạng.

Gió nhẹ vi vu thổi, làn nước trong xanh gọn sóng, hoàng hôn luôn ẩn chứa một chút gì đó tịch mịch cô đơn, một chút buồn bã. Nhưng, hôm nay có người lại muốn hết lên vì vui sướng. Hoàng hôn ấm áp đến lạ thường

Đêm hôm đó có người ở hoàng thành không thể ngủ !

Đêm hôm đó có người ở cấm cung cũng mơ màng !

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Một Năm

Một buổi chiều mấy ngày sau !

Đăng Phong đứng đợi trước khu vườn trái cây cạnh Thủy Tinh Hồ trong cấm cung, lòng cân nhắc những gì nên nói với công chúa hôm nay. Cha nuôi dạy này rất bận rộn, cho nên cả buổi sáng cậu đã cùng Trà Hoa tiên sinh đàm đạo về rất nhiều điều kỳ lạ trên đời, còn đêm qua thì thức đọc rất nhiều điển tịch, cố sự trong nhân gian. Tất cả cũng chỉ vì muốn một người được vui. Đăng Phong đang suy nghĩ thì nghe thấy những bước chân dầm nhẹ xuống con đường lát đá, đúng là nhóm người công chúa. Huyền Trân công chúa hôm nay mặc bộ váy màu xanh nhạt, vừa xuất hiện đã nở nụ cười khiến vạn vật như bất động. Những tia nắng yêu thương vuốt ve bờ vai nàng, làn gió nhẹ dịu dàng chải chuốt mái tóc mây đen nhánh của nàng. Tuy đã nói chuyện với nàng một lần nhưng cũng không thể ngăn được sự rung động đến ngây dại trong Đăng Phong, mãi tới khi công chúa đã tới gần mới sức tỉnh thì lễ :

"Hạ thần bái kiến công chúa !"

Huyền Trân không vui lắm nói :

"Hôm nay ngài lại nhìn ta như vậy nữa, ngài định lấy gì chuộc tội đây ?"

Đăng Phong âm thầm khò sở trong lòng. Trách thì phải trách nàng quá xinh đẹp chứ. Đương nhiên điều này là gan cậu tạm thời chưa đủ lớn để nói ra, chỉ hàm hồ nói :

" Hạ thần cũng không hiểu sao mỗi lần gặp công chúa đều như vậy, xin công chúa thứ tội !"

Huyền Trân nói :

" Ngài đứng lên đi, chúng ta vào khu vườn rồi ngài lại kể chuyện cho ta nghe nữa"

Đặng Phong lúc này mới đứng lên, đợi công chúa đi trước rồi mới bước theo sau. Hai người cùng đám thị nữ đi theo con đường mòn nhỏ tới một gian nhà nhỏ ở giữa khu vườn thì dừng lại. Gian nhà chỉ gồm bốn cây cột màu đỏ chống đỡ mái đá, phía trước có một hồ nước không lớn xây từ một loại đá lạ màu xanh, khiến nước có màu rất đẹp. Công chúa ngồi xuống một ghế đá trong nhà, còn đám thị nữ thì đứng ở bên ngoài. Đặng Phong đã được Khắc Chung chỉ dạy quy củ trong cung, hơn nữa cậu cũng tự cảm thấy mình không xứng ngồi cạnh công chúa, cho nên cũng chỉ đứng bên ngoài. Huyền Trân nói :

" Ngài vào trong này đi"

Đặng Phong nói :

" Hạ thần không giám, hạ thần ở ngoài này cũng được !"

Huyền Trân nhìn hần như cười như không rồi quay ra nói với mấy người thị nữ :

" Tiểu hoa, tiểu phấn, tiểu đào, các người ra ngoài cảnh giới giữ gìn ta, ta cùng giảng võ đại nhân nói chuyện không muốn bị quấy rầy"

Mấy thị nữ ứng tiếng rồi đi ra ngoài, trong khu vườn chỉ còn lại hai người, Huyền Trân nói :

" Chỉ còn hai người nên ngài đừng giữ phép quân thần nữa, ta muốn ngài coi ta như một nữ tử bình thường, cùng ta nói chuyện được không, ngài là một kiếm khách nên chắc cũng không muốn bị gò ép thế này"

Đặng Phong cũng không thực sự cho mình là quan lại, cho nên nếu công chúa đã nói ra những lời này thì cậu cũng không tỏ vẻ gì hết nói :

" Công chúa quả nhiên phi phạm, vậy hạ thần xin thất lễ"

Rồi Đặng Phong bước vào ngồi trên một ghế đá đối diện công chúa hỏi :

"Hôm nay công chúa muốn nghe chuyện gì ?"

Huyền Trân khuôn mặt tươi cười nói :

" Vậy hãy kể về cuộc đời ngài đi"

Đặng Phong bị lời nói của công chúa làm bất ngờ, hỏi lại :

" Kể chuyện của hạ thần? nhưng hạ thần..."

Đặng Phong đang muốn kiểm lý do thoái thác thì thấy ánh mắt công chúa nhìn cậu không hề tránh né. Hai ánh mắt chạm nhau một lúc rồi Đặng Phong cười khổ nói :

" Hạ thần xin tự bêu xấu vậy, hạ thần sinh ra ở một làng nghèo tên là Nhật Tân, năm thần gần tám tuổi thì cả nhà chết trận trong chiến tranh Nguyên Mông...."

Đặng Phong kể lại cuộc đời của hần. Từ lúc được một nhóm người thần bí thu nhận, luyện võ nghệ, xuống núi hành hiệp hai năm trong giang hồ, sau đó lại trở về tổ chức thực hiện những nhiệm vụ bí mật. Đương nhiên Đặng Phong sẽ không tiết lộ ra Trần Khắc Chung là trang chủ và những vụ ám toán quan lại do Thần Bí Sơn Trang thực hiện.

Huyền Trân chăm chú lắng nghe, sau đó thở dài. Nàng không ngờ người thanh niên này lại có cuộc đời éo le như vậy. Cũng không phải chỉ có nàng mới ao ước có được cuộc sống bình phàm. Huyền Trân nói :

" Ngài có thể múa kiếm cho ta xem được không ?"

Lúc này trời đã về chiều, Đặng Phong bước ra khỏi căn nhà, bẻ một nhánh cây và bắt đầu múa kiếm. Kiếm pháp khi cuộn cuộn như gió to sóng dữ, khi nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy. Đặng Phong đắm mình trong kiếm pháp, lần đầu tiên cậu xuất kiếm không phải là để đả thương người, mà để đổi lấy nụ cười của mỹ nhân.

Kể từ đó, mỗi lần gặp nhau hầu như Đặng Phong đều múa kiếm cho công chúa xem.

Thời gian trôi đi hối hả, thấm thoát đã ba tháng qua nhanh. Hôm nay, trong những tia nắng vàng rực rỡ của hoàng hôn, tà áo trắng của Đặng Phong tung bay phiêu dạt, những đường kiếm đẹp mắt thi nhau hiện diện. Huyền Trân nhìn Đặng Phong không chớp, một nỗi niềm muôn dâng lên. Khi Đặng Phong thu kiếm, nàng cất bước đi tới gần cậu nói :

" Sắp tới ta phải dành thời gian học tiếng Chiêm Thành và cách sống của người Chiêm Thành nên không còn rảnh rỗi nữa, mỗi tuần chỉ có thể tới nghe chuyện ngài kể chuyện một lần mà thôi"

Đặng Phong thời gian qua vui vẻ dường như đã quên mất rằng công chúa có hôn ước với quốc vương Chiêm Thành, nay nghe nàng nói mà lòng khẽ thất lại. Cậu nói :

"Hạ Thần cũng có quen biết với một tiên sinh người Chiêm Thành, thần sẽ học tiếng Chiêm Thành"

Huyền Trân ngạc nhiên hỏi :

"Để làm gì ?"

Đặng Phong đồng ý đáp :

"Để thần có thể ở cạnh công chúa nhiều hơn !"

Thời gian không chờ đợi bất kỳ ai, dù là công chúa xinh đẹp tuyệt trần, hay là kiếm khách nổi danh thiên hạ. Lại chín tháng trời qua. Quả nhiên như lời Huyền Trân công chúa nói, mỗi tuần hai người chỉ có thể gặp nhau một lần. Đặng Phong đã không còn kể chuyện nữa, chỉ múa kiếm và trao đổi với công chúa về Chiêm Thành xa xôi. Mỗi nỗi buồn dần dần hiện rõ trong lòng hai người. Có một lần Đặng Phong hỏi :

"Công chúa không lấy Chiêm Vương không được sao ?"

Huyền Trân ngược nhìn ánh chiều tà phía tây, trong vẻ yếu đuối bùng lên nghị lực quật cường :

"Lấy một người để đạt được hòa bình cho đất nước, hạnh phúc cho trăm họ, có lý do gì để không lấy ?"

Đặng Phong chỉ còn biết im lặng mà trách ông trời bạc bẽo, buồn bã hỏi :

"Hạnh phúc của công chúa thì sao ?"

Huyền Trân quay sang nhìn cậu, một lúc lâu không nói. Rồi nàng cứ thế rời đi, mãi vẫn không hề trả lời

Đây đã là một năm sau kể từ ngày hai người chính thức gặp nhau lần đầu.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Sứ Đoàn Cầu Hôn

Một ngày, Trần Khắc Chung cho gọi Đặng Phong vào thư phòng của ông rồi nói :

"Sắp tới ta cần con đi Ngọc Ma Châu một chuyến, việc ở cấm cung ta sẽ xử lý ổn thỏa, dạy dỗ các hoàng tử ta cũng đã tiến cử được người khác có thể thay con rồi"

Đặng Phong gật đầu, đang muốn cáo từ thì Khắc Chung lại nói :

"Việc ở Ngọc Ma Châu rất gấp, mà ta cũng chỉ có thể tin tưởng mỗi mình con, nên ngay đêm nay con hãy cùng Đạt Từ Thành đi một chuyến"

Nhìn bóng lưng cô độc của Đặng Phong khuất dần, Trần Khắc Chung thở dài lắc đầu lẩm nhẩm :

"Ta xin lỗi, nhưng ta không thể để con tiếp tục như vậy được, Công chúa sẽ thành hôn với quốc vương Chiêm Thành, điều này không thể thay đổi được, con hãy chịu ủy khuất, ta sẽ đền bù cho con gấp trăm ngàn lần, chỉ cần ta có thể. Ta không thể đứng nhìn cuộc đời con bị hủy hoại dưới đoạn nghiệt duyên này"

Hoàng hôn buồn bã. Huyền Trân đứng một mình dưới tán cây rộng lớn, lặng lẽ nhìn những chiếc lá rơi rụng. Chiếc lá kia cô đơn, nàng cũng cô đơn. Một thị nữ bước vào nói :

"Công chúa, chúng ta về thôi, giảng võ quan sợ rằng sẽ không đến"

Huyền Trân gật đầu, lướt nhìn căn nhà kia, lướt nhìn gốc cây nọ, như có thể mơ hồ thấy một người. Nhưng đã mấy lần người nàng đợi không tới.

Diên Hồng Điện !

Anh Tông hoàng đế uy nghiêm cửng ngự ngay ngắn trên ngai vàng, cất tiếng hỏi :

" Sứ đoàn của Chiêm Thành đã mang của hồi môn tới để cầu thân Huyền Trân em gái trăm, các khanh nghĩ sao ?"

Văn võ bá quan liền xôn xao nghị luận, Văn Túc Vương Đạo Tái bước ra nói :

" Bệ hạ, việc hứa gả công chúa Huyền Trân là do đích thân thánh hoàng thực hiện, ắt phải có cái lý của ngài, chúng ta cứ nên thuận theo việc này thì hơn"

Một viên quan khác lại nói :

" Bệ hạ, theo vì thần được biết thì văn hóa Chiêm Thành rất khác với Đại Việt chúng ta, vua Chế Mân cũng tuổi đã già, nghe đâu khi vua chết thì sẽ hỏa táng toàn bộ phi tần hoàng hậu theo, thần nghĩ không nên thuận, với lại, dân chúng đối với việc này cũng không đồng tình, thần sợ sẽ gây mất lòng dân"

Anh Tông nhíu mày hỏi :

" Khanh nói rõ thử xem"

Viên quan nọ cung kính nói :

" Vì thần trong mấy lần đi thị sát gần đây đã chính tai nghe dân chúng nhiều vùng truyền tai nhau một câu thơ như sau : “Tiếc thay cây quế giữa rừng, Để cho thằng Mán thằng Mường nó leo” ! "

Anh Tông nói :

" Còn có chuyện này nữa sao?"

Hưng Nhượng Vương Quốc Tăng cũng bước ra nói :

" Vì thần cũng nghĩ rằng không nên thuận, chúng ta cứ nên lấy có từ chối thì hơn. Chiêm Thành quân sự không bằng Đại Việt ta, kinh tế yếu kém hơn Đại Việt ta, cái chốn đất căn sỏi đá toàn gió và cát kia vốn không thể là uy hiếp, chúng ta thật không cần hi sinh Huyền Trân công chúa như vậy"

Hưng Nhượng Vương vừa nói xong thì Đại Hành Khiển Trần Khắc Chung bước ra nói :

" Các vị suy nghĩ không sai, nhưng nếu chúng ta từ chối thì sẽ như thế nào ? thứ nhất là thái thượng hoàng không còn thể diện, thứ hai là tạo ra hiềm khích giữa hai nước. Các vị nên nhớ kẻ thù cực mạnh của chúng ta là quân Nguyên - Mông vẫn lăm le bờ cõi hàng ngày, nếu Chiêm Thành gây bất lợi thì Đại Việt ta sẽ hai bề thụ địch. Bệ hạ, thần nghĩ chúng ta không nên bàn tới chuyện thuận hay không thuận, mà bàn bạc thế nào để trong cuộc hôn nhân này chúng ta có lợi nhất"

Anh Tông suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói :

" Đại Hành Khiển nói rất có lý, trăm cũng đành đau lòng mà hi sinh Huyền Trân em gái trăm vô cùng thương yêu này. Đại Hành Khiển nói xem như thế nào mới có lợi nhất ?"

Trần Khắc Chung nói :

" Theo thần nghĩ trước tiên bệ hạ cứ trì hoãn, không từ chối nhưng cũng không vội đồng ý, để xem thành ý của bên Chiêm Thành như thế nào. Nếu cái giá họ có thể bỏ ra đủ lớn lúc ấy chúng ta mới xem xét tiếp"

Anh Tông vỗ ngai vàng nói :

" Tốt, cứ chuẩn theo lời Đại Hành Khiển đi"

Một đoạn đường lát đá rộng lớn trong cấm cung, có một đoàn chừng năm sáu người, ăn mặc y phục vô cùng đặc biệt, rõ ràng không phải người Đại Việt. Một người béo lùn đi trước và mấy người còn lại theo sau. Một người cung kính nói với người đi đầu bằng tiếng Chiêm Thành :

" Đại nhân, Anh Tông hoàng đế trì hoãn như vậy e rằng sẽ đưa ra yêu sách gì chẳng ?"

Gã béo lùn hừ một tiếng nói :

" Cái gì yêu sách, người Đại Việt thật quá khôn lỏi, nếu trực tiếp đưa ra yêu sách thì còn dễ quay về bầm báo với quốc vương, nhưng họ chỉ tỏ thái độ vô cùng mập mờ, rõ ràng muốn chúng ta ra giá trước. Nếu cái giá chúng ta bỏ ra không đủ thì họ sẽ nói thành ý chúng ta không có, không coi công chúa Đại Việt vào đâu, nói không chừng còn vì chuyện này mà danh chính ngôn thuận thoái thác hôn sự. Còn nếu chúng ta bỏ ra cái giá quá đắt thì, ôi! đáng sao ?"

Một người nghe vậy thì hỏi lại :

" Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao ? chẳng lẽ đem những vàng bạc châu báu đã chuẩn bị sẵn trở về sao ?"

Gã béo thở dài nói :

"Đương nhiên là không thể. Cuộc hôn nhân này có lợi rất lớn đối với Chiêm Thành chúng ta, quốc vương đã đặc biệt căn dặn chỉ có thể thành công chứ không thể thất bại. Trước mắt ta sẽ nói khéo với Anh Tông hoàng đế tạm thời để những thứ hồi môn chuẩn bị sẵn lại đây, sau đó trở về xin chỉ thị của quốc vương"

Một người nói :

"Làm vậy e rằng quốc vương cũng sẽ không vui, chuyến đi sứ chúng ta cũng coi như thất bại"

Gã lùn lại nói :

"Ngươi quên rằng trước khi đi ta đã cho mời đại họa sĩ Chế Nhã sao, ta sẽ xin Anh Tông hoàng đế yết kiến Huyền Trân công chúa, sau đó xin vẽ một bức mạng về Chiêm Thành. Nếu vị công chúa này thực sự xinh đẹp như người ta đồn đãi thì quốc vương sẽ tự định lượng, chúng ta ắt sẽ có trọng thưởng"

Năm ngày sau!

Một đại sảnh rộng lớn nằm sâu trong vô vàn kiến trúc của cấm thành, người đứng đầu đoàn sứ giả Chiêm Thành đang cùng một lão già cũng là người Chiêm Thành đứng đó, bên cạnh là một quan thông ngôn Đại Việt. Một thị nữ từ trong bước ra nói :

"Xin nhị vị đại nhân chờ trong chốc lát, công chúa sẽ ra tiếp hai vị ngay !"

Viên Quan thông ngôn dịch lại cho hai người, hai người vội vàng cung kính gập đầu. Một lúc sau, Huyền Trân công chúa từ trong bước ra, nàng bước đi nhẹ nhàng mà làm hai người Chiêm Thành chân động không thôi, mãi một lúc mới sức tỉnh thì lẽ :

"Chúng tiểu thần tham kiến Đại việt Huyền Trân công chúa !"

Huyền Trân mỉm cười vẫy tay ra hiệu hai người đứng dậy rồi nói bằng tiếng Chiêm Thành :

"Hai vị là sứ giả Chiêm Thành, đường xá xa xôi đã khiến hai vị cực nhọc rồi, không biết hai vị gặp ta có chuyện gì ?"

Gã béo lùn khi nghe công chúa nói tiếng Chiêm Thành vô cùng thông thạo, lời nói dễ nghe, dung mạo tuyệt trần thì vui mừng không thôi nói :

"Bẩm công chúa, tiểu thần lần này tới đây muốn phiên công chúa cho tiểu thần vẽ một bức tranh mạng về cho quốc vương. Quốc vương tiểu thần ngưỡng mộ danh tiếng công chúa đã lâu mà không thể đích thân đến đây được nên tiếc hận lắm"

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Nghiệt Duyên

Kinh đô Đồ Bàn đất nước Chiêm Thành.

Tại ngự thư phòng có một người đàn ông trung niên đang ngồi xem tấu. Người này mái tóc đã điểm bạc, bộ dáng có chút hơi già, khoảng hơn năm mươi tuổi, tuy nhiên ánh mắt vẫn còn vô cùng sắc bén. Đây chính là quốc vương Chế Mân, người cầm quyền một cõi. Có tiếng bước chân, một thái giám đi vào quỳ xuống nói :

"Muôn tâu quốc vương, sứ đoàn đi Đại Việt đã trở về, đang đợi ở ngoài"

Chế Mân nghe vậy liền đứng tay nói :

"gọi vào"

Thái giám cung kính một tiếng rồi đi ra ngoài, một lúc sau có một người vừa lùn vừa béo bước vào quỳ xuống nói :

"Tham kiến quốc vương"

Chế Mân hỏi :

"Chuyến đi sứ lần này thuận lợi cả chứ ?"

Gã kia nói :

" Muôn tâu quốc vương, bên Đại Việt đang dựng kế trì hoãn, hẳn là đang đợi chúng ta xuất một cái giá lớn hơn"

Chế Mân nhú mày không vui nói :

" Giá lớn hơn ? chẳng phải vàng bạc châu báu lần này đã mang theo không ít rồi sao ?"

Gã lùn nói :

" Bẩm quốc vương, hạ thần đã từng gặp công chúa, thần hiểu được vì sao Đại Việt còn chê ít"

Chế Mân tỏ vẻ hứng thú :

"Ồ, khanh nói thử xem"

Gã nói :

" Hạ thần chỉ có thể nói hai chữ “ hoàn hảo” . Công chúa Huyền Trân vô cùng xinh đẹp, lại sắc sảo thông minh, người nói tiếng Chiêm Thành cũng vô cùng thông thạo. Thần đã nhờ đại họa sĩ Chế Nhã vẽ một bức tranh của công chúa"

Chế Mân phát tay, gã béo lùn liền lấy một cuộn tranh dâng lên. Chế Mân quốc vương mở tranh ra nhìn thì nhú mày lại, dường như có chút tức giận, điều này làm gã vô cùng khó hiểu. Quốc vương khi nhìn thấy Huyền Trân công chúa phải vui mừng mới đúng. Đang đoán già đoán non trong bụng thì Chế Mân đặt bức tranh xuống nói :

" Cho mời họa sĩ Chế Nhã tới đây"

Lập tức có thái giám thực hiện, một lúc sau Chế Nhã bước vào quỳ xuống. Chế Mân ném cuộn tranh xuống nổi giận quát hỏi :

" Khanh là một đại họa sĩ có tiếng nhất nước, vậy khanh giải thích điều này đi"

Gã lùn tò mò cầm cuộn tranh lên thì bị hù dọa cho hồn vía lên mây.

Là một cuộn giấy trắng !

Chế Nhã bình tĩnh trả lời :

" Muôn tâu quốc vương, hạ thần không thể vẽ"

Chế Mân hỏi :

" Vì sao không thể vẽ ?"

Chế Nhã nói :

" Vì vẻ đẹp của Huyền Trân công chúa không có bút mực nào có thể vẽ lại !"

Kính thành Thăng Long!

Diên Hồng điện rộng lớn, bá quan văn võ đông đủ. Anh Tông hoàng đế ngồi trên ngai cửu ngũ, tâm tình có vẻ vô cùng cao hứng nói :

" Chư vị khanh gia, đây là lần thứ ba sứ đoàn Chiêm Thành tới, lần trước họ đã bỏ ra một hậu lễ cực lớn làm hài lòng đã khiến trẫm động tâm, không biết lần này họ sẽ bỏ ra cái giá như thế nào nữa đây"

Hành Khiển Đoàn Nhữ Hài nói :

" Xin hoàng thượng hãy triệu kiến sứ giả để chúng thần cùng nghe một chút, rốt cuộc Chiêm Thành thành ý tới đâu trong việc cầu hôn Huyền Trân công chúa"

Hành Khiển vừa nói xong thì bá quan văn võ cũng luôn miệng kêu phải. Anh Tông hoàng đế ha ha cười lớn nói :

" Được, cho mời sứ giả"

Một lúc sau, một trung niên tướng mạo đường hoàng, uy thế của người nắm quyền lớn bước vào, đây là một vương gia quyền thế của Chiêm Thành, đi kèm là người thông ngôn. Cả hai cùng quỳ xuống, người trung niên nói :

" Tiểu vương Chế Phục bái kiến Đại Việt hoàng đế vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế"

Anh Tông mỉm cười hòa ái, có chút tình quái nói :

" Bình thân, vương gia đường xá xa xôi, hay trước cứ nghỉ ngơi rồi chuyện hôn sự sẽ bàn sau ?"

Chế Phục tạ ơn đứng dậy vội vàng nói :

" Khởi bẩm hoàng thượng, việc bang giao của hai nước vốn là việc lớn, quốc vương tại hạ vô cùng coi trọng nên có ý muốn nhanh chóng thực hiện hôn sự này. Chiêm Thành rất có thành ý muốn làm đồng minh vĩnh viễn với Đại Việt, làm này tiểu thần đại diện quốc vương Chiêm Thành, ngoài vàng bạc châu báu đã đưa đến hai lần trước đây, xin dâng lên hai châu Ô, Rý, làm của hồi môn xin cưới Huyền Trân công chúa , mong hoàng thượng định đoạt"

Nghe được lời này Trần Khắc Chung do biết tiếng Chiêm Thành nên giật mình đánh thụp một cái, khiến Anh Tông hoàng đế và bá quan văn võ nhìn thấy thì vô cùng tò mò, tới khi nghe thông ngôn nói lại, mọi người đều giật mình không nhỏ. Anh Tông mừng rỡ trong lòng, nhưng dù sao cũng là một đấng chí tôn, lại trước mặt bá quan văn võ nên cũng không thể thể hiện thái quá. Sau khi để bá quan yên lặng một chút thì điềm nhiên nói :

" Xem ra Chiêm Vương rất có thành ý, nếu trăm còn không quyết thì quả là không phải. Việc hôn sự này chính là để bắt đầu cho mối bang giao hữu hảo hai nước chúng ta, vương gia hãy truyền lời trăm, báo quốc vương chọn ngày lành tháng tốt đón công chúa về"

Hai châu Ô, Rý chính là vùng đất biên giới phía bắc của Chiêm Thành, sau này đổi thành Thuận Châu và Hóa Châu của Đại Việt

Ngọc Ma Châu, trong khoảng sân rộng ở một tòa phủ đệ lớn, Đăng Phong cùng Đạt Tử Thành ngồi trên bàn đá giữa sân chơi cờ so tài. Đạt Tử Thành thờ dài nói :

" Đăng Phong lão đệ, hà có gì phải như vậy ?"

Đăng Phong im lặng không nói, tay đi tiếp một nước cờ. Đạt Tử Thành không tiếp tục chơi cờ mà ngồi yên nhìn Đăng Phong một lúc rồi đứng dậy, quay lưng bước đi, chỉ còn giọng nói vọng lại :

" Lão đệ, một tháng nữa Tư lão ca và Trung lão ca sẽ theo bên cạnh đại nhân bảo vệ ngài đi xa một chuyến, chính là hộ tống đoàn rước dâu đưa Huyền Trân công chúa sang Chiêm Thành. Còn ta được lệnh giám sát lão đệ ở nơi này. Từ hôm nay ta đột nhiên lâm bệnh nặng, nằm suốt mấy tháng trời. Lão đệ tự quyết đi"

Đăng Phong im lặng ngồi im, một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ trôi qua. Rồi đột nhiên cậu đứng bật dậy nhìn về phía căn phòng trước mặt ôm quyền cúi đầu nói :

" Đa tạ Đạt đại ca!"

Nói rồi Đăng Phong quay người bước đi khuất dạng. Lúc này Đạt Tử Thành mới từ trong nhà bước ra, nhìn trời thờ dài nói :

" Đúng là một đoạn nghiệt duyên !"

Tin tức Chiêm Vương dùng hai vùng đất rộng lớn làm của hồi môn đã gây xôn xao dư luận khắp nơi Đại Việt. Ai ai cũng cảm thông cho tấm lòng cao cả của Huyền Trân công chúa, không hận mà cùng nhau cầu trời khấn Phật cho công chúa bình an !

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13: Đưa Tiễn (I)

Chỉ còn ở lại Đại Việt một tháng, Huyền Trân có vô vàn cảm xúc. Nàng nhớ phụ hoàng, nhớ tiểu hoa, tiểu phấn, nhớ một người xa lạ mà thân quen. Anh Tông hoàng đế đích thân đến động viên nàng :

" Huyền Trân, ta biết chuyến này ủy khuất cho muội lắm, nhưng đại cuộc làm trọng, kẻ làm hoàng đế như ta cũng chẳng thể làm gì hơn"

Huyền Trân cố cười nói :

" Hoàng huynh không cần bận tâm, tiểu muội tự có suy nghĩ của riêng mình, tiểu muội muốn trước khi đi gặp phụ hoàng một lần"

Anh Tông tỏ vẻ khó xử nói :

"Phụ hoàng đã xuất gia nơi Yên Tử, dứt bỏ phàm trần truy cầu đại đạo, ta sợ khi gặp muội thì người không còn đủ được lòng kiên định của mình nữa"

Huyền Trân suy nghĩ một chút rồi gật đầu buồn bã nói :

"Vậy muội sẽ không phiền phụ hoàng nữa, ít hôm nữa muội muốn ra ngoài một chuyến được không?"

Anh Tông hoàng đế nhủ mảy suy nghĩ, nhưng rồi tình yêu thương cô em gái cũng chiến thắng những phép tắc xưa cũ gật đầu cười nói :

"Được, vậy một tuần nữa, ta sẽ cho đại nội thị vệ bí mật mang muội ra ngoài dạo chơi một chuyến"

Huyền Trân tươi cười nói :

"Vậy tạ ơn hoàng huynh!"

Một Tuần sau !

Sáng sớm tinh sương, khi bướm trong ngự hoa viên còn lười biếng chưa dậy, một xe ngựa đã ra khỏi cấm thành, rồi bắt đầu dạo chơi một vòng kinh thành. Bên ngoài có tám người tráng niên to khỏe, hồng mang kiếm, rõ ràng là những cao thủ hiếm có, đi bao quanh xe ngựa bảo vệ. Trong xe có hai cô gái, đúng là Huyền Trân công chúa và thị nữ tiểu hồng. Huyền Trân không còn mặc y phục hoàng tộc mà chỉ bận một bộ váy áo màu nâu đơn giản, thể nhưng cũng chẳng thể che được vẻ đẹp xuất trần của nàng. Đoàn người đi ra khỏi kinh thành, một tráng hán cưỡi ngựa có vẻ là thủ lĩnh của nhóm đại nội thị vệ nói :

"Trần tiểu thư, chúng ta đã đi hơi xa, hay là nên quay về!"

Huyền Trân không vui nói :

"Ta đã không còn ở lại đây lâu nữa, ngài cứ cho ta đi thăm thú thêm chút nữa"

Gã thị vệ gật đầu vâng dạ, không giám trái lời công chúa, tiếp tục đi về phía ngoại thành thẳng long. Khi đoàn người đi qua một đoạn đường vắng thì đột nhiên xe ngựa dừng lại, bên ngoài có tiếng một thị vệ gấp gáp hô lên :

"Bảo vệ an nguy Trần cô nương!"

Rồi có tiếng đao kiếm vang lên, nhưng chỉ một lúc rồi im bật, Huyền Trân vô cùng sợ hãi. Chiếc màn che nơi cửa xe vén lên. Không có đao thương đâm vào như nàng nghĩ, mà chỉ có một người đứng đó, nở nụ cười ôn hòa nói :

"Hạ thần sẽ thay họ dẫn công chúa đi chơi"

Trước một thác nước đẹp như tranh, nhưng Huyền Trân đứng đó khiến bức tranh cũng chẳng còn màu sắc nữa, nàng hỏi :

"Ngài mấy tháng nay đã đi đâu?"

Đặng Phong chỉ im lặng nhìn nàng không trả lời. Huyền Trân nhìn thấy trong ánh mắt Đặng Phong có gì đó đặc biệt hơn những lần trước kia, nàng không giám nhìn vào đôi mắt đó nữa, quay sang nhìn thác nước nói :

"Thác nước này thật đẹp"

Đặng phong lắc đầu :

"Đứng trước công chúa nó cũng không còn cuốn hút nữa"

Huyền Trân im lặng, một lúc sau nói :

"Ngài bắt cóc ta?"

Đặng Phong lại lắc đầu :

"Hạ thần không giám, hạ thần chỉ muốn cho công chúa thấy trời đất này đẹp lắm, nếu công chúa muốn, hạ thần có thể mang công chúa đi khắp thiên hạ này, ngắm hoàng hôn trên rừng, ngắm bình minh trên biển, tự do tung bay. Đây chẳng phải là mong ước bấy lâu của công chúa sao"

Huyền Trân vẫn giọng nói ngọt ngào nhưng chứa đầy kiên định :

"Con đường là do ta chọn, nếu đổi lại là ngài, ta tin ngài cũng sẽ chọn như ta thôi, ta không hề hối hận"

Rồi nàng quay lại nhìn thẳng vào mắt Đặng Phong nói :

"Ta biết ngài là một người kiệt xuất, sẽ có một cô gái xứng đáng với ngài, cùng ngài bước trên con đường của ngài"

Đặng Phong nhìn vàng mặt trời đã mệt mỏi, lại một lần nữa muốn xuống núi nghỉ ngơi kia nói :

"Hạ thần không mong cô gái đó sẽ cùng thần bước đi, thần chỉ mong cô ấy hạnh phúc. Cô gái đó, chỉ còn mấy ngày nữa đã đi xa"

Huyền Trân im lặng. Nàng ngắm nhìn trời đất Đại Việt bao la, nhìn ánh hoàng hôn vương trên sườn núi, nàng thở dài một hơi buồn bã nói :

"Hãy đưa ta về hoàng cung"

Tháng bảy!

Một đoàn người ngựa đông cả ngàn người từ trong kinh thành đi ra. Binh lính trước sau mấy hàng hộ tống một chiếc xe ngựa vô cùng rộng lớn xa hoa, tới sáu con ngựa một hàng kéo đi. Hai bên dân chúng đã đứng không còn chỗ trống, dù ngày hội lớn nhất cũng không thể có không khí như vậy. Hôm nay là ngày Huyền Trân xuất giá !

Anh Tông hoàng đế đích thân dẫn đầu văn võ bá quan bước ra khỏi cổng lớn kinh thành, bên cạnh là một người con gái đẹp như tiên nữ giáng trần, đứng là Huyền Trân công chúa. Anh Tông gắng nở nụ cười nói :

"Hoàng muội nhìn xem, dân chúng cả kinh thành hôm nay đã tập trung tới đây để tiễn muội !"

Huyền Trân cười, nhìn một lượt dân chúng vây quanh, nhìn văn võ bá quan phía sau rồi nói :

"Muội trước khi xa quê được nhiều người tiễn đưa như vậy thật cảm thấy ấm lòng, hoàng huynh còn nhiều việc phải xử lý, đến đây thôi"

Nói xong nàng bước về phía trước mấy bước. Anh Tông dù là một hoàng đế, nhưng hoàng đế cũng là con người, cũng không thể cảm được cảm xúc, liền ôm quyền hướng Huyền Trân nói lớn :

"Cung tiễn Huyền Trân công chúa !"

Lập tức bá quan văn võ phía sau bất luận địa vị gì, thân thế ra sao cũng đều ôm quyền cúi người hô lớn :

"Cung tiễn Huyền Trân công chúa !"

Dân chúng xung quanh cũng quỳ xuống, có người còn không kịp được nước mắt, đồng thanh :

"Cung tiễn Huyền Trân công chúa !"

Huyền Trân đôi chân hơi run rẩy, lập tức có một thị nữ bước tới dìu nàng, rồi nàng bước lên xe ngựa khuất bóng. Lúc này Đại Hành Khiển Trần Khắc Chung bước tới nói :

"Hoàng thượng, sứ đoàn Chiêm Thành đã chờ sẵn phía ngoài, hạ thần phải lập tức lên đường"

Anh Tông gật đầu nói :

"Tốt, an nguy của công chúa trên đường trăm giao cả cho khanh, nếu để công chúa gặp bất cứ bất trắc gì thì mang đầu về gặp trẫm !"

Trần Khắc Chung vội nói:

"Xin hoàng thượng yên tâm, hạ thần sẽ làm tròn bổn sự !"

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Đưa Tiễn (li)

Đoàn đưa dâu từ từ đi xa dần, nhưng Anh Tông hoàng đế cùng văn võ bá quan vẫn đứng lại nơi đó, cho tới khi đoàn người đã khuất bóng. Một viên quan bước tới cung kính nói :

“Bệ hạ, công chúa đã lên đường, chúng ta trở về thôi”

Anh Tông ánh mắt như muốn níu kéo nhìn phía xa thêm một chút nữa rồi vẫy vẫy tay :

“ Trở về thôi”

Trần Khắc Chung cười một con ngựa đen nhánh lực lưỡng, bên cạnh là Chế Phục vương gia của Chiêm Thành, hai người dẫn đầu đoàn người. Phía sau là những sứ giả và quan lại theo đoàn của cả hai nước, ước chừng khoảng mười người, tiếp theo là thị vệ, sau cùng là xe ngựa của Huyền Trân và một ngàn binh lính xung quanh bảo hộ. Đoàn đường từ kinh thành Thăng Long tới bến Đông Bộ Đầu người dân đứng chật hai bên, khi xe ngựa của công chúa đi qua tất cả đều quỳ lạy. Những người dân lương thiện này hành động tới từ chân tâm. Từ lâu gian gian đã truyền lưu câu chuyện sự hi sinh cao cả của Huyền Trân công chúa để đất nước yên bình, người ta thường ngâm

“ Tiếc thay cây quế giữa rừng

Để cho thẳng mán thẳng mường nó leo “

Huyền Trân ngồi trong xe đã không còn kiểm được nước mắt. Nàng từ lâu đã chấp nhận sẽ làm dâu xứ lạ xa xôi, nàng đã chấp nhận sẽ vĩnh viễn rời xa Đại Việt. Nhưng khi biệt ly có ai giấu nỗi buồn ? Nước mắt nàng như châu sa, lăn dài trên má. Người đưa tiễn nàng nhiều lắm, nhưng nàng vẫn không thể thấy một người. Nàng biết tình cảm của người đó, nhưng nàng cũng không thể làm gì hơn. Đoạn nghịet duyên này, nên kết thúc từ đây !

Có điều, thật sự kết thúc rồi sao ?

Trần Khắc Chung Đại Hành Khiển là người toàn quyền trong chuyến đưa dâu lần này, sau khi suy xét cẩn thận ông đã quyết định chọn đường biển. Đường bộ phải đi qua rất nhiều núi non hoang vu và sông ngòi, với chỉ một ngàn binh sỹ thì quá mức nguy hiểm. Ông đã cho hai mươi tám cao thủ của sơn trang trà trộn vào binh lính, nhiệm vụ của họ là bảo vệ an nguy của công chúa, những người này đều xuất thân từ vùng sông nước nên rất giỏi thủy tính, nếu có biến cố sẽ dễ dàng giải nguy. Bên cạnh đó hai đại cao thủ Tư Tiệp Mật và Trung Chuyên cũng theo bên cạnh ông. Chuyến đi này vô cùng trọng yếu đáng ra ông sẽ phải triệu tập cả tứ đại cao thủ, chỉ tiếc là... Trần Khắc Chung thờ dài, ở nơi kia bị ông phong bế tin tức, chắc Đăng Phong còn chưa hay biết chuyện, cứ nên như vậy chấm dứt thì hơn

Có điều, thật sự chấm dứt rồi sao ?

Huyền Trân bước lên thuyền, xoay người về phía sau nhìn lại một lần cuối rồi kiên định bước đi. Nàng vào căn phòng của mình trên thuyền này, ngồi xuống và ngăn nước mắt rơi ra, miệng lầm nhảm nói :

“ Tại sao ngài không tới tiễn ta”

Tĩnh . Đôi khi là vậy đó, không muốn thấy một người, nhưng nếu thực sự không thấy thì buồn vô hạn.

Đội thuyền bắt đầu ra khơi, hai mươi sáu chiếc thuyền dong buồm lướt sóng, hai mươi lăm chiếc vây quanh một chiếc thuyền. Chiếc thuyền ở giữa mà sao vô cùng cô đơn tịch mịch. Trên thuyền chỉ có Huyền Trân công chúa và mấy người thị nữ, không có người đàn ông nào. Đáng ra phải như vậy, và ai cũng nghĩ là như vậy...

Một tiếng thờ dài vang lên, rồi có một giọng nói nhẹ nhàng :

“ Hạ thần vì chuẩn bị trốn vào đây mà lúc này không thể đưa tiễn công chúa được, mong công chúa cứ trách tội “

Huyền Trân giật mình, cặp mắt còn vương lệ mở to nhìn khắp gian phòng, nhưng nàng chưa kịp nhìn ra điều gì thì có một người đàn ông ở trên trần nhà nhảy xuống, lộn một vòng rồi quỳ dưới chân nàng. Đúng là Đỗ Đăng Phong.

“ Hạ thần bái kiến công chúa “

Huyền Trân nhìn người thanh niên này, nhìn không chớp mắt, rồi bỗng vui vẻ mỉm cười nói :

“ Ngài lại định bắt cóc ta sao ?”

Đăng Phong đứng thẳng dậy, nhìn điệu cười mê đắm kia một lúc rồi khổ sở nói :

“ Thần không biết bơi “

Huyền Trân nghe vậy thì che miệng cười khúc khích, lại hỏi :

“ Ngài không thể bắt cóc ta, vậy ngài tới đây làm gì, và ngài làm sao lên đây được ?”

Đăng Phong mỉm cười nói :

“ Hạ thần đêm qua nằm mộng, có người nói rằng hôm nay không được xuất hiện, nhưng nếu không xuất hiện thì liệu hồn đó, thần vuốt đầu suy nghĩ, cuối cùng nghĩ ra kế trốn sẵn lên thuyền”

Nghe Đăng Phong nói vậy thì Huyền Trân càng cười vui vẻ, nàng ngồi xuống bàn rót sẵn hai chén trà rồi tiếp tục truy vấn :

“Ngài vẫn chưa nói vì sao lên được đây, binh sĩ canh phòng rất nghiêm ngặt mà ? “

Đặng Phong không cần công chúa mời cũng tự mình ngồi xuống đối diện công chúa, đưa tay lấy chén trà công chúa mới rót uống một ngụm rồi nói :

“Người của Đại Hành Khiển trực tiếp lo lắng việc này, mà hạ thần may mắn có quen biết sơ sơ mấy người nên năn nỉ một lúc người ta mới cho trốn sẵn vào đây “

Huyền Trân giả bộ tức giận nhíu mày nói :

“Ngài sao uống chén trà đó ? ta đâu có rót cho ngài ? “

Đặng Phong không trả lời mà ngó ngang liếc dọc xung quanh một lúc, làm Huyền Trân tò mò hỏi :

“Ngài nhìn cái gì ? “

Đặng Phong nghi hoặc nói :

“Hạ thần muốn nhìn xem công chúa định rót chén trà cho ai, nhưng mắt thần kém quá, ngoài thần và công chúa thì không thấy ai nữa cả “

Biết Đặng Phong cố ý làm trò nhưng Huyền Trân cũng không ngăn được cười khúc khích. Một thị nữ ở bên ngoài bước tới hỏi

“Công chúa có sao không ạ ? “

Huyền Trân lúc này mới gạt mình thôi cười nói vọng ra

“Không có gì, ta mệt nên đi nghỉ một lúc, đừng ai đến làm phiền nha”

“Vâng, thưa công chúa”

Người nô tì thì lễ rồi đi ra xa. Huyền Trân nhìn Đặng Phong nghiêm túc nói :

“Ta là gái đã có chồng, chén trà này coi như ta cảm tạ ngài những ngày qua đã khiến ta rất vui vẻ, ngài nên đi đi thôi “

Đặng Phong im lặng không nói gì, một hơi uống hết chén trà, sau đó đứng dậy, nhưng đi được mấy bước thì cậu ta quay mặt lại nhìn Huyền Trân nói :

“Hạ thần không biết bơi, bây giờ đã là giữa biển khơi rồi “

Huyền Trân nói :

“Bên cạnh còn nhiều thuyền lắm, ngài cứ qua bắt kỳ một chiếc nào trốn tạm cũng được mà “

Đặng Phong tỏ ra tội nghiệp nói :

“Hạ thần nếu mà đi ra kiểu gì cũng bị xử trảm “

Huyền Trân biết Đặng Phong lại chuẩn bị làm trò, tự nhiên nảy ra ý định chọc người này một phen nói :

“Ngài nói bây giờ phải làm sao ? chẳng lẽ ngài định ở lại nơi này với ta ?”

Không ngờ Đặng Phong bước tới một bước quỳ xuống nhìn thẳng nàng nghiêm túc nói :

“Vì công chúa hạ thần dẫu chết trăm lần cũng không hề hối hận. Hạ thần chỉ có một yêu cầu duy nhất là có thể kể chuyện cho công chúa nghe trên đoạn đường xa xôi này, mong công chúa chấp thuận”

Huyền Trân không biết phải nói gì cả, không khí nhất thời vô cùng yên ắng. Một lúc sau nàng mới thở dài nói :

“Tâm lòng của ngài thứ lỗi ta không thể nhận. Ta tin là ngài sẽ không làm gì bất lợi cho ta, nhưng ở đây có rất nhiều người, nếu có người phát hiện ra thì sẽ rất tồi tệ, ngài nói ta còn mặt mũi nào sống trên đời nữa “

Đặng Phong dường như đã nghĩ đến câu trả lời này của công chúa, cũng không tỏ ra buồn chán gì mà nói :

“Vậy hạ thần sẽ rời đi, nhưng nếu công chúa buồn, hãy gọi tên hạ thần, hạ thần sẽ lập tức tới kể chuyện cho công chúa nghe, hạ thần tên là Đỗ Đăng Phong ”

*Lời tác giả : Chino thực sự cũng không biết là công chúa có lần nào gọi Đặng Phong không nữa, mọi người đoán xem, hehe

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Hoàng Hậu Paramecvari

Đoàn thuyền cứ nửa tháng ghé vào đất liền tiếp tế lương thực nước uống một lần, rốt cuộc cũng một đường bình an tới được cửa Thị Nại sau gần một tháng rưỡi. Xa xa phía đất liền đã thấy người chen chúc chật cứng cả một vùng, cờ hoa long xí trải dài, lại có cả mấy đàn voi đợi sẵn. Trần Khắc Chung thấy cảnh này cũng phải gật đầu tán thưởng :

“Xem ra Chiêm Thành tiếp đón con cháu Đại Việt cũng vô cùng chu đáo”

Phó đoàn Nguyễn Giải tướng quân cũng bước lên mũi thuyền nhìn một lúc rồi nói

“Đại nhân nhìn xem, đích thân quốc vương Chế Mân cũng ra đón kìa”

Lúc này trong thuyền hoa, Huyền Trân đang được mấy người thị nữ trang điểm nhẹ. Một thị nữ nói :

“Thưa công chúa, chúng ta đã đến Chiêm Thành rồi, người ta đến đón đông lắm”

Huyền Trân vuốt nhẹ hai dải tóc nói :

“ Chắc cũng là người của hoàng tộc thôi, chứ ta nghĩ nhân dân Chiêm Thành sẽ không ưa ta, dù sao thì cũng vì ta mà đất nước họ mất đi hai vùng đất biên giới “

Thị nữ xấu hổ không nói gì nữa.

Trần Khắc Chung lệnh cho đoàn thuyền dừng lại, rồi ông bước qua thuyền hoa của công chúa cùng với mấy tùy tùng bên cạnh, sau đó thuyền hoa của công chúa và thuyền của sứ đoàn Chiêm Thành cùng nhau tiếp cận đất liền. Trước khi đi ông quay ra sau nói với phó tướng Nguyễn Giải :

“Phiền tướng quân cho những thuyền còn lại quay về Đại Việt, công chúa đã bình an tới đây là đã kết thúc nhiệm vụ rồi, tránh người Chiêm Thành nghi ngờ Đại Việt ta có ý thăm dò gì “

Nguyễn Giải liền ứng tiếng :

“Vâng, đại nhân, mặt tướng xin quay về trước”

Sau đó đoàn thuyền binh lính Đại Việt quay thuyền trở về. Lúc này quốc vương Chế Mân đích thân dẫn đầu đoàn bước tới nói bằng tiếng Chiêm Thành :

“Hoan nghênh Đại Hành Khiển đại nhân ghé thăm tể quốc”

Dù hiểu tiếng Chiêm Thành nhưng Khắc Chung vẫn đợi thông dịch viên thông dịch sang tiếng Đại Việt rồi mới đáp lời bằng tiếng Đại Việt :

“Thần cũng rất vinh hạnh được tới Chiêm Thành chuyến này, tạ ơn quốc vương đã thịnh tình đón tiếp. Lần này thần không nhục mệnh của Anh Tông hoàng thượng đã đưa Huyền Trân công chúa đến nơi an toàn”

Huyền Trân được một thị nữ dìu ra, thấy quốc vương Chiêm Thành thì nở một nụ cười xinh tươi nói bằng tiếng Chiêm Thành :

“Huyền Trân xin diện kiến quốc vương “

Chế Mân nhất thời ngơ ngẩn dưới nụ cười của Huyền Trân. Ông tuy nghe sứ đoàn báo lại rằng nàng công chúa Đại Việt đẹp không bút mực nào tả nổi nhưng ông vẫn không tin. Bây giờ ông mới biết họ nói vậy là còn nhẹ. Nàng còn đẹp hơn cả ngàn lần những gì ông tưởng tượng. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, câu này đặt vào đâu cũng đúng. Chế Mân là một quốc vương vô cùng tài ba xuất chúng, hai lần Nguyên Mông đánh tới ông đều dẹp tan. Thế nhưng đứng trước Huyền Trân ông thấy mình thật quá may mắn khi có người vợ như vậy. Chế Mân mất một lúc mới khôi phục lại nụ cười nói

“ Công chúa trên đường chắc đã mệt, hay là chúng ta vào hoàng thành rồi nói chuyện”

Sau một thoáng lễ nghi khách khí, cả đoàn đã cười vui vào kinh thành Đồ Bàn. Tuy Chiêm Thành trong mắt người Đại Việt là một xứ sở chỉ toàn gió và cát, nhưng khi tận mắt chứng kiến thì kinh đô Đồ Bàn phần hoa cũng không thua gì kinh thành Thăng Long. Quốc vương Chế Mân vô cùng cao hứng mở đại tiệc suốt ba ngày. Sau đó là lễ sắc phong công chúa Huyền Trân làm hoàng hậu Paramecvari .

(*Lời tác giả : vì cái tên tiếng chàm này dài và khó nhớ nên tại hạ tiếp tục gọi là Huyền Trân, mọi người đừng ném đá @@!)

Huyền Trân bước đi trong một cung điện nguy nga, lại gần một cửa sổ hình vòm rộng lớn thì dừng lại, nhìn ra ngoài có thể thấy được một phần của kinh đô Đồ Bàn. Lúc mới tới nàng còn chút bỡ ngỡ sợ hãi, nhưng mấy ngày nay nàng đã cảm thấy thoải mái hơn. Thái thượng hoàng lúc trước nói với nàng quốc vương Chế Mân là con người tài hoa phong nhã, đúng là thái thượng hoàng có mắt nhìn người. Quốc vương chế Mân đối với nàng rất tốt. Nàng đang suy nghĩ mông lung thì quốc vương Chế Mân từ xa bước lại, nhìn nàng cười hiền hòa nói :

“ Nàng nhớ nhà sao? “

Huyền Trân cúi chào rồi nói :

“ Thiếp đúng là có chút nhớ nhà”

Chế Mân hình như vừa có việc gì đó vui mừng, cao hứng nói :

“ Ta vừa bàn bạc với Đại Hành Khiển Trần đại nhân về mối bang giao giữa hai nước cùng với sự hợp tác về nhiều mặt khác, tin rằng tương lai Đại Việt và Chiêm Thành sẽ cùng nhau phát triển, đây là công lớn của nàng “

Huyền Trân cười nói :

“ Thiếp đâu có giúp được gì đâu mà giám nhận công”

Chế Mân nói :

“ Nàng không cần khiêm tốn, ta biết nàng vốn từ đầu đã không hề phản đối cuộc hôn nhân này, hẳn nàng cũng đã suy nghĩ thấu đáo. Nhiều người nghĩ cuộc hôn nhân này chỉ có ý nghĩa chính trị, nàng nói xem có phải vậy không ?”

Huyền Trân đáp :

“ Quốc vương nghĩ nhiều rồi, tuy thời gian chưa lâu nhưng thiếp rất yêu mến con người Chiêm Thành, những người thật thà và tốt bụng, còn ngài thì đối xử với thiếp không còn chỗ nào để chê, cho dù những lợi ích kia không có thì thiếp cũng không hối hận vì quyết định của mình. Nhớ ngày nào phụ hoàng từ Chiêm Thành trở về khoe với thiếp rằng người tìm được cho thiếp một lang quân rất tuyệt, thiếp chưa bao giờ nghi ngờ người “

Chế Mân nghe mỹ nữ nói vậy thì ha ha cười lớn, cao hứng có thể nghĩ :

“ Nàng nghĩ như vậy ta vô cùng hạnh phúc, bây giờ nàng và đất nước Chiêm Thành này là hai thứ quý giá nhất của đời ta, ta không cho phép bất kỳ ai khiến nàng buồn, kể cả đó là ta”

Huyền Trân gật đầu mỉm cười. Người chồng này của nàng đúng là vô cùng yêu thương nàng, nhớ lại thì hình như nhân dân Đại Việt hơi có thành kiến với người phương nam rồi. Chế Mân vuốt khẽ mái tóc nàng, nâng niu từng ngọn tóc, sau đó như chợt nhớ ra điều gì đó nói :

“ Đúng rồi, những tỳ nữ của nàng ta đều gọi tới bên ngoài, nếu nàng muốn hãy chọn mấy người ở lại, ta không đành lòng để nàng mang cảm giác xa quê “

Huyền Trân mừng rỡ nói :

“ Như vậy xin tạ ơn quốc vương “

Chế Mân gạt tay nói :

“ Giữa ta và nàng đừng nói những lời khách sáo, chỉ cần nàng vui, dù phải hi sinh cả thiên hạ ta cũng cam lòng “

Nói xong Chế Mân quay lưng bước ra ngoài. Huyền Trân đứng lặng người nhìn theo bóng dáng thoạt chùng có chút già nua ấy. Một lúc sau từ bên ngoài có mười mấy thị nữ bước vào, Huyền Trân vui mừng bước lại. Mấy người vội vàng thi lễ :

“ nô tỳ diện kiến công chúa “

Huyền Trân đang tươi cười bước tới thì bỗng dừng đứng lại, bởi vì có một thị nữ vẫn đứng nhìn nàng mà không quỳ. Nàng giật mình một lúc, sau đó vội vàng nói :

“ Mọi người ra ngoài trước đi, lúc nào ta gọi hãy vào”

Mấy người nô tỳ thi lễ xong lui ra ngoài. Huyền Trân lúc này mới nhin không nổi cười nói :

“ Ngài thật giỏi, không ngờ đất Chiêm Thành cũng không ngăn được bước ngài, ngài định bắt cóc hoàng hậu Chiêm Thành sao ?”

Thị nữ kia đúng là Đỗ Đăng Phong cải trang. Nhìn bộ dáng cậu bây giờ mà để người quen nhìn thấy chắc ôm bụng cười đến chết. Kiểm khách Từ Phong khét tiếng giang hồ đây sao?

Đặng Phong không để ý đến bộ dạng của mình, mà nhìn Huyền Trân rồi nói :

“Hạ thần sợ công chúa gặp đau buồn mới cả gan cải trang đến đây, nhưng xem ra quốc vương kia thực lòng yêu thương công chúa”

Huyền Trân mỉm cười nói :

“Cảm tạ ngài đã lo lắng, nhưng ta bây giờ không còn là công chúa Đại Việt nữa, mà là hoàng hậu của xứ Chiêm Thành, và ta đang hạnh phúc “

Đặng Phong cười chưa xót nói :

“Công chúa mãi là Huyền Trân công chúa trong lòng hạ thần”

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Hoàng Hậu Tapasi

Huyền Trân nhủ mày không vui, nàng quay người bước tới gần cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc Đồ Bàn, im lặng không nói. Đặng Phong vẫn luôn nhìn theo bóng lưng nàng không chớp mắt, cuối cùng cậu lên tiếng pha tan im lặng :

“Hạ thần sẽ ở lại đây một tuần nữa, tới khi đảm bảo rằng công chúa an toàn, thần sẽ rời đi. Trước lúc đó dù là quốc vương hay hoàng hậu khác muốn thương tổn công chúa, kiếm của thần cũng sẽ xuất khỏi vỏ “

Nói xong Đặng Phong quay lưng bước ra, nhưng đi tới gần cửa thì cậu quay người lại nói :

“Công chúa yên tâm, hạ thần tự có hạn lượng, cầu mong công chúa yên vui “

Còn một câu mà cậu giữ trong lòng không nói “ người ta có thể vì nàng mà hi sinh cả thiên hạ, ta vì nàng chỉ có thể dành cả đời này bảo vệ nàng mà thôi “

Huyền Trân quay lại nhìn nơi cửa lớn, bóng dáng Đặng Phong đã sớm rời đi, thì thầm nói :

“Ngài hà cớ gì phải như vậy, ngài càng như vậy ta càng không thể yên lòng...”

Hậu cung Đồ Bàn!

Một người đàn bà mặc váy đen nắm chặt bàn tay đi đi lại lại trong một căn phòng rất mỹ lệ, nhưng xung quanh lại rơi vỡ rất nhiều chén bát, bình hoa, lư hương. Rõ ràng những đồ vật vô tội vừa phải gánh chịu một cơn giận kinh khủng từ người đàn bà này. Quanh đó có mấy tỷ nữ quý tại chỗ, toàn thân cứ run lên từng hồi. Người đàn bà này khoảng chừng hơn ba mươi, làn da trắng hơi nhiều phấn nhìn trắng bệch, hàng mày hơi dài quá trớn cong vênh lên. Đây đúng là hoàng hậu tapasi, người xứ java. Bà dường như lúc này đã bình tĩnh lại, ngồi xuống mép đường xa hoa, nói bằng tiếng Chiêm Thành :

“Dọn dẹp hết đi, mau đi chuyển lời Trà Ngô đại nhân, ta sẽ đi gặp đại nhân “

Trong một phủ đệ rộng lớn ở một nơi nào đó trên kinh đô Đồ Bàn, một căn phòng khá kín đáo, có hai người đang ngồi trên một chiếc bàn tròn. Một người là hoàng hậu tapasi, người còn lại là một trung niên đáng nhe nhả, khoảng chừng năm mươi tuổi, chính là Trà Ngô, một đại nhân vật trong triều đình Chiêm Thành. Trà Ngô liếc nhìn hoàng hậu một chút, bưng chén trà lên uống một ngụm rồi ung dung nói :

“Hoàng hậu, sự tình lần này thật tình hạ thần cũng không thể giúp gì hơn nữa “

Hoàng hậu tapasi im lặng trong chốc lát rồi nói :

“Đại nhân đã gặp Huyền Trân ? “

Trà ngô gật đầu, ánh mắt lộ vẻ nhớ lại nói :

“Đã gặp, thứ lỗi cho hạ thần nói thẳng, công chúa Huyền Trân là người đẹp nhất mà hạ thần từng gặp, không những thế, người còn vô cùng sắc sảo thông minh, hát hay, múa đẹp. Nếu có từ nào miễn cưỡng dùng được thì chỉ có thể là 'hoàn hảo' mà thôi“

Hoàng hậu hai hàng lông mày hơi nhíu lại, nhưng bàn tay giấu dưới bàn đã nắm chặt tới mức móng tay đâm sâu vào da thịt mà không hề hay biết. Một lúc sau bà nói :

“Đến cả Trà Ngô đại nhân cũng phải nói thế, e rằng lần này thiếp sẽ chẳng còn gì. Thiếp xin nói thẳng, đại nhân có cách nào cứu vãn không?”

Trà Ngô vuốt râu mỉm cười :

“Hoàng hậu đích thân đến đây, hạ thần đương nhiên biết ý, bất cứ việc gì cũng có cách giải quyết “

Hoàng hậu nói :

“ Xin đại nhân chỉ dạy “

Trà Ngô nói :

“Huyền Trân là người tài sắc vẹn toàn, không lý gì quốc vương không sủng ái, muốn nàng thất sủng là hoàn toàn không thể “

Ông ta ra dáng cao nhân lại vuốt bộ râu ngắn cũn cỡn một chút rồi mới từ tốn nói tiếp :

“Hoàng hậu muốn có được quyền thế như xưa, e rằng chỉ còn một cách, đó là làm Huyền Trân biến mất “

Hoàng hậu nghe nói như vậy cũng không tỏ ra ngạc nhiên kinh hoàng gì, bà dù sao cũng là một phụ nữ thông minh, đương nhiên đã nghĩ thông chuyện này. Trà Ngô thấy hoàng hậu không có vẻ gì khác lạ thì gật đầu tán thưởng. Thật sự ông không thích cuộc hôn nhân giữa Chiêm Thành và Đại Việt này, vì nó mà mỗi lần ăn ngầm của ông với người Trung Hoa bị phá vỡ. Nhưng nếu muốn ông ra tay giúp đỡ thì bà hoàng này cũng phải bỏ ra cái giá tương đối lớn mới được. Hoàng hậu tapasi suy nghĩ một chút rồi nói :

“ Hẳn đại nhân đã có chủ ý ? “

Trà Ngô cười mà không nói. Hoàng hậu hiểu ý đưa ra một tờ giấy ghi lễ vật đã chuẩn bị sẵn cho ông ta. Trà Ngô cầm tờ giấy xem một chút thì khuôn mặt giãn ra, vui vẻ nói :

“Được, việc của hoàng hậu chính là việc của hạ thần, hoàng hậu trước tiên đừng thể hiện gì khiến quốc vương nghi ngờ, kế hoạch chi tiết hạ thần sẽ sai người dâng lên sau “

Năm ngày sau !

Chế Mân đứng trong một gian phòng rộng, say đắm ngược nhìn phía trước, một dáng hình uyển chuyển múa những điệu múa độc nhất của Chiêm Thành. Nàng lướt nhẹ như mây, tóc dài tung bay như một tiên nữ giáng trần, không, dù chưa nhìn thấy tiên nhân nhưng ông tin rằng tiên nhân cũng khó sánh được với nàng. Những điệu múa khó nhất của phương nam này cũng không thể làm khó nàng. Chế Mân vỗ tay cười sang sảng nói :

“Nàng đứng là quà tặng vô giá nhất mà thần siva dành cho ta, chẳng hay nàng học điệu múa này từ lúc nào ?”

Huyền Trân lúc này đã dừng lại, tươi cười bước lại gần Chế Mân nói :

“Thiếp biết người luôn phải bận bịu việc triều chính nên hai ngày nay đã mời vũ sư tới học mấy điệu múa này, mong có thể phần nào khiến người quên đi mệt nhọc. Thiếp vũ thuật thô thiển khiến người chê cười rồi “

Chế Mân tức thì tròn mắt há mồm nói :

“Hai ngày, lạy thần siva, nàng là thần nữ chứ đâu phải là người phàm “

Huyền Trân tựa vào vai Chế Mân vui vẻ nói :

“Người quá lời làm thiếp thấy hổ thẹn “

Chế Mân ôm nhẹ qua eo nàng nghiêm khắc nói :

“Nàng có lòng là được rồi, không được ép mình quá sức nghe không ? Mỗi ngày được nhìn thấy nàng là ta đã mãn nguyện rồi “

Nói xong Chế Mân nắm tay nàng dắt ra ban công ngắm nhìn những vì sao lung linh đang đua nhau tỏa sáng. Chế Mân thở dài một tiếng, Huyền Trân hỏi :

“Người có chuyện gì buồn phiền sao ? “

Chế Mân chỉ tay lên trời nói :

“Ta hận mình không thể lập tức bay lên hái những vì sao kia xuống tặng nàng “

Một nơi gần đó có một người Đại Việt nhưng lại hiểu được tiếng Chiêm Thành, cậu ta vốn đẹp trai, nhưng lúc này lại không khác gì một mỹ nữ. Người này cũng ngược nhìn lên sao trời, mỉm cười tự nói :

“Ta thấy được sự hạnh phúc của nàng, ta đã mãn nguyện, ngày mai ta nên đi thôi”

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Thành Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 17: Hạ Độc

Ngày hôm ấy, Huyền Trân đang ngồi trong phòng đọc say sưa một cuốn y thư thì có thị nữ từ bên ngoài tiến vào thi lễ nói :

“Thưa hoàng hậu, hoàng hậu Tapasi phái người tới”

Huyền Trân bỏ cuốn sách xuống nói :

“Gọi người vào đây”

Lúc sau có một thị nữ bước vào thi lễ rồi nói :

“Thưa hoàng hậu, hoàng hậu Tapasi sai nô tỳ tới mời hoàng hậu có rảnh thì ghé chỗ hoàng hậu chơi một chuyến, hoàng hậu Tapasi đã ngưỡng mộ danh tiếng hoàng hậu ngay từ đầu nhưng chưa có dịp gặp mặt. Hoàng hậu Tapasi đã chuẩn bị một tiệc nhỏ đợi hoàng hậu !”

Huyền Trân nghe vậy thì mỉm cười hòa ái nói :

“Người về báo lại với hoàng hậu là ta sẽ tới, do mới tới Đồ Bàn còn có nhiều bờ ngõ nên chưa kịp diện kiến hoàng hậu, mong hoàng hậu chớ trách”

Đội thị nữ kia đi rồi Huyền Trân gọi thị nữ tiểu hồng vẫn theo hầu xưa nay rồi hai người cùng sang cung hoàng hậu Tapasi. Tiểu Hồng lo lắng hỏi :

“Công chúa đi như vậy nhờ hoàng hậu có ác ý thì sao ?”

Huyền Trân nói :

“Đều ở hậu cung sớm hay muộn rồi cũng sẽ gặp nhau, chi bằng gặp sớm một chút xem hoàng hậu Tapasi là người thế nào”

Hai người vừa xuất hiện ở khoảng sân thì đã thấy hoàng hậu Tapasi đứng đợi sẵn, bà cười cười tới nắm tay Huyền Trân nói :

“Muội là Huyền Trân sao ? đúng là trăm nghe không bằng một thấy, muội thật đẹp”

Huyền Trân cười nói :

“Đề hoàng hậu tự mình ra đón thế này Huyền Trân cảm thấy vô cùng vinh hạnh”

Hậu Tapasi khoát tay nói :

“Đều là người một nhà, đâu cần khách khí, nào chúng ta vào trong nói chuyện”

Hai hoàng hậu xứ Chiêm Thành cùng nhau vào một gian điện đã bày sẵn một tiệc nhỏ, phân chủ khách ngồi xuống bàn, mấy tỳ nữ đều phải đứng bên ngoài. Hoàng hậu Tapasi niềm nở đãi khách, còn Huyền Trân cũng cư xử vô cùng phải phép, hai người vừa nhập tiệc vừa nói chuyện. Huyền Trân lấy có chưa quen đồ ăn phương nam nên ăn uống rất ít, mà hoàng hậu Tapasi cũng không tỏ ra điều gì khác lạ. Hai người dùng tiếng Chiêm Thành nói chuyện và nội dung cuộc nói chuyện thì đủ thứ trên trời dưới đất. Bà hoàng hậu thì vui mừng thật sự vì kế hoạch của mình quá chu toàn, mà Huyền Trân thì với bất kỳ ai cũng dịu dàng lễ phép, hai người cười nói vui vẻ như tỷ muội trong nhà lâu ngày không gặp nhau vậy. Cứ thế cho tới lúc ra về, hoàng hậu Tapasi lại tự mình ra tiễn. Trên đường trở về tiểu hồng không nhịn được hỏi :

“Chẳng lẽ hoàng hậu Tapasi thực sự không có ác ý với công chúa ?”

Huyền Trân mỉm cười nói :

“Có thể là vậy, hoặc cũng có thể bà còn có hậu thủ”

Tiểu Hồng nghi hoặc hỏi :

“ Ý công chúa là ? “

Huyền Trân tỏ vẻ huyền bí nháy mắt tình quái nói :

“ Về cung sẽ rõ “

Huyền Trân trở về hậu cung của mình, đánh giá xung quanh một lúc rồi giống như tìm tòi điều gì đó. Bất ngờ có giọng nói vang lên :

“ Công chúa tìm thứ này “

Huyền Trân quay người lại liền thấy cách đó không xa có một thị nữ cực kỳ xinh đẹp đang nhìn nàng mỉm cười, trên tay cầm bình nước lá bồi bổ cơ thể đích thân quốc vương tặng nàng. Nàng cũng không bất ngờ gì cười nói :

“ Ngài vẫn chưa đi ? Thứ đó có gì khác biệt sao ?”

Người thị nữ đúng là Đỗ Đăng Phong, cậu ta đặt chiếc bình tinh xảo xuống bàn rồi nói :

“ Nó vốn trước đây bình thường, nhưng vừa nãy có người pha thêm một ít thứ khác, công chúa nghĩ xem công dụng của nó có tốt hơn không ?”

Huyền Trân bước lại nâng bình lên ngắm nghía một lúc, nhìn Đăng Phong nghi hoặc nói :

“ Sao ngài biết, chẳng lẽ từ trước tới giờ ngài luôn ẩn thân nơi đây ?”

Đăng Phong cúi người nói :

“ Oan cho hạ thần, hạ thần đã định rời đi thì tình cờ biết được một âm mưu bất lợi cho công chúa nên mới quay lại, kịp lúc gặp cảnh hạ độc này”

Huyền Trân lại hỏi :

“ Người hạ độc đâu? “

Đăng Phong nhún vai bất đắc dĩ nói :

“ Là một thị nữ có nghĩa khí, hạ thần dọa nạt một lúc vẫn không hé nửa lời về kẻ chủ mưu, công chúa là người thông minh ắt cũng đã đoán được là ai, nên thần đã trả thị nữ đó về đúng chỗ”

Huyền Trân nhíu mày hỏi :

“ Ngài đã giết người?”

Đăng Phong gật đầu, ánh mắt lóe lên sát khí đáng sợ, trầm giọng nói :

“ Bất cứ kẻ nào giám phương hại công chúa, kiếm của thần đều sẽ rời vỏ “

Huyền Trân bị sát khí trên người Đăng Phong làm cho kinh sợ, lùi lại hai bước, kinh hoàng hỏi :

“ Ngài đã làm gì hoàng hậu Tapasi ? “

Trong cung của hoàng hậu Tapasi, bà ta vô cùng vui vẻ trở về phòng của mình, trong lòng chắc cú rằng Huyền Trân sẽ không thể thoát khỏi kiếp nạn này. Đang bước đi thì bà đột nhiên dừng lại, ly rượu trên tay rơi choảng xuống sàn. Cả người bà ngầy đại nhìn phía trước. Thị nữ mà bà phái đi hạ độc nằm trên sàn, sớm đã trở thành xác không hồn, trên người gián một miếng giấy ghi mấy chữ “ Nếu còn tiếp diễn, Giết !”

Hoàng hậu Tapasi ngã ngồi xuống sàn, bà biết, người ta có thể mang một xác chết đến đặt tại đây mà không một ai phát hiện ra, thì câu nói lưu lại kia không phải là lời hù dọa.

Đăng Phong cúi người thi lễ với Huyền Trân rồi nói :

“ Lẽ ra thần đã nên trở về, nhưng vì có chuyện vừa rồi nên thần sẽ ở lại giám sát bà hoàng hậu vô si kia một thời gian, công chúa không cần sợ hãi “

Huyền Trân lại đứng nhìn bóng dáng quen thuộc mà xa lạ ấy, lòng dâng lên một cảm giác không tên. Nàng và người đó không phải tình nhân, không hẳn bạn hữu, quan hệ chủ - tớ lại càng không phải, người thông minh sắc sảo như nàng cũng không hiểu rốt cuộc đây gọi là quan hệ gì. Trước đây, nàng đúng là có cảm tình với người này, trẻ tuổi điển trai, tài hoa kiệt xuất, lại một lòng vì nàng. Nhưng nàng cũng biết mình đã có hôn ước nên không thể đền đáp lại. Rồi khi về bên Chế Mân, quốc vương đối với nàng rất tốt, nhưng nếu nói là nàng yêu quốc vương thì hẳn còn quá sớm, tất cả cũng chỉ mới dừng lại ở mức cảm tình mà thôi. Đương nhiên nàng khi đã là vợ người ta thì luôn làm tròn bổn phận người vợ hiền. Con người của nàng là vậy, ai đối tốt với nàng thì nàng sẽ đối xử tốt lại người đó gấp mấy lần. Duy chỉ có người thanh niên cô độc kia vẫn luôn làm lòng nàng thấy tội lỗi. Huyền Trân thở dài như nói với chính mình :

“ Cảm tạ ngài ! “

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơ Thành Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18: Huyết Chiến Nơi Cửa Phật (I)

Vàng dương vươn lên khỏi mặt biển, những luồng sương mù phản chiếu ánh bình minh, lấp lánh đến dị thường. Kinh đô Đồ Bàn tràn ngập nắng mai. Một lối mòn lớn giữa vườn hoa thoang thoang hương thơm, Huyền Trân bước đi như tiên nữ giáng trần. Dạo trong vườn ngự uyển vào sáng sớm là sở thích của nàng từ bé. Nàng nâng niu từng bông hoa tươi đẹp, hít thở không khí trong lành, tâm tình vô cùng thoải mái. Một lúc sau có một thị nữ bước vào thì lễ nói :

“ Hoàng hậu, quốc vương đang đợi phía ngoài “

Huyền Trân gật đầu với thị nữ rồi quay ra, bên ngoài đại điện Chế Mân đã đợi sẵn. Thấy Huyền Trân trong bộ váy dài màu trắng vô cùng thanh khiết, ông tươi cười nói :

“ Sao mỗi lần ta gặp đều thấy nàng đẹp hơn lần trước vậy nhi ? “

Huyền Trân mỉm cười đáp :

“ Ngài lại chọc thiệp nữa, sao ngài không cho người tới gọi là được rồi “

Chế Mân nắm tay nàng rồi vừa đi vừa nói :

“ Đợi nàng cũng là một niềm vui của đời ta vậy “

Một gian phòng lớn sang trọng, Đại Hành Khiển Trần Khắc chung dẫn đầu sứ đoàn Đại Việt cùng một số quan chức cấp cao của Chiêm Thành đã có mặt đông đủ, chia làm hai bên ngồi xuống, những dãy bàn dài phủ khăn trắng muốt. Hai bên trao đổi với nhau vài câu khách sáo, đương nhiên là thông qua người phiên dịch. Lúc này có giọng hô lớn :

“ Quốc vương và hoàng hậu tới “

Mọi người lập tức đứng dậy nhìn nơi cửa lớn. Chế Mân miệng cười vẫn chưa thể khép nổi bước đi trước, hoàng hậu xinh đẹp đi ngay phía sau. Chúng quan đồng thanh hô lớn :

“ Tham kiến quốc vương và hoàng hậu, quốc vương vạn tuế “

Chế Mân ha ha cười nói :

“ Chư vị khanh gia mời ngồi “

Ông dẫn Huyền Trân tới một vị trí chủ tọa cùng ngồi xuống, gần đó hai bên là Trần Khắc Chung và vương gia Chế Phục. Chế Mân quay sang Khắc Chung hỏi :

“ Đại Hành Khiển thời gian qua thoải mái chứ ? ”

Khắc Chung vội cúi đầu một chút nói :

“ Đa tạ quốc vương quan tâm, những ngày qua thân không có gì có thể phàn nàn “

Chế Mân nâng chén nói :

“ Tốt, hôm nay quả nhân mở tiệc để tiễn Trần đại nhân cùng sứ đoàn trở về, mỗi bang giao hai nước từ nay vững bền, nào, cạn chén “

Mọi người lập tức nâng chén chúc mừng. Buổi tiệc diễn ra vô cùng suôn sẻ. Tới lúc gần tàn cuộc Chế Mân nhìn Huyền Trân yêu chiều nói :

“ Trần đại nhân sắp về nước, nàng chắc có nhiều điều muốn nhắn nhủ đó “

Nói rồi ông bước tới chỗ mấy vương gia và đại quan Chiêm Thành, để lại không gian cho Huyền Trân và Trần Khắc Chung. Khắc Chung cung kính nói :

“Hoàng hậu, những ngày qua người vẫn tốt chứ ? “

Huyền Trân gật đầu nói :

“Ta sống vui vẻ lắm, phiền ngài báo lại với hoàng huynh như vậy để người khỏi lo nghĩ “

Khắc Chung cười nói :

“Hoàng hậu như vậy là thần an tâm rồi, sứ mạng của thần là hộ tống hoàng hậu tới nơi này và đảm bảo rằng hoàng hậu được đối đãi đúng mực, nay sứ mạng đã hoàn thành nên thần xin từ biệt hoàng hậu, hoàng hậu còn chi cần dặn “

Huyền Trân mỉm cười dịu dàng :

“Không có, chúc ngài đi đường bình an “

Khắc Chung vội cúi người cung kính nói :

“Đa tạ hoàng hậu “

Ngày hôm sau, sứ đoàn Đại Việt lên thuyền trở về nước, đích thân quốc vương Chế Mân và Huyền Trân đưa tiễn tới ngoài cổng lớn kinh đô Đồ Bàn

Ba tháng sau !

Quốc vương Chế Mân bước đi băng băng vô cùng vội vã, mấy kẻ dọc đường thấy ông quý xuống hành lễ ông cũng không có thời gian mà quan tâm, khiến mấy kẻ phải khờ sở quý mỗi lúc một lúc không giám đứng dậy. Ông bước tới, phía trước tầm cung của Huyền Trân đứng mấy người thị nữ Đại Việt, mấy người này chưa kịp quý hành lễ thì ông đã phất tay ra hiệu rồi đẩy cửa bước vào, đi thẳng một mạch tới giường lớn nơi Huyền Trân đang nằm. Nơi đó có mấy thị nữ và đại phu đang đứng, thấy quốc vương thì vội vàng hành lễ :

“Quốc vương vạn tuế vạn tuế “

Huyền Trân đang nằm trên giường, gương mặt hơi bạc nhược, quay sang thấy Chế Mân định ngồi dậy hành lễ thì ông đã nhanh hơn nửa ngồi nửa quý bên cạnh giường nắm tay Huyền Trân nói :

“Nàng cứ nằm đấy, nàng mệt như thế nào ?“

Huyền Trân nắm lấy tay ông mỉm cười lắc đầu nói :

“Thiếp chỉ hơi mệt, nằm một lúc sẽ khỏi, người không cần lo lắng “

Chế Mân lo lắng siết chặt tay nàng, lúc này mới quay sang vẫy tay ra hiệu mấy người khác đứng dậy nói :

“Đại phu, tại sao hoàng hậu đang khỏe mạnh lại đổ bệnh ? “

Một đại phu vái Chế Mân một cái nói :

“Chúc mừng quốc vương, hoàng hậu đã mang thai gần ba tháng, là một hoàng tử thừa quốc vương “

Chế Mân há miệng kinh ngạc, sau đó vui mừng quay sang hôn lên tay Huyền Trân kích động nói :

“Cám ơn nàng “

Hai tháng sau!

Lúc này Huyền Trân đã mang thai gần năm tháng, nàng cùng năm thị nữ Đại Việt tới ngôi chùa gần kinh đô thấp hương. Ngôi chùa này cách đây không lâu Chế Mân vì Huyền Trân mà xây dựng nên, còn đón rất nhiều hòa thượng danh tiếng khắp thiên hạ về đó. Huyền Trân vốn theo đạo phật, lại đang có bầu nên muốn đi tự mình đi chùa lễ phật cầu bình an. Chế Mân vốn rất mực cưng chiều nên cũng không ngăn cản nàng, nhưng phái rất nhiều cao thủ đại nội cải trang âm thầm theo bảo vệ. Dù sao thì hoàng hậu lễ chùa chỉ một buổi chiều, với lại việc nàng đi lễ chùa cũng chỉ có mấy tỷ nữ Đại Việt trong cung biết được, nên Chế Mân cũng không mấy lo lắng.

Huyền Trân đi vào thành tâm cúng bái, mấy đại sư trong chùa không biết thân phận nàng nên mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Hôm nay không phải ngày lễ lớn nên trong chùa cũng chỉ có mấy người tới. Không khí im lặng và trang nghiêm, lâu lâu lại vọng ra tiếng tụng kinh niệm phật. Nhưng Một đoạn thời gian sau bỗng nhiên bên ngoài có hàng loạt tiếng động, ban đầu còn nghe xa xa, nhưng càng ngày càng gần. Huyền Trân dừng quý lại, kinh nghi bước ra. Trước ngôi chùa vốn hàng ngày yên bình lại đang xảy ra một hồi chém giết, máu huyết nhất thời thấm đẫm cổng chùa. Một bên là rất nhiều người mặc áo đen, đeo khăn bịt mặt, một bên là một nhóm người y phục hỗn tạp, đúng là đại nội thị vệ quốc vương phái tới. Một người trong đó hét lớn :

“Mau bảo vệ an nguy của hoàng hậu “

Huyền Trân lần đầu thấy nhiều người chém giết như vậy sợ hãi dâng lên, hai chân nàng hơi run. Nàng cố gắng bình tĩnh lại, rõ ràng có người nhắm vào nàng, quanh chùa đã bị sát thủ áo đen vây kín. Thị vệ đại nội chống đỡ không nổi, ngày càng có nhiều người ngã xuống. Một kẻ sát thủ lọt qua vòng bảo vệ của thị vệ, nhanh như một con gió lao đến Huyền Trân, lưỡi kiếm dính đầy máu vung lên. Huyền Trân hãi hùng nhắm mắt lại, nhưng một lúc sau nàng vẫn còn nghe tiếng chém giết xung quanh. Nàng chưa chết. Khi nàng mở mắt ra thì thấy một thanh niên mặc đồ trắng với mái tóc dài bồi cao đang cầm một thanh trường kiếm từ sắc chắn trước người nàng, còn gã áo đen kia thì nằm gần đó, nhưng đầu và thân không cùng một chỗ. Nhìn bóng lưng quen thuộc đó Huyền Trân liền vui đi nỗi sợ hãi. Người tới đúng là Đỗ Đăng Phong. Một kiếm lướt qua thủ cấp hai gã vừa áp sát, cậu quay lại nhìn Huyền Trân cười dịu dàng :

“ Công chúa đừng sợ, đã có hạ thần “

Đăng Phong quay mặt lại, nụ cười hoàn toàn thu liễm, thay vào đó là ánh mắt lạnh lùng và sát khí ngút trời. Giám kinh sợ đến công chúa, tất cả đều phải chết. Trường kiếm lại lóe lên, lại có mấy người mất mạng.

Lúc này thị vệ đã thảm bại, chỉ còn mấy chục người lui tới bảo vệ xung quanh công chúa

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 19: Huyết Chiến Nơi Cửa Phật (II)

Đám sát thủ áo đen võ công rất cao, lại đông người và phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, khiến đội quân bảo vệ Huyền Trân ngày càng ít người, xác chết la liệt khắp nơi. Đăng Phong lúc này mái tóc bồi cao đã bị xõa ra, y phục màu trắng đã lấm lem máu, ánh mắt vô tình, kiếm pháp cao minh. Đây đúng là hình ảnh Từ Phong Kiếm Khách từng làm run sợ biết bao thế lực võ lâm Đại Việt. Bất cứ kẻ nào lại gần Huyền Trân đều phải chết.

Một tiếng “ chú “ rất nhỏ vang lên, dù là bình thường cũng khó nghe thấy chứ không cần nói tới nơi hỗn chiến này. Một phi châm cực mỏng hướng Huyền Trân lao tới, tốc độ cực nhanh, hầu như chỉ một giây lát nữa sẽ đâm thủ. Đăng Phong chém ngang một kiếm, rồi xoay người đá vào một thanh kiếm đã rơi sẵn trên mặt đất. Thanh kiếm rít lên một tiếng rồi lao tới Huyền Trân, kịp thời đánh văng phi châm ám toán kia khi nó chỉ cách nàng mười phân. Huyền Trân hoàn toàn không kinh hoàng, nàng bình tĩnh nhìn Đăng Phong, như thấy lại cảnh trong vườn cây nơi cấm thành, một người múa kiếm, một người ngồi xem. Nàng vẫn luôn tò mò, những đường kiếm đẹp mắt đâu khác gì những điệu múa của nàng, làm sao có thể đánh người. Nhưng giờ đây nàng mới rõ, những đường kiếm kia như ngọn gió của tử thần, chuyên gạt hái những sinh mệnh nơi nó đi qua. Một vài nhà sư biết võ công cũng cảm bình khí gia nhập đội quân bảo vệ hoàng hậu, nhưng sát thủ áo đen quá đông, tình thế vô cùng bất lợi.

Đăng Phong là một đại cao thủ, nhưng bị nhiều người vây công, hơn nữa còn phải lo bảo vệ công chúa nên đã bắt đầu thụ thương, y phục rách lỗ chỗ. Đây là lần thứ hai cậu khổ chiến như vậy. Lần trước bảo vệ Trần Khắc Chung nhưng cũng không hung hiểm như lần này. Lần đó đối phương tuy đông nhưng võ công lại kém, Khắc Chung bản thân lại có võ công nên khi nguy cấp vẫn tự xoay sở được. Lúc này người cậu bảo vệ là Huyền Trân, công chúa chân yếu tay mềm, hơn nữa còn đang mang bầu, đến đi lại cũng có chút khó khăn chứ đừng nói tới tự vệ.

Hai gã áo đen đồng thời lao tới từ hai bên, đao kiếm cùng chém tới Huyền Trân. Đăng Phong xoay kiếm chống mặt đất, một chiêu "hoành thiên cước" phóng đến ngay hông kẻ cầm đao. Rồi gần như tức thì, cậu phi trường kiếm đâm xuyên ngực một kẻ khác đang lao tới, cướp đao trên tay kẻ mới đánh cước chưa kịp té ra xa đâm xoẹt ngay sát cổ Huyền Trân, xuyên qua yết hầu kẻ cầm kiếm còn lại. Đăng Phong cũng không có thời gian nghỉ ngơi, đoạt lại trường kiếm, thân pháp di chuyển vô cùng mau lẹ, như một con sóc hai màu đỏ và trắng, mà trung tâm con sóc là công chúa Huyền Trân. Một gã áo đen thân pháp nhanh như gió lao tới Huyền Trân, Đăng Phong hoành kiếm đón đỡ. Gã áo đen cười lạnh, vừa rồi chỉ là hư chiêu, kiếm trong tay hướng tìm Đăng Phong đâm tới một chiêu "tiền phá thiên không". Đăng Phong lắc mình một chút nhưng vẫn bị kiếm đâm xuyên qua bả vai. Đau đớn, nhưng cậu ngược lại không lùi mà tiến, giữ nguyên kiếm đã đâm ngập vai trái, tay phải vung trường kiếm lên. Gã áo đen không ngờ Đăng Phong lại điên cuồng như vậy, lấy chính thân thể mình để giữ kiếm gã lại. Gã rít lên một tiếng kinh sợ nhanh chóng lùi lại, trường kiếm của Đăng Phong xẹt qua ngực gã, máu tươi bắn ra. Gã lùi lại mấy chục bước, hai tay ôm ngực, tuy trọng thương nhưng không chết. Đăng Phong hơi lão đảo một chút lùi lại hai bước, trường kiếm trong tay lại lóe lên chân bay một gã khác, rồi vận sức rút thanh kiếm ra khỏi vai ném xuống. Một dòng máu tươi phun ra, tay trái đã hoàn toàn tê dại.

Lúc này bên ngoài, đội bảo vệ chỉ còn khoảng hơn mười người, đang đau khổ chống đỡ, còn gần nhất lại có tám gã đang lăm lăm vũ khí. Đăng Phong ánh mắt âm hàn quét xung quanh một lượt, bước lại sát Huyền Trân. Gã áo đen mới thụ thương là thủ lĩnh của nhóm sát thủ, biết Đăng Phong là cao thủ khó chơi nên ra hiệu bảy gã còn lại không vội manh động mà từ từ vờn xung quanh.

Đăng Phong đã thụ thương khá nặng, mất nhiều máu khiến khuôn mặt tái nhợt. Huyền Trân nhìn thấy cậu như vậy thì cảm thấy lòng khê quặn lại. Nàng nước mắt chảy ra thì thầm nói :

“ Ngươi hãy đi đi, hãy mặc ta “

Đăng Phong kiên định trả lời :

“Dù còn hơi thở cuối cùng hạ thần cũng sẽ bảo vệ công chúa. Công chúa không hối hận với lựa chọn của người, hạ thần cũng không hối hận với lựa chọn của bản thân “

Huyền Trân hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, rồi nói một câu mà nàng không nên nói :

“Nếu có kiếp sau, ta xin được làm vợ ngài “

Đặng Phong người hơi chấn động một chút, rồi sau đó nói :

“Hạ thần không hề mong ước lấy công chúa làm vợ. Hạ thần không xứng. Thần chỉ mong công chúa được sống yên bình hạnh phúc, đó là ước nguyện duy nhất của đời thần “

Huyền Trân người hơi run run, nhưng cuối cùng chỉ nói một câu đơn giản :

“Cảm tạ ngài “

Năm ngày sau !

Đặng Phong cảm thấy ánh mắt mình nặng trĩu, gắng gượng hết sức nhưng vẫn không thể mở mắt, nơi bả vai, nơi đùi trái và ngực truyền đến từng cơn đau đến tê dại. Đặng Phong nghe loáng thoáng có người nói “ tỉnh dậy rồi “ gì đó. Đặng Phong cố gắng nhớ xem chuyện gì đã xảy ra, rồi bất chợt cậu vùng dậy hét lên : “ Không ! Công chúa ! “

Một sức mạnh kỳ lạ giúp Đặng Phong mở mắt ra. Cậu đang nằm trên giường trong một gian phòng lớn xa la, toàn thân băng bó vải trắng, do cử động mạnh đã rịn máu ra thấm đỏ mấy nơi. Bên mép giường đang có hai người đứng đó, một trung niên khoác hoàng bào tóc đã điểm bạc, và một người phụ nữ đang mang bầu đẹp, rất đẹp, rất rất đẹp. Xa hơn là mấy thị nữ và đại phu. Hai người đứng cạnh giường đứng là quốc vương Chế Mân và Huyền Trân công chúa. Hai người vừa nghe thị nữ báo tin Đặng Phong đã tỉnh thì lập tức đến đây, vừa lúc nhìn thấy cậu vùng lên gọi công chúa. Đặng Phong bị đau đớn làm cho tỉnh táo, cậu giật mình nhìn Huyền Trân và quốc vương, sợ rằng vừa rồi như vậy quốc vương sẽ nghi ngờ Huyền Trân nên cố gắng gượng dậy nói :

“Quốc vương ... Thần.. “

Chế Mân cúi xuống đỡ Đặng Phong nằm lại nói :

“Ngài không cần nói gì hết, ngài cứ yên tâm nghỉ ngơi, nhiều vết thương nặng còn chưa thể lành được “

Đặng Phong cố gắng nói :

“Đa tạ quốc vương, vừa rồi..”

Chế Mân nắm tay Huyền Trân nói :

“Ngài không cần suy nghĩ, mọi chuyện hoàng hậu đã kể hết với quả nhân, ngài liệu mình vì hoàng hậu, tới cuối cùng còn không tiếc sống chết lấy thân đỡ hai nhất kiếm, chính mắt quả nhân nhìn thấy, quả nhân không phải là hôn quân, tự biết trắng đen thị phi “

Nói xong ông nhìn Huyền Trân nói :

“Nàng hãy nói chuyện một chút với cậu ấy, ta ra ngoài đợi “

Chế Mân bước ra ngoài gian phòng khác uống trà, còn lại nơi đây Huyền Trân. Ánh mắt nàng lúc này có chút gì phức tạp, nàng mỉm cười nói :

“Cám ơn ngài đã cứu mẹ con ta, ta đã nói hết với quốc vương, người không những không giận mà còn mời ngự y nói bằng mọi giá phải cứu sống ngài. Ngài cứ yên tâm dưỡng sức, quốc vương rất tốt với ta “

Đặng Phong gật đầu nói :

“Nếu quốc vương không hiểu lầm công chúa thì tốt rồi, hạ thần đã yên tâm “

Một lúc sau Đặng Phong thiếp đi, Chế Mân cùng Huyền Trân hồi cung.

Từ ngày xảy ra chuyện Huyền Trân chưa hề cười, Chế Mân đau lòng lắm. Ông cùng Huyền Trân ngồi xuống mép giường, tựa đầu nàng lên vai mình rồi nói :

“Ta là bậc đế vương mà không giữ được lời hứa với nàng, ta cảm thấy thật hổ thẹn. May rằng hôm đó ta có một linh cảm chẳng lành nên mới cùng quân lính tới chùa, kịp lúc cứu nàng, nếu không ta thật không giám nghĩ tiếp “

Huyền Trân nói :

“Ngài đừng nên như vậy, ngài đã rất tốt với thiếp, thiếp rất hạnh phúc, thiếp chỉ cảm thấy mình có lỗi với Đặng Phong “

Chế Mân gật đầu nói :

“Nếu không phải nàng nói ra thì ta thật không ngờ trên đời lại có người si tình như vậy. Người này đã cứu mẹ con nàng, tức là đã cứu mạng ta hai lần, ta sẽ không bạc đãi “

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 20: Quốc Vương Bằng Hà

Chế Mân vuốt tóc Huyền Trân rồi nói :

“Nàng yên tâm, kẻ nào dám hại nàng, ta sẽ không để kẻ đó sống yên, dù đó là hoàng hậu Tapasi người xứ java “

Huyền Trân vội nắm tay Chế Mân rồi nhìn thẳng mắt ông nói :

“Xin quốc vương đừng làm lớn chuyện “

Chế Mân chau mày hỏi :

“Vì sao ? “

Huyền Trân nói :

“Thiếp mới nhập cung đã được tấn phong hoàng hậu, người nói hoàng hậu Tapasi sao mà vui được. Nếu bây giờ người hỏi tội hoàng hậu, quan lại, nhân dân sẽ nghĩ người là hôn quân, chỉ biết đam mê sắc đẹp, có mới nới cũ, thiếp cũng sẽ bị trăm họ dèm pha, khinh rẻ “

Chế Mân suy nghĩ một lát rồi hỏi :

“Vậy nàng muốn ta xử lý như thế nào ?”

Huyền Trân nói :

“Người xưa từng nói chớ nên vạch áo cho người xem lưng, người trước hãy tấn phong con hoàng hậu làm thái tử, sau đó xử phạt bà ta như thế nào tùy người. Như vậy người vừa được lòng mọi người, mà thiếp cũng không mất mặt với ai. Hơn nữa có con làm thái tử rồi thì thiếp tin hoàng hậu cũng không còn lý do gì để hãm hại thiếp nữa “

Chế Mân im lặng một lúc rồi thờ dãi nói :

“Nàng thật quá nhân từ “

Bốn tháng sau !

Đặng Phong một thân áo trắng vô cùng tiêu sái đứng trước một ban công rộng ngắm cảnh bình minh kinh đô Đồ Bàn. Gần một tháng trước cậu đã khôi phục thương thế, còn được quốc vương phong làm nhập nội thị vệ trưởng, tự do đi lại trong cung, lo lắng an nguy cho hoàng thất, mà đặc biệt là Huyền Trân công chúa. Đặng Phong đứng một lúc thì có tiếng bước chân đi tới, cậu quay lại thì lễ :

“Hạ thần diện kiến quốc vương “

Người tới là Chế Mân, ông mỉm cười vỗ vai Đặng Phong nói :

“Nơi đây không có người ngoài, chúng ta đã kết nghĩa huynh đệ, cứ gọi ta một tiếng đại ca là được”

Đặng Phong gật đầu nói :

“Đại ca sao lại tới đây, không phải nội vại ngày nữa công chúa sẽ lâm bồn sao ? “

Chế Mân ha ha cười vui sướng nói :

“Hoàng hậu đúng là sắp lâm bồn, đáng ra ta phải ở lại để nhìn con trai ta sớm một chút, nhưng sứ đoàn nhà Nguyên lại tới, đệ cũng biết bọn nhà Nguyên hống hách tới mức nào, ta phải đích thân đi đón một chuyến “

Đặng Phong nói :

“VẬY TIỂU ĐỆ SẼ ĐI CÙNG ĐẠI CA “

Chế Mân vội xoa tay nói :

“Không được, đệ phải đích thân ở lại đảm bảo an toàn của hoàng hậu ta mới yên tâm“

Đặng Phong cười nói :

“VẬY TIỂU ĐỆ SẼ TIỀN ĐẠI CA MỘT ĐOẠN “

Đặng Phong cười ngửa đi đầu tiên, tiếp theo là năm ngàn quân đi theo bảo vệ long giá, sáng sớm đã ra khỏi kinh đô Đồ Bàn. Sứ giả nhà Nguyên rất kiêu căng, buộc đích thân quốc vương phải tới đón ở ngoại vi Đồ Bàn. Đoàn quân đi qua một con đường mòn giữa hai ngọn núi hoang vu, Đặng Phong chăm chú nhìn xung quanh. Chiêm Thành đất đai rộng lớn nhưng đa phần đều là núi non hùng vĩ, cũng may đang là thời đại thái bình, nếu không thì khi đi qua những đoạn đường hoang vắng thế này rất dễ gặp mai phục. Lúc này đã quá trưa, dịch trạm nghênh tiếp sứ đoàn nhà Nguyên cũng không còn xa. Đặng Phong đang mãi suy nghĩ thì một binh lính thúc ngựa lên ôm quyền hành lễ :

“ĐỖ ĐẠI NHÂN, QUỐC VƯƠNG CHO GỌI NGÀI”

Đặng Phong quay ngựa vòng lại, tới gần xa giá đã thấy quốc vương Chế Mân vén rèm ngó ra nói :

“Khanh hãy trở về đi, hãy thay ta bảo vệ hoàng hậu “

Đặng Phong cúi người cung kính :

“Hạ thần tuân chỉ “

Đặng Phong cùng một ngàn quân lính tách ra quay về, trong lòng có một cảm giác bồn chồn không yên, dường như sắp có chuyện gì đó xảy ra. Đặng Phong lắc đầu thở dài, thầm nghĩ hẳn là do việc Huyền Trân công chúa sắp sinh nên mình mới có cảm giác kỳ dị như vậy. Cậu vừa đi vừa miên man suy nghĩ, đoàn người không nhanh không chậm trở về Đồ Bàn. Hai canh giờ sau, khi cách Đồ Bàn không còn quá xa thì phía sau bụi mù nổi lên, một người mặc trang phục binh lính Chiêm Thành chạt vật quắt ngựa chạy như bay, người chưa tới nhưng đã kinh hoàng hét lên :

“ĐỖ ĐẠI NHÂN MAU QUAY LẠI, QUỐC VƯƠNG ĐANG GẶP NGUY “

Một hoang cốc nào đó!

Xác người phơi đầy đất, máu chảy thành sông, xa giá của quốc vương vốn vô cùng uy nghiêm bị hàng nghìn mũi tên ghim nát.

Quân phản loạn đã rút đi, nơi này chỉ còn hơn một ngàn binh lính vây xung quanh. Đặng Phong tà áo nhiễm máu nâng một người. Máu đó không phải máu của cậu, không phải máu quân phản loạn, mà máu của người đang thoi thóp trên tay. Khi cậu tới thì đã trễ !

Chế Mân bị mũi tên găm sâu vào ngực, khoe miệng tràn ra từng ngụm máu, nhịp thở vô cùng hỗn loạn, hít vào rất ít mà thở ra thì nhiều. Chế Mân bàn tay run rẩy cố nắm chặt tay Đặng Phong nói :

“đệ đừng phí sức... đại ca đã già... lần này không xong rồi”

Đặng Phong vẫn truyền từng luồng chân khí vào người Chế Mân, cậu biết người khó lòng qua khỏi, nhưng vẫn không ngừng tay. Chế Mân nhìn mặt trời đã ngả tây mơ màng nói :

“Ta một đời này... chỉ... có một tiếc nuối... con trai ta... ta chưa được thấy mặt nó”

Đặng Phong an ủi :

“Đại ca đừng lo, đại ca sẽ không sao, đại ca sẽ là người đầu tiên thấy mặt hoàng tử”

Chế Mân lắc đầu :

“Không.. cần an ủi vậy.. hứa với ta.. bảo vệ hoàng hậu.. và hoàng tử”

Chế Mân lại tắc nghẹn vì tràn ra một dòng máu nữa, sau đó cố gắng nói những lời di ngôn cuối cùng :

“Hãy mang hai mẹ con nàng rời xa Chiêm Thành, hãy tránh xa nơi thị phi này, cho nàng cuộc sống bình yên “

Tháng năm, quốc vương băng hà, thái tử Chế Chi lên ngôi, và Huyền Trân sinh ra hoàng tử Chế Đa Đa. Một người mất đi, một người sinh ra đời. Huyền Trân bị ốm nặng nằm liệt giường liền mấy tháng. Đăng Phong đã truyền lại di ngôn của quốc vương cho nàng, nhưng nàng lựa chọn ở lại, nàng nói :

“Người đến chết cũng còn lo lắng cho ta, ta không thể bỏ người, ta làm dâu Chiêm Thành thì sẽ nguyện chết ở Chiêm Thành để tròn đạo nghĩa với người”

Tháng sáu, tin tức quốc vương Chiêm Thành băng hà được Đăng Phong gửi tới tay Trần Khắc Chung, trong thư kèm theo lời khẩn cầu của Đăng Phong, muốn ông nghĩ cách cứu lấy mẹ con Huyền Trân

Tháng bảy, Trần Khắc Chung cho người phao tin khắp thiên hạ rằng Chiêm Vương Chế Mân đã băng hà, sắp tới sẽ bắt toàn bộ phi tần hoàn hậu cùng tuần tang, trong đó đương nhiên có cả Huyền Trân công chúa, gây sức ép lên triều đình Đại Việt

Tháng chín, tân quốc vương Chế Chi cho người dâng voi trắng tới báo tang với Đại Việt

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Cướp Người

Diên Hồng Điện !

Anh Tông hoàng đế long nhan buồn phiền, dường như đã già đi mấy tuổi, một mối bất an nói :

“Sứ đoàn Chiêm Thành vừa đến báo tang, như vậy Huyền Trân em gái trẫm phải làm sao ?”

Bá quan văn võ xôn xao nghị luận. Trần Khắc Chung thở dài, đã giúp thì phải giúp cho trót, bèn đứng ra tâu :

“Bẩm bệ hạ, vì thần cho rằng chúng ta nên phải người tới Chiêm Thành để viếng tang, sau đó nghĩ cách đón công chúa trở về “

Một viên quan đứng ra nói :

“Không thể thừa bệ hạ, nếu chúng ta đón công chúa về thì nhân dân Chiêm Thành sẽ nghĩ sao ? Chữ 'Tín' của Đại Việt để ở đâu ?”

Một viên quan khác bước ra tiếp lời :

“Bệ hạ, vì thần biết bệ hạ rất mực yêu thương công chúa, nhưng việc này là việc lớn liên quan đến sơn hà xã tắc, mong bệ hạ lấy đại sự làm trọng “

Lại một viên quan nữa bước ra nói :

“Việc này không nên để tình cảm chi phối thừa bệ hạ, việc sang Chiêm đón công chúa còn khó hơn lên trời, rất dễ dàng dấy lên một hồi binh đao giữa hai nước, mong bệ hạ bình tĩnh suy xét”

Trần Khắc Chung nhíu mày không kiên nhẫn nói :

“Huyền Trân công chúa đã vì giang sơn xã tắc này mới đi tới vùng đất xa xôi ấy, bây giờ Hạ đại nhân lại nói vì sơn hà xã tắc mà bỏ mặc công chúa sao ? Trung đại nhân bàn đến chữ tín, nhưng đại nhân có chắc rằng đón công chúa trở về là thất tín, để người phải tuần tang theo Chiêm vương mới là tín ? Phạm đại nhân cho rằng đón công chúa chỉ là nói cho vui sao? hay ngài còn có suy nghĩ khác ?”

Anh Tông hoàng đế nghe Trần Khắc Chung đứng ra nói vậy thì trong lòng vừa động mừng rỡ hỏi :

“Đại Hành Khiển có chủ ý gì cứ nói “

Trần Khắc Chung cúi người nói :

“Bẩm bệ hạ, vì thần vẫn câu nói trước, cử người sang viếng tang rồi âm thầm đón công chúa trở về, nếu ở đây mọi người cho rằng việc này là nhơ bẩn thì vì thần xin tự mình đứng ra lo liệu, mong bệ hạ ân chuẩn “

Anh Tông hoàng đế gật đầu, một tay vỗ mạnh lên long ý nói lớn :

“Tốt, quả không hổ là đại thần mà trăm luôn tin tưởng, việc này toàn quyền giao cho ái khanh, cần bất cứ điều gì cứ tự tiện. Dù phải đắc tội với Chiêm Thành, dù trăm có bị lịch sử chỉ trích là hôn quân bất tín trăm cũng không quan tâm. Trăm chỉ cần Huyền Trân em gái trăm bình yên trở Đại Việt. Nếu khanh không đón được công chúa trở về thì khanh cũng không cần về nữa”

Trần Khắc Chung lạy hoàng đế hô lớn :

“Tạ ơn bệ hạ, vì thần sẽ không nhục mệnh”

Tháng mười một, Đại Thần Trần Khắc Chung làm chánh sứ, phó sứ là an phủ Đặng Vân, dẫn đầu sứ đoàn Đại Việt tới Đồ Bàn viếng tang tiên vương Chế Mân.

Trong điện sứ cạnh hoàng cung kinh đô Đồ Bàn, một gian phòng lớn dành cho sứ giả Đại Việt, Đặng Vân lo lắng hỏi :

“Trần đại nhân, ngài nói xem như thế nào mới cứu công chúa được đây ?”

Trần Khắc Chung không cần suy nghĩ nói :

“Đương nhiên là cướp”

Đặng Vân bị hù dọa cho tái mặt, một lúc sau mới nói :

“Đại nhân chắc đang nói đùa chứ ? Cướp hoàng hậu của một nước từ chính kinh đô của người ta? Hạ quan cho rằng Hưng Đạo Đại Vương sống lại đích thân dẫn quân đánh thẳng vào Chiêm Thành may ra mới làm nổi chuyện này”

Trần Khắc Chung lắc đầu nói :

“Có những việc không phải binh hùng tướng mạnh là có thể giải quyết, mà phải dùng cái đầu”

Đặng Vân lúc này mới hiểu ý Đại Hành Khiển, nhưng vẫn tò mò hỏi :

“Đại nhân định lập mưu như thế nào ?”

Trần Khắc Chung thờ dài nói, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn nói :

“Tất cả phải đợi lúc gặp công chúa rồi mới định liệu”

Hậu cung!

Huyền Trân mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt giản dị đứng trước ban công, nhìn ánh bình minh tỏa sáng khắp nơi, ánh mắt nàng mang nỗi buồn như đã trải qua ngàn vạn năm tang thương. Nàng đã từng có một người chồng rất mực thương yêu nàng, dù phải làm dâu xứ lạ cũng làm nàng vui đi nỗi buồn. Thế mà ông trời lại bất công khiến vợ chồng nàng chỉ có thể chung sống với nhau chưa được một năm. Đứa nhỏ mà nàng mang nặng đẻ đau cũng không một lần được nhìn mặt cha. Nước mắt nàng đã ngừng rơi từ lâu, đã khô cạn từ lâu. Một cô gái yếu đuối như nàng mà ông trời lại đối xử bạc bẽo. Có phải là vì hồng nhan bạc phận ? hay vì nhân gian vốn chỉ là một hồi mộng ảo?

Huyền Trân đang gặm nhấm nỗi buồn thì có tiếng bước chân vang lên, một thị nữ bước vào cung kính nói :

“Thưa hoàng hậu, Đổ đại nhân cầu kiến”

Huyền Trân xoay người đi ra, thấy Đặng Phong đang đứng bên ngoài cửa, vẫn tiêu sái hào hoa như ngày nào, nhưng ánh mắt lại mang nỗi buồn vạn cổ, như thể đã nhìn thấu hết thảy trên thế gian này. Nhân gian cũng chỉ là một giấc mộng chóng tàn. Đặng Phong thấy Huyền Trân liền quý xuống hành lễ :

“Hạ thần tham kiến công chúa”

Huyền Trân gượng nở nụ cười. Người thanh niên này xuất hiện trong đời nàng từ lúc nào chẳng hay, trở thành một phần trong đó lúc nào cũng chẳng rõ. Người này trước đây gọi nàng là công chúa, bây giờ vẫn vậy, và có lẽ hằng hà sa số năm sau cũng vẫn không thay đổi. Huyền Trân nâng tay nói :

“Đổ đại nhân mời đứng lên, ngài có chuyện gì tìm ta sớm vậy?”

Đặng Phong đứng lên nhìn thoáng qua Huyền Trân, nàng mới mang bầu xong nhưng lại gầy hơn xưa, như chiếc lá mỏng manh yếu đuối, bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi. Đặng Phong nói :

“Sứ đoàn Đại Việt đã tới kinh đô được một tuần, Đại Hành Khiển Trần đại nhân muốn diện kiến công chúa, hình như còn có lời nhắn nhủ của hoàng thượng, mong công chúa ra gặp”

Huyền Trân nói :

“Được, ngài hãy đi cùng ta”

Trần Khắc Chung cùng Đặng Vân sau khi được sự cho phép của tân vương Chế Chi và hoàng hậu Parameswari đã được một thị nữ dẫn vào một cung điện nằm sau hoàng cung. Trần Khắc Chung bước vào thì thấy Huyền Trân công chúa đang ngồi trên ghế, đứng một bên là một vị quan trẻ tuổi, ông thăm nói “Quả nhiên người ở đây “. Hai người vội hành lễ :

“vì thần bái kiến hoàng hậu “

Huyền Trân ôn hòa nói :

“ Hai vị đại nhân mời đứng dậy “

Lúc này Đặng Phong thấy Khắc Chung cũng bước tới hành lễ :

“ Hạ thần diện kiến Đại Hành Khiển đại nhân “

Đặng Vân nhìn thấy Đặng Phong thì hơi tỏ ra nghi hoặc, nhưng không ai muốn giới thiệu nên ông cũng không tiện hỏi. Trần Khắc Chung nói :

“ Hoàng hậu nương nương, vì thần lần này đến đây một là đại diện triều đình Đại Việt viếng tang tiên vương, hai là chuyển lời của hoàng thượng đến nương nương”

Ông nói xong thì im lặng không nói câu nào nữa. Huyền Trân là người thông minh đương nhiên hiểu ý, khẽ phẩy tay ra hiệu cho thị nữ lui hết. Lúc này chỉ còn bốn người, Khắc Chung lại quỳ xuống một lần nữa nói :

“ Hoàng thượng hạ mật chỉ cho vì thần bằng mọi giá phải đưa hoàng hậu về Đại Việt an toàn, mong hoàng hậu nương nương hãy suy xét”

Đặng Vân thấy Trần Khắc Chung quỳ xuống cũng lập tức dập đầu nói :

“ Mong nương nương suy xét “

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Tiểu Kết Cục

Huyền Trân nghe vậy cũng không tỏ ra bất ngờ gì, nàng thờ dãi nói :

“Đa tạ hai vị đại nhân đã có lòng, tuy ta không quan tâm tới chút hư danh của bản thân nhưng vì ta mà gây hiềm khích giữa hai nước, có đáng không ? Mọi cố gắng trước nay đều sẽ xuống sông xuống biển hay sao ? Hơn nữa tiên vương đối xử với ta rất tốt, còn có con trai ta ở đây nữa, hai vị nói xem ta rồi đi được sao ?”

Huyền Trân nói xong thì không gian nhất thời im lặng, nhưng một lúc sau người cuối cùng chưa quỳ là Đặng Phong cũng quỳ xuống nói :

“ Hạ thần thỉnh cầu công chúa rời đi. Tiên vương trước khi chết đã căn dặn hạ thần phải đưa công chúa và hoàng tử rời xa mảnh đất thị phi này, đó là mong muốn cuối cùng, là di nguyện của người, mong công chúa hãy nghe theo. Công chúa rời đi mới là hợp ý tiên vương, mới là trọn tình trọn nghĩa với người. Còn mối bang giao giữa hai nước thì đã có Trần đại nhân lo lắng “

Đặng Phong vừa dứt lời thì Trần Khắc Chung không chút chần chừ nói tiếp :

“Nương nương yên tâm, hạ thần đến đây đương nhiên đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần nương nương hợp tác một chút là mọi chuyện vô cùng suôn sẻ. Không những nương nương trở về bình an mà mối bang giao hai nước cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì. Hoàng thượng và toàn bộ con dân Đại Việt đang chờ người quay về”

.....

Sau một hồi mấy người thay nhau liên tục khuyên giải, cuối cùng Huyền Trân cũng đồng ý quay về. Nàng đã mệt mỏi rồi, nàng muốn được như phụ hoàng, dứt bỏ phẩm thân quy y cửa Phật. Đặng Vân nghe Huyền Trân đồng ý thì thở phào một hơi, lần này nếu ông không thể đón Huyền Trân công chúa trở về thì ông không giám tưởng tượng tới con giận dữ của hoàng thượng. Ông quay sang Khắc Chung nói :

“Trần đại nhân, có nương nương ở đây hay là ngài nói một chút kế hoạch để nương nương yên lòng, chứ tại hạ thấy chúng ta dù bỏ trốn đường nào cũng gần như là tự sát. Đường bộ thì cho dù trốn lên rừng cũng khó thoát truy binh, mà đường biển thì chúng ta chỉ có thuyền nhỏ, sợ không qua nổi hải quân

cực mạnh của Chiêm Thành”

Trần Khắc Chung lướt nhìn Đặng Văn một chút nói :

“ Không phải tại hạ muốn giấu diếm Đặng đại nhân, mà vì trước đây chưa tiện nói ra “

Nói xong ông lấy một tấm bản đồ đã chuẩn bị từ trước ra trải trên bàn, bắt đầu tỉ mỉ nói ra kế hoạch mình đã chuẩn bị. Một kế hoạch ông phải âm thầm chuẩn bị từ lúc quyết định đi đón Huyền Trân công chúa.

Năm tháng sau !

Bờ biển cát trắng trải dài, những con sóng vỗ rì rào, hàng dừa lao xao tắm mình trong nắng sớm. Những cơn gió từ phía đông thổi vào mang theo hương vị mặn mặn của biển cả, ánh bình minh luôn trong màn sương lung linh tràn ngập cả bến cảng Thị Nại. Một tể đàn xây dựng đơn sơ bằng những cây gỗ thô to dựng lên sừng sững chiếm một khoảng bờ biển rộng. Hôm nay là ngày giỗ đầu của tiên vương, Huyền Trân sau khi được sự đồng ý của tân vương Chế Chi đã lập tể đàn làm lễ chiêu hồn cho người. Đây là phong tục đặc biệt của người Đại Việt, cho nên đến dự buổi lễ cũng chỉ có sứ đoàn Đại Việt, Huyền Trân công chúa cùng con nàng và các thị nữ Đại Việt trước nay luôn theo nàng. Đặng Phong thống lĩnh hai ngàn thị vệ bảo vệ khu vực xung quanh tể đàn mười dặm. Huyền Trân một thân áo trắng muốt, đầu đeo khăn trắng bước lên tể đàn, thành tâm thực hiện những nghi lễ cổ xưa. Khi buổi lễ hoàn thành là lúc mặt trời đã lên cao, Huyền Trân hai hàng nước mắt rung rung quỳ xuống vái lạy nói :

“ Cầu mong người an nghỉ, tạm biệt người”

Có lẽ đây là những giây phút cuối cùng nàng ở lại đất Chiêm Thành này, ở lại mảnh đất in đầy mồ hôi và máu của chồng nàng.

Một thị nữ dìu Huyền Trân xuống tể đàn, đưa hoàng tử Chế Đa Đa gần tròn năm tuổi cho nàng ôm lần cuối. Trần Khắc Chung bước lại cúi người cung kính nói :

“ Nương nương, chúng ta đi thôi”

Huyền Trân ánh mắt xa xăm nhìn về phía kinh đô Đồ Bàn, một lúc rồi thu hồi ánh mắt, gật đầu nói :

“ Trở về thôi “

Hai tháng sau !

Một đội thuyền bốn chiếc chơi vơi giữa mặt biển bao la, giữa một màu xanh liên trời tiếp đất, làm người ta cảm giác vô cùng bé nhỏ khi đứng giữa đại tự nhiên. Cũng may mây tháng nay trời trong xanh không nổi lên gió bão, đoàn thuyền vẫn bình an lướt trên những con sóng tiến về phía trước. Trần Khắc Chung áo bào bay phấp phật đứng trước mũi thuyền nhìn quanh, khuất nơi tầm mắt vẫn là một màu vô tận, không hề thấy dấu hiệu của đất liền. An phủ sứ Đặng Văn từ trong khoang thuyền bước ra nhướn mày nói :

“ Đại nhân, lương thực tuy còn đủ nhưng nước ngọt chỉ còn đủ duy trì trong vài ngày nữa mà thôi”

Nói xong ông thở dài một hơi nói tiếp :

“ Lần này thật không ngờ người Chiêm Thành lại tức giận như vậy, nếu không có đại nhân dùng kế trì hoãn họ được mấy ngày thì chúng ta có thoát được hay không thật khó nói”

Trần Khắc Chung lắc đầu khổ sở nói :

“ Người Chiêm không tức giận sao được, ban đầu khi ta rước hoàng hậu rồi đi coi như đã tắt vào mặt họ một cái, trước đó ta đã phải uốn ba tấc lưỡi phân bua thiệt hơn cùng với trả một giá rất đắt họ mới miễn cưỡng mắt nhắm mắt mở cho chúng ta đào tẩu. Nhưng nếu cả hoàng tử của họ cũng bị cướp đi thì khác nào lấy chân bản mà đạp vào mặt họ”

Đặng Văn sợ ngây người giật mình hỏi :

“ Ý đại nhân chẳng lẽ cả hoàng tử Chế Đa Đa cũng được đón về? Sao lại như thế được, không phải chúng ta chỉ có thể đón mình công chúa sao ?”

Trần Khắc Chung chậm rãi quay đầu nhìn thẳng Đặng Văn thâm ý nói :

“ Đặng đại nhân tự hiểu trong lòng là được rồi, Đại Việt chúng ta chỉ đón Huyền Trân công chúa, hoàng tử không liên can gì đến chúng ta, đại nhân hiểu chứ ?”

Đặng Văn bây giờ mới vỡ lẽ, vội vàng gật đầu vâng dạ. Dù sao thì Huyền Trân công chúa cũng không được nhân dân Chiêm Thành chào đón, không lập được công gì cho người Chiêm, ở lại Chiêm Thành ngược lại không có lợi cho hoàng tộc, nên với tài thương thuyết của Trần Đại Nhân có thể khiến hải quân hùng mạnh của Chiêm Thành ngoài mặt thì truy đuổi nhưng thực ra âm thầm tạo điều kiện cho bọn họ nhanh chóng trở về Đại Việt. Nhưng Chế Đa Đa hoàng tử lại là huyết mạch của tiên vương, nếu cướp cả hoàng tử thì hỏi làm sao họ không tức giận, thực sự huy động toàn lực truy bắt. Rất may Trần Đại Nhân liệu kế như thần, đã chuẩn bị rất nhiều thuyền buôn theo đoàn, thực hiện kế ve sầu thoát xác mấy lần trốn thoát, lương thực nước uống cũng được chu cấp đầy đủ. Đại Việt chắc chắn phải phủ nhận mọi việc liên quan đến hoàng tử, nếu không e rằng hai nước sẽ nổ ra đại chiến mất. Nhưng là ai đã cướp hoàng tử ? Chẳng lẽ là người thanh niên thần bí kia ? Chế Đa Đa hoàng tử đang ở đâu ?

Đặng Vân đứng trên mũi thuyền miên man suy nghĩ một lúc lâu thì thấy trước mặt có một đoàn thuyền buôn mười mấy chiếc, ông mừng rỡ ra lệnh quân lính :

“ Mau thôi tù và làm hiệu”

Lập tức tiếng tù và ngân lên, theo một nhịp điệu vô cùng đặc biệt. Bên đội thuyền kia cũng có tiếng tù và cùng nhịp điệu xem như trả lời. Lúc này Trần Khắc Chung từ trong gian thuyền bước ra, Đặng Vân ôm quyền cười nói :

“ Trần đại nhân, đây đã là nhóm thuyền thứ tám”

Trần Khắc Chung mặt lúc này cũng giãn ra cười nói :

“ Thứ tám, vậy là chúng ta đã rất gần Đại Việt rồi, thực hiện ve sầu thoát xác lần cuối, chúng ta về nhà thôi”

Đội thuyền lập tức tiếp cận thuyền buôn, đôi thuyền rồi chậm chậm lướt đi, dễ dàng qua những trạm canh gác cuối cùng của thủy quân Chiêm Thành

Tháng mười một, sứ đoàn đã thành công mang Huyền Trân an toàn về tới kinh thành Thăng Long. Anh Tông hoàng đế long nhan đại hỉ, lập tức mở tiệc khao thưởng và thăng cấp cho những người có công. Huyền Trân ở lại hoàng cung ít lâu rồi quyết định dứt bỏ phàm duyên, quy y cửa Phật.

Nhưng có hai người không xuất hiện lúc quay về, dường như họ đã ra khỏi dòng lịch sử !

Ở một con đường vắng dưới chân ngọn núi vô danh, một thanh niên mặc bạch y, sau lưng mang một thanh trường kiếm từ sắc, một tay giữ giây cương ngựa, tay kia bế một đứa bé khoảng chừng hơn một tuổi. Người thanh niên nhìn thiên không bao la, rồi lại nhìn đứa bé yêu chiều nói :

“ Con trai, ta sẽ đặt tên con là Thiên, chính là những năm tháng qua ta đã ngộ ra được. Tình là ảo, nhân gian là mộng, chỉ có Thiên là vĩnh hằng, từ nay con sẽ là Đổ Thiên”

*Lời tác giả : Đoạn này tại hạ thú thật có hơi tự sướng ^_^ , vị nào có ý tưởng hay hơn xin mời đừng ngại góp ý

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 23: Tử Phong Tái Hiện

Năm năm sau!

Một đứa bé mũm mĩm vô cùng đáng yêu hai tay ôm một đồng trái cây đủ loại, không biết kiếm được ở nơi nào, bước về một gian nhà tranh đơn giản nơi sườn núi. Bên ngoài căn nhà đặt một chõng tre, một người đàn ông đang ngồi ngắm nhìn một chiếc mâm cải tót. Đứa bé tới gần bỏ đồng trái cây xuống chõng rồi leo lên lấy một quả màu vàng vàng ươm ngon lành. Đứa bé cứ như không nhìn thấy người đàn ông nọ, hoặc có thể nói người đàn ông nọ bây giờ ngoài mâm cải tót trên tay thì không còn thấy gì nữa. Từ khi hiểu chuyện đứa bé đã thấy như vậy, cho nên không hề lấy làm lạ. Người đàn ông sau một lúc như tỉnh lại, cực kỳ cẩn thận cắt mâm cải vào người, quay sang vuốt đầu đứa bé cưng chiều. Đứa bé hỏi :

“ Cha lại nhớ mẹ sao ?”

Người đàn ông gật đầu, ánh mắt chứa chất yêu thương hoài niệm cả đời nhìn xa xa, như nhìn thấu hết thấy núi non, hết thấy vạn vật, thấy một ngôi chùa mang tên Quảng Nghiêm Tự trên đỉnh Hồ Sơn, thấy một người con gái đang ngồi tụng kinh niệm Phật :

“ Năm năm rồi”

Đứa bé ngừng ăn một chút, hỏi một câu mà cậu đã nghe đúng một đáp án suốt mấy năm trời :

“ Mẹ là công chúa sao ?”

Người đàn ông gật đầu nói :

“ Phải, mẹ con là công chúa xinh đẹp nhất trên thế gian này”

Đứa bé lại tò mò hỏi :

“ Sao cha không mang con đi tìm mẹ? “

Người đàn ông im lặng một lúc lâu không nói, sau đó thở dài, quay vào nhà lấy ra một thanh trường kiếm từ sắc. Đưa bé vui mừng reo lên :

“Chúng ta sẽ rời khỏi nơi này hả cha ?”

Người đàn ông gật đầu ôn hòa nói :

“Phải, Thiên nhi, chúng ta sẽ phiêu bạt giang hồ”

Hàn Long Môn, một môn phái có tiếng trên đất phương nam, vừa rồi con gái môn chủ lại lọt vào mắt xanh thiếu chủ Thiên Địa Môn, một trong bát đại môn phái đứng đầu thiên hạ nên ngày càng hồng hạc, thu thuế thương nhân, mờ tiêu cực bấy giờ chỉ là thứ yếu. Hàn Long Môn gần đây còn mở ra kỹ viện, rồi sai người bắt bớ con gái thường dân vô tội về đó tiếp khách. Quan địa phương dù biết chuyện nhưng cũng sợ hãi mà mắt nhắm mắt mở cho qua. Có thể nói Hàn Long Môn là vương một cõi, không một ai giám chống đối.

Hôm nay, một con ngựa đen bóng khỏe mạnh bước đi chậm rãi, ngồi trên là một thanh niên tuấn tú chừng hai lăm hai sáu tuổi, lưng đeo trường kiếm từ sắc, ngồi trước là một đứa bé chừng sáu tuổi khuôn mặt đáng yêu vô cùng. Hai người vừa đi vừa ngắm cảnh xung quanh. Cuối con phố là một biệt thự rộng lớn tường cao hào sâu bao quanh, trước cổng hơn có hai con rồng tạc từ đá trắng vô vùng uy nghiêm đặt hai bên, trên tấm biển treo trước cổng đề ba chữ Hàn Long Môn như rồng bay phượng múa. Đây đúng là tổng đàn Hàn Long môn

Người thanh niên đứng là Đỗ Đăng Phong, và cậu bé vốn phải là hoàng tử Chiêm Thành, nay mang tên Đỗ Thiên. Đỗ Thiên mang trong mình dòng máu của hai người cực kỳ xuất chúng, một vị minh vương hùng tài đại lược, và một nàng công chúa xinh đẹp tuyệt trần. Đỗ Thiên chỉ mới sáu tuổi, bên cạnh vẻ ngoài cực kỳ đáng yêu thì còn có một khí chất không nói nên lời, dường như là rồng trong cõi người, sẽ tung bay đến vô hạn.

Hai người một lớn một nhỏ cứ thông thả đi tới Hàn Long Môn. Bên ngoài có bốn gã thủ vệ khi thấy có người tới thì lật tức vậy lại, một gã quát hỏi :

“Ngươi là ai? hai mắt ngươi để làm gì, đến trước Hàn Long Môn còn không mau xuống ngựa”

Đỗ Thiên nhìn mấy gã xung quanh xè môi khinh thường, còn Đăng Phong thì ôn hòa ôm quyền cười nói :

“Phiền mấy vị vào báo với Lâm môn chủ một tiếng, Từ Phong đợi ở bên ngoài, Lâm môn chủ nếu muốn chịu ít đau khổ thì hãy dẫn toàn bộ cao tăng Hàn Long cùng tại hạ tới huyện quan đại nhân chịu tội”

Lời nói nhẹ nhàng nhưng nội dung thì làm cho bốn gã thủ vệ nhất thời ngây người, sau đó ôm bụng cười ha ha. Một gã chỉ mặt Đăng Phong mắng:

“Ngươi chẳng lẽ bệnh nặng hay sao? dẫn theo một thằng nhóc mà đòi tới gây phiền phức cho bốn môn sao? Lại còn muốn bắt chước Từ Phong Kiếm Khách, ta phải giáo huấn ngươi một chút”

Nói xong gã rút kiếm bên hông ra hướng hai người chém một nhát. Phập một tiếng gọn gẽ vang lên, sau đó máu tươi bắn tung tóe. Đăng Phong một tay vuốt đầu Đỗ Thiên nói :

“Thiên nhi phải nhớ, người không phạm ta, ta không phạm người, người muốn giết ta, người phải chết. Muốn hành hiệp trượng nghĩa không thể tránh khỏi hai tay nhuốm máu. Đại hiệp hay là ác ma cũng chỉ cách nhau một bước nhỏ, con sợ không?”

Đỗ Thiên ánh mắt lóe lên đáp :

“Con không sợ, đây toàn là những kẻ gây hại cho dân lành, đều đáng chết “

Khi hai người một lớn một nhỏ cất giọng nói chuyện thì ba gã thủ vệ còn lại đứng như tượng gỗ. Chuyện gì đã xảy ra? rõ ràng lão Kiếm chém người ta, sao bấy giờ thành ra tự lấy kiếm chém mình thế kia? Ba gã đều nhìn thấy ngay bên ngựa là lão Kiếm nằm xõng xòai, một đường kiếm cắt đứt non nửa cái cổ, máu tươi ồ ạt tràn ra, hai mắt lão trợn trừng. Ba gã rung mình, không hẹn mà trong lòng đánh thụp một tiếng, ba chữ “đại cao thủ” tự nhiên hiện hiện trong đầu. Lập tức ba tên hét toáng lên mấy tiếng kinh hoàng rồi chạy vào trong mất dạng. Đăng Phong không hề ra tay ngăn cản, chỉ nhàn nhả đứng chờ

Hôm sau, một tin rung động toàn bộ võ lâm phương nam Đại Việt, Hàn Long Môn bị một kiếm khách tìm tới cửa, tiêu diệt hết những kẻ chống đối, dùng dây thừng trói toàn bộ cao tăng của môn phái giải lên quan phủ chịu tội. Toàn bộ kỹ viện đóng cửa, con gái nhà dân đều được thả về, đền bù một khoản tiền lớn. Một Hàn Long Môn làm mưa làm gió cứ thế biến mất khỏi giang hồ. Nghe nói hôm xừ án nhân dân đã đến đứng chật cả nha môn, đều hoan hô rợp trời. Mọi người đồn đãi rằng vị kiếm khách đó thân pháp nhanh như một con gió, đúng vậy, như một ngọn Từ Phong, không một cao thủ nào của Hàn Long Môn dưới một chiêu mà sống sót. Từ Phong kiếm khách danh chấn giang hồ lại một lần nữa tái hiện. Chỉ khác so với trước đây, bên cạnh luôn có một cậu bé chừng sáu bảy tuổi !

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Nhân Gian Chi Mộng (I)

Phương bắc!

Một con thuyền nhỏ lướt nhẹ trên sông, đứng đầu thuyền là một người trung niên râu quai nón, tay chống vào một vật gì khá to và dài dựng thẳng, cuốn dây vải đen bên ngoài. Chiếc thuyền từ từ tới một bến đò, nơi bến đò nhưng thực chất chỉ là một cái cầu gỗ dài bắc từ bờ xuyên qua đám cỏ lác. Người trung niên nhảy lên cầu, hít một hơi thật sâu rồi bước đi. Trên bờ có một gian nhà làm từ ván gỗ nhỏ, phía trước, một con ngựa đen to khỏe đang gặm cỏ. Người trung niên bước tới bên ngoài gian nhà thì có tiếng nói vọng ra :

“Lục Tuyệt Dao dài ba thước năm tấc, được rèn từ một khối thiên ngoại thiết thạch, trải qua mười hai đời trang chủ Lục Ma Trang, gần đây trở thành vũ khí của trang chủ Từ Hội Lâm”

Người trung niên dừng chân, thả vật quán vải dựng thẳng xuống, mở lớp vải bên ngoài ra, bên trong đúng là một thanh đao cán chạm hình bọ cạp. Người trung niên ánh mắt ngưng trọng nói :

“Tại hạ cũng đoán rằng sau Chư, Hà hai lão già kia các hạ sẽ tìm đến tại hạ, nhưng không ngờ lại đến sớm vậy, chẳng lẽ cả Trần Quảng - cần khôn kiếm cũng đã bại dưới tay các hạ ?”

Trong nhà gỗ bước ra hai người một lớn một bé, đúng là Đỗ Đăng Phong và Đỗ Thiên, không biết đã tới vùng sông nước phương bắc từ bao giờ. Đăng Phong mỉm cười nói :

“Tứ đại cao thủ chỉ còn mình Từ huynh là tại hạ vô duyên chưa có cơ hội gặp mặt”

Người được gọi là Từ Hội Lâm ôm quyền hướng Đăng Phong kính phục nói :

“Tại hạ vẫn ngày đêm luyện kỹ, chờ ngày Từ Phong đại hiệp tìm đến, hôm nay quả là hữu hạnh, nhưng tại hạ còn chút chuyện phải làm, hay các hạ đợi vài ngày nữa”

Đăng Phong cười cười nói :

“Tại hạ chu du khắp nơi cũng chỉ muốn được giao đấu với anh hùng trong thiên hạ, đương nhiên không bao giờ ép buộc ai. Nếu tại hạ đoán không nhầm thì Từ huynh chuyển này đi hội họp cùng người khác bàn bạc chuyện tiêu diệt đám thổ phi Giang Mã Trại trên Yên Thế Sơn ?”

Từ Hội Lâm cũng không suy nghĩ gì nhiều gật đầu thú nhận:

“Đúng vậy, Từ đại hiệp có cao kiến gì chăng ?”

Đăng Phong ôm quyền nói :

“Cao kiến thì không giám, tại hạ chỉ có một chút chủ ý”

Từ Hội Lâm tò mò hỏi :

“Các hạ nói thử xem ?”

Đăng Phong hướng tay về phía ngọn Yên Thế Sơn xa tít phía chân trời nói :

“Tại hạ nghĩ, hay là tại hạ cùng Từ huynh so tài bằng cách đánh lên Yên Thế, ai bắt sống được trại chủ thì xem như người đó cao tay hơn”

Từ Hội Lâm cũng không hề bất ngờ, cười lớn nói :

“Ha ha, quả nhiên là phong cách hành sự của Từ Phong kiếm khách, được, tại hạ đáp ứng, nhưng để cuộc so tài thêm vui, tại hạ sẽ mời thêm vài người, không biết ý các hạ ra sao “

Đăng Phong gật đầu nói :

“Không vấn đề gì”

Lúc này Từ Hội Lâm mới nhìn thấy Đỗ Thiên, buột miệng khen :

“Hài tử này là con trai Từ Phong đại hiệp sao, quả nhiên cha nào con nấy, đúng là rồng trong loài người”

Hai năm sau, Đỗ Thiên tròn chín tuổi, lại cùng với Đỗ Đăng Phong cưỡi một con ngựa đi trên con đường hoang vu lên núi, một bên là núi cao, một bên là thung lũng đầy lá vàng lá đỏ, cảnh sắc đẹp không sao tả nổi. Trời cao trong xanh, mây trắng lượn lờ, những con gió nhẹ thổi qua như vỗ về vạn vật. Hai người đứng trên đỉnh núi cao ngất, toàn bộ giang sơn như thu vào tầm mắt

Một năm nữa, Đỗ Thiên mười tuổi, trên đầu Đấng Phong đã có một số sợi bạc, hai người cùng với thủy thủ đoàn cùng nhau chống trọi với cơn bão biển. Gió to giật dữ, sóng biển cuộn trào, mây đen giăng kín, mưa như trút nước làm con thuyền nhỏ bé như chiếc lá giữa dòng nước lũ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm. Con bão qua đi, hai người lại đứng trên mũi thuyền mặc cho gió biển tấp vào mặt, mang theo mùi vị mặn mòi của biển cả, đón bình minh và hoàng hôn giữa lòng đại dương bao la.

Lại qua một năm nữa, Đỗ Thiên mười một tuổi, giữa sa mạc mênh mông chỉ toàn cát và gió, hai người cười trên lạc đà chậm rãi xuyên qua, phía sau là một đoàn buôn lớn người Chiêm Thành. Sa mạc nóng như chảo lửa, hai người mồ hôi nhễ nhãi, song ánh mắt Đỗ Thiên tràn đầy kiên quyết, còn Đấng Phong tay nắm một cái trâm cài tóc tinh xảo mà tâm thần ngẩn ngơ

Ba năm nữa cũng trôi qua, Đỗ Thiên mười bốn tuổi, hôm nay hai cha con họ cưỡi hai con ngựa lực lưỡng phi như bay trên một đồng cỏ bạt ngàn, xa xa nhìn chỉ thấy những ngọn núi như ẩn như hiện. Hai người dừng lại bên một dòng sông, đốt lửa nướng cá.

Trong chín năm trời, hầu như khắp mọi miền đều lưu lại dấu chân của hai người, dù là ngọn Hoàng Liên Sơn hùng vĩ, hay thảo nguyên Thương Khung rộng lớn, và kể cả Thái Bình Dương bao la vô tận. Đánh thổ phi trên núi cao, diệt cường đạo nơi sông lớn, trừng trị tham quan, giúp đỡ dân nghèo, hầu như không có việc gì hai người chưa từng làm. Cuộc đời này của Đỗ Thiên đã bắt đầu như vậy, một hình bóng đã khắc sâu trong tâm khảm và vạm vỡ năm sâu cày cũng không thể quên. Đó là một người cha vĩ đại !.

Đỗ Thiên năm nay mười bốn tuổi, khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ, làn da trắng như đoá hương trà, đôi mắt long lanh đen trắng rõ ràng, dáng người khôi ngô tuấn tú.

Đỗ Đấng Phong năm nay đã ba mươi bốn tuổi, đã bước vào trung tuần, khuôn mặt điển trai đã lưu nhiều dấu vết năm tháng, chỉ có ánh mắt tang thương vạm vỡ là không hề thay đổi. Đấng Phong đã đứng trên đỉnh cao của võ học, khiến chiến anh hùng trong thiên hạ luôn luôn thắng, thành giáo cao nhân ẩn thể chưa bao giờ bại, đã dẫn Đỗ Thiên đi khắp núi cao đèo sâu biển lớn, đã hoàn thành giấc mộng của một cố nhân, và hoàn thành lời hứa với một cố nhân

Nhân sinh như mộng !

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Nhân Gian Chi Mộng (Ii)

Lạng Giang Châu nằm ở biên giới phía bắc Đại Việt, đất đai đa phần là núi non hùng vĩ, những sơn mạch kéo dài dường như vô tận, mà nơi đây chỉ là một phần nhỏ nơi nó đi qua. Phạm nhân cũng chỉ sinh sống ở chân những ngọn núi nhỏ ngoài rìa sơn mạch, bên trong quanh năm sương mù độc chướng đầy đặc, dù những kẻ gan lì nhất muốn đi sâu vào sơn mạch khám phá cũng chỉ bị lạc đường, hoặc là chết đói, hoặc là làm thức ăn cho dã thú, chưa một ai sống sót đi ra. Cho nên sơn mạch này và hầu hết những sơn mạch kéo dài vạm dặm khác đều chưa có dấu chân người.

Một Trấn nhỏ dưới chân Cổ Phong Sơn thuộc huyện Cổ Lũng, hai người một lớn một nhỏ dừng ngựa trước tú lều khá sang trọng tên "Cổ Phụng Lâu". Một người tầm ba mươi lăm tuổi, tóc trên đầu đã điểm, gương mặt anh tuấn đã có chút dấu hiệu của thời gian, ánh mắt ẩn chứa tinh quang, sau lưng mang một vật dài cuộn trong vải tím. Người còn lại là một cậu bé chừng mười bốn tuổi, gương mặt vô cùng khả ái, vạm vỡ yểu điệu. Đây đúng là Đỗ Đấng Phong và Đỗ Thiên, hai người vừa cưỡi ngựa vừa ngắm cảnh núi non hùng vĩ, suốt mấy ngày mới tới được nơi đây. Một tiểu nhị nhìn thấy hai người khí độ không tầm thường thì vội chạy tới tươi cười chào hỏi :

“ Hai vị khách quan từ xa đến sao ? mời hai vị vào trong, bồn lâu có rất nhiều món ngon nổi tiếng ”

Đấng Phong mỉm cười ôn hòa nói:

“ Được, hãy chuẩn bị những món ngon nhất của quý lâu đi ”

Tiểu nhị nghe vậy thì mừng rỡ, biết đã gặp khách quý, hầu hạ tốt một chút kiểu gì cũng được thưởng. Gã hí hửng trong lòng, lâu một đã chật cứng khách nên mời hai người Đấng Phong đến một bàn trống trên lầu hai. Nơi này bố trí trang nhã hơn phía dưới nhiều, chỉ có sáu bàn, còn tới hai bàn trống. Đỗ Thiên rót ra hai ly trà rồi có chút buồn bã hỏi :

“ Cha định sẽ lui về ở ẩn ở nơi này sao ? ”

Đấng Phong nhận lấy chén trà từ tay Đỗ Thiên, nhấp một miếng rồi nói :

“ Cả đời cha coi như đã trải qua nhiều thăng trầm, vốn đã có ý thoái lui ở ẩn, tránh xa ân oán giang hồ. Hai tay cha đã tắm quá nhiều máu, nên sẽ dành

phần đời còn lại tụng kinh niệm phật, không cầu đắc đạo, chỉ cầu có thể thanh thản trong lòng. Nơi này núi non hùng vĩ, là một nơi nghỉ ngơi rất tốt”

Đỗ Thiên nhất thời không biết nói sao nữa. Đấng Phong uống xong ly trà nóng thì đã có người bưng thức ăn lên, cùng với một bình rượu, hai người đi suốt mấy ngày liền nên bụng đã đói cồn cào, đều lao vào tiêu diệt đồ ăn một cách tàn bạo. Đấng Phong cho Đỗ Thiên một cuộc sống phiêu bạt giang hồ, đâu đâu cũng có thể là nhà, ăn to nói lớn, cho nên chỉ cần thoải mái là được, không cần câu nệ gì nhiều. Cách ăn uống của hai người khiến mấy người xung quanh tròn trĩnh con mắt, còn tiểu nhị thì lắc đầu trầm nghĩ “ Chẳng lẽ mình nhìn nhầm, là hai gã tù trốn trại lâu ngày không được ăn uống sao? “

Đấng Phong rót rượu ra một bát lớn, uống ực một hơi, gạt rượu vương nơi khóe miệng nói :

“ Thiên nhi, con bây giờ cũng không còn nhỏ nữa, hẳn cũng đã có chí hướng riêng của mình, vài ngày nữa khi cha cắt tóc đi tu, con hãy rời đi”

Đỗ Thiên cảm giác dường như mất mát thứ gì đó vô cùng quan trọng, im lặng một lúc rồi mới trả lời:

“ Đã đến lúc cha cần nghỉ ngơi, nhưng nếu con không thể ở bên phụng dưỡng thì lòng con sẽ không yên, cha hãy để con được bên cha thêm một thời gian nữa “

Đấng Phong nhìn Đỗ Thiên với ánh mắt chứa chan vô vàn yêu thương, giống như ánh mắt đã từng nhìn một người con gái. Trước đến nay chỉ có hình bóng một người con gái in đậm trong tim, và suốt đời này cũng chỉ có mình nàng. Đấng Phong chưa bao giờ nắm tay nàng, chưa bao giờ nói yêu nàng, nhưng những hành động đã nói thay tất cả. Cuộc đời hắn sinh ra là vì nàng, nay khi con trai nàng đã khôn lớn, hẳn muốn vì nàng mà gõ mõ tụng kinh trong phần đời còn lại. Đấng Phong nói :

“ Chỉ cần trong lòng con có ta là được, nếu con ở lại, làm sao ta có thể cắt đứt phàm duyên, một lòng thờ phật !”

Đỗ Thiên nhìn thấy trong ánh mắt Đấng Phong sự kiên định, sẽ không bao giờ đổi ý nên đành nói :

“ Được, nếu ý cha đã quyết thì con đành chấp nhận “

Đấng Phong cười nói :

“ Con vốn thông minh, có thể chọn đường đèn sách làm quan, tư chất luyện võ con tốt, Thiên Phong Bộ con cũng đã đại thành, cũng có thể trở thành hiệp khách giang hồ, hoặc con cũng có thể trở thành mãnh tướng xông pha trận mạc. Tương lai của con vô cùng rộng lớn”

Hai người ăn uống no say xong ném cho tiểu nhị nguyên một lạng vàng, khiến hắn miệng há hốc không thốt được một lời, rồi lên ngựa phi thẳng về phía ngọn Cổ Phong. Nơi đó có một ngôi chùa mang tên Cổ Phong Tự. Hai ngày sau các đại sư làm lễ cắt tóc cho Đấng Phong. Trong ánh chiều tà trên khoảng sân rộng giữa lòng sơn tự, Đỗ Thiên quỳ xuống vái một vị sư mặc áo màu nâu, hai tay lần tràng hạt, đúng là Đấng Phong đã cắt tóc đi tu. Đỗ Thiên quỳ vái một lúc rồi nói :

“ Con sẽ mãi nhớ thời gian vui vẻ cùng cha ngao du thiên hạ, tạm biệt cha”

Nói xong Đỗ Thiên vái mấy vị sư bên cạnh rồi quay lưng bước đi không hề quay đầu, vì nếu quay đầu nước mắt sẽ rơi. Đợi Đỗ Thiên đi rồi, một vị đại sư ánh mắt tang thương nói :

“ Đệ tử không đành lòng sao? “

Đấng Phong ngược nhìn xa xăm nói :

“ A di đà phật, cứ để Đỗ thí chủ tung bay bằng chính đôi cánh của mình thì hơn, quãng đời qua đệ tử đã hiểu ra rằng, hãy cứ làm những gì mình muốn làm, bởi nhân gian này chỉ là một hồi mộng ảo “

Đại sư mặc áo cà sa đứng cạnh gạt đầu nói :

“ Đúng vậy, nhân gian chỉ là giấc mộng mà thôi”

Hết Quyển 1

*Lời tác giả : Kết thúc phần phẩm nhân của Đỗ Đấng Phong, mở ra một chân trời mới, xin mọi người tiếp tục ném đá mạnh tay

Hết Quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 26: Ngọc Giản Xanh

Đỗ Thiên ngồi trên một khối đá lớn trên đỉnh ngọn núi vô danh, nhìn xa xa, thấp thoáng thấy một ngôi chùa cổ kính trên Cỏ Phong Sơn ẩn sau tầng lá xanh biếc. Đó là Cỏ Phong Tự, nơi phụ thân hắn xuất gia. Hơn mười ngày nay vẫn chưa hề rời khỏi, mà suốt ngày quanh quẩn ở ngọn núi này, muốn cho voi bớt phiền muộn rồi mới rời đi. Ngọn tiểu sơn tuy đã nằm khá sâu trong sơn mạch nhưng chưa phải là khu vực xuất hiện chướng vụ. Hôm nay cũng thế, ánh tịch dương bao phủ không gian, vầng mặt trời đỏ lự đã một hồi, sắp biến mất phía sau những dãy núi trùng trùng điệp điệp, hoàng hôn mang tư vị cô đơn, buồn man mác. Đỗ Thiên năm nay đã mười bốn tuổi, đáng người khôi ngô tuấn tú, khuôn mặt đẹp đến khó dùng từ ngữ miêu tả, nếu hắn không phải là nam nhân thì đã là một đại mỹ nhân sắc nước hương trời. Đó là thừa hưởng từ người mẹ mà hắn chưa bao giờ gặp. Đỗ Thiên ánh mắt tịch tịch nhìn chăm chăm phía vầng dương cuối trời, nhớ những ngày tháng tiêu dao tự tại, phiêu bạt khắp giang hồ cùng phụ thân.

Đúng lúc này phía chân trời xuất hiện hai dải ánh sáng chói mắt lướt nhanh, một trước một sau dường như đang truy đuổi nhau, bay qua bầu trời trên đỉnh đầu Đỗ Thiên rồi tiến sâu vào sơn mạch. Đỗ Thiên mắt trừng to ngạc nhiên, vừa rồi hắn lơ lơ thấy bóng dáng hai người được bao bọc trong màn sáng. Hai người bay sâu vào giữa vùng núi non trùng điệp mất dạng, nhưng sau đó ở phía cực xa, dường như cuối chân trời, những đạo ánh sáng chói mắt bắt đầu bắn ra bốn phía, tiếng ầm ầm như trời rung núi đổ vang tới tai Đỗ Thiên, mặt đất nơi hắn đứng nếu để ý kỹ có thể thấy đang rung lên nhẹ nhẹ. Đỗ Thiên đứng thẳng người dậy, nhưng lập tức phải lấy tay che mắt vì những đạo hào quang chói mắt không ngừng tuôn ra, khiến hắn không thể nhìn thẳng. Cuối cùng bên tai Đỗ Thiên văng vẳng một tiếng hết kinh thiên động địa :

“Ta không có được thì người cũng đừng mơ”

Rồi một tiếng nổ ầm vang lên, mặt đất càng thêm rung chuyển dữ dội. Sau đó là một màn tĩnh lặng, dường như vừa rồi chỉ là một ảo giác. Đỗ Thiên lấy tay lau nơi khóe miệng, một vết máu tươi chưa kịp khô dính nơi tay hắn. Rõ ràng không phải ảo giác, tiếng thét cuối cùng đó đã làm Đỗ Thiên nội thương, nếu đổi lại là người thường không luyện võ chắc đã khó lòng sống sót. Đỗ Thiên như sực tỉnh, vội vàng nhảy xuống khỏi tảng đá, leo lên con ngựa vốn đang hoảng sợ lao nhanh xuống chân núi, rồi mặc kệ đêm đen đang dần dần bao phủ mọi nơi, hướng nơi sâu trong sơn mạch chỗ hai đạo nhân ảnh kia giao chiến đi tới, miệng lầm lẩm :

“Chẳng lẽ là tiên, ma trong truyền thuyết là có thật”

Đêm tối nhanh chóng bao trùm cả sơn mạch vạn dặm, nhưng Đỗ Thiên vẫn không ngừng chân. Hắn nhảy xuống ngựa, lấy một bọc lớn quần áo và đồ ăn đã chuẩn bị trước rồi thả cho con ngựa chạy đi, một mình tiến sâu vào. Nơi đây hoang vu chưa có dấu chân người, ngựa không thể đi lại được nữa. Trước đây thời gian phiêu bạt cùng phụ thân hắn không ít lần sống trong rừng sâu, thậm chí những sườn núi cheo leo của dãy Hoàng Liên Sơn hùng vĩ cũng in dấu chân hắn, cho nên cũng không có gì sợ hãi. Đỗ Thiên tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng là một cao thủ hiếm thấy, đặc biệt với Thiên Phong Bộ của mình hắn đi trong rừng cũng như đi trên đường lớn. Thiên Phong Bộ là bộ pháp thành danh suốt mười mấy năm của phụ thân hắn, hắn đã luyện tới đại thành, chỉ còn kém hòa hâu so với phụ thân hắn mà thôi.

Hai ngày sau, cảnh tượng trước mắt khiến Đỗ Thiên nín lặng. Một vùng đáng lẽ phải là cây cối chen chúc thì lại chuyển thành một hồ sâu đến chục trượng, rộng cả mấy trăm trượng như một lòng chảo khổng lồ, cây cối phụ cận như bị cuồng phong cực mạnh quét qua mà nghiêng ngã tan nát, thậm chí những gốc đại thụ to lớn bật luôn cả rễ. Đỗ Thiên trong lòng cực kỳ rung động, con người làm sao có được sức mạnh to lớn này. Ánh mắt hắn đảo qua cái hồ lớn, đất đá bị nghiền thành bột mịn, còn có mùi khét như bị lửa nung. Đỗ Thiên đi một vòng quanh miệng hồ, càng nhìn càng kinh hãi, đầu óc xoay chuyển một chút đưa ra nhận định “Hai người kia đánh nhau một vật gì đó, cuối cùng đồng quy vu tận”

Sở dĩ Đỗ Thiên có suy nghĩ như vậy là từ câu nói vang lên lúc cuối cùng kia, cùng với sự tàn phá kinh khủng nơi này, hầu như không thể có dạng tồn tại nào có thể sống sót nổi. Mà rốt cuộc hai người đó là dạng tồn tại gì ? Chẳng lẽ là tiên nhân hay yêu quái thật sự ?

Sau khi nghiên cứu một lúc, đang định rời đi thì ánh mắt Đỗ Thiên dừng lại ở một tảng đá bị vỡ vụn gần đó, hay nói chính xác là một vật kỳ lạ lẫn trong đá vụn. Đó là một vật hình dáng và kích cỡ tương tự như quả trứng gà, nhưng có màu xanh biếc bóng loáng, dù xung quanh đều là đá vụn mà nó chẳng hề bị tổn hại gì. Đỗ Thiên bước lại gần, dùng thanh kiếm cầm trọng hất vật lạ đó ra khỏi đống đá, chăm chú quan sát. Đột nhiên một ý nghĩ làm tim Đỗ Thiên đập nhanh liên hồi :

“Chẳng lẽ đây là vật mà hai vị kia tranh nhau đến sống chết”

Sau một lúc xác định là vật này vô hại, Đỗ Thiên cẩn thận nhặt lấy, đưa lên gần mắt ngưng thần quan sát. Khi tay tiếp xúc thì có một cảm giác mát lạnh, hơn nữa bề mặt mềm mại chứ không cứng như tường tượng, nhìn kỹ thì bên trong vật này có những gợn sóng màu xanh nhẹ nhàng di chuyển, vô cùng quý dị, giống như vật này có sinh mạng vậy. Đỗ Thiên nhét vật này vào bọc hành lý, dù sao nơi này cũng không thích hợp ở lâu. Nhưng hắn vừa mới chuẩn bị rời đi thì phía xa thấp thoáng một người đang dùng kính công tiến tới, dường như thấy Đỗ Thiên mà chuyển hướng bay về phía hắn. Trong lòng Đỗ Thiên trầm xuống, hàng loạt suy nghĩ nhanh chóng hiện ra trong đầu, nhưng rồi hắn quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, đứng nguyên một chỗ. Dù sao người mới tới không công xuất thần nhập hóa, chớp động một chút đã đi được mấy chục trượng, dù hắn muốn trốn cũng không kịp. Không công đạt đến trình độ này lần đầu tiên Đỗ Thiên chứng kiến, đủ để biết người tới không hề tầm thường. Người đến là một lão già mặc áo bào màu vàng đã hoen ố, râu tóc bạc trắng nhưng da thịt lại hồng hào, khiến Đỗ Thiên cũng không đoán nổi tuổi thật của lão này. Lão già chỉ liếc nhìn Đỗ Thiên một chút rồi ánh mắt ngưng trọng đánh giá cái hồ rộng lớn, một lúc sau dường như tự nói một mình :

“Thần thông to lớn thế này chẳng lẽ là tiên bối kết đan kỳ ? tại sao dạng tồn tại cỡ này lại xuất hiện nơi đây?”

Lão trầm ngâm trong chốc lát rồi mới quay sang nhìn Đỗ Thiên một lượt từ trên xuống dưới, mỉm cười nói :

“Tiểu hữu, người đến được nơi này chắc hẳn đã phát hiện điều gì ?”

Đỗ Thiên ngưng trọng trả lời :

“Tiền bối, văn bối hai hôm trước phát hiện có hai đạo ánh sáng bay tới nơi này, sau đó hình như xảy ra đại chiến, văn bối chỉ là một phạm nhân, vì tò mò mà tới nơi này “

Lão già đương nhiên nhìn ra Đỗ Thiên chỉ là một phạm nhân, nhưng đứng trước linh áp của lão mà mặt mày vẫn bình tĩnh, lão gật đầu tán thưởng, như cười như không nói :

“Tiểu hữu đúng là có cốt cách, nơi này thật sự không phát hiện được gì sao ?”

Đỗ Thiên trong lòng đánh thụp một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết dấu sự việc liên quan đến vật kia, cười khổ nói :

“Văn bối đến đây chưa lâu, đã đi một vòng quanh cái hồ nhưng không phát hiện gì, ngoài đất đá vỡ vụn, cây cối nghiêng ngả, chẳng lẽ đây là do tiên nhân gây ra ?”

Lão già lắc đầu nói :

“Không tính là tiên nhân, chỉ là tu sĩ mà thôi, nhưng hẳn là tu sĩ có đại thần thông”

“Tu sĩ ?” Đỗ Thiên lần đầu tiên nghe đến khái niệm này kinh ngạc thốt lên

Lão già nhìn Đỗ Thiên cười cười, một lúc nói :

“Gặp tức là có duyên, hơn nữa nói không chừng tiểu hữu còn có linh căn, thôi thì đã lâu ta không có gặp phạm nhân, nay mời tiểu hữu ghé động phủ một chuyến, có thắc mắc gì ta sẽ giải đáp “

Ánh mắt Đỗ Thiên ngưng lại chốc lát, nhưng rồi vẫn mỉm cười đáp :

" Đa tạ tiền bối, đó là phúc phận của văn bối "

Đỗ Thiên đành phải đáp ứng vì không muốn lão già trước mặt sinh ra nghi ngờ. Theo như giọng điệu của lão thì lão cũng không phải là người phạm, hẳn không thể không cân trọng

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 27: Tu Tiên Giới

Lão già gật đầu rồi bước đi trước, Đỗ Thiên không nhanh không chậm theo sau. Lão già cũng không dùng khinh công tuyệt thế của mình, hẳn là sợ hắn theo không kịp, mà Đỗ Thiên cũng không dùng thiên phong bộ, dù sao thì chuyến này là phúc hay là họa còn khó nói, hắn vẫn luôn cân trọng giữ lại chút vốn để bảo mệnh. Hắn ẩn ẩn cảm giác mình sắp chạm vào một điều gì đó vô cùng to lớn, có thể là cả một thế giới hoàn toàn khác, cho nên bình tâm mà nói hẳn thực sự muốn đi theo lão già nghe một chút, tu sĩ rốt cuộc là dạng tồn tại gì. Lão già dường như nhìn ra được sự tò mò của Đỗ Thiên, mỉm cười nói :

“Tiểu hữu có thắc mắc gì lát nữa lão phu sẽ giải đáp tất cả, động phủ của lão phu cũng ở gần đây thôi”

Đỗ Thiên mỉm cười cung kính một tiếng. Đi được chừng hai mươi phút thì phía trước là một ngọn núi to lớn sừng sững, tới đây lão già lại nhún người một chút đã bay xa cả chục trượng, đứng trên một khối đá, quay lại ra hiệu với Đỗ Thiên :

“Đây là động phủ của lão phu “

Nói rồi lão lấy trong người ra một cây cờ nhỏ màu vàng cỡ bàn tay, khẽ vẩy vẩy phía sườn đá trước mặt. Một màn kỳ diệu xuất hiện, không gian dường như hơi uốn éo, giống như gợn sóng, rồi phía trước rõ ràng là một sườn đá bình thường xuất hiện một cửa động. Nhìn biểu tình Đỗ Thiên miệng chữ “A” mất chữ “O” thì lão không nhịn được có chút đắc ý, cười nói :

“Chỉ là một trận pháp huyền thuật đơn giản phòng ngừa dã thú mà thôi, tiểu hữu không cần kinh ngạc”

Đến lúc này thì Đỗ Thiên hoàn toàn có thể khẳng định lão già nhìn hơi tầm thường này là dạng tồn tại tu sĩ như lão ta nói. Những điều kì diệu vừa xảy ra

khiến Đổ Thiên có một cỗ mong muốn cháy bỏng, muốn khám phá cái thế giới của những “tu sĩ” này. Đổ Thiên một lúc sau mới vui bất sự rung động, đánh giá xung quanh một chút rồi bước tới cửa động. Lão già bước đi vào trước, phía trong không hề tối mà ngược lại, được những viên đá cỡ ngón cái khảm đầy tường và trần chiếu sáng không thua gì bên ngoài. Đổ Thiên nhìn những viên đá đó thì càng rung động, những viên đá này toàn bộ đều là dạ minh châu đất tiền, ở đây có không dưới mấy trăm viên. Ánh mắt Đổ Thiên nhìn lão già càng thêm cân trọng. Ở trong một hang động nơi núi rừng hoang vắng này, lại có trong tay một gia sản khổng lồ, quả là quái lạ. Đi qua hành lang chừng mười mét là một gian phòng hình chữ nhật khá rộng lớn và đơn giản, có một bàn đá đặt ở giữa cùng với bốn cái ghế xung quanh. Lão già ngồi vào một chiếc ghế rồi ra hiệu cho Đổ Thiên ngồi xuống nói :

“Lão phu vừa ra ngoài một chuyến trở về, không ngờ lại có chuyện lớn xảy ra ngay gần động phủ, cũng may nơi này không bị hủy, nào, có thắc mắc gì tiểu hữu cứ hỏi”

Đổ Thiên đánh giá căn phòng một chút, cũng không thấy gì lạ thường, ngồi xuống rồi bắt đầu hỏi :

“Xin hỏi tiền bối, tu sĩ là gì?”

Lão già không cần suy nghĩ trả lời :

“Tu sĩ hay còn gọi là tu tiên giả là những người có thể câu thông với linh khí trong trời đất, biến chuyển thành linh lực trong cơ thể, dựa vào linh lực mà thi triển được rất nhiều pháp thuật thần thông, tiểu hữu nhìn xem”

Lão vừa nói vừa hai tay bắt quyết trước ngực, đột ngột trước người lão xuất hiện một quả cầu lửa cỡ nắm tay nhẹ nhàng trôi nổi, nhiệt độ trong thạch thất lập tức tăng lên. Lão già chỉ tay về phía một chậu cây cảnh gần đó, hỏa cầu hơi run lên một chút rồi bắn trúng cây cảnh vô danh kia, “bùng” một tiếng truyền ra, chỉ trong nháy mắt nơi đó chỉ còn một đồng tro tàn. Đổ Thiên nhìn thấy thì tâm thần chấn động, đồng thời cũng vô cùng kiêng kỵ đối phương. Lão già thấy ánh mắt sợ hãi của Đổ Thiên thì vuốt râu cười nói :

“Đó chỉ là sơ cấp pháp thuật mà thôi, đối với tu sĩ cấp cao thì dời non lấp bể cũng không phải là việc khó, tiểu hữu còn gì thắc mắc nữa không?”

Đổ Thiên biết mình đã đánh giá thấp lão già trước mặt, bây giờ đã là thế cười hổ, nếu lão già có chủ ý với hắn thì đúng là hắn khó mà thoát. Tính toán một chút, Đổ Thiên không những không che dấu mà còn làm như mới vừa rồi bị dọa cho chết khiếp, phải mất một lúc mới tỉnh táo. Đổ Thiên hỏi ngay câu hỏi hắn quan tâm nhất :

“Làm thế nào để trở thành tu sĩ?”

Lão già chưa vội trả lời mà hai tay lại bấm quyết, nhiệt độ trong phòng lập tức giảm xuống, trở nên mát mẻ hẳn, rồi lão mới thu tay trả lời :

“Vạn vật đều có thể tu tiên, nhưng còn tùy vào nhiều yếu tố, như con người thì cần phải có linh căn, linh khí và công pháp. Linh căn là gì thì không nói tới lão phu, cho dù là những lão quái nguyên anh kỳ trong truyền thuyết e rằng cũng không rõ, chỉ có thể nói rằng linh căn quyết định tu tiên, không có linh căn thì không thể tu tiên, linh căn phẩm chất tốt hơn thì tu luyện nhanh hơn. Còn linh khí là những tinh hoa của trời đất, có mặt trong không khí, mắt thường không thể thấy, mà phải là những người có linh căn, và có công pháp thích hợp mới câu thông được với linh khí. Linh khí mật độ phân bố không đều, có nơi thì vô cùng sung túc, hình thành nên linh mạch, nhưng có nơi thì rất thưa thớt, hầu như không có. Linh căn và linh khí đều phân làm ngũ hành thuộc tính kim-mộc-thủy-hỏa-thổ, ngoài ra có một số dị linh căn như lôi-phong-băng-âm...”

Lão già tuôn ra một tràng kiến thức khiến đầu óc Đổ Thiên có chút lộn xộn. Hắn sắp xếp lại hệ thống kiến thức của mình mới có được về thế giới gọi là tu tiên giới này một chút. Còn có rất nhiều vấn đề hắn muốn biết, nhưng hắn cũng biết vô công bất thụ lộc, lão già này nói nhiều như vậy sợ rằng muốn cái gì đó ở hắn. Đầu óc xoay chuyển trong chốc lát hắn hỏi tiếp một câu nữa :

“Từ trước đến nay đây là lần đầu tiên tôi gặp người tu tiên, chẳng lẽ người tu tiên chỉ sống ở phương bắc, trong những cánh rừng hoang vu như thế này?”

Lão già lắc đầu cười nói :

“Thực sự chủ nhân chân chính của thế giới này là tu sĩ mới đúng. Như lão phu đã nói, tu luyện phụ thuộc vào linh khí, cho nên tu sĩ sẽ sinh sống ở những nơi có linh khí sung túc, đa phần đều là những sơn mạch kéo dài như thế này. Đại Việt vốn là một tu chân quốc cấp thấp, số lượng tu sĩ rất ít, chỉ có hai, ba môn phái và mấy chục tu chân gia tộc mà thôi, cho nên phạm nhân hầu như không biết đến sự tồn tại của tu sĩ”

Đổ Thiên gật đầu, rồi nhìn thẳng lão già nói :

“Vô công bất thụ lộc, này giờ tiền bối cho vấn đề tôi biết nhiều chuyện như vậy, tiền bối có yêu cầu gì vấn đề tôi sẽ ra sức?”

Lão già nhìn Đổ Thiên một chút rồi ha ha cười lớn :

“Quả là một đứa trẻ không tầm thường, được, lão phu đã cho tiểu hữu nhiều kiến thức như vậy, nay chỉ cần tiểu hữu để lại một vật là có thể rời đi”

“Tiền bối cần vật gì?” Đổ Thiên tò mò hỏi

“Mạng của tiểu hữu” Lão già đột nhiên ánh mắt lóe lên sát khí nói

Q.2 - Chương 28: Hung Hiểm

Đỗ Thiên lập tức đứng bật khỏi ghế lùi lại phía sau, ánh mắt nhanh chóng đảo qua cửa động, miệng thất thanh nói :

“Tiền bối hiểu làm gì chẳng ? Vãn bối đâu có làm gì ?”

Lão già đứng dậy ánh mắt âm hàn nhìn Đỗ Thiên quái :

“Tiểu bối nguoi nghĩ rằng có thể qua mắt được ta sao ? Muốn sống thì hãy đưa vật nguoi tìm được ra đây cho ta ! “

Lão già nhìn biểu tình sợ hãi của Đỗ Thiên cùng với anh mắt cứ đảo qua cửa động thì âm thầm cười lạnh. Lão vốn cũng không chắc rằng tiểu tử này có lấy được vật gì hay không, nhưng lão thì giết nhảm còn hơn bỏ sót. Nhưng hành động tiếp theo của Đỗ Thiên làm lão già ngỡ người rồi trở nên mừng như điên. Chỉ thấy Đỗ Thiên lôi từ trong bọc ra một vật nắm chặt nơi tay, đúng là vật lạ lúc trước. Đỗ Thiên dơ cao vật đó lên nói :

“Tiền bối muốn vật này ?”

Lão già ánh mắt như dính chặt lấy vật nọ. Đây rõ ràng là một ngọc giản, để hai đại cao thủ kết đan kỳ liễu sống liễu chết tranh đoạt thì chắc chắn không phải là vật tầm thường. Lão già vốn là một phạm nhân, cơ duyên xảo hợp mà bước trên con đường tu tiên, nhưng linh căn thấp kém nên mấy chục năm qua đi cũng chỉ có tu vi luyện khí kỳ tầng sáu. Nhưng dù sao lão cũng đã là tu tiên giả nên không cam lòng làm phạm nhân, mở ra động phủ này kiên trì tu luyện, hi vọng đạt được cơ duyên mà một bước lên trời. Nhìn ngọc giản nọ ánh mắt lão sáng lên, rõ ràng cơ duyên của lão đã tới.

Đỗ Thiên để ý từng cử chỉ của lão, thấy vậy thì khóe miệng hơi nhếch lên, dường như đang cười chế nhạo. Hắn bỗng nhiên ném ngọc giản mạnh về phía sâu trong động rồi co giò chạy nhanh về phía cửa động, miệng hét lên :

“Vật này xin dâng tiền bối, mong tiền bối tha mạng”

Lão già ánh mắt nhìn theo hướng ngọc giản, thấy nó bay vào sâu trong động phủ của mình thì yên tâm, sát khí tỏa ra càng thịnh, cười lớn nói :

“Tiểu bối lưu mạng lại “

Lão tuy không phải là kẻ cuồng sát, nhưng biết đâu tiểu bối này còn tìm được vật gì khác nữa, đương nhiên sẽ không dễ dàng để Đỗ Thiên toàn mạng rồi khỏi đây. Lão vừa nói vừa vung tay, bốn hỏa cầu cấp tốc xuất hiện trước mặt, tay chỉ phía Đỗ Thiên đang muốn lao ra khỏi động phủ miệng quát : “đi “

Bốn hỏa cầu hơi run một chút rồi bắn nhanh về phía Đỗ Thiên. Lão cũng không quan tâm lắm đến tiểu bối ngu ngốc nọ chết như thế nào, đang định vào trong tìm ngọc giản xem xét một chút rồi tính sau. Nhưng lúc này đột biến lại nổi lên, Đỗ Thiên dường như đang cố sức chạy ra cửa động thì bỗng nhiên di chuyển ngược lại, thân pháp mau lẹ đến không thể ngờ, lách qua hết cả bốn khối hỏa cầu rồi tiếp cận sát lão già. Lão già bị hù dọa hồn vía lên mây, lập tức lùi lại, đang muốn mở ra linh khí thuần nhưng đáng tiếc đã muộn. Một thanh đoản kiếm đã gim chặt vào tim lão, khiến lão chỉ kịp trừng mắt lên, miệng nhác nhác như muốn nói gì đó nhưng không nói. Máu tràn ra đầy miệng, lão ngã ảm xuống sàn tuyết lạnh.

Đỗ Thiên âm thầm lau mồ hôi trên trán, vừa rồi hắn dụng mưu, đoán đúng thời cơ, một kích tất sát, nếu để đối phương có cơ hội thì triển pháp thuật thì kết cục của hắn sẽ vô cùng thảm. Nếu lão già này lúc đó đi lấy ngọc mà để cho Đỗ Thiên rời đi thì đương nhiên hắn sẽ không ngu gì quay lại trên chóc lão. Nhưng lòng tham con người vô đáy, vì mạng nhỏ của mình Đỗ Thiên đương nhiên có chuẩn bị hậu thủ, quả nhiên phải dùng tới. Vừa rồi sự việc xảy ra chỉ trong chốc lát nhưng thực sự vô cùng hung hiểm, mười mấy năm cùng phụ thân lăn lộn giang hồ cũng chưa có khi nào hung hiểm như hôm nay. Trong lòng Đỗ Thiên càng dấy lên một khát khao cháy bỏng :

“Tu tiên, ta muốn tu tiên “

Đỗ Thiên ngồi xuống nghỉ ngơi trong chóc lát, sau đó đi sâu vào động phủ tìm lại ngọc giản nọ, tiện tay lấy hết những đồ vật của lão già kia, rồi sau đó rời khỏi động phủ. Nơi thi phi này tốt nhất không nên ở lâu. Nhưng Đỗ Thiên ra đến cửa động thì như bị một màn sáng vô hình cản lại, dù có dùng sức như thế nào cũng không thể đi ra. Đỗ Thiên lòng trầm xuống nói :

“Quả nhiên từ đầu lão đã không có ý định cho ta đi ra”

Đỗ Thiên cũng không hề hoảng hốt, lúc đi vào thấy lão cầm một cây tiểu kỳ vậy vậy, có thể tác dụng của cây cờ đó giống như chìa khóa vậy. Đỗ Thiên lật xác lão lên tìm kiếm một hồi, tìm được một túi vải nhỏ bên hông, ngoài ra không có vật gì nữa. Đỗ Thiên ngi hoặc tự nói :

“Kỳ lạ, rõ ràng lão chưa hề đi đâu, cây cờ phải ở trên người mới đúng, như thế nào lại không thấy? Chẳng lẽ nó được giấu trong túi vải này ?”

Đỗ Thiên cầm túi vải lên quan sát một lúc rồi phì cười vì ý nghĩ của mình. Cái túi may bằng vải thô này chỉ to bằng nắm tay, làm sao mà nhét vừa cây cò được. Đỗ Thiên lắc lắc đầu nhưng một lát sau lập tức như hiểu ra giật mình nói :

“ Không đúng, lão này là tu sĩ, những vật này không thể dùng cách suy nghĩ thông thường mà suy xét được, chẳng lẽ tiểu kỳ đúng là giấu trong này ?”

Đỗ Thiên không khách sáo ngồi xuống ghế đá, bắt đầu tìm hiểu cái túi vải này. Túi rất nhẹ, miệng có dây cùng chất liệu buộc chặt, nhưng cho dù gắng sức như thế nào cũng không thể mở ra được. Phải biết rằng tuy còn nhỏ tuổi nhưng Đỗ Thiên cũng là một cao thủ võ lâm đã tu ra chân khí, khí lực không phải người bình thường có thể so sánh. Sau khi thử mấy lần không được thì Đỗ Thiên ngừng lại, hần mở cái túi này không phải là dùng lực. Đỗ Thiên đầu óc xoay chuyển cố đoán xem phải như thế nào mới mở cái túi này ra được, nhưng mãi một lúc vẫn không thể nghĩ ra phương pháp gì. Đỗ Thiên rút đoàn kiếm ra cửa mạnh lên miệng túi, kết quả lại làm hần cứng miệng không nói được lời nào. Đoàn kiếm sắc bén như vậy mà ngay cả một vết xước cũng không thể lưu lại. Biết rằng nhất thời không cách nào rời khỏi động phủ này, Đỗ Thiên liền bình tĩnh lại, lôi tất cả những vật đoạt được lấy ra xem xét. Hai cuốn sách bằng da thú một dày một mỏng, một bình đan được bên trong có năm viên nhỏ cỡ đầu ngón út màu đen bóng, một tấm bản đồ tự vẽ, nét vẽ rất nguệch ngoạc, trong đó có mấy địa điểm đánh dấu và một vùng khoanh tròn ghi “ Xích Diễm Môn”.

Đỗ Thiên đi một lượt tìm kiếm khắp góc ngách của động phủ nhưng không còn phát hiện ra gì nữa. Động phủ này có ba gian, gian đại sảnh hần và lão già nói chuyện là trung bình, hai gian kia một lớn một nhỏ nằm sâu bên trong, trong đó gian lớn trồng một số cây lạ, còn vài ba loại cây ăn quả. Đỗ Thiên lôi xác lão già vứt vào gian còn lại, dù sao tìm hiểu đồ vật trước mặt cổ chủ của nó cũng chẳng thể thoải mái được. Sau khi xong xuôi Đỗ Thiên ngồi xuống, trước xem hai cuốn sách rồi nói sau. Một cuốn mỏng ghi bên ngoài mấy chữ “ công pháp cơ sở kim thuộc tính” và một cuốn ghi “ tu tiên ký”, Đỗ Thiên tạm thời để cuốn mỏng xuống, hần đây là công pháp tu tiên là lão từng nhắc tới, cuốn tu tiên ký có vẻ giống với sách tổng hợp kiến thức về tu tiên giới, chính là cái mà hần muốn biết nhất. Cuốn sách bìa vốn có màu vàng như đã bị phai màu thành bạc, nhiều vết hoen ố rõ ràng đã có niên sử khá lâu đời. Đỗ Thiên bắt đầu mở ra nghiên cứu. Quả nhiên như hần suy nghĩ, cuốn này là những hiểu biết cơ bản về tu tiên giới, những trang đầu tiên giải thích về sự hình thành tu tiên giới, rồi linh căn, linh khí, tu sĩ ... đa phần đều giống với lời lão già từng nói, nhưng chi tiết hơn nhiều, hiển nhiên kiến thức của lão già cũng từ cuốn sách này mà ra

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 29: Thu Hoạch

Tu tiên giới rộng lớn vô cùng, kể cả những mảnh đại lục không có dấu chân phàm nhân cũng có sự tồn tại của tu sĩ. Tu sĩ chia làm năm đẳng cấp khác nhau, trong đó luyện khí kỳ chính là sơ nhập, bắt đầu có thể thi triển pháp thuật thần thông, đạt tới trúc cơ kỳ ngoài thần thông to lớn thì điểm hấp dẫn lớn nhất chính là thọ nguyên gia tăng gấp đôi. Một luyện khí kỳ bình thường có thể sống 100 năm, nếu đạt ở thể tục đã là đại thọ hiếm thấy rồi, nhưng một trúc cơ kỳ cao thủ thi thọ nguyên tới 200 năm, còn kẻ đạt được tu vi kết đan kỳ thông thiên thì thọ nguyên còn khoa trương hơn nữa, tới 500 năm là bình thường. Nguyên Anh Kỳ lão quái vật trong truyền thuyết thọ nguyên lại càng khủng bố, tới hơn ngàn năm. Trên Nguyên anh kỳ là hóa thần kỳ, nhưng loại đẳng cấp này hầu như không tồn tại trong nhân giới nên cũng không rõ thọ nguyên và thần thông ra sao.

Tu tiên chính là đi trái với quy tắc của trời đất, là một quá trình vô cùng gian nan và lâu dài. Phàm nhân luyện võ dù đạt tới cảnh giới nào thì sức mạnh đều tự mình sinh ra, nhưng tu sĩ chính là lợi dụng trời đất để tạo nên sức mạnh cho mình, thân thể chỉ đóng vai trò câu dẫn và chứa đựng mà thôi. Cho nên đứng trước tu sĩ, phàm nhân cũng chỉ nhỏ bé như cành cây ngọn cỏ, không hề có sức hoàn thù. Nếu để một luyện khí kỳ tăng bảy tầng tám trở lên tự tung tự tác cũng đủ để làm cho thể tục giới hoàn toàn đảo lộn

Tu tiên phụ thuộc vào tốc độ hấp thu chuyển hóa linh khí và mức độ linh khí trong không khí, cho nên tu tiên giả luôn lựa chọn những nơi có linh khí sung túc, cùng với dùng nhiều thứ bổ trợ khác để gia tăng tốc độ hấp thu, ví dụ như đan dược và linh thạch, cả hai đều là những thứ không thể thiếu đối với tu tiên giả. Đan dược chủng loại vô cùng phong phú, hoặc trợ giúp hấp thu, hoặc bản thân ẩn chứa linh khí tinh thuần, chỉ cần luyện hóa thành linh lực. Linh thạch là những viên đá nhỏ chứa linh khí đậm đặc bên trong, tùy theo đó là loại linh khí nào và mức độ đậm nhạt ra sao mà cũng được phân làm ngũ hành thuộc tính và phẩm cấp từ hạ phẩm tới cao nhất là cực phẩm. Linh thạch cũng được dùng như tiền tệ trong giao dịch mua bán ở tu tiên giới

Tu tiên cũng không chỉ có ngồi xuống tu luyện, mà còn có vô vàn những hoạt động khác, gọi là tu tiên bách nghệ. Trận pháp cấm chế, phù lục, luyện đan, luyện khí... đều là những lĩnh vực rất hay gặp, phục vụ cho nhiều nhu cầu khác nhau của tu tiên giả.

Phù lục là một trường giấy đặc biệt, đa số là lấy tài liệu từ yêu thú và một vài loài thực vật đặc biệt chế tạo nên, dùng để phong ấn sức mạnh của tự nhiên hoặc con người vào đó để sử dụng. Có rất nhiều loại phù lục, phẩm cấp cũng chia từ hạ phẩm cho tới cực phẩm, họa tiết đặc thù nhưng cũng vô cùng đa dạng. Chỉ riêng phù chú chi đạo cũng đã vô biên rộng lớn, tất cả đều đồng ý những điều tu tiên giả ngày nay biết đến chỉ là một phần nhỏ của nó mà thôi.

Còn yêu thú thì giống với linh thú đều là những con thú có linh căn, cũng có thể tu tiên, nhưng linh thú là do tu sĩ nuôi dưỡng nên, đã bớt đi nhiều bản tính hoang dã. Thế gian vạn vật đều có thể tu tiên, chỉ cần có thể thành công hấp thu linh khí. Cây cũng có thể tu tiên, thậm chí hòn đá cũng có thể tu tiên, sinh ra linh trí và hình hài không khác gì con người.

Trận pháp cũng là một lĩnh vực vô biên vô hạn, có nhiều đặc tính và công dụng khác nhau, trong đó có năm loại thường hay gặp trong tu tiên giới là

truyền tổng trận, vây khốn trận, công kích trận, phòng thủ trận và ảo trận. Trận pháp trừ những trận vô cùng đơn giản ra thì đều cần phải có linh thạch để kích hoạt và duy trì.

Luyện đan luyện khí cũng là hai lĩnh vực không thể thiếu !

Đỗ Thiên say sưa đọc từ sáng cho tới tận đêm khuya, cũng may trong động phủ dạ mình châu không thiếu cho nên đủ ánh sáng cho hắn tìm hiểu thỏa sức tò mò, ngoài ra trong bọc hành lý hắn mang theo không ít lương khô nên vài ba ngày cũng không sợ đói. Đỗ Thiên thở ra một hơi trọc khí, hắn vốn tưởng trước đây hắn và phụ thân đã đứng trên đỉnh cao, hóa ra chỉ là ếch ngồi đáy giếng, đứng trước tu tiên giả đến sức hoàn thủ cũng không có. Đỗ Thiên lại càng cảm thấy may mắn không thôi, nếu lúc sáng lão già kia không chủ quan khinh địch mà mở ra linh khí thuần thì dù hắn có khí lực lớn hơn nữa cũng khó mà đã thương được lão. Linh khí thuần, khinh thân thuật và linh nhãn thuật là ba pháp thuật cơ bản nhất của tu tiên giả, trong đó linh khí thuần là phóng linh lực ra ngoài cơ thể tạo thành màn sáng bảo vệ, tùy theo tu vi của người thi triển mà lực phòng thủ lớn hay nhỏ, còn khinh thân thuật và linh nhãn thuật là hai pháp thuật phụ trợ, một cái giúp tu sĩ có thể nhảy cao và xa hơn, một cái giúp nhìn xa và rõ hơn.

Trong cuốn tu tiên ký cũng nói tới những đồ vật căn bản nhất của tu tiên giả, trong đó có một vật gọi là túi trữ vật, hình vẽ minh họa vô cùng tương tự với túi vải Đỗ Thiên đoạt được trên người lão già nọ. Túi trữ vật là một pháp khí phụ trợ, có tác dụng chứa đựng đồ vật cho tu sĩ. Túi trữ vật nhìn bên ngoài thì nhỏ nhưng bên trong là cả một không gian rộng, còn rộng bao nhiêu còn tùy vào phẩm cấp của túi trữ vật nữa. Muốn sử dụng túi trữ vật phải có thần thức, là một dạng khả năng mà chỉ có tu sĩ mới có. Thần thức có thể coi như một giác quan đặc biệt của tu sĩ, dù không mở mắt nhưng chỉ cần tọa thần thức ra là có thể “nhìn” và “nghe” được một khoảng cách nhất định xung quanh mình, thần thức càng mạnh thì khoảng cách đó càng lớn và ngược lại.

Đỗ Thiên đọc tới đây thì hơi dừng lại một chút, rồi quyết định tạm thời ngừng lại. Những kiến thức mới có được rất nhiều và gần như đảo lộn hoàn toàn nhận thức của hắn trước đó, hắn cần phải dành một chút thời gian tiêu hóa tránh tẩu hỏa nhập ma. Đỗ Thiên thì thảo :

“Vây là trận pháp trước cửa động vừa là ảo trận vừa có tác dụng vây khốn, bây giờ chỉ còn ba cách, một là đợi linh thạch hao hết thì trận pháp sẽ tự giải, nhưng e rằng thời gian sẽ rất lâu, hai là tìm ra trận nhãn và lấy đi linh thạch, việc này coi bộ đơn giản hơn, và ba là tu luyện ra thần thức, dùng nó mở túi trữ vật lấy ra cây tiêu kỳ nọ”

Nơi này còn có một xác chết bên trong không hề thích hợp ở lại lâu, Đỗ Thiên quyết định tìm kỹ càng một lượt nữa, lấy đi linh thạch ở trận nhãn rồi rời đi. Hắn nhất định phải tu tiên, nhưng không phải ở nơi này. Đỗ Thiên sau gần nửa ngày ra soát toàn bộ động phủ cuối cùng cũng phát hiện ra trận nhãn. Đó là một bát giác nhỏ không rõ chất liệu gì tạo thành, khảm trên tường, bên trong đặt một viên linh thạch mà lúc trước hắn nhầm tưởng là dạ minh châu như xung quanh. Linh thạch là một viên đá nhỏ cỡ gấp rưỡi ngón cái, khá trong suốt, tùy thuộc tính mà màu sắc khác nhau. Viên linh thạch này màu vàng sậm và có linh khí nhân nhật rõ ràng là một viên thô linh thạch hạ phẩm. Sau khi lấy xuống linh thạch thì màn sáng trước cửa động lóe lên một chút rồi hiện ra ba cây tiêu kỳ nhỏ cỡ bàn tay rớt xuống. Đỗ Thiên không hề do dự lấy luôn cả trận nhãn và ba cây cờ rồi ra ngoài, xác định phương hướng một chút rồi nhanh chóng li khai. Hắn đã ở trong động phủ kia suốt hơn một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 30: Cổ Phong Sơn Mạch

Đỗ Thiên dùng chân tại huyện Cổ Lũng, thuê một phòng trọ rồi ở lại đó hơn mười ngày. Trong mười ngày hắn đã đọc xong cuốn tu tiên ký và có được cái nhìn khái quát về tu tiên giới. Lúc trước khi chia tay phụ thân hắn, người hỏi sau này muốn làm gì hắn không trả lời được, nhưng bây giờ hắn đã có câu trả lời chắc chắn. Tu tiên, hắn nhất định phải đi đến tận cùng của con đường tu tiên mờ mịt này, truy cầu đại đạo, trở thành tiên nhân vĩnh sinh cùng thiên địa. Hắn chưa bao giờ khát khao muốn làm một việc đến điên cuồng như bây giờ.

Đóng cửa lại, hắn khoanh chân ngồi trên giường bắt đầu tính toán một chút. Trong tay hắn bây giờ có một lọ đan dược, nhưng phòng chừng cũng không phải loại tốt, một viên hạ phẩm linh thạch và một công pháp kim thuộc tính. Chỉ với số vốn ít ỏi như vậy thì hắn muốn trở thành luyện khí kỳ cũng khó chứ chưa nói đến đi xa hơn trên con đường tu tiên. Ngoài những thứ ấy ra thì có một túi trữ vật chưa thể sử dụng và một tấm bản đồ không rõ ràng. Còn thứ hắn cho rằng có giá trị nhất chính là ngọc giản màu xanh nọ, hắn cũng đã tìm hiểu được ngọc giản chính là một loại dụng cụ lưu trữ thông tin của tu tiên giả, giống như sách của phàm nhân, muốn đọc được ngọc giản cũng phải có thần thức. Ngọc giản mà theo như lời lão già nói thì chính là hai tiên bối kết đan kỳ tu vi thông thiên cũng tranh đoạt nhau đến mức đồng quy vu tận, chắc chắn sẽ không phải là thứ bỏ đi.

Đỗ Thiên lấy tấm bản đồ ra nghiên cứu một chút. Ở giữa tấm bản đồ có khoanh tròn một địa điểm, bên cạnh ghi Xích Diễm Môn. Hắn phiêu bạt giang hồ từ nam ra bắc chưa nghe nói có môn phái nào mang tên đó, như vậy đến chín phần đây là một tu chân môn phái. Tấm bản đồ chỉ có mấy nét vẽ thô sơ, hình như vẽ một vùng núi non nào đó. Nghiên cứu một lúc cũng không có kết quả gì Đỗ Thiên đành thờ dài thu lại, lấy ra cuốn công pháp kim thuộc tính. Đây cũng không phải lần đầu hắn xem cuốn công pháp này, hắn đã nghiền ngẫm khá nhiều, chỉ là chưa tu luyện thử mà thôi. Đỗ Thiên lầm nhảm nói :

“Linh căn, rốt cuộc ta có linh căn hay không ?”

Đây chính là vấn đề làm Đỗ Thiên lo lắng nhất, vì nếu không có linh căn thì không cần bàn đến chuyện tu tiên nữa. Trong tu tiên ký có nói tỷ lệ phạm nhân mang linh căn rất ít, cả vạn người may ra mới được vài người, tỉ lệ nhỏ bé đến đáng thương. Đỗ Thiên không giám tưởng tượng nếu mình không có linh căn, không thể tu luyện thì sẽ ra sao. Hắn đã nhìn thấy thần thông to lớn của tu sĩ, đã có được cái nhìn về tu tiên giới, cho nên trong mắt hắn thế tục giới đã không còn gì đáng để hắn tiêu phí cả đời này nữa.

Sau khi tìm hiểu công pháp thêm một lần nữa, hắn quyết định thử tu luyện một phen. Đặt cuốn công pháp xuống một bên, hai tay đặt trên đùi, hắn bắt đầu chiếu theo công pháp đã tọa. nửa canh giờ, một canh giờ, hai canh giờ qua đi, Đỗ Thiên một lần nữa mở mắt, nhưng ánh mắt lại tràn đầy thất vọng. Cả bốn tuần sau đó cũng chỉ có thất bại, hắn không thể cảm nhận được linh khí dù chỉ là một tia. Sau khi ổn định lại tâm trạng một chút, Đỗ Thiên lại bắt đầu suy ngẫm :

“ Hay là không phải linh căn kim thuộc tính, nếu như vậy làm sao biết linh căn mình thuộc tính gì ? Hay do nơi này không có linh khí, nếu như vậy tìm nơi nào có linh khí bây giờ ? ”

Đỗ Thiên có hàng tá câu hỏi mà lại không có lấy một câu trả lời, giá mà có thể gia nhập vào một tu chân môn phái nào đó, có tiền bối chỉ điểm. Theo như lời lão già nói thì Đại Việt cũng có hai, ba tu chân môn phái gì đó, Xích Diễm Môn có khi nào là một trong số đó ? Đỗ Thiên lại lôi tấm bản đồ ra, ngưng thần nhìn kỹ. Tấm bản đồ này đại khái vẽ ra một thông lộ dẫn tới Xích Diễm Môn, nhưng lại không nói rõ là nơi nào, có khi nào nằm sâu bên trong Cổ Phong Sơn Mạch không ? Lão già tại sao lại giữ tấm bản đồ này ? Đỗ Thiên đầu óc lại bắt đầu xoay chuyển, đột nhiên sinh ra một giả thiết :

“ Tấm bản đồ này xem ra vẫn chưa quá mười năm, hay là lão già xấu số nọ đã sưu tầm thông tin về tiên phái này định sẽ tới đó xin gia nhập, nếu như vậy rất có thể Xích Diễm Môn thực sự ở trong Cổ Phong Sơn Mạch ”

Đỗ Thiên càng nhìn càng cảm giác giống Cổ Phong Sơn Mạch, lập tức có quyết định :

“ Được, dù ta có cố gắng bao nhiêu thì tu tiên cũng chỉ có thể nhìn mà không thể chạm, đã như thế đánh cuộc một phen. Ta phải tìm mọi cách gia nhập Xích Diễm Môn, có như vậy mới mong có thể tu tiên được “

Suy nghĩ thông suốt, Đỗ Thiên liền gác lại tất cả đánh một giấc tới sáng, tắm rửa sạch sẽ, dạo một vòng thị trấn mua rất nhiều thứ cần thiết. Dù sao chuyến đi này là đi sâu vào sơn mạch hoang vu chưa có dấu chân người, không ai nói được có nguy hiểm gì đợi sẵn, tất nhiên phải chuẩn bị chu đáo một chút. Sáng sớm tinh mơ mười ngày sau, Đỗ Thiên mua một con ngựa rồi phóng đi vội vã, mục tiêu đúng là Cổ Phong Sơn Mạch

Ba tháng sau!

Đỗ Thiên dừng chân trên một sườn núi vô cùng cao, ở đây nhìn ra có thể bao quát được một vùng núi non khá rộng lớn. Hắn ngẩng lên một tảng đá to gần đó, lấy tay che ánh mặt trời nhìn xa xa, rồi lôi tấm bản đồ ra xem xét, cuối cùng nhảy lên sung sướng :

“ Ha ha, đoán đúng rồi, quả nhiên Xích Diễm Môn nằm trong này “

Trong tấm bản đồ ký hiệu bốn ngọn núi xếp thành hình chữ “T”, cạnh đó khoanh tròn Xích Diễm Môn, mà trước mắt đúng là có bốn ngọn núi xếp hình tương tự như vậy. Đỗ Thiên không thể nén nổi vui mừng nhưng cũng không hấp tấp, dùng một hòn đá cuội vẽ vẽ trên mặt đất một lúc, sau khi xác định được lộ trình xuống núi và ước chừng khoảng cách một chút để gặp được con đường tơ đậm màu đỏ trên bản đồ, chính là con đường dẫn tới Xích Diễm Môn, hắn mới hăng hái xuống núi. Quả nhiên đi theo lộ trình hắn không hề gặp phải độc chướng như những người khác khi đi sâu vào sơn mạch hay gặp, chỉ là rất hay bị dã thú quấy rầy. Đỗ Thiên cũng chẳng phân nan gì, dã thú tấn công thì hắn có thêm món thịt nướng ăn mà thôi. Với võ công của hắn bây giờ, cùng với Thiên Phong bộ đã đại thành thì rất hiếm dã thú thương tổn được hắn.

Hai mươi ngày sau, Đỗ Thiên đã đến được điểm tận cùng của thông lộ vẽ trên bản đồ, hắn thở dài một hơi, tìm một mảnh đất bằng phẳng nghỉ ngơi. Hắn tạm thời chỉ có thể chờ đợi nơi này, hi vọng có tu sĩ Xích Diễm Môn nào đó đi qua trông thấy mới có thể xin vào tông môn được. Đây là hi vọng duy nhất của hắn nên dù rất mong manh hắn cũng phải thử. Đỗ Thiên đọc trong điển tịch đã biết các môn phái tu chân luôn có cấm phái đại trận, lạc bước vào đó thì dù tu sĩ cũng khó sống chứ không nói tới phạm nhân như hắn.

Đỗ Thiên chờ đợi một ngày, hai ngày, mười ngày, một tháng, hai tháng sau vẫn không gặp bất cứ một tu sĩ nào đi qua, hắn buộc phải hoài nghi tính chân thật của tấm bản đồ :

“ Không lẽ bản đồ này là bịa đặt “

Nhưng một lúc sau hắn lại tự lắc đầu phủ nhận :

“ Không đúng, không lý gì lão già kia lại lưu lại một tấm bản đồ vô giá trị, hơn nữa lộ trình trong bản đồ đều giống hệt thực tế, có ai lại rảnh đi lặn lội rừng sâu mà vẽ tấm bản đồ cho vui được ”

Ngay khi Đỗ Thiên đang tâm trạng rối bời thì một đạo ánh sáng phía xa xa lướt tới. Đỗ Thiên sững người lại, đạo ánh sáng xoay một vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng đáp xuống cách hắn khoảng vài trượng, lộ ra một thanh niên chừng mười chín hai mươi tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 31: Xích Diễm Môn (I)

Người thanh niên tầm mười chín hai mươi tuổi, mặc bạch y gương mặt phúc hậu, chân giẫm lên một thanh cự kiếm lơ lửng trước người Đỗ Thiên một lúc rồi nhảy xuống, khẽ phất tay một cái, thanh cự kiếm đang tỏa ánh hào quang bỗng chốc thu nhỏ lại đến cỡ ngón tay rồi bay về phía thanh niên biến mất. Làm xong rồi thanh niên hướng Đỗ Thiên cười cười, Đỗ Thiên ánh mắt cung kính vội ôm quyền nói :

“ Tham kiến tiên sư ”

Người thanh niên mới đến tỏ ra là người hào sảng, cười nói :

“ Tại hạ là Hạ Vũ, đệ tử Phù Phong Xích Diễm Môn, tiểu hữu là ? ”

Đỗ Thiên tuy nhìn thấy người này khuôn mặt hiền lành, cử chỉ ôn hòa nhưng cũng không giám chậm trễ, dù sao vị trước mặt nhìn trẻ tuổi nhưng chính là tu sĩ có thể bay lượn trên không, búng ngón tay hắn cũng ngóm đến mấy ngàn lần rồi. Hắn vội nói :

“ Tiểu nhân là Đỗ Thiên, ra mắt Hạ tiên sư ”

Hạ Vũ đánh giá Đỗ Thiên từ trên xuống dưới một lúc rồi nói :

“ Tiểu hữu đã quanh quẩn ở gần hai tháng trời, khi tại hạ xuất hiện cũng không hề bắt ngờ, xem ra chính là mộ danh Xích Diễm Môn mà tới ? ”

Đỗ Thiên nghe như vậy thì rất cực kỳ vui mừng, phán đoán của hắn đã chính xác. Đỗ Thiên đã có chuẩn bị từ trước nên không cần suy nghĩ, tay lấy từ trong gói hành lý ra hai cuốn sách và một tấm bản đồ nói :

“ Tiểu nhân đúng là có chủ ý, trong lúc vô tình tiểu nhân có được ba vật này, mới biết đến sự tồn tại của tu tiên giới và Xích Diễm Môn, nên liều mạng băng rừng lội suối đến đây hi vọng có thể được ở lại môn phái tu luyện ”

Ba vật Đỗ Thiên đưa cho Hạ Vũ đúng là ba vật lấy từ động phủ của lão già. Hạ Vũ cũng chỉ nhìn qua rồi trả lại cho Đỗ Thiên nói :

“ Nói như vậy tiểu hữu cũng đã có những kiến thức cơ bản về tu tiên giới, không biết tiểu hữu linh căn gì ? ”

“ Tiểu nhân không biết “ Đỗ Thiên xấu hổ nói, đồng thời ánh mắt len lén nhìn xem vị tiên sư trước mặt

Hạ Vũ nghe vậy cũng không có tức giận, ra hiệu Đỗ Thiên đưa tay ra, rồi hắn cầm lấy cổ tay Đỗ Thiên bắt mạch kiểm tra, cuối cùng mỉm cười nói :

“ Tiểu hữu quả nhiên có linh căn, chỉ là linh căn phẩm chất như thế nào thì tại hạ không rõ. Sư tôn có lệnh nếu tiểu hữu có linh căn thì đón về môn, có được gia nhập hay không thì còn phải đợi sư tôn đích thân suy xét ”

Đỗ Thiên nghe nói như vậy thì nhất thời muốn nhảy cẫng hét lên, cuối cùng vẫn là kiềm lại được. Có linh căn là có thể tu tiên được rồi, hơn nữa ý tứ của tiên sư này xem ra còn có cơ hội gia nhập Xích Diễm Môn. Đỗ Thiên lập tức cúi người cung kính :

“ Đa tạ Hạ tiên sư ”

Hạ Vũ khoát tay, rồi vỗ vào túi trữ vật bên hông, một tiêu kiếm lóe sáng hiện ra trước người, rồi nhanh chóng biến lớn thành một cây cự kiếm như lúc đầu, dài gần một trượng. Cự kiếm hơi hạ xuống tới cỡ đầu gối thì mới dừng lại, tỏa ra những ánh sáng màu tím rất đẹp. Hạ Vũ nói :

“ Tiểu hữu hãy bước lên đi ”

Đỗ Thiên ngờ ngàng bước lên đồ vật hình cự kiếm, đôi mắt tò mò nhìn một lúc lâu rồi vẫn chưa rời khỏi. Hạ Vũ thấy vậy thì mỉm cười nói :

“ Đồ tiểu hữu ngại không cần tò mò, phi kiếm này chỉ là một hạ phẩm pháp khí mà thôi, sau này nếu tiểu hữu được sư tôn thu làm đồ đệ thì chắc chắn cũng có một vài món ”

Tuy Hạ Vũ không có thúc dục nhưng Đỗ Thiên làm người cũng vô cùng tinh tế, thu lại vẻ tò mò cười nói :

“ Đề Hạ tiên sư chê cười rồi ”

Hạ Vũ gật đầu, cũng bước lên, hai tay múa may đánh ra một đạo pháp quyết, linh lực vừa động lũ lượt truyền vào phi kiếm dưới chân. Chỉ thấy phi kiếm ánh sáng đang chớp động bỗng tỏa hào quang ngày càng rực rỡ chói mắt, bắt đầu run rẩy, từ từ lơ lửng lên cao cách mặt đất chừng một trượng, rồi nhẹ nhàng lướt nhanh về phía trước, tốc độ nhanh dần. Hạ Vũ để ý thấy Đỗ Thiên đang mê mẩn đến mất hồn thì cũng không kìm được một chút tự đắc. Dù hắn là đệ tử của một phong chủ, nhưng tính cả môn phái cũng chỉ là một gã đệ tử bình thường, chưa bao giờ có ai kính phục hắn như tiểu tử trước mặt, càng nhìn càng thấy Đỗ Thiên thuận mắt

Đỗ Thiên được một màn sáng trong suốt bao bọc nên không hề bị gió tập vào mặt, cũng không bị lắc lư gì, cứ như chân hán vốn mọc ra từ phi kiếm vậy. Thung lũng hán đội không quá xa Xích Diễm Môn nên chỉ phi hành khoảng hai canh giờ phía trước đã là một màn sương mù dày đặc, bao la bát ngát như che phủ toàn bộ khu rừng trước mặt. Hạ Vũ không chế phi kiếm bay chậm lại, sau đó huyền phù một chỗ cách màn sương chừng nửa trượng, vỗ vỗ vai Đỗ Thiên nói :

“Tiểu hữu, màn sương này chính là cấm pháp đại trận của Xích Diễm Môn ta, đừng nói là phạm nhân, cho dù là tu sĩ thần thông to lớn cũng đừng mong ngành kháng mà xông vào, chỉ có thể ngoan ngoãn đợi thủ vệ mở ra một thông đạo dẫn vào thôi. Tất nhiên những tiền bối tu vi khủng bố như lão tổ kết đan kỳ thi không tính”

Hạ Vũ miệng khoe khoang nhưng tay cũng không nhàn rỗi, lời trong người ra một lệnh bài màu bạc có hoa văn phức tạp ném về phía trước, hai tay bấm quyết thúc dục. Lệnh bài tỏa sáng diu diu rồi lao vút vào màn sương, biến mất không thấy đâu nữa. Đỗ Thiên tuy không còn quá ngạc nhiên đối với những gì vị tiên sư trước mặt thực hiện, nhưng cũng không giấu được tò mò, nhìn kỹ một chút. Hạ Vũ lại nhiệt tình giới thiệu :

“Vừa rồi là lệnh bài thân phận, muốn ra vào cấm pháp đại trận phải có lệnh bài, chút xíu nữa sẽ có thủ vệ bên trong bay ra kiểm tra một chút là có thể nhập sơn”

Quả nhiên lời vừa dứt màn sương trước mặt đã bắt đầu quay cuồng, ngay sau đó tự động tách ra để lộ một thông đạo hình trụ tròn đường kính chừng hai trượng vô cùng lớn, trong đó có hai người đang bay ra, đến trước mặt Hạ Vũ và Đỗ Thiên thì dừng lại, đưa mắt dò xét. Hạ Vũ nét mặt trở lại nghiêm túc, ôm quyền hướng hai người thi lễ :

“Ra mắt nhị vị sư huynh, tiểu đệ Hạ Vũ vâng lệnh Vô sư tôn Phù Phong đón người này nhập sơn”

Hai người mới tới vị bên trái là một đại hán mắt lớn râu quai nón, nếu không tính quần áo lịch sự đang mặc trên người thì rất giống phường thổ phỉ lưu manh chốn giang hồ, còn người bên phải trẻ tuổi hơn, khuôn mặt khá điển trai, chỉ khẽ liếc mắt nhìn Đỗ Thiên một chút rồi dời đi, căn bản không có hứng thú hỏi han hán điều gì. Tuy hai người này tỏ ra lãnh đạm với mình nhưng khi thấy đến cả Hạ tiên sư cũng phải cung kính thì Đỗ Thiên cũng không chậm khom người vái một cái

“Tham kiến nhị vị tiên sư”

Dù Đỗ Thiên trước đây luôn được người ta kính ngưỡng, không bao giờ cúi đầu trước ai ngoài cha hán, nhưng đạo lý trước mái hiên nhà người không thể không cúi đầu thì hán có thể hiểu được. Đại hán râu quai nón ném lệnh bài đang cầm ở tay trả lại cho Hạ Vũ, hồ hững đáp :

“Được rồi, hai người các ngươi vào đi”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 32: Xích Diễm Môn (Ii)

Hạ Vũ nhận lại lệnh bài thi lễ một chút rồi khởi động phi kiếm, từ từ bay xuyên qua thông đạo, tiến vào Xích Diễm Môn. Thông đạo chỉ dài chừng mười trượng, ngay khi hai người bay ra khỏi thông đạo thì khung cảnh đập vào mắt khiến tim Đỗ Thiên như ngừng đập. Phía trước một vùng núi non cực đẹp, những dãy lâu các xa hoa xen kẽ nhau, sông dài uốn lượn, tiên hạc bay múa xung quanh, không khí vô cùng trong lành, lẫn vào đó mùi hương của hoa cỏ khiến người ta chỉ mới hít thở đã vô cùng thoải mái. Đỗ Thiên dụi dụi mắt, như không dám tin vào mắt mình, cảnh vật nơi đây còn hơn cả tưởng tượng của hán về tiên cảnh trong truyền thuyết, đẹp không sao tả xiết

Hạ Vũ mỉm cười, cố ý bay chậm lại cho Đỗ Thiên tha hồ ngắm cảnh. Gần đó cũng có một vài đạo độn quang đủ loại màu sắc bay đi bay lại giữa các ngọn núi hùng vĩ. Phải một lúc lâu Đỗ Thiên mới thu được lại về rung động, cười khổ với Hạ Vũ : “Lại làm phiền Hạ tiên sư rồi”

Đỗ Thiên đương nhiên biết Hạ Vũ cố ý chiếu cố cho mình tha hồ ngắm cảnh, tuy một chút biểu lộ như thế nhưng ở nơi hoàn toàn xa lạ thế này cũng làm hán ấm lòng, cảm kích Hạ Vũ càng nhiều hơn. Hạ Vũ khoát tay cười nói : “Tại hạ lúc đầu mới tới đây cũng như tiểu hữu bây giờ thôi, được rồi, trước tại hạ đưa tiểu hữu tới Chính Các của Phù Phong nghỉ tạm, tại hạ còn phải đi bẩm báo sư tôn một chuyện”

Hạ Vũ lại thúc dục độn quang bay nhanh hơn, lướt qua một vùng thung lũng đầy hoa cỏ kỳ lạ, hướng tới một ngọn núi xanh mướt, trên đỉnh có mây trắng lượn lờ, phía dưới thấp thoáng thấy mấy căn lâu các nguy nga. Hạ Vũ đáp xuống tại quảng trường trước một tòa nhà cao năm tầng rộng lớn, đợi Đỗ Thiên bước xuống thì tay khẽ vẫy, phi kiếm đang to lớn như thế bỗng chốc nhỏ đi rất nhiều, cuối cùng chỉ còn bằng ngón tay, bay về phía hông hán rồi không thấy đâu nữa. Đỗ Thiên đứng trước khí thế bàng bạc do tòa nhà gây ra mà cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, hai chân bắt gặp hơi run, nhất thời vẫn chưa thể bước đi. Hạ Vũ ngoắt tay ra hiệu, rồi bước đi hướng cổng lớn đang mở rộng, ở hai bên cũng có hai gã thủ vệ. Hạ Vũ có vẻ quen biết hai gã này, tươi cười bước tới gọi mấy tiếng “Tù lão đệ, Mã lão đệ” rồi ngênh ngang bước vào. Hai người kia cũng ôm quyền cười cười với Hạ Vũ một chút

rồi trở lại vị trí, đứng im không hề lay động, cứ như hai bức tượng gỗ vậy. Đỗ Thiên hơi rụt rè, cũng không dám nhìn ngó lung tung nữa, bước nhanh theo Hạ Vũ, qua một đại sảnh rộng lớn nhưng trống không, trên trần nhà khảm rất nhiều viên đá lấp lánh cực đẹp, bốn phía vách tường và nền nhà đều là những thứ gỗ màu sắc tự nhiên, đường vân uốn lượn, không hề thấy chỗ nối tiếp nhau, hiển nhiên nó được lấy ra nguyên khối từ một cây đại thụ vô cùng to lớn. Hạ Vũ cũng chưa dừng lại mà theo một cầu thang xoắn ốc đi lên lầu trên. Đợi Đỗ Thiên đuổi tới gần rồi Hạ Vũ bắt đầu giới thiệu : “Tòa nhà này gọi là Chính Các, đại sảnh vừa rồi là để tập hợp đề từ của Phù Phong hàng năm nghe sư tôn và các sư bá thúc cơ kỳ đích thân giảng dạy giải đáp các thắc mắc trong tu luyện và chế phù, lầu hai này là để tân đệ tử nghỉ ngơi trước khi tiến hành nghi thức gia nhập, lầu ba chính là Tầng Thư Các thu nhỏ, sao chép từ tầng thư các ở Chủ Phong khá nhiều điển tịch ngọc giản về tu luyện và phù chú, lầu bốn là nơi nghỉ ngơi của khách quý, còn lầu năm hiện đang bỏ trống”

Đỗ Thiên đi theo vừa nghe vừa gật đầu liên tục, này giờ hai người cũng có gặp mấy người khác qua lại, ai cũng tỏ ra kinh ngạc và đưa mắt đánh giá Đỗ Thiên. Một lúc sau đã thấy Hạ Vũ dừng lại trước một căn phòng bên trái hành lang lầu hai, ngoài cửa có đánh số mười chín. Hạ Vũ đẩy nhẹ cửa nhưng không bước vào mà quay lại nhìn Đỗ Thiên nói : “Tiểu hữu cứ nghỉ ngơi ở đây, thời điểm này không phải là kỳ chiêu thu tân đệ tử nên ở đây cũng chỉ có mấy người. Tiểu hữu đừng nên đi loạn, tại hạ đi gặp sư tôn rồi sẽ về giao phó sau. Tiểu hữu cứ nghỉ ngơi một đêm cho tốt”

“Đa tạ Hạ tiên sư đã chiêu cố !” Đỗ Thiên hướng Hạ Vũ thi lễ, đợi Hạ Vũ đi khuất mới đảo mắt nhìn qua căn phòng một chút. Căn phòng khá rộng rãi, gồm một gian phòng khách, có kê sẵn bàn tròn và năm cái ghế nhỏ, phía trên có đặt một bộ trà cụ, tuy khá lâu không có ai ở đây nhưng mọi thứ đều vô cùng sạch sẽ. Phía sau là phòng nghỉ ngơi có chiếc giường phủ nệm trắng tinh. Đỗ Thiên dạo một vòng quanh gian phòng rồi không khách khí tấp tễnh nằm lăn lên giường muốn ngủ một giấc, dù sao thì cả mấy tháng lang thang trong rừng đối với cơ thể mới mười bốn tuổi của hắn cũng là một gánh nặng không nhỏ. Đỗ Thiên trải qua bao gian nan vất vả mong có thể thành công tiến nhập nơi này, bây giờ mọi sự thuận buồm xuôi gió, hắn muốn tự thưởng cho mình một chút nghỉ ngơi rồi nói sau. Vừa mới nằm lên giường trong chốc lát chưa kịp ngủ thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Ở nơi này hắn không quen biết ai hết nên cũng không hiểu là ai đến tìm hắn, nhưng dù đó là người nào thì cũng không phải kẻ phạm nhân như hắn có thể chậm trễ được. Ở đây tùy tiện lấy ra một người cũng có thể gây nên một trường sóng gió khủng khiếp chấn vỡ lâm thế tục rồi. Đỗ Thiên mở cửa ra, thấy một thanh niên hơn hẳn chừng mười tuổi, mặc thanh bào, làn da hơi ngăm đen, bên hông cũng mang túi trữ vật. Đỗ Thiên cung kính hỏi :

”Tiên sư tìm tiểu nhân có gì phân phó ?”

Gã thanh niên đánh giá Đỗ Thiên chốc lát rồi lãnh đạm nói :

”Tại hạ phụ trách mang ích cốc đan cho tân đệ tử”

Gã vừa nói vừa một tay vỗ vào túi trữ vật, lập tức một màn kỳ lạ xuất hiện. Chỉ thấy hư không xuất hiện bốn bình đan được màu xanh vừa giản dị lại vừa tinh xảo, đưa cho Đỗ Thiên rồi giải thích một chút :

”Ích cốc đan chứa đầy đủ đường chất nên mỗi ngày chỉ cần uống một viên, chừng này cũng đủ để đạo hữu dùng trong một năm, được rồi, tại hạ cáo từ !”

“Đa tạ tiên sư !”

Đợi gã tu sĩ mặt lạnh kia đi khỏi, Đỗ Thiên không nén được tò mò cầm một bình đan dốc ngược lấy ra một viên đưa lên xem xét. Viên đan này màu gỗ nâu lẫn một vài vệt xanh, lớn chỉ nửa đầu ngón tay, người không có mùi, ném thử không có vị. Đỗ Thiên tự nói một mình :

“Đan này là ích cốc đan ? chẳng lẽ ăn một viên xong cả ngày cũng không cần ăn gì nữa sao ?”

Đỗ Thiên bụng cũng cảm thấy hơi đói, liền uống ngay một viên, rồi đợi một lát xem sao. Chừng mười phút trôi qua, đan được hoàn toàn được hấp thu chuyển hóa thành dinh dưỡng nuôi cơ thể, quả nhiên cảm giác đói bụng liền biến mất. Đỗ Thiên lắc đầu cảm thán :

“Tu tiên giới thật sự thần kỳ”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 33: Ngũ Hành Linh Căn

Sáng sớm hôm sau Đỗ Thiên ngồi trên bàn trà chờ đợi một lúc thì có tiếng gõ cửa, Hạ Vũ lần trước lại đến tươi cười nói :

“Đỗ tiểu hữu, sư tôn cho gọi, tiểu hữu mau theo ta”

Đỗ Thiên cũng không có gì phải chuẩn bị, lập tức được Hạ Vũ dùng pháp khí mang đi. Hai người phi hành ngược lên đỉnh Phù Phong, tới bên ngoài một sườn đá bình thường thì Hạ Vũ đáp xuống, lấy ra một trương truyền âm phù thì thầm mấy câu vào đó rồi ném đi. Truyền âm phù hóa thành một đạo hóa

quang tiến nhập vào trong vách đá biến mất. Truyền âm phù này cũng được giới thiệu trong cuốn tu tiên ký, nó là một loại phù hay dùng nhất của tu tiên giả, chỉ có tác dụng truyền đạt thông tin ngắn, sử dụng giống như bùa câu đũa thư ở thế tục vậy. Đỗ Thiên cũng không ngạc nhiên khi Hạ Vũ dừng lại ở vách đá bình thường này, hẳn đoán không nhầm thì đây cũng chỉ là huyền cảnh che mắt do trận pháp biến ảo ra mà thôi. Quả đúng vậy, một lát sau không gian lẫn tẩn gọn sóng, sườn đá biến mất mà thay vào đó là cửa vào động phủ, có tiếng con gái cực kỳ dễ nghe từ bên trong truyền ra :

“Hạ Vũ, người dẫn hấn vào đây “

Hạ Vũ cúi người cung kính rồi dẫn Đỗ Thiên đi vào. Đỗ Thiên ánh mắt nghiêm chỉnh không giám nhìn lung tung, dù sao sư tôn của Hạ Vũ cũng là phong chủ một phong, một trong những người quyền uy nhất Xích Diễm Môn. Xích Diễm Môn đứng đầu là một lão tổ quanh năm bế quan, tu vi đã đạt đến kết đan trung kỳ, đệ tử phân làm năm nhánh phân biệt Phù Chú Phong, Trận Pháp Phong, Luyện Khí Phong, Luyện Đan Phong do bốn vị phong chủ tu vi trúc cơ trung kỳ và hậu kỳ đứng đầu. Cuối cùng là Chủ Phong do hai vị trưởng lão tu vi trúc cơ hậu kỳ đại thành cai quản. Đây là những kiến thức cơ bản về Xích Diễm Môn mà Hạ Vũ đã nói cho Đỗ Thiên biết.

Động phủ của vị phong chủ này cũng có kết cấu khá giống với động phủ lão già kia, chỉ có điều to rộng và tinh xảo hơn vô số lần, còn có cả vườn hoa, suối nước, không khác gì tiên cảnh thu nhỏ lại. Phía trước có một gian nhà dường như được hình thành từ thạch nhũ, trắng tinh khiết, gồm ba cây trụ to chống đỡ mái, vây quanh là một hàng hào cũng màu trắng trong suốt, để lộ một lối đi ở giữa. Nhưng cái làm Đỗ Thiên chú ý nhất không phải là tiên cảnh thu nhỏ trong động phủ này mà là người con gái đang ngồi trong đó. Mái tóc đen dài như suối chảy qua hai bờ vai, làn da trắng, hàng mi cong, đôi môi phớt hồng, xinh đẹp đến khó tả, tuy chỉ nhắm mắt ngồi đó nhưng cũng có một cỗ khí chất động lòng người. Đỗ Thiên cùng phụ thân ngao du khắp thiên hạ, mỹ nữ xem như kiến thức không ít, nhưng nếu đem các nàng so với người trước mặt thì thật không đáng nhắc tới. Đỗ Thiên chỉ giám nhìn qua một chút sau đó cúi đầu. Dừng nhìn bề ngoài nàng ta chỉ mới mười tám mười chín tuổi mà hằm, nàng tên là Vô Tuyệt, là cao thủ tu vi trúc cơ trung kỳ, đặt ở trong cảnh nội tu chân Đại Việt đã là một thân tu vi hiếm thấy.

Hạ Vũ dừng lại phía trước căn nhà, cung kính nói :

“Sư tôn, đệ tử đã dẫn Đỗ Thiên tới “

Lúc này vị phong chủ xinh đẹp mới mở mắt nhìn ra ngoài, đánh giá Đỗ Thiên một chút rồi nói :

“Đồ nhi lui ra ngoài trước đi, tiểu hữu mời tiến vào đây”

Hạ Vũ thi lễ rồi xoay lưng bước ra, trước khi đi còn vờ vai Đỗ Thiên một cái khích lệ. Đỗ Thiên tuy mới tiếp xúc với tu tiên giới nhưng cũng biết ở đây vô cùng quy củ, không giám chậm trễ bước tới rồi thì lễ :

“Tiểu nhân Đỗ Thiên tham kiến Vô tiên sư”

Vô Tuyệt nhẹ giọng nói :

“Tiểu hữu chờ bên ngoài lâu như vậy, hẳn là muốn gia nhập Xích Diễm Môn đi, đến đây ta kiểm tra linh căn một chút “

Đỗ Thiên bước tới đưa tay trái ra, Vô Tuyệt đặt ngón trỏ mình lên mạch kiểm tra một chút rồi thờ dài nói :

“Là tạp linh căn, hơn nữa còn là đầy đủ ngũ hành “

Đỗ Thiên nghe vậy thì trong lòng trầm xuống, giống như than hồng bị dội một gáo nước lạnh, dờ người mất một lúc. Linh căn chứa nhiều thuộc tính thì có thể tu tập nhiều công pháp, song đó là nói có thể tập, còn tập được hay không thì lại là chuyện khác. Tạp linh căn là linh căn chứa ba thuộc tính trở lên, tốc độ tu luyện rất chậm, cả đời hầu như không có hi vọng trúc cơ, còn tạp linh căn đủ cả ngũ hành như hấn thì không nói đến tu luyện nhanh hay chậm, mà xét xem có tu luyện được hay không mới là quan trọng. Trong tu tiên ký tuy không nhắc tới tạp linh căn đủ ngũ hành, nhưng lại nói linh căn tứ thuộc tính thì đã chẳng khác nào phạm nhân, trên thực tế cũng không thể tu tiên.

Vô Tuyệt nhìn gương mặt tái nhợt không còn huyết sắc của Đỗ Thiên cũng có chút thương cảm. Dù sao một người trẻ tuổi khí huyết phương cương như vậy, khi phát hiện ra một thể giới tu chân rộng lớn và kỳ diệu, lặn lội vào rừng sâu với khao khát tu tiên lại nghe được kết quả đó thì ai cũng sẽ hụt hẫng. Nhưng thương cảm chung quy vẫn là thương cảm, Vô Tuyệt đương nhiên không thể lãng phí tài nguyên tu tiên trân quý trên một người không thể tu tiên được. Ánh mắt xoay chuyển một chút nàng nói :

“Tiểu hữu, tư chất linh căn như vậy chắc người cũng hiểu rồi, thứ lỗi bổn môn không thể thu nhận. Song tiểu hữu đường xa lặn lội tới đây, coi như với ta cũng có chút duyên, ta sẽ cấp cho tiểu hữu một số thứ tốt cho tiểu hữu sống vui vẻ nơi thế tục”

Đỗ Thiên im lặng một chút, rồi ánh mắt lóe lên ánh sáng kiên định dị thường trả lời :

“Đa tạ Vô tiên sư, nhưng tiểu nhân sẽ không từ bỏ con đường tu tiên”

Vô Tuyệt nghe vậy thì suy nghĩ một chút rồi nói :

“Tiểu hữu kiên định tu tiên như vật thật không biết là thông minh hay là ngu ngốc. Thế này nhé, ta có thể phá lệ giữ tiểu hữu ở lại đây làm tạp vụ, lo liệu mấy chuyện liên quan đến thế tục, hàng năm đều được trả lương một khoản linh thạch đan dược nhất định, những lúc rảnh tiểu hữu có thể tùy ý tu luyện. Ta chỉ có thể giúp được như vậy thôi, tiểu hữu tự quyết định đi”

Đỗ Thiên chỉ suy nghĩ chốc lát đã có chủ ý. Hẳn dù khó khăn đến đâu cũng sẽ tu tiên, nhưng nếu lưu lạc bên ngoài thì không thể kiếm được chỗ có linh

khí sung túc như nơi này, con đường lại càng gian nan. Ở lại làm tạp vụ tuy thời gian tu luyện có hạn nhưng đổi lại đầy đủ linh khí, hơn nữa hàng năm còn nhận được một khoản lương. Đỗ Thiên trả lời :

“Đa tạ tiên sư đã ưu ái, tiểu nhân chọn ở lại làm tạp vụ”

Đỗ Thiên ở thế tục luyện võ được người đời ca ngợi tư chất ngút trời, ngàn năm có một, không ngờ bước lên con đường tu tiên lại bị xem như phế vật, hần cũng chỉ biết lắc đầu khổ sở không thôi. Đỗ Thiên được Hạ Vũ mang tới một dãy nhà dành cho người làm tạp vụ ở phía tây ngọn Phù Phong. Những người làm tạp vụ ở đây đều là tu sĩ, tuy nhiên tư chất linh căn không tốt, không thể qua được kỳ khảo hạch năm năm một lần của Xích Diễm Môn nên bị đẩy xuống làm tạp vụ. Nhưng như vậy không có nghĩa là họ được phép ở lại cả đời, nếu sau năm năm làm tạp vụ mà tu vi vẫn dậm chân tại chỗ thì họ sẽ bị trục xuất xuống núi. Đỗ Thiên cũng không ngoại lệ, nếu sau năm năm hần vẫn là còn phàm nhân thì nhất định sẽ bị đuổi xuống núi. Năm năm, với tư chất linh căn của hần thì đây đúng là một sự khiêu chiến rất lớn

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 34: Tạp Vụ

Phía tây ngọn phù phong trên một sườn núi tương đối thấp là một dãy thạch thất lớn nhỏ bằng nhau, chừng hai mươi căn, mỗi căn ngang dọc khoảng một trượng, tất cả đều dùng phép thuật dựng nên. Hạ Vũ dẫn Đỗ Thiên đến trước một căn nhà rồi nói :

“Đỗ sư đệ một lòng quyết chí tu tiên như vậy tạ hạ bội phục, nếu có gì cần giúp đỡ sư đệ cứ mở miệng, nếu giúp được Hạ mỗ sẽ không từ chối. Từ giờ tới lúc bắt đầu làm tạp vụ sư đệ có hai tháng nghỉ ngơi chuẩn bị”

Đỗ Thiên thật lòng rất cảm kích Hạ Vũ, ôm quyền nói :

“Đa tạ Hạ tiên sư”

Hạ Vũ vỗ vỗ vai Đỗ Thiên rồi quay lưng rời đi. Đỗ Thiên thở ra một hơi trọc khí, bước vào thạch thất. Bên trong bày trí vô cùng đơn giản, chỉ có một cái bàn cùng một cái giường đá, trên giường trải đã sẵn nệm. Đỗ Thiên ngồi vào bàn bắt đầu suy tính. Hần có linh căn, nhưng không ngờ lại là ngũ hành tạp linh căn, trên thực tế có cũng như không. Nhưng hần không cam lòng trở lại làm phàm nhân tầm thường, dù chặng đường tiếp theo có khó khăn vất vả và đến đâu hần cũng sẽ cố gắng, nếu tới chết mà vẫn không thể trở thành tu sĩ hần cũng không hề hối hận. Tính cách quật cường và quyết đoán này là hần kế thừa của phụ thân hần. Đỗ Thiên cũng không phải hoàn toàn tay trắng, trong tay hần còn có một viên linh thạch, năm viên đan dược không biết tên, công pháp cơ sở, một túi trữ vật, và quan trọng nhất là ngọc giản màu xanh nọ. Đáng tiếc ở đây không có ai hần có thể tin tưởng để nhờ mở ra túi trữ vật xem bên trong có những gì, đồng thời hỏi xem đan dược kia có công dụng gì. Hần chỉ có thể tự mình mò mẫm mà thôi. Trước mắt là tu luyện để trở thành luyện khí kỳ tu sĩ đã, sau đó mới có thể dùng thần thức tra xét túi trữ vật và ngọc giản, còn đan dược nọ nhất định phải qua điển tịch tìm hiểu công dụng và cách dùng. Đệ tử bình thường tiến vào tầng kinh các miễn phí, nhưng những đệ tử đảm nhiệm tạp vụ mỗi lần tiến vào mất một viên hạ phẩm linh thạch. Đỗ Thiên hít vào một hơi thật sâu, muốn có linh thạch để tiến vào tầng kinh các, phòng chừng là chuyện của một năm sau, khi hần được lãnh lương.

Đỗ Thiên có linh căn như vậy, muốn có thành quả sợ rằng phải cố gắng gấp trăm ngàn lần người khác, hần cũng không định lãng phí thời gian, lập tức chiếu theo công pháp cơ sở kim thuộc tính có trong tay đã tọa tu luyện. Ngũ hành linh căn đầy đủ, tùy tiện tìm bậy một công pháp tu luyện cũng được, chẳng có vấn đề gì. Có hai tháng nghỉ ngơi nên Đỗ Thiên hầu như không lúc nào ngừng tu luyện. Buổi ngày đóng cửa tu luyện trong nhà, ban đêm ra phía sau bãi đá phía trên cao hơn một chút tu luyện. Ở bãi đá linh khí sung túc hơn ở chỗ thạch thất một chút, nhưng Đỗ Thiên không muốn có những va chạm với người khác nên chỉ ban đêm mới tới đó.

Vầng trăng tròn lẳng lẳng dừng trên đỉnh đầu, cả khu rừng được phủ lên một thứ ánh sáng nhu hòa, màn đêm yên tĩnh chỉ thỉnh thoảng văng vẳng tiếng một vài loài côn trùng phát ra. Đỗ Thiên ngồi khoanh chân trên một tảng đá lớn, nhắm mắt không hề cử động, nếu không phải làn gió nhẹ thổi qua khe làm tá áo và mái tóc hơi phát phơ thì thật dễ khiến người ta nhầm tưởng là tượng gỗ. Vầng trăng đã đi qua đỉnh đầu nghiêng hẳn về một phương, lúc này Đỗ Thiên mới mở mắt, thờ dài một hơi nói :

“Không ngờ linh căn kém đến như vậy, nơi này coi như linh khí không tề, vậy mà suốt hai tháng trời không thể thành công đưa linh khí nhập thể, chỉ có thể lờ mờ cảm ứng được sự tồn tại của nó mà thôi, ải...!”

Đỗ Thiên ánh mắt buồn bã, nhìn lên vầng trăng trên cao một chút rồi đứng dậy đi về phía thạch thất. Chỉ còn vài canh giờ nữa là trời sáng, hần phải tranh thủ ngủ một chút, hôm nay hần phải bắt đầu tiếp nhận tạp vụ rồi.

Sáng sớm, những tu sĩ trong khu thạch thất phần đông đều đã dậy, ai nấy cũng về mặt vội vã bước đi, không ai nói với ai câu nào. Tu tiên chính là chạy đua với thời gian, hoặc là tấn cấp thành công, hoặc là chờ hao hết thọ nguyên rồi chết, mà đối với những kẻ linh căn thấp kém như bọn họ cuộc chạy đua lại càng khó khăn khốc liệt. Những tu sĩ này dù sao cũng có tu vi tăng một tầng hai, thậm chí người cao nhất đã đạt tới tầng bốn luyện khí kỳ, nên đa số

đều đã học được khinh thân thuật, đều nhanh chóng khuất bóng dưới thung lũng. Đỗ Thiên bây giờ vẫn chỉ là phàm nhân, tuy có Thiên Phong Bộ huyền diệu nhưng không thích hợp cho di chuyển đường dài, chỉ đành bước đi bằng đôi chân, hướng tới quần sự lâu ở ngọn chủ phong. Ngọn chủ phong cao lớn hùng vĩ nhất trong năm ngọn núi, linh khí cũng sung túc nhất, đỉnh núi này chính là động phủ của vị sư tổ kết đan kỳ của Xích Diễm Môn, một trong những cấm địa hàng đầu, xâm phạm nhẹ thì bị phế tu vi đuổi khỏi môn phái, mà nặng thì mất mạng, thậm chí cơ hội luân hồi đầu thai cũng không có. Đỗ Thiên men theo còn đường lên núi, trước mắt liền hiện ra một quảng trường vô cùng rộng lớn, ngang dọc cũng phải đạt tới vài dặm, ở giữa mọc lên những cây trụ đá cao lớn, điêu khắc hình ảnh tứ thần thú trong truyền thuyết. Tứ thần thú chính là tồn tại cấp chân linh hùng mạnh nhất, nhưng loại đẳng cấp này đương nhiên không có xuất hiện ở nhân giới, nên nó có thực sự tồn tại hay không cũng chẳng ai biết. Quảng trường lát đá màu trắng xám, có mấy con sông lượn qua giữa, những cây cầu đá bắc ngang qua, ngược nhìn trước mặt là một dãy lâu các nguy nga, xa hơn nữa là đỉnh núi ngập mình trong mây trắng mờ mờ ảo ảo. Tuy không phải là lần đầu tiên nhìn thấy nhưng Đỗ Thiên cũng phải dừng lại say mê nhìn một lúc, tiên cảnh đẹp đến cỡ này thế tục giới không bao giờ có được. Hắn ước gì có thể dẫn phụ thân tới đây thăm thú một chuyến, ước gì có thể cho phụ thân biết đến tu tiên giới huyền kỳ.

Mất một lúc Đỗ Thiên mới bình ổn được tâm tư, bước nhanh qua quảng trường. Lúc này quảng trường cũng có khá nhiều người đi lại, rất nhiều đạo đệ quang tử xa bay tới đều phải dừng lại đi bộ, dường như môn quy không cho phép phi hành ở nơi này. Có khá nhiều ánh mắt đảo qua Đỗ Thiên, dù sao thì vẻ ngoài của hắn cũng quá mức nổi trội, nhưng khi thấy trang phục tạp vụ thì nhếch môi khinh bỉ, thậm chí có mấy gã còn tỏ thái độ ghen ghét thù địch. Đối với mọi chuyện Đỗ Thiên làm như không biết, hắn một lòng tu luyện, không muốn dây dưa với những kẻ khác. Rất nhanh hắn đã đi hết quảng trường, trước mặt là một căn nhà ba tầng tập trung khá nhiều người làm tạp vụ. Nếu đặt một mình thì căn nhà không tính là nhỏ, nhưng bên cạnh lại là một dãy lâu các nguy nga nên nhìn căn nhà nhỏ bé đến đáng thương. Đây chính là quần sự lâu, chuyên môn quản lý tạp vụ trong Xích Diễm Môn. Đỗ Thiên bước tới xếp hàng, đợi tới lượt mình thì đưa ra một lệnh bài trước đó được nhận được. Một lão già to béo râu dài, lông mày rậm rạp nhìn có chút uy thế, tiếp nhận lệnh bài, tra sổ sách một chút rồi nói :

“Đỗ Thiên, phụ trách thu dọn phế phủ và phế liệu ở Ché Phù Đường trên Phù Phong, một năm lĩnh năm viên hạ phẩm linh thạch”

Đỗ Thiên ôm quyền cảm tạ rồi nhận lại thẻ bài bước ra. Cũng may là làm việc tại Phù Phong, quảng đường còn khá ngắn, chứ nếu làm việc ở Luyện Đan Phong hay Luyện Khí Phong thì thời gian đi lại cũng mất cả nửa ngày chứ không ít, còn đâu thời gian tu luyện. Hắn vừa bước ra ngoài một chút chưa kịp đi xa thì có một gã thanh niên cũng mặc trang phục tạp vụ chặn đường nói :

“Các hạ dừng chân một chút, tại hạ có việc thỉnh giáo”

Đỗ Thiên dừng lại nhìn đối phương một lượt rồi khách sáo nói :

“Các hạ có chuyện gì xin cứ chỉ giáo”

Gã này khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, cao hơn Đỗ Thiên gần nửa cái đầu, mái tóc cắt ngắn, hai mắt ti hí nhìn không có một chút lương thiện nào, gã cười cười nói :

“Tại hạ Từ Lập Hưng, muốn đổi việc cho các hạ, tại hạ chính là muốn công việc trên Phù Phong”

Đỗ Thiên ả ả đã đoán được gã này chặn đường không có thiện ý gì, nghe vậy thì cười nói :

“Thứ lỗi, tại hạ không muốn đổi việc”

Gã Từ Lập Hưng không ngờ Đỗ Thiên lại có gan từ chối. Không nhầm chứ, từ lão đại hắn trước nay đổi việc có gã tạp vụ nào giám từ chối. Gã trừng mắt nhìn Đỗ Thiên rồi gằn giọng đe dọa :

“Tiểu tử ngươi đuôi mù hay sao ? chẳng lẽ không biết bốn đại gia là ai ? Nghe cho rõ đây, bốn nhân là Từ Lập Hưng, nếu muốn giữ mạng thì mau đưa thẻ bài nhiệm vụ ra đây”

Đỗ Thiên hần hiện lạnh, nhưng không có nghĩa là kẻ khác có thể bắt nạt hắn. Hắn luôn nhớ một câu phụ thân hắn từng nói “người không phạm ta, ta không phạm người, người phạm ta, người phải chết “. Tuy Đỗ Thiên mới chân ướt chân ráo tới nơi này không muốn dính vào thị phi, nhưng nếu nhượng bộ lần này ắt sẽ có lần sau, hắn phải làm những kẻ có ý đồ dây dưa đến hắn sáng mắt ra, như vậy hắn mới có thể yên ổn lâu dài mà tu luyện được. Nghĩ vậy Đỗ Thiên cũng không khách khí lạnh lùng nói :

“Tránh ra”

Từ Lập Hưng đầu như muốn xì khói, xung quanh bao nhiêu gã đang quan sát, lại bị tiểu tử trước mặt không khách sáo như vậy, còn đâu là uy danh của hắn. Hắn dù sao cũng đường đường là một cao thủ luyện khí kỳ tăng ba, nếu không phải cổ kỵ nơi này cấm giao đấu, sợ rằng hắn đã dùng phong nhận thuật mà băm vằm tiểu tử kiêu ngạo trước mặt. Gã hít thở khó khăn một lúc mới nén được giận nói :

“Được lắm, tiểu tử ngươi hãy chuẩn bị hậu sự đi là vừa”

Đỗ Thiên ánh mắt lạnh lùng đối chọi ánh mắt gã một lúc rồi phiêu phiêu cất bước đi. Sờ đi hắn giám tính toán như vậy là bởi vì ở khu tạp vụ chỉ có một gã tạp vụ tu vi tăng bốn, quanh năm làm nhiệm vụ quản lý những người làm tạp vụ khác hắn đã từng gặp, như vậy gã này cao nhất cũng là tăng ba. Luyện khí kỳ tăng ba tuy rằng mạnh, nhưng muốn thương tổn hắn e rằng không dễ.

Q.2 - Chương 35: Mỹ Nữ Phù Phong

Đỗ Thiên tới Chính Các của Phù Phong đã là gần trưa, hắn bước vào một gian phòng nhỏ giao thẻ bài tập vụ ra. Một lão phụ nhân tóc đã bạc nhìn khá hiền từ xem xét một chút rồi thu thẻ bài lại nói :

“ Công việc của tiểu hữu là buổi sáng sớm mang tài liệu tới luyện phù đường, ở đó phục vụ tới chiều tối, nếu các đệ tử cần gì thì tiểu hữu phải tới Phù Khố Lâu mang tới, đến lúc các đệ tử trở về thì dọn dẹp tài liệu dư thừa cùng phù lục thành phẩm, xử lý phế phù và phế liệu, báo lại cho Phù Khố là coi như hoàn thành công việc một ngày, ba mươi ngày một tháng, tiểu hữu có thắc mắc gì không ?”

“ Không có, đa tạ tiền bối” Đỗ Thiên ôm quyền nói

Lão phụ nhân mỉm cười : “ Tốt, vậy công việc của cậu bắt đầu từ ngày mai”

Đỗ Thiên trở về gian thạch thất của mình ở khu tập vụ, tắm rửa chốc lát rồi leo lên giường tu luyện. Xem ra tập vụ ở Phù Phong cũng tương đối nhẹ nhàng, chỉ là mất cả một ngày, như vậy hắn chỉ có thể tranh thủ tu luyện vào buổi tối. Năm năm, trong năm năm phải trở thành tu sĩ luyện khí kỳ, mục tiêu hắn đặt ra dường như ngày càng xa vời. Nhưng Đỗ Thiên cũng không hề nản chí, hắn rất cố chấp, đã quyết là sẽ làm bằng được, cố chấp y hệt phụ thân hắn.

Khi ánh tịch dương buông xuống, hoàng hôn càng làm cho Xích Diễm Môn thêm đẹp, một vẻ đẹp cô đơn và hơi buồn, mang phong thái khác hẳn lúc bình thường. Đỗ Thiên mở hai mắt tỉnh lại từ nhập định, kết quả vẫn như trước, hắn chỉ hơi cảm nhận được sự tồn tại của linh khí xung quanh mình mà thôi, nhưng hắn không tỏ vẻ thất vọng, lúc trước không hề có cảm giác gì, dần dần cảm ứng với linh khí xung quanh đã rõ hơn một chút, chỉ một chút nhưng chứng tỏ hắn thực sự có thể giao thông với linh khí bên ngoài, nếu kiên trì thì trong năm năm rất có thể thành công tiến nhập luyện khí kỳ. Hắn tự an ủi mình một chút rồi không tiếp tục tu luyện mà đi nghỉ sớm, ngày mai đã chính thức làm tập vụ, hắn không muốn xảy ra sai lầm gì.

Luyện Phù Đường là một dãy lâu các rộng lớn nằm trên sườn nam của ngọn Phù Phong, bên trái là vực sâu vạn trượng, bên phải là núi đá cheo leo, nếu không thể phi hành thì chỉ có độc một con đường xuyên qua rừng cây leo lên. Luyện Phù Đường ý nghĩa cũng như tên, chính là nơi đệ tử Phù Phong luyện tập chế phù. Cũng không phải tất cả các đệ tử đều có thể tới nơi này học tập, mà phải là những đệ tử có thiên phú về phù đạo, hơn nữa tu vi cũng phải nằm trong lớp tinh anh, có khả năng tiến giai trúc cơ kỳ. Điều này thực ra cũng dễ hiểu, tài liệu luyện chế phù lục đa phần đều trân quý và số lượng không nhiều, nếu bồi tài một gã không có thiên phú về phù lục thì rất tốn kém, hoặc bồi tài một gã có thiên phú mà tu vi không qua nổi trúc cơ kỳ thì thọ nguyên cũng chỉ hơn phạm nhân một chút, chưa kịp có cống hiến gì đã hao hết thọ nguyên mà chết. Chính vì vậy chỉ có khoảng ba mươi đệ tử có thể tiến nhập nơi đây học tập chế phù, thành phẩm sẽ được nộp nào Phù Khố, sau đó sẽ chuyển tới ngọn Chủ Phong làm phần thưởng cho đệ tử lập công, hoặc phân phát hằng năm, hoặc bán đổi lấy linh thạch. Còn phế liệu trong quá trình chế luyện và phế phù do luyện chế thất bại sẽ được người làm tập vụ như Đỗ Thiên xử lý. Thực ra xử lý chính là quẳng xuống vực sâu gần đó, công việc coi như rất nhẹ nhàng.

Mặt trời vừa mới hé lộ, những tia sáng bình minh chiếu tới, trước Luyện Phù Đường đã có một thiếu niên dung mạo tuấn tú mặc y phục màu xám bước tới, trên người mang năm sáu túi trữ vật lớn nhỏ, đứng là Đỗ Thiên đến làm tập vụ. Hắn đẩy cửa bước vào, trước tiên lấy chổi quét dọn một lượt. Luyện Phù Đường ở gần khoản sân là một gian nhà cực kỳ rộng lớn, cả trăm người đến vẫn còn thấy rộng rãi, đây là gian để các đệ tử tập trung lại chế phù, xung quanh gian phòng rộng này còn có mấy chục gian phòng nhỏ để phục vụ những đệ tử chế phù đặc biệt, khi luyện chế thất bại sẽ gây ra hậu quả như phát nổ, cháy... những gian phòng đó đều có trận pháp bảo hộ. Đỗ Thiên phải mất tới gần nửa giờ đồng hồ mới có thể dọn dẹp sạch sẽ tất cả. Lúc này đã có những đạo hào quang đủ màu sắc từ phía dưới phi hành lên, càng ngày càng đông. Những đệ tử này đều nằm trong lớp tinh anh môn phái bởi tài nên đan được linh thạch được cấp không ít, không có quá nhiều áp lực như tân tu và những kẻ làm tập vụ như Đỗ Thiên, đương nhiên tâm tình thoải mái, gặp nhau bắt đầu cất tiếng chào hỏi, nói chuyện. Đỗ Thiên đôi mắt quan sát thấy đệ tử Phù Phong tới nơi này đa phần là nữ tử, hơn nữa toàn bộ dung nhan đều không tệ, hèn gì khi thấy hắn được phân làm tập vụ ở Luyện Phù Đường, hầu như mọi ánh mắt đều tỏ ra thèm thuồng ghen ghét. Làm việc ở đây cũng là một sự hưởng thụ a! Công việc thì nhẹ nhàng, lại suốt ngày được ngắm mỹ nữ. Nhưng đó là suy nghĩ của những người khác, còn bản thân Đỗ Thiên hắn không có chút hứng thú, hắn chỉ một lòng tu luyện mà thôi. Một độn quang màu tím từ phía xa bay tới, đang định tiến nhập vào khu Luyện Phù Đường thì khi thấy Đỗ Thiên đứng ở một góc sân “ Nga “ lên một tiếng kinh ngạc rồi bay tới. Hào quang thu lại hiện ra một người thanh niên khuôn mặt thuần phác, đứng là Hạ Vũ, gã cười nói :

“ Ha ha, Đỗ sư đệ xem ra phúc duyên không tệ, lần đầu làm tập vụ đã được phân tới nơi này a! “

Đỗ Thiên thấy Hạ Vũ thì lập tức cúi người cung kính :

“ Hạ sư huynh, tại hạ cũng đoán là sư huynh thuộc lớp tinh anh mà “

Đối với Hạ Vũ Đỗ Thiên rất có thiện cảm nên nói chuyện vô cùng khách khí. Tập vụ dù có thân phận thấp kém nhất nhưng cũng được coi là đệ tử của Xích Diễm Môn nên đương nhiên cách xưng hô của Đỗ Thiên phải sửa đổi so với trước đây. Hạ Vũ mỉm cười, đang muốn nói chuyện thì một độn quang màu vàng nhạt bay lại gần hai người, hiện ra một nữ tử rất xinh đẹp. Nàng khoảng chừng hai mươi hai một tuổi, mặc y phục màu vàng nhạt, chân dẫm trên pháp khí giống khăn lụa màu trắng tinh, khuôn mặt thanh khiết, mái tóc đen tung bay nhất thời có cảm giác giống như tiên nữ giáng trần, tuy còn kém Vô phong chủ một chút nhưng cũng không nhiều, xứng đáng là một đại mỹ nhân. Nàng cất giọng dễ nghe nói :

“Hạ sư huynh, hôm qua viêm dương phù sư huynh đã luyện thành ?Ồ, người này là ai ?”

Câu sau là khi nàng thấy Đỗ Thiên thì ngạc nhiên cất tiếng hỏi, dù sao trước đến nay công việc tạp vụ ở Luyện Phù Đường này đều do một vài thực hiện vốn đã quen mặt, hơn nữa về ngoài của Đỗ Thiên cũng quá mức anh tuấn. Hạ Vũ liếc nhìn Đỗ Thiên có chút ghen tỵ, rồi quay sang nữ tử kia cười nói :

“Hóa ra là Đinh sư muội, hôm qua ngu huynh đúng là may mắn thành công luyện chế được một trương viêm dương hỏa phù, đây là sư đệ Đỗ Thiên, mới tiến nhập môn, nay làm tạp vụ ở đây”

Đỗ Thiên cũng không giám làm cao, ôm quyền thi lễ :

“Tiểu đệ Đỗ Thiên, ra mắt Đinh sư tỷ”

Nữ tử họ Đinh hình như thấy mình hơi thất thố nên khẽ ừm một tiếng, rồi lập tức chuyển đề tài nói :

“Nếu vậy tỷ nữa nhờ sư huynh chỉ giáo, tiểu muội cũng đang muốn luyện chế một trương hỏa phù”

Hạ Vũ tất nhiên không mọc đủ gan từ chối yêu cầu người đẹp, hai người trò chuyện một lúc rồi cùng nhau vào Luyện Phù Đường. Đỗ Thiên nhìn vàng mặt trời đã lên được một đoạn phía xa, ước chừng thời gian cũng đã tới, liền quay vào Luyện Phù Đường. Trong gian phòng rộng đã kê sẵn nhiều bàn chế phù khoảng cách nhau nhất định, mọi đệ tử đều đã vào chỗ, lấy tài liệu cần thiết, mực, bút bắt đầu luyện chế. Luyện Chế Phù có hai giai đoạn chính là xử lý tài liệu, ví như biến da yêu thú thành giấy, cốt tủy yêu thú thành mực, giai đoạn thứ hai là họa phù, dùng linh lực điều động thông qua bút mực vẽ nên những ký hiệu đặc thù. Ấy là tóm tắt đơn giản nhất mà Đỗ Thiên hiểu được, còn thực ra chế phù chỉ đạo không hẳn chỉ có như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 36: Luyện Phù Đường

Đỗ Thiên đứng ở cuối gian phòng, hẳn cũng không có rảnh rỗi mà ngưng thần quan sát. Dù sao hẳn làm việc ở đây suốt một năm, cho nên nói không chừng còn học hỏi được đôi chút. Một cô gái xinh xắn ở gần hắn đang xử lý một tấm gia thú màu lông trắng như thỏ, chi lớn cỡ hai bàn tay. Nàng này rắc một thứ bột màu vàng, màu cam và màu đỏ lên tấm da, sau đó thổi vào một hơi linh lực rồi bắt đầu luyện hóa. Nàng đánh ra một đạo phiêu phù thuật cho tấm da lơ lửng trước mặt rồi không ngừng đánh vào đó từng đạo pháp quyết, chừng ba mươi phút sau tấm da đã thu nhỏ lại rất nhiều, đồng thời có màu vàng chói, lớp lông bên ngoài đã biến mất, nhìn tấm gia lúc này không khác gì một mảnh giấy. Nàng này cho tấm da tới gần quan sát tỉ mỉ rồi lại cho thêm một ít phụ gia, tiếp tục luyện hóa, đến khi tấm da hơi chuyển sang màu cam mới dừng lại, gập đầu ưng ý, chuyển sang bước thứ hai luyện hóa mực và họa phù. Bút để vẽ lên phù không phải tùy tiện lấy bút của phạm nhân cũng được, mà là một kiện pháp khí đặc thù, nhưng nhìn cũng không thấy điểm gì đặc biệt. Nàng vỗ túi trữ vật lấy ra một cục máu đã đông cứng, hẳn là máu của một loại yêu thú nào đó, hai tay hơi chấp lại, dường như đang thi triển một phép thuật hóa thuộc tính nào đó. Cục máu đông nhanh chóng chuyển thành dạng lỏng phiêu phù trước mặt, nàng này vô cùng thuần thục rắc lên đó mấy loại phụ liệu nữa, luyện hóa tới khi đoàn máu chuyển sang vàng óng thì dừng lại, xuất ra bút điểm lên đó, bắt đầu quá trình vẽ. Rất nhanh những nét vẽ hoàn thành, những họa đồ vô cùng kỳ lạ hình thành. Phù lục đến đây xem như hoàn thành. Nhưng khi nữ tử nọ chưa kịp vui mừng thì trương phù lại lóe sáng một chút rồi trở lại bình thường, nhưng rõ ràng màu sắc trương phù đã âm đạm. Phế Phù, luyện chế thất bại. Nàng này thở dài một hơi, hơi đắn đo xem là do quá trình nào mắc lỗi, rồi lại tiếp tục chế phù. Đỗ Thiên nhìn đến hai mắt phát sáng. Quả nhiên xin gia nhập Xích Diễm Môn là một quyết định sáng suốt, tuy hẳn nhìn cái hiểu cái không, nhưng nếu ở bên ngoài thì còn lâu mới có cơ hội tận mắt chứng kiến người ta họa phù.

Nhưng hẳn cũng chỉ có một ít thời gian quan khán mà thôi, rất nhanh một gã chế phù thất bại, gần hao hết tài liệu đưa tay lên vầy vẩy. Đỗ Thiên bước tới thì gã đưa ra thẻ bài của mình nói nhanh :

“mười tấm da hàn thử, hai cân huyết thủy nguyên quy”

Đỗ Thiên gập đầu nhận lấy thẻ bài rồi không một tiếng động rời đi, nhanh chóng chạy tới Phù Khố xin thêm tài liệu. Cũng may Phù Khố lại nằm sát bên Luyện Phù Đường nên không mất mấy thời gian hắn đã lấy xong tài liệu cần thiết và đưa tới cho gã đệ tử nọ. Xích Diễm Môn môn quy nghiêm, cũng không phải người muốn luyện loại phù lục nào là có thể luyện loại đó, mà phải báo với quản sự Phù Phong, được sự đồng ý mới được luyện chế. Tài liệu cần thiết cũng chỉ được cấp trong một khoảng nhất định, nếu luyện chế thất bại quá nhiều sẽ không được cấp tài liệu luyện chế loại phù đó nữa, cho nên mỗi đệ tử được tới đây luyện phù đều có một thẻ bài ghi lại số tài liệu đã lấy và số phù thành phẩm giao lại.

Đỗ Thiên ban đầu còn có chút nhàn nhả những trời càng về chiều thì số lần chạy đi chạy lại càng nhiều, có lúc còn chưa kịp thở đã phải chạy lần nữa. Lại một cánh tay vầy vẩy, Đỗ Thiên nhanh chóng bước lại. Người vầy tay hóa ra là Đinh sư tỷ nọ. Nàng mỉm cười với Đỗ Thiên một chút rồi đưa thẻ bài của mình nói :

“Da cốt viêm lang ba phần, máu viêm ưng một cân, làm phiền sư đệ”

Đỗ Thiên thấy nàng khách khí với mình thì cũng có chút thiện cảm, mỉm cười lại rồi quay đi. Nụ cười đó đối với hắn chỉ là đáp lễ, nhưng lại làm cho Đinh sư tỷ kia tim đập thình thịch một hồi

Khi vàng dương đã ngã hẳn về tây, đang muốn trốn sau mấy dãy núi trập trùng xa xa thì mấy đệ tử luyện phù ở Luyện Phù Đường cũng kết thúc một ngày học tập, công việc của Đỗ Thiên lúc này là xác nhận số thành phẩm và số tài liệu đã sử dụng của từng người, hơi mất thời gian nhưng cũng không có gì phức tạp, sau đó hắn cầm túi trữ vật chứa phù thành phẩm và tài liệu còn chưa dùng đến đưa tới thủ kho, dọn dẹp Luyện Phù Đường từ trong ra ngoài, gom toàn bộ phế phù và phế liệu tới vực sâu gần đó vứt xuống. Công việc một ngày cứ như vậy kết thúc. Đến lúc mặt trời đã khuất hẳn cuối núi, đêm đen đang dần bao phủ thì Đỗ Thiên mới trở về thạch thất của mình. Sau khi tắm rửa và ăn một viên ích cốc đan xong, hắn leo lên giường, cầm trên tay mấy trương phế phù lúc trước hắn giữ lại nghiền cứu một chút. Phế phù linh khí đã thoát hết không thể tái luyện lại, chính là phế thải, nhưng nét vẽ thì vẫn có một chút giá trị tham khảo. Nhưng chế phù chỉ đạo đâu có dễ dàng nắm bắt, Đỗ Thiên xem một lúc lâu cũng chẳng thu hoạch được gì, đành gác lại rồi tiếp tục ra bãi đá củ tu luyện.

Đỗ Thiên cứ buổi ngày làm tạp vụ ở Luyện Phù Đường, buổi tối ra bãi đá tu luyện, hầu như thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày rất ít, hai tuần rất nhanh đã trôi qua. Đêm nay hắn lại ngồi trên bãi đá tĩnh tu, trời không mây, hàng vạn ngôi sao lấp lánh, gió nhẹ nhẹ thổi. Đột nhiên màn đêm tĩnh mịch bị phá vỡ bởi tiếng bước chân nện xuống mặt đất, đập vào lá khô xào xạc. Đỗ Thiên trong đá tọa mở bừng mắt tỉnh dậy, chưa vội vàng đứng lên mà quay đầu nhìn phía sau, thấy một bóng đen cao lớn đang từ từ tiến tới, một điệu cười ghê rợn vang lên :

“Hà hà, tiểu tử nguoi trốn chỗ này tưởng ta không biết sao, đêm nay, chỗ này, rất thích hợp chôn xác nguoi”

Nghe giọng nói không cần nhìn mặt Đỗ Thiên cũng đã biết kẻ đến là ai. Từ Lập Hưng, trước đây là đệ tử luyện khí phong, khảo hạch không qua bị đuổi khỏi phong, trở thành một tên tạp vụ, hai năm trước, vô cùng hồng hách, không ít kẻ đã mềm xương với hắn. Đây là những thông tin mà Đỗ Thiên từ nhiều nguồn thu được, tuy nói hắn không sợ kẻ này, nhưng không có nghĩa là Đỗ Thiên không có chuẩn bị. Đỗ Thiên đứng dậy, hơi vận động các khớp tay nghe răng rắc, bình thần nói :

“Tại hạ vốn không thù không oán với các hạ, nhưng các hạ hiếp nguoi quá đáng, Đỗ mỗ xin lĩnh giáo”

Từ Lập Hưng lúc này đã bước tới cách Đỗ Thiên khoảng hai trượng, nghe nói vậy thì nhếch môi khinh bỉ :

“Hiếp nguoi quá đáng ? nguoi chẳng qua chỉ là một gã phạm nhân, vậy mà giám từ chối đề nghị của ta, rõ ràng chán sống rồi, còn bày đặt cái gì lĩnh giáo, cớ như nguoi ta chỉ dùng một ngón tay”

Gã nói xong cũng không chần chừ, hai tay bắt quyết, trước mặt liền ngưng tụ những đạo phong nhận vô hình xẹt nhanh về phía Đỗ Thiên. Phong nhận thuật, pháp thuật sơ cấp, nhưng nếu so với thân binh lợi khí của thể tục thì còn sắc bén hơn mấy lần. Phong vốn vô hình, nhưng khi di chuyển lại tạo ra tiếng. Đỗ Thiên cũng không giảm khinh thường. Thiên Phong Bộ vận chuyển tới cực hạn lách qua những đạo phong nhận bay sát bên nguoi, lưu lại một loạt tàn ảnh, chỉ chớp lát đã tiếp cận trước mặt Từ Lập Hưng, tung ra một quyền như trời giáng. Thiên Phong Bộ là bộ pháp do phụ thân hắn Từ Phong Kiếm Khách lĩnh lấy giang hồ sáng tạo ra, tuy là võ công thể tục, nhưng vẫn còn có tác dụng đối với tu sĩ cấp thấp. Tu sĩ luyện khí kỳ dù đã được tẩy kinh phạt tùy một lần, nhưng vẫn còn là phạm tử, Từ Lập Hưng bị Đỗ Thiên bất ngờ giáng cho một quyền đổ nhào về phía sau, trượt ra chừng hai mét mới dừng được, nhưng hai cái răng đã không thấy ở trong hàm nữa. Đỗ Thiên ra đòn xong không hề nhân cơ hội đánh tiếp mà lùi lại khoanh tay đứng nhìn. Đối với những kẻ tiểu nhân này phải triệt để làm cho kinh sợ, cho chúng biết rằng chọc vào hắn sẽ tự chuốc khổ đau, như vậy chúng mới không còn quấy phá mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 37: Lập Uy

Từ Lập Hưng choáng váng mất một lúc mới lồm ngồm bò dậy, ánh mắt âm hàn nhìn Đỗ Thiên, nhưng sâu trong đó đã có một tia sợ hãi. Gã lấy tay quẹt máu mũi khòe miệng rồi rít lên :

“Được lắm, nguoi giám đã thương ta, vậy hãy lưu mạng lại”

Nói như vậy nhưng hắn lại lùi phía sau mấy bước kéo dài khoảng cách, đồng thời mở ra linh khí thuần, sau đó mới là một loạt công kích, băng đạn, thủy tiễn, hỏa cầu, phong nhận... nhất thời từng đoàn từng đoàn hào quang chen chúc mà ra. Nhưng Đỗ Thiên vẫn dựa vào bộ pháp kỳ ảo của mình mà ung dung né tránh, đồng thời tiếp cận Từ Lập Hưng, giáng những quyền như búa nện vào lồng ánh sáng linh thuần, lúc đông lúc tây, khi nam khi bắc. Luyện khí kỳ tăng ba cũng chỉ mới được coi là ban đầu sơ mô được một chút thần thông sơ cấp mà thôi, dù linh khí thuần huyền diệu nhưng dưới sự tấn công dồn dập của Đỗ Thiên đã có chút chống đỡ không nổi. Lúc này trong lòng Từ Lập Hưng mới chân chính biết rằng kẻ này không dễ trêu chọc, nhưng bây giờ muốn dừng tay cũng đã muộn, chỉ còn cách đau khổ chống đỡ, linh lực cuộn cuộn tuôn vào linh khí thuần, hắn đã không thể rảnh tay mà phản kích

Đối phương không thể công kích đối với Đỗ Thiên mà nói không khác gì cá nằm trên thớt, cắt ngang xẻ dọc như thế nào đều do hắn quyết định. “Bụp”

một tiếng vang lên, sau một lúc cuối cùng linh thuần đã vỡ rã, Đỗ Thiên lại giăng một quyền nữa vào hãm Từ Lập Hưng, tiếng rầm vang lên, lại thêm mấy cái rầm nữa chu du thiên hạ, bay mất tiêu không thấy đâu nữa. Đỗ Thiên đánh bay đối phương xong lại khoanh tay đứng lại một chỗ. Tu sĩ hơn thua nhau là ở đầu pháp thuật thần thông, nhưng Đỗ Thiên vốn không phải tu sĩ nên không dùng lễ thường để xét được. Cho dù Từ Lập Phương trong khu tập vụ có tu vi kinh người thì cũng đã bại dưới tay hắn. Đỗ Thiên trầm giọng nói :

“ Tại hạ chỉ muốn yên ổn tu luyện, người không phạm ta, ta không phạm người, cáo từ! “

Nói xong hắn quay lưng bước đi, trời đã khuya, với lại hắn cũng tiêu hao rất nhiều thể lực, muốn nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi. Từ Lập Hưng ánh mắt nhìn về phía Đỗ Thiên có cừu hận, nhưng cũng có khuất nhục và sợ hãi. Đường đường là một tu sĩ luyện khí kỳ tăng ba mà đánh không lại một gã phàm nhân, nếu việc này lộ ra ngoài thì hắn chỉ còn nước nhảy vực tự sát. Nhưng cũng may mấy tuần sau đó vẫn không có tin tức gì lộ ra ngoài, hắn mới an tâm trở lại, nhưng thói hồng hách đã giảm đi nhiều, còn rất ít cười. Đùa sao, bay mất mấy cái răng rồi nhả miếng ra để thiên hạ nó cười cho à? Đỗ Thiên đương nhiên không làm ba chuyện rêu rao vô bổ, nhưng tin tưởng rằng mọi người chứng kiến xích mích giữa hắn và Từ Lập Phương khi thấy hắn mãi vẫn bình an vô sự thì cũng đoán được một hai. Quả nhiên mấy tháng sau đó không còn kẻ nào trêu chọc hắn nữa.

Ba tháng sau!

Đỗ Thiên đã tới Xích Diễm Môn được nửa năm, tương đương với hắn đã không ngừng tu luyện trong nửa năm, hai tháng đầu thì ngày đêm tu luyện, bốn tháng sau thì ngày làm tập vụ đêm tu luyện, nhưng kết quả thì làm hắn lắc đầu không thôi. Suốt nửa năm qua hắn chỉ có thể cảm ứng linh khí rõ ràng hơn mà thôi, giống như có một tấm màng mỏng ngăn cách hắn và linh khí, dù cố gắng thế nào cũng không thể thành công hấp thu linh khí. Nhưng hắn vẫn không hề bỏ cuộc, hắn tin có một ngày mình sẽ phá vỡ được màng mỏng này, thành công hấp thu và chuyển hóa linh lực. Tháng này hắn được nghỉ một ngày, Đỗ Thiên suốt nửa năm điên cuồng tu luyện nên muốn dành một ngày này nghỉ ngơi. Sáng sớm hắn tản bộ ra rừng cây gần bãi đá hít thở không khí trong lành. Tuy nói ngoài những cấm địa ra thì đệ tử có thể tùy ý đi lại, nhưng khổ nỗi hắn không thể phi hành, cho nên cũng chỉ có thể tản bộ gần đó mà thôi. Đỗ Thiên vừa bước đi vừa không ngừng suy ngẫm về những kiến thức phù chú mà nửa năm qua thu hoạch được. Hắn hận không kiếm được một bộ pháp khí mà tập chế phù, nhưng đương nhiên đó chỉ là mong ước mà thôi, dù có đủ tài liệu dụng cụ thì kẻ không có linh lực như hắn cũng không thể luyện chế. Mãi mê suy nghĩ hắn đã đi sâu vào trong khu rừng rậm rạp lúc nào không hay. Hắn thở dài một hơi, đang định quay lưng trở lại thì bỗng nhiên thấy phía trước hình như có người. Khu rừng này rất hoang vu, không ai rảnh mà đi vào nơi này, trừ khi... Đỗ Thiên suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng bám theo, dù khoảng cách rất xa, hắn sợ tu sĩ phía trước phát ra thần thức dò xét thấy được hắn, chính vì vậy mà hắn không biết phía trước là nam hay nữ, chỉ lờ mờ thấy tà áo màu lục nhạt. Khu rừng này cây cối tương đối rậm rạp nhưng hiển nhiên không có rắn rết dã thú, tất cả đã bị đuổi đi từ lâu, chỉ cần cẩn thận bám theo không gây ra tiếng động là được.

Đỗ Thiên bám theo được chừng nửa giờ đồng hồ thì phía trước xuất hiện một dòng suối hẹp cắt qua, tiếp đó là một thung lũng khá trống trải, hắn đã có thể nhìn rõ người phía trước. Không phải một người mà là hai người, hơn nữa là một nam một nữ, nam mặc áo màu lục nhạt, nữ mặc áo lam tóc búi cao để lộ vùng gáy trắng ngần, hai người diu dặt vô cùng thân mật. Đỗ Thiên xem đến đây thì bật cười, xem ra là một đôi nam thanh nữ tú muốn tâm tình với nhau. Hắn lắc đầu, quay người đang muốn trở về thì mạnh mẽ quay đầu lại :

“ Không đứng, nếu tâm tình cần gì kéo nhau ra tận đây, hơn nữa điệu bộ nữ tử kia vô cùng cứng nhắc, không bình thường”

Gã áo lục kia tìm một gò đất rồi xoay người đặt nữ tử nằm xuống, bắt đầu vuốt ve khắp cơ thể nàng ta. Đỗ Thiên khi nhìn thấy khuôn mặt nàng thì lại càng kinh ngạc. Nữ tử kia không ngờ là Đình sư tỷ hắn từng gặp lần trước, nhưng toàn thân cứng đờ, ánh mắt oán độc nhìn gã thanh niên, rõ ràng đã bị người ta chế trụ. Gã thanh niên lục bào nọ thì Đỗ Thiên chưa gặp bao giờ, có lẽ không phải đệ tử Phù Phong. Gã đưa cặp mắt thâm tà không kiêng nể gì nhìn một lượt từ trên xuống dưới, miệng chặc chặc tỏ vẻ cảm khái nói :

“ Mỹ nữ, Đình Huyền, muội đứng là vu vật trời sinh, ngu huynh quả nhiên có phúc khí “

Gã vừa nói vừa lấy tay sờ loạn một hồi khiến khuôn mặt của Đình Huyền ngày càng ửng đỏ, nhưng ánh mắt vẫn trừng trừng nhìn thẳng gã oán độc. Nếu ánh mắt có thể giết người thì gã chắc đã chết cả vạn lần rồi. Đỗ Thiên suy nghĩ không ngừng xoay chuyển, Đình Huyền đã là đệ tử tình anh thì tu vi nhất định không thấp, vậy mà lại bị gã kia khống chế, rất có thể tu vi gã kia còn thâm hậu hơn nữa, nên giúp nàng ? hay ngoảnh mặt làm ngơ ? Đỗ Thiên với nàng cũng không thân không thích, chỉ mới gặp nhau mấy lần ở Luyện Phù Đường, nếu muốn yên ổn tất nhiên là lạng lẽ rời đi. Nhưng Đỗ Thiên còn chưa biết đến tu tiên giới gió tanh mưa máu, cá lớn nuốt cá bé, hắn vẫn mang trong mình tâm tưởng của một kiếm khách hành hiệp trượng nghĩa, chính vì vậy mới xảy ra đấu tranh tư tưởng như vậy. Nhưng cuối cùng hắn quyết định liều mạng, dù có chết cũng không thẹn với lương tâm. Khi đã có quyết định thì Đỗ Thiên đương nhiên sẽ không lo lắng mà lao ra chịu chết. Hắn cần có một kế hoạch, và cần đợi thời cơ.

Gã lục bào thanh niên vẫn không hề phát hiện ra điều gì bất thường, nuốt nước miếng ừng ực, hay tay vân vê khắp cơ thể nhạy cảm của Đình Huyền, khuôn mặt gã bày ra vẻ hưởng thụ vô cùng đáng ghét :

“ Chà chà, xem hai trái đào này mới mềm mại làm sao “

Gã dùng hai tay chụp lên ngực của nàng kia vừa nắn bóp vừa kêu lên, nhưng một lúc gã lại buông tay, hơi lùi lại ngấm ngĩa, có vẻ như muốn trêu đùa một lúc rồi mới “ hành sự “. Đình Huyền hai má đã phớt hồng, làn da cũng đã có chút nóng lên, dù sao thì một nữ tử đang tuổi xuân thì cơ thể cũng rất nhạy cảm. Gã lục bào càng nhìn càng thích thú, hai tay lại phanh áo ngoài của nàng ra để lộ một cái yếm vàng mỏng manh, ẩn ẩn phía dưới là đôi gò bồng vron cao. Gã lại dùng tay miết miết nhẹ bên ngoài yếm đỏ, nhắm mắt lại cảm nhận sự mềm mại kỳ diệu đang truyền đến đại não từ đôi bàn tay. Gã cảm thấy vô cùng hưng phấn, nhưng vẫn cố kiềm chế lại, tiếp tục đùa giỡn nữ nhân này.

Chú Ý : Nội dung người lớn, cân nhắc trước khi xem, tác giả không chịu trách nhiệm :)

Q.2 - Chương 38: Diễm Ngộ

Gã lục bảo đỡ Đinh Huyền hơi ngồi dậy, rồi từ tốn cởi lớp áo ngoài của nàng ra, tay gã cứ khê đụng vào da thịt mà mon trớn. Phải nói rằng Đinh Huyền có làn da vào hàng cực phẩm trong cực phẩm, trắng như ngọc, mềm như lụa và không có một chút tý vết nào, dường như khi tạo ra nàng ông trời cũng bỏ sức không ít. Gã lục bảo lại xuyết xoa mấy tiếng, mãi một lúc mới cởi được tà áo ngoài của nàng ra. Ánh mắt Đinh Huyền vẫn tràn đầy thù hận đến đờ lợ, đã chảy ra một ít nước mắt. Gã lục bảo đương nhiên không cần quan tâm đến tâm tình của người đẹp, hai mắt đảo liên hồi từ trên xuống dưới, những đường cong mỹ lệ, hai hạt đào nhô lên lơ lờ thấy sau lớp yếm vàng mỏng manh, câu hồn dẫn phách vô cùng. Gã lục bảo đã bắt đầu cảm thấy hít thở không thông, miệng lưỡi khô khốc nuốt nước bọt ừng ực, bàn tay lại không theo sự chỉ huy của đại não mà tự động trượt xuống vùng eo tròn láng, hơi dừng lại một chút rồi lại trượt xuống thêm chút nữa, nơi vùng thảo nguyên thần bí mới chịu dừng. Lúc này bên ngoài Đinh Huyền chỉ còn một yếm lụa mỏng và một chiếc quần trắng cũng... rất mỏng. Lục bảo thanh niên ý tưởng vuốt ve nữ nhân này trên đùi một phen, nhưng gã thật không ngờ chính mình lại bị kích thích tới mức nhịn không nổi như bây giờ, bèn giật phăng cái yếm ngực ra. Hai bầu ngực căng tròn ngao nghễ thi nhau nhún nhảy một hồi vẫn còn chưa yên, gã còn chưa dừng tay mà xé luôn chiếc quần mỏng còn lại, phơi bày ra cặp đùi cực kỳ đàn hồi cùng với vùng thảo nguyên kỳ bí màu đen kìa ra ngoài. Gã cũng không chờ nhiều nữa, vội cởi quần áo của mình ra, đồng thời miệng nói :

“Tiếc thật, vu vật thể này mà chỉ có thể hưởng thụ có một ngày hôm nay, đáng tiếc! đáng tiếc a!”

Đinh Huyền lúc này đã nhắm mắt lại, nàng đương nhiên nghe ra ý giết người diệt khẩu của gã, nhưng cũng chẳng thể làm gì được, mà cho dù nếu gã không giết nàng thì nàng cũng sẽ tìm mọi cách báo thù xong đó rồi tự sát. Đinh Huyền nhắm mắt một lúc rồi vẫn thấy không có gì xảy ra, rồi còn có nước gì âm âm nhỏ lên đùi nàng. Nàng lấy dũng khí mở mắt, không còn thấy gã lục bảo nữa, nàng quay đầu nhìn một chút thì giật mình kinh hãi ngồi dậy lùi về sau mấy bước. Gã lục bảo bị một vật gì đó đâm xuyên qua cuống họng đã sớm mất mạng, máu vẫn không ngừng tuôn ra thấm đỏ cả một vùng đất. Chính vì gã đã chết nên pháp thuật phong ấn nàng mới tự động giải trừ

Rõ ràng có người cứu nàng nhưng không muốn cho nàng biết nên đã rời đi. Đinh Huyền lúc này mới dường như tỉnh ngộ, dùng một đập pháp thuật thủy thuộc tính rửa sạch cơ thể rồi vỗ túi trữ vật lấy ra bộ xiêm y khác mặc vào, sau khi xử lý thì thể liền lấy ra linh khí phi hành lên cao nhìn xuống bao quát cả khu rừng. Nàng cũng không phải là nữ tử yếu đuối, sau khi qua đây phút kinh hãi liền quyết tâm tìm được ân nhân đã cứu mình. Đinh Huyền phi hành qua lại trên bầu trời khu rừng mấy lượt mà vẫn không phát hiện gì, đang định quay về thì thấy phía bia rừng có một người mặc y phục tạp vụ đang nhân nhả đi dạo, liền không chút chậm trễ phi hành tới đó.

Đỗ Thiên lúc trước dẫn đo thời cơ ngay khi gã lục bảo chuẩn bị hành sự, tình trờn chui lên não nên mất đi cảnh giác tiếp mà cận rồi dùng đoàn kiếm đâm một phát xuyên qua yết hầu khiến gã chết không kịp kêu la gì, rồi lại dùng Thiên Phong Bộ quay trở về. Hắn cũng không phải muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân gì đó mà ở lại đợi nàng kia trả ơn. Hắn ra tay là vì gã kia xui xẻo bị hắn trông thấy, hắn không muốn chuốc rắc rối vào người. Gã kia có thể là đệ tử tinh anh của một Phong nào đó, nếu chuyện hắn hạ sát lộ ra ngoài thì chắc chắn hắn sẽ không thể yên thân. Hắn phỏng chừng nữ tử nọ sau khi hoàn hồn lại cũng sẽ tự biết xử lý như thế nào, mà cho dù sau này chuyện vỡ lở thì cũng không một ai nghi ngờ kẻ phạm nhân như hắn

Đỗ Thiên đứng trước một vách đá nhìn ngắm thung lũng phía dưới thì một đạo độn quang hạ xuống ngay cạnh hắn. Là Đinh Huyền, Đỗ Thiên không ngờ nàng lại xuất hiện nơi này nhanh như vậy, tỏ ra như thường mỉm cười ôm quyền nói :

“Ra mắt Đinh sư tỷ”

Đinh Huyền thu lại pháp khí rồi nhìn chăm chăm vào Đỗ Thiên không nói một lời khiến Đỗ Thiên cảm thấy rất lúng túng, không biết nữ nhân này có ý gì. Mãi một lúc sau nàng mới thở dài nói :

“Cám ơn Đỗ sư đệ”

Đỗ Thiên suy nghĩ chốc lát rồi cuối cùng cũng biết dù mình có thừa nhận hay không thì cũng đã không còn quan trọng, đành cười khổ nói :

“Đinh sư tỷ, tiểu đệ không muốn chuốc rắc rối vào người”

Đinh Huyền thấy Đỗ Thiên thừa nhận thì có chút xấu hổ, hai má ửng hồng lên, dù sao thì chắc chắn hắn cũng thấy toàn bộ tấm thân của nàng rồi, nhưng nàng cũng có chút vui mừng. Không hiểu sao khi biết Đỗ Thiên chứng kiến mình lỏa thể thì nàng cũng không có cảm giác bị xúc phạm hay mất mát gì. Nàng ngượng ngùng nói :

“Đương nhiên ngu ty tự biết lo liệu, dù sao thì đó cũng là một chuyện đáng xấu hổ”

Đỗ Thiên nghe vậy thì mỉm cười, đang định tìm cơ để trở về thì Đinh Huyền nghi hoặc nói :

“Đỗ sư đệ đã gia nhập nửa năm rồi tại sao trong người lại một điểm pháp lực cũng không có vậy?”

Nữ nhân này da mặt rất mỏng, hiển nhiên là muốn chuyển chủ đề. Nếu nói nhảm thì Đỗ Thiên không có hứng, nhưng nếu là vấn đề tu luyện lại là chuyện

khác, hẳn thử dài nói :

“ Cũng là vì tiểu đệ linh căn thấp kém, đã tu luyện cả nửa năm mà một tia linh khí cũng không thể hấp thu thành công”

Đinh Huyền nghe vậy thì tròn mắt tò vò ngạc nhiên, một phàm nhân sao có thể giết được họ Lưu đệ tiện kia? Tuy rằng tu vi gã không bằng nàng, phải dùng đến độc dược và xảo kế lừa gạt mới không chế được nàng nhưng cũng không phải một gã phàm nhân có thể phương hại đến. Đinh Huyền cũng là một người nhanh nhạy, ngừng một chút liền tò mò hỏi :

“ Sư đệ là cao thủ võ lâm thế tục ?”

Cũng chỉ có như vậy mới giải thích được chuyện này. Cao thủ thế tục tuy tu tiên giả không để vào mắt, nhưng nếu biết vận dụng thời cơ tốt và có thân thủ phi phàm thì còn chưa nói được. Dù sao lúc trước gã họ Lưu cũng bị dục vọng che mắt nên sơ hở cũng là chuyện bình thường. Đỗ Thiên đương nhiên cũng không quanh co mà thành thật trả lời:

“ Không tính là cao thủ, chỉ là đã từng tu luyện qua võ công thôi”

Đinh Huyền đột nhiên hỏi :

“ Sư đệ đã tu ra chân khí chưa?”

Đỗ Thiên nghe nàng hỏi vậy thì đầu óc khẽ động, dường như nàng này biết được điều gì đó có lợi cho hắn, hắn gật đầu đáp :

“ Tiểu đệ đúng là có tu luyện được một ít chân khí”

Đinh Huyền mỉm cười nói :

“ Nếu vậy sao sư đệ không đi theo con đường lấy võ nhập đạo, linh căn dù có kém cũng có thể dễ dàng tiến nhập luyện khí kỳ hơn là tu luyện công pháp tu tiên bình thường”

Đỗ Thiên hai mắt sáng ngời, không ngờ còn có con đường võ nhập đạo nữa, hắn vội hỏi lại :

“ Thanh sư tỷ chỉ giáo “

Đinh Huyền không vội nói mà bước đi tới một tảng đá rồi ngồi xuống, Đỗ Thiên đương nhiên biết ý, cũng tới ngồi cạnh đó, lúc này nàng mới nói :

“ Kỳ thật võ nhập đạo cụ thể như thế nào, ngu tử cũng không nắm rõ, nhưng đã từng xem qua trên một điển tịch nào đó. Nó chính là quá trình lợi dụng chân khí trong cơ thể để đẩy mạnh hấp thu linh khí lên rất nhiều lần, chỉ cần trùng quan thành công là có thể tiến vào cảnh giới luyện khí kỳ tăng một. Võ nhập đạo cần có một loại đan dược tên là võ tu đan phục dụng lúc trùng quan, cái này không có thất bại, chỉ là nhanh hay chậm mà thôi, nếu chân khí sung túc thì có khi mất nửa ngày, còn lâu nhất cũng chỉ một tuần”

Chú Ý : Nội dung người lớn, cân nhắc trước khi xem, tác giả không chịu trách nhiệm :)

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 39: Mỹ Nữ Tặng Đan

Sau nửa năm cố gắng nhưng kết quả lại không có chút khả quan, tuy rằng Đỗ Thiên vẫn luôn cố chấp vào con đường tu tiên nhưng cũng làm hắn cảm thấy tương lai vô cùng mờ mịt, nay nghe Đinh Huyền nói tới võ nhập đạo, chỉ cần có linh căn là tỉ lệ thành công 100%, lâu nhất cũng chỉ cần một tuần. Nói cách khác chỉ cần tìm được võ tu đan là hắn có thể trở thành tu sĩ trong thời gian ngắn nhất. Khoảng cách tới luyện khí kỳ tăng một rút ngắn đến vô hạn, dường như chỉ cần hắn vươn tay là có thể chạm đến, điều này làm Đỗ Thiên hưng phấn mất một hồi mới bình tĩnh lại được. Hắn nhìn thẳng Đinh Huyền hỏi vấn đề hắn quan tâm nhất :

“ Đa tạ Đinh sư tỷ đã chỉ giáo, nhưng không biết tiểu đệ phải tìm võ tu đan ở nơi nào”

Đinh Huyền nhìn Đỗ Thiên mỉm cười ngọt ngào :

“ Vừa lúc ngu tử có một hảo hữu ở Luyện Đan Phong, tỷ sẽ nhờ nàng luyện chế ra một viên võ tu đan tặng sư đệ xem như lễ gặp mặt”

Đỗ Thiên nghe vậy thì nhất thời lúng túng. Võ tu đan hần nhất định phải có, nhưng nếu cứ như vậy mà lấy đan dược của Đình Huyền thì lòng hần sẽ không thoải mái, hần nói :

“ Sư tỷ làm vậy sao được, hay sư tỷ nói xem viên đan dược đó cần bao nhiêu linh thạch, tiểu đệ sẽ cố gắng thu xếp ”

Đình Huyền bỗng nghiêm mặt lại nói :

“ Sư đệ nói vậy là xem thường ngu tỷ rồi, chẳng lẽ sư đệ cho rằng một viên đan dược nho nhỏ đó là tỷ dùng để đền ơn cứu mạng của sư đệ hay sao ? ”

Thấy mỹ nhân không vui Đỗ Thiên dù biết nàng đang giả vờ hờn giận cũng phải xua tay liên tục nói :

“ Không phải như vậy, tiểu đệ không có ý đó, chỉ là.. chỉ là...”

Đình Huyền thấy biểu tình bối rối của Đỗ Thiên thì không nhịn được cười. Người thiếu niên này tuy khuôn mặt còn vương chút non nớt nhưng ở gần lại khiến nàng cảm thấy như được một đại thụ che chở vậy. Tu tiên giới gió tanh mưa máu này hiếm có người nào tốt bụng như vậy, nên dù võ tu đan cực kỳ trân quý, hầu như nàng phải gom hết toàn bộ linh thạch tích trữ trước nay nàng cũng không hề hối tiếc. Nàng nói :

“ Như vậy chuyện này không nhắc lại nữa, chút nữa tỷ sẽ đi Luyện Đan Phong một chuyến, ngày kia gặp lại sư đệ ở Luyện Phù Đường sẽ tặng sư đệ sau. Ôn cứu mạng của sư đệ, ngu tỷ sẽ mãi ghi nhớ ”

Đến nước này Đỗ Thiên cũng không còn khách sáo được nữa, thôi thì coi như nợ nàng một món ân tình, sau này sẽ hoàn lại. Con người Đỗ Thiên luôn ân oán phân minh, người tốt với hần hần sẽ tốt với người gấp mấy lần. Đỗ Thiên ôm quyền cảm kích :

“ Như vậy tiểu đệ xin đa tạ sư tỷ ”

Thấy Đỗ Thiên nhận lời Đình Huyền cũng vui mừng trong lòng, cùng hần đàm đạo ít lâu rồi cáo từ rời đi. Dù sao võ tu đan luyện chế cũng không dễ, phải tranh thủ tới Luyện Đan Phong sớm một chút mới chắc chắn được. Đỗ Thiên cũng chỉ mới là phạm nhân, cũng không có nhiều chuyện để nói với nàng ta nên đương nhiên sẽ không giữ lại làm gì. Đợi nàng rời đi rồi Đỗ Thiên không kiềm chế được nhảy lên ha ha cười lớn. Trước sau hần cũng chỉ mới mười bốn tuổi, dù rất thông minh và từng trải nhưng cũng chưa hết tính trẻ con. Không ngờ một lần xuất thủ làm phúc lại được hồi đáp lớn như vậy, đúng là niềm vui quá bất ngờ khiến Đỗ Thiên đến tối vẫn còn cảm thấy lâng lâng, thậm chí một đêm không thể ngủ.

Hai ngày sau!

Vẫn như thường lệ, Đỗ Thiên sáng sớm tinh sương đã tới Luyện Phù Đường quét dọn, tới Phù Khố lấy tư nguyên cần thiết. Hôm nay ánh mặt trời phía xa hình như đẹp hơn ngày thường, hai chậu cây cảnh có chút xanh tươi hơn, thậm chí đám bụi trong Luyện Phù Đường cũng đáng yêu đến kinh ngạc. Đỗ Thiên hôm nay đến sớm hơn thường lệ, và cũng rất nhanh đã hoàn thành công việc buổi sáng, chỉ còn chờ các đệ tử tới phá hết các tư nguyên nữa mà thôi. Hần nghĩ vậy cũng không ngoa, chế phù đầu có dễ dàng thực hiện, cả trăm lần thành công được năm sáu lần đã là vô cùng tốt rồi. Chế phù chỉ có quen tay thì tỉ lệ thành công sẽ tự nhiên tăng lên, ngoài ra không có bí quyết nào hết, hơn nữa mỗi loại phù khác nhau lại có cách luyện chế khác nhau, cho nên dù đệ tử này luyện thành thạo một loại phù lục rồi, quay sang luyện chế phù lục khác thì tỷ lệ thành công lập tức lại rớt xuống. Chế phù, luyện đan và luyện khí đều dựa vào kinh nghiệm như vậy hết.

Đỗ Thiên đứng đợi không lâu thì có một đạo độn quang hai màu lam vàng từ phía dưới bay lên, lơ lửng một chút rồi khi phát hiện ra Đỗ Thiên thì lập tức bay lại, đúng là Đình Huyền. Hôm nay nàng mặc áo màu vàng, tóc không búi cao nữa mà để xõa xuống, dáng người thon thả, khuôn mặt thiên thần, nàng mỉm cười nói :

“ Đỗ sư đệ đến sớm thật ”

Đỗ Thiên ôm quyền đáp lễ :

“ Ra mắt Đình sư tỷ, tiểu đệ còn bận làm tạp vụ cho nên phải đến sớm hơn một chút ”

Đình Huyền thu lại pháp khí hình dải lụa rồi vỗ túi trữ vật, lấy ra một bình đan dược cỡ hai ngón tay đưa cho Đỗ Thiên nói :

“ Trong này có một viên võ tu đan và mười viên hoàng linh đan, sư đệ khi trùng quan thì hãy dùng võ tu đan trước, sau khi thành công thì lập tức phục dụng hoàng linh đan để củng cố cảnh giới ”

Đỗ Thiên nhận bình đan dược, hần không thể lập tức ngồi xuống trùng quan, nhưng tất nhiên là không thể được. Đỗ Thiên cất kỹ bình dược vào ngực áo rồi hướng Đình Huyền ôm quyền :

“ Đa tạ sư tỷ quan tâm, tiểu đệ vô cùng cảm kích ”

Hai người trao đổi thêm mấy câu khách sáo thì các đệ tử đã lục đục kéo đến, hai người liền tách ra ai làm việc nấy, dường như không liên quan đến nhau. Hôm đó đối với Đỗ Thiên là một ngày dài, nhưng cũng là một ngày cực kỳ vui vẻ. Buổi tối về tới thạch thất hần thậm chí không kịp tắm rửa, lập tức ngồi vào bàn lấy bình đan dược ra ngắm nghía. Thực ra bình đan dược tuy có chút tinh xảo nhưng cũng chỉ bình thường thôi, nhưng Đỗ Thiên lại cảm thấy vô cùng thuận mắt. Nhẹ nhàng mở nút, đồ đan dược ra xem xét, đúng như Đình Huyền nói, có mười viên đan cùng loại hần là hoàng linh đan, và một viên đan màu trắng đục lớn cỡ ngón cái, mùi hơi khó ngửi, chắc chắn là võ tu đan không thể nghi ngờ. Trùng quan ít nhất cũng cần vài ngày mà Đỗ Thiên hiện đang phải xử lý tạp vụ nên tất nhiên không thể phục dụng đan dược ngay lúc này được. Đỗ Thiên ngắm nghía võ tu đan một lúc rồi bỏ lại vào bình, xem tiếp hoàng linh đan. Hoàng linh đan cũng giống như tây tùy đan đều là đan dược cấp thấp, có tác dụng đối với tu sĩ luyện khí kỳ, nhưng hoàng linh

đan được lực mạnh hơn nhiều, tất nhiên tác dụng cũng lớn hơn. Tuy vậy nhưng nếu một viên tẩy tẩy đan xuất hiện nơi thể tục cũng đủ để được xưng thần được rồi. Cắt đan được vào bình sau đó Đỗ Thiên ngồi tính toán. Hắn bây giờ cần chính là thời gian rảnh, sớm trùng quan võ nhập đạo, tiến vào cảnh giới luyện khí kỳ. Ngọc giản thần bí hai kết đan kỳ tiền bối kia tranh nhau đến sống chết trước giờ hắn vẫn cất kỹ, chưa biết được nó sẽ có diệu dụng gì, chỉ cần tiến nhập luyện khí kỳ sẽ tự sinh ra thần thức, lúc đó bí mật sẽ được mở ra. Ngọc giản đó cũng chính là một động lực không nhỏ để Đỗ Thiên kiên trì với việc tu luyện buồn tẻ. Hắn phải lấy một lý do xin nghỉ tạm vụ khoảng một tuần để trùng quan, tu tiên chính là chạy đua với thời gian, hắn không muốn bị vây khốn ở tình trạng phạm nhân quá lâu

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 40: Trùng Quan

Lại kết thúc một ngày làm tạp vụ !

Lần này Đỗ Thiên không lập tức về thạch thất tu luyện như thường ngày mà đi tới phòng quản sự của Chính Các, cũng may lão phụ nhân gương mặt phúc hậu còn chưa nghỉ :

“Tiền bối có thể cho văn bối chút thời gian không ?”

Đỗ Thiên cung kính lên tiếng, lão phụ nhân bỏ cuốn sách đang say sưa xem, cũng không tỏ vẻ khó chịu mà ngược lại mỉm cười :

“Ồ ! tiểu hữu có gì xin cứ nói “

Đỗ Thiên thấy thái độ của lão phụ nhân vô cùng dễ chịu, cũng không dồng dài mà nói luôn vào việc chính :

“Văn bối muốn tạm nghỉ tạp vụ một tuần có được không ?”

Lão phụ nhân nhíu mày, dường như việc này cũng có chút khó giải quyết :

“Tiểu hữu vì lý do gì xin nghỉ, có thể nói ra được không, việc này không dễ, lão nhân ta cũng chỉ là người trông coi mà thôi”

Đỗ Thiên suy nghĩ một chút rồi quyết định nói thật, việc này cũng không cần phải dấu diếm :

“Văn bối muốn dành một tuần để trùng quan, tiến vào luyện khí kỳ “

Lão phụ nhân không vội từ chối hay nhận lời mà quay lưng ra giá gỗ phía sau, lấy ra một cuốn sách tra xét gì đó rồi nói :

“Một năm tiểu hữu có sáu ngày nghỉ mà tiểu hữu đã nghỉ mất một ngày, như vậy lão cũng chỉ có thể xê dịch một chút cho tiểu hữu nghỉ năm ngày mà thôi, hơn nữa tạp vụ ở Luyện Phù Đường không thể ngừng được, lão cần thời gian để điều chỉnh, ít nhất cũng cần một tuần, một tuần sau tiểu hữu sẽ có năm ngày nghỉ, được chứ ?”

Đỗ Thiên mừng rỡ ôm quyền : “Đa tạ tiền bối, văn bối vô cùng cảm kích”

Nếu có lão phụ nhân giải quyết thì mọi sự vô cùng suôn sẻ, nếu không được thì hắn cũng chỉ còn cách đòi ngày nghỉ cho những tạp vụ đệ tử khác, nhưng sẽ rắc rối và phải tốn kém một khoản đan dược. Lão phụ nhân mỉm cười vẫy tay ra hiệu với Đỗ Thiên rồi tiếp tục cầm cuốn sách lên say sưa đọc. Đỗ Thiên sau khi có được kết quả như ý muốn thì tâm trạng vô cùng tốt, cũng không tiếp tục tu luyện nữa mà về thạch thất ngủ một giấc no say. Dù sao hắn cũng đã tìm được đường tắt đi tới luyện khí kỳ, sẽ không ngu ngốc lãng phí thời gian. Tu luyện chỉ là ngồi xuống đã tọa vô cùng buồn tẻ và đôi khi còn tịch mịch đến muốn phát điên, không phải bất cứ ai cũng có thể chịu được áp lực như vậy. Một tuần cứ ngư vậy trôi qua, buổi ngày làm tạp vụ, buổi tối ngủ kỹ, một nhọc cả nửa năm trời cũng vui đi không ít.

Một tuần sau lan ra một tin chất động tăng lớp tu sĩ cấp thấp Xích Diễm Môn, Lưu Quang Ninh, một tinh anh đệ tử của ngọn Chủ Phong đã mất tích hơn mười ngày, khả năng lớn là đã bị sát hại. Họ Lưu này là họ hàng xa của một trong hai trưởng lão tu vi trúc cơ hậu kỳ, bản thân cũng có tu vi luyện khí kỳ tăng mười một, vậy mà cứ như bốc hơi khỏi thế gian. Theo thủ vệ đại trận báo lại thì những người ra ngoài thời gian này không có người này, rõ ràng hắn đã bị một đệ tử nội sơn giết hại. Điều này làm vị trưởng lão họ Lưu vô cùng tức giận, tuyên bố sẽ điều tra tới cùng chuyện này. Lưu Quang Ninh thường ngày hống hách, gây thù chuốc oán với rất nhiều người, cho nên có một hiện tượng vi diệu xảy ra ở tầng lớp tu sĩ cấp thấp, đó là ngoài mặt thì than ngắn thở dài mà trong lòng thì mừng như mở hội.

Đỗ Thiên vốn là kẻ gây nên trường sóng gió này lại hồn nhiên không biết, hắn hiện tại đang bế quan trùng kích luyện khí kỳ. Tu luyện võ công ở thể tục đến một mức độ hiếm thấy sẽ sinh ra chân khí, đồng thời kỳ kinh bát mạch cũng đã được đã thông một chút, cho nên võ nhập đạo chính là lợi dụng

những ưu thế đó để có thể nhẹ nhàng tiến vào cảnh giới tu sĩ

Đỗ Thiên ngồi xếp bằng, lấy ra viên võ tu đan há miệng nuốt vào, bắt đầu nhắm mắt thở nạp. Đan dược vào miệng chừng mười phút bắt đầu một cỗ nhiệt lưu hình thành, theo sự vận công của Đỗ Thiên chạy một vòng khắp cơ thể, mở rộng các lỗ chân lông, giúp từng tia linh khí từ bên ngoài tiến vào, đồng thời tập chất bên trong cơ thể cũng theo lỗ chân lông đào thải ra ngoài, ngưng thành từng giọt mồ hôi màu đục. Giai đoạn này đối với Đỗ Thiên trước đây dù cố gắng đến đâu cũng thất bại, nhưng giờ đây nhờ sự trợ giúp của đan dược cùng sự di chuyển chân khí theo một quỹ tích hoàn toàn khác với toàn bộ các công pháp nội công thế tục, từng tia linh khí đã thành công tiến nhập vào cơ thể, tấm màng mỏng ngăn cách trước đây đã hoàn toàn biến mất. Đỗ Thiên đắm chìm trong thở nạp, dần dần mồ hôi màu đục đã chuyển sang đen, theo lỗ chân lông tuôn ra càng nhiều, từng tia linh khí chạy theo kinh mạch một vòng rồi tập trung tại đan điền, xoắn lấy nhau tạo thành những tia linh lực tinh thuần. Đây chính là thời điểm mấu chốt để chính thức bước vào luyện khí kỳ, chỉ cần vận công di chuyển những tia linh lực này hoàn thành một vòng đại chu thiên, đã thông kinh mạch toàn thân. Đỗ Thiên cũng biết được điều này, nhưng hần không vội, hần muốn nhiều thêm mấy tia linh lực nữa mới bắt đầu xung mạch. Lúc đó đau đớn khi xung mạch sẽ tăng lên rất nhiều, nhưng bên cạnh đó lợi ích đạt được cũng sẽ rất lớn. Chỉ ít nền tảng tu luyện của hần cũng sẽ vững chắc hơn, kinh mạch thông suốt hơn, mức độ nhạy cảm với linh khí bên ngoài cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Linh căn của hần là đầy đủ ngũ hành tạp linh căn cho nên phải như vậy mới mong tốc độ tu luyện nhanh hơn một chút, nói không chừng có thể so với tốc độ của những người tạp linh căn bốn thuộc tính khác. Đỗ Thiên lúc trước tu luyện võ công thế cũng đã từng xung mạch, nên hần tự tin có thể chịu đựng được.

Tối ngày thứ ba, một luồng linh lực gấp bốn lần trước đây lơ lửng trong huyết đan điền, nhưng bắt đầu có dấu hiệu tan rã, hần cũng không thể hấp thu thêm bất kỳ một tia linh khí nào nữa. Đỗ Thiên biết đây đã là cực hạn của mình, hần hít một hơi thật sâu, ổn định tâm thần, bắt đầu điều khiển luồng linh lực xung mạch.

Rất nhanh, một cảm giác đau đớn như xé gan xé thịt truyền tới đại não của Đỗ Thiên, gương mặt gần xanh nổi lên, cố gắng chống cự nỗi đau khó tả này. Luồng linh lực tinh thuần xông qua các kinh mạch, bắt đầu trùng kích vào các huyết vị. Lúc này Đỗ Thiên gương mặt vặn vẹo, mồ hôi nhễ nhãi, tưởng chừng sắp khuất phục nỗi đau mà ngất đi. Đau đớn này hơn xa so với hần tưởng tượng, nhưng hần không cho phép mình bỏ cuộc. Cũng may kinh mạch hần đã được rèn luyện nên không dẫn đến tình trạng đứt vỡ kinh mạch. Tu tiên là giấc mộng của cả đời hần, một cỗ ý chí kiên cường liều mạng chống đỡ nỗi đau thể xác. Đỗ Thiên từng chút một thôi động luồng linh lực đã thông kinh mạch. Bên ngoài, mồ hôi hần chảy ra lúc này không chỉ là lấm tấm nữa mà tuôn như suối, những dòng mồ hôi đen dứa, chính là những chất cặn bã trong cơ thể, mức độ đào thải bây giờ hơn xa lúc thở nạp luyện hóa được lực trước đây. Chẳng mấy chốc ý phục của hần đã bị nhuộm lẫn màu đen, toàn thân màu da cũng chuyển sang đen, một mùi hôi thối bốc lên. Nhưng hần không quan tâm, hần cũng chẳng thể quan tâm, toàn bộ tâm trí hần đã dùng để thúc đẩy luồng linh lực kia, một cỗ ý chí không khuất phục đang chống đỡ cho bản thân hần.

Mặt trời đỏ rực lặn lẽ chiếu soi những tia nắng cuối ngày, màn đêm buông xuống. Mặt trời lại từ phía đông nhô dần lên, những tia sáng đầu tiên buổi sáng chiếu tới mang theo hơi thở của bình minh, ngày mới bắt đầu. Hai ngày trôi qua, suốt hai ngày đỗ thiên vẫn ngồi không hề cử động, có chăng chỉ là đôi lúc gương mặt đen dứa của hần vì đau đớn mà nhăn lên, gần xanh nổi lên càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 41: Luyện Khí Kỳ

Bỗng nhiên hai mắt Đỗ Thiên mở ra, từ miệng ứa ra một ngụm máu đen đặc cực kỳ đáng sợ, toàn thân rung lên một chút. Một lúc sau Đỗ Thiên mở mắt ra, nhưng lúc này hần lại không hề có vẻ gì đau đớn, ngược lại vui mừng khôn xiết nhìn lại thân thể mình. Một cảm giác thoải mái lan tràn toàn thân, đầy lui đau đớn và mệt mỏi. Hần thử vận dụng nội thị thuật xem xét cơ thể mình. Nội thị thuật là một pháp thuật cực kỳ đơn giản có ghi trong công pháp cơ sở, chỉ cần có thể ngưng tụ linh lực là có thể thi triển, chỉ có tác dụng xem xét nội thể của bản thân, không có tác dụng với người khác. Đỗ Thiên thấy luồng linh lực kia sau khi đã thông toàn bộ kinh mạch đã hội lại tại đan điền, không còn mơ hồ nữa, mà trở thành một đám mây nhỏ nhẹ nhàng trôi nổi. Hần đã thành công bước vào luyện khí kỳ.

Tu sĩ luyện khí kỳ dựa vào mức độ linh khí trong cơ thể mà phân làm mười ba cấp, cấp mười ba là cấp cuối cùng nhưng không phải mọi tu sĩ đều sẽ trải qua. Yêu cầu tối thiểu để trúc cơ chỉ là luyện khí kỳ tầng mười mà thôi, chỉ có điều với mức độ linh khí ít ỏi cùng với thần thức yếu kém của tầng mười thì tỉ lệ trúc cơ thành công thấp đến đáng thương, nhưng không phải là không có. Hãy khoan nói đến những điều này, Đỗ Thiên vừa mới trùng quan thành công, ý thức hải trong đầu hần không còn là một vùng đen tối nữa mà đã có một số điểm sáng tập trung với nhau tạo thành một vùng nhỏ. Đó chính biểu hiện của việc sinh ra thần thức. Thần thức là một khả năng vô cùng đặc biệt mà chỉ có tu sĩ mới có. Bây giờ Đỗ Thiên có một cảm giác vô cùng vi diệu, dường như không cần quay đầu nhìn cũng biết những chuyện xảy ra xung quanh mình hai trượng, đầu là con kiến bò hay ngọn gió thổi qua đều bị hần “quan sát”. Đây là mức thần thức tối thiểu của tu sĩ, nhưng cũng làm hần vui mừng không thôi. Có thần thức là hần đã có thể sử dụng được túi trữ vật và biết được bí mật của ngọc giản màu xanh. Đỗ Thiên nhắm mắt lại thử dùng thần thức quét một vòng quanh gian thạch thất, toàn bộ không gian trong căn phòng liền hiện ra trong đầu, chi tiết đến từng chỗ lồi lõm, nhưng càng xa thì càng không rõ.

Sau khi để ý lớp chất bẩn màu đen trên người, Đỗ Thiên cười phá lên, vui mừng quá quên mất việc nhỏ, may rằng nơi này không còn ai ngoài hần. Người tu tiên khi trùng quan trong cơ thể sẽ đào thải ra bên ngoài những thứ độc tố, cặn bã, giúp tu sĩ ngày càng thích ứng với thiên địa nguyên khí trong trời đất, phải tới nguyên anh kỳ thì cơ thể mới hoàn toàn thoát xác, không còn liên hệ với phàm thể. Đó chính là lý do những lão quái nguyên anh kỳ trong

truyền thuyết lại mạnh mẽ đến khó tin. Đỗ Thiên hơi run rẩy đứng dậy. Ngồi yên suốt mấy ngày làm hắn phải vận động một lúc mới có thể cử động bình thường được. Lúc này bên ngoài trời đã tối, Đỗ Thiên tắm rửa thay quần áo xong quay lại thạch thất ăn một viên ích cốt đan và ngồi tĩnh dưỡng một lúc. Đáng ra bây giờ hắn phải lập tức phục dụng hoàng linh đan củng cố cảnh giới, nhưng cơ thể hắn lúc này đã quá bạc nhược, phải đợi cơ thể hấp thu dưỡng chất trong ích cốt đan bổ khuyết đã mới có thể tu luyện. Từ lúc này tới sáng còn mấy canh giờ nữa, cũng đủ cho hắn củng cố cảnh giới. Bước vào luyện khí kỳ tăng một là đã hoàn thành mục tiêu trước mắt, nhưng con đường tu tiên không có điểm cuối, hắn cũng phải tính toán một chút tương của mình. Cơ thể đã trải qua lần dịch kinh tẩy tủy đầu tiên, tốc độ hấp thu linh khí đã tăng không ít, nhưng chỉ như vậy mà muốn đi xa hơn thì chỉ là người mơ nói mộng. Tư chất hắn quá kém, bây giờ dầu có thể so sánh với tu sĩ tứ linh căn, nhưng như vậy cũng chẳng thể khiến hắn yêu tâm được. Tư linh căn cũng vẫn chỉ là phế vật! Cho nên con đường tu luyện của hắn sẽ khác so với những người khác, không những phải tu luyện điên cuồng gấp trăm lần người khác, mà còn phải nghĩ cách kiếm đầy đủ đan dược và linh thạch. Đỗ Thiên suy nghĩ một chút rồi thở dài, e rằng con đường trước mắt vô cùng gian nan. Suy nghĩ một lúc rồi hắn dừng lại, hiện tại hắn đã có thần thức, không ngại xem một chút túi trữ vật và ngọc giản.

Túi trữ vật này là hắn đoạt được của một tên tán tu lúc trước, phỏng chừng cũng không có gì quý giá. Đỗ Thiên dùng thần thức thâm nhập vào túi trữ vật, tay vỗ một cái, muốn lấy ra toàn bộ đồ vật trong đó. Ý nghĩ vừa chuyển thì trong túi trữ vật lóe lên một đoàn ánh sáng rơi xuống giường trước mặt hắn. Đồ vật không nhiều, ba tấm phù lục, một cây tiểu kỳ, mười hai viên linh thạch, ngoài ra còn mấy thứ như đá vụn, phỏng chừng là tài liệu luyện khí nào đó. Linh thạch có đến mười hai viên quả cũng khiến Đỗ Thiên bất ngờ, như hắn làm tạp vụ trong một đại phái mà mỗi năm cũng chỉ được năm viên linh thạch. Còn phù lục thì Đỗ Thiên lại nhận ra, hắn làm tạp vụ ở Luyện Phù Đường cũng không phải là chỉ quét nhà dọn rác. Một tấm hỏa đan phù công kích và hai tấm thủy trảo phù phòng ngự. Cây tiểu kỳ cùng bộ với lục giác pháp khí và ba tiểu kỳ còn lại, như vậy hắn có thể bày ra một trận pháp đơn giản được rồi. Hiện tại trong tay Đỗ Thiên có mười ba viên hạ phẩm linh thạch, mười viên hoàng linh đan, ba viên tẩy tủy đan, ba tấm phù lục, một bộ trận kỳ. Số tài sản đó nếu ở trên người một gã luyện khí kỳ tăng một thì đã vô cùng lớn rồi. Đúng là song hỷ lâm môn.

Nhưng đó không phải là vốn quan trọng nhất để Đỗ Thiên bước trên con đường tu tiên. Đỗ Thiên thu lại tất cả vào túi trữ vật rồi đeo nó bên hông, sau đó hít một hơi thật sâu thì bàn tay lật lại, trên đó có một vật hình quả trứng gà màu xanh biếc. Đúng là ngọc giản nọ ! Đỗ Thiên lúc này cực kỳ hồi hộp, thứ để kết đan kỳ liễu mạng rớt cuộc là cái gì đây ? Hắn đưa ngọc giản áp lên trán rồi cẩn thận đưa thần thức tiến nhập vào đó

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 42: Ngọc Giản Thần Kỳ

Thần thức Đỗ Thiên nhập vào ngọc giản nọ, lập tức đầu ong ong đau nhức, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì khi mở mắt đã thấy mình lạc vào một không gian lạ. Nơi này xung quanh ngập tràn sương trắng, không thể nhìn xa được quá năm mét. Đỗ Thiên giật mình kinh hãi tự nói :

“ Chuyện gì thế này, chỉ là xem xét ngọc giản nọ, tại sao lại xuất hiện ở nơi đây, hay đây là không gian trong ngọc giản ?”

Đỗ Thiên đứng yên không dám đi loạn, lục lọi vốn kiến thức ít ỏi của mình một lúc. Ngọc giản không thể có không gian riêng được, hay đoán sai, vật đó vốn không phải ngọc giản ? Đỗ Thiên đang không ngừng suy xét thì xa xa xuất hiện tiếng nước chảy. Rõ ràng lúc này không hề có tiếng nước chảy ! Hắn hít một hơi, cẩn thận cất bước về phía đó, chừng hai mươi bước thì có một dòng suối nhỏ, nước suối lại là một màu xanh biếc giống màu sắc của ngọc giản. Đỗ Thiên ánh mắt đảo xung quanh thì thấy một đứa bé chừng sáu bảy tuổi đang buông cần câu cá ở gần đó. Đỗ Thiên hít một hơi thật sâu bước qua mấy bước, cách tiểu đồng chừng một trượng rồi cất tiếng hỏi :

“ Đây là nơi nào ?”

Tiểu đồng mặc yếm màu đỏ và quần lụa màu đen, gương mặt trắng nõn vô cùng bụi bặm đáng yêu, quay sang nhìn Đỗ Thiên một chút rồi không để ý đến hắn nữa, tiếp tục câu cá. Đỗ Thiên thấy nơi này vô cùng kỳ quái, đứng lặng một lúc rồi quyết định đi xung quanh xem xét. Nhưng kỳ lạ là dù hắn đi hướng nào thì chốc lát cũng tới chỗ tiểu đồng đang câu cá, kể cả hắn có men theo dòng suối cũng vậy. Lần này Đỗ Thiên không đi loạn nữa mà lại gần chỗ tiểu đồng từ khoanh chân ngồi xuống. Nơi này không hề có linh khí đương nhiên không thể tu luyện, hắn chỉ ngồi tĩnh tọa mà thôi.

Không biết qua bao lâu, có thể là một ngày, một tháng, hoặc cũng có thể là một canh giờ, cuối cùng tiểu đồng từ cũng buông cần quay lại nói :

“ Người là tiểu tử nhàm chán “

Giọng nói thì non nớt nhưng ngữ điệu thì như kẻ bề trên. Lúc này Đỗ Thiên mở mắt ra, hắn cũng chẳng hề tò ra ngạc nhiên, nhìn chằm chằm tiểu đồng không nói. Tiểu đồng khoát tay thờ dài nói :

“ Được rồi, không chơi trò này nữa, tiểu tử có gì muốn hỏi cứ hỏi “

“ Đây là nơi nào ?” Đỗ Thiên lặp lại câu hỏi lúc này.

Tiểu đồng bước tới gần sát Đỗ Thiên, cũng khoanh chân ngồi xuống đối diện hắn trả lời :

“Đây là không gian bên trong ngọc giản”

Đúng là không gian bên trong ngọc giản thật, Đỗ Thiên lại hỏi :

“Người là ai ?”

Tiểu đồng trả lời :

“Ta là ý thức của ngọc giản này, hoặc cũng có thể nói ta chính là ngọc giản”

“Ngọc giản cũng có ý thức ?” Đỗ Thiên không ngăn được kinh ngạc thốt lên

“Ta đang ngồi đây rồi, còn cần phải hỏi nữa sao ? Ngọc giản bình thường đương nhiên không thể sinh ra ý thức, nhưng ta đâu phải ngọc giản bình thường” Đứa bé tò ra bí hiểm cười nói

“Người là loại ngọc giản gì ? người tên gì ?” Đỗ Thiên hỏi

Đứa bé lắc đầu khoát tay khinh thường nói :

“Cho dù ta nói ra thì một tiểu tu sĩ nhỏ nhoi hạ giới như người biết được sao ? còn tên gọi ta không có, người thích gọi như thế nào cũng được”

Đỗ Thiên nghe vậy cũng không hề tức giận, hắn cũng chỉ mới chân ước chân ráo bước vào tu tiên giới, trong khi đối phương có khi đã sống qua vạn năm rồi cũng không chừng. Hắn hỏi vấn đề hân quan tâm nhất :

“Ngọc giản này có tác dụng gì ?”

Tiểu đồng nói :

“Dù ta không phải là ngọc giản bình thường, nhưng đã là ngọc giản thì đương nhiên chức năng cơ bản nhất vẫn phải có, đó là lưu giữ thông tin, trong tay ta có mấy bộ cực phẩm công pháp”

“Cực phẩm công pháp” Đỗ Thiên vào hít một hơi thật sâu, hèn gì hai cao thủ kết đan kỳ cũng phải liều mình sống chết. Hôm trước đàm đạo với Đinh Huyền hắn đã biết được công pháp có vai trò cực kỳ quan trọng trong việc tu luyện của tu sĩ, nếu công pháp tốt thì không những tiến cấp nhanh hơn mà còn có pháp lực thâm hậu hơn so với tu sĩ cùng cảnh giới. Tuy nhiên theo như Đinh Huyền nói thì hầu hết tất cả công pháp ở tu tiên giới đều là hạ phẩm công pháp, trung phẩm công pháp thì chỉ có những kẻ đứng đầu danh môn đại phái mới có thể có được, như lão tổ Xích Diễm Môn cũng chỉ có trong tay một phần của trung phẩm công pháp mà thôi, thế nhưng cũng đủ để xưng hùng trong tu tiên giới Đại Việt. Tiểu đồng thấy biểu hiện của Đỗ Thiên thì bĩu môi nói :

“Người hoảng cái gì, ta còn chưa nói hết, cực phẩm công pháp còn chưa phải là cực hạn của ta”

“Còn có công pháp trên cả cực phẩm ?” Lần này Đỗ Thiên không thể ngồi yên mà giật mình té ngửa ra phía sau. Trên cực phẩm là cấp độ gì hắn không biết, điển tịch tu tiên ký cũng không hề nhắc tới, mà phỏng chừng toàn bộ tu tiên giới này cũng không mấy người biết.

Tiểu đồng nhìn kỹ Đỗ Thiên một chút rồi nói tiếp :

“Chuyện đó đợi đến khi người đạt đến đại thừa kỳ rồi nói tiếp, ta xem người là tạp linh căn, hơn nữa còn là đầy đủ ngũ hành, nếu bình thường thì cho người cả ngàn năm cũng đừng mong trúc cơ”

Đỗ Thiên nghe tiểu đồng không kiêng nể gì dội ngay gáo nước lạnh vào mặt như vậy thì cúi đầu phiền muộn, nhưng khi nghĩ lại lời tiểu đồng có chữ “nếu bình thường”, tâm cơ khẽ động vội hỏi :

“Tiền bối, người...”

Tiểu đồng thấy Đỗ Thiên đến cả cách xưng hô cũng thay đổi thì ha ha cười một lúc, làm kẻ lẩn lộn giang hồ như Đỗ Thiên cũng phải đỏ mặt lên. Tiểu đồng nói :

“Người gọi ta một tiền tiền bối cũng không sai, được rồi, ta sẽ truyền cho người một bộ cực phẩm công pháp tên là Phá Thiên Quyết, vừa lúc có thể phát huy ra điểm mạnh của ngũ hành tạp linh căn, hơn nữa tốc độ tu luyện cũng tăng nhanh gấp cả ngàn lần so với hạ phẩm công pháp cơ sở kim thuộc tính người đang tu luyện”

Tiểu đồng này không hổ là ý thức của ngọc giản đặc biệt, liếc mắt một cái là nhìn ra thuộc tính linh căn và công pháp tu luyện của Đỗ Thiên, hắn hoàn toàn tin những gì tiểu đồng nói. Tiểu đồng đứng dậy, bước lại rồi hai tay chụm vào nhau chia ra hai ngón trỏ điểm tới thiên linh cái của Đỗ Thiên. Đầu Đỗ Thiên lập tức đau như búa bổ, hàng loạt văn tự thi nhau chui vào, đồng thời truyền tới tiếng nói của tiểu đồng :

“Công pháp tuy tốt nhưng cũng chỉ giúp được người có tốc độ tu luyện sánh với tu sĩ nhị linh căn bình thường, nếu muốn trúc cơ thành công người vẫn phải cần một chút cơ duyên, đợi tới khi người đạt được đại thừa kỳ ta mới chân chính có thể trợ giúp người tu luyện, nếu người không đạt được đại thừa thì chỉ có thể coi là ta và người đã hết duyên”

Q.2 - Chương 43: Phá Thiên Quyết

Đỗ Thiên mở mắt tỉnh lại, vẫn còn đang giữ nguyên tư thế áp ngọc giản lên trán, ngoài trời vẫn còn tối, dường như vừa rồi tất cả chỉ là ảo giác. Đỗ Thiên thu hồi ngọc giản cất vào túi trữ vật, sau đó điều tức một chút rồi nhắm mắt lại nghiên cứu công pháp Phá Thiên Quyết. Trong đầu hắn lúc này đã có đoạn pháp quyết tu luyện ứng với giai đoạn luyện khí kỳ, phần sau đó như có sương mù che đậy không thể nhìn rõ, hắn đoán khi đạt được cảnh giới nào thì đoạn pháp quyết tu luyện tương ứng sẽ tự mở ra. Phá Thiên Quyết không hồ là cực phẩm, thâm ảo dị thường, ngay cả tuyến đường vận chuyển linh lực cũng khác xa so với công pháp cơ sở trước đây hắn tu luyện. Mất thêm một canh giờ Đỗ Thiên mới nắm bắt được cách vận chuyển linh lực, hắn cũng không hề chán chường mà dùng ngay Phá Thiên Quyết để củng cố cảnh giới.

Đỗ Thiên vỗ túi trữ vật, trên tay xuất hiện một bình đan dược, đây không phải là bình đan dược Đình Huyền tặng mà là bình tẩy tủy đan hắn đoạt được của lão tán tu có ý xấu với hắn lúc trước. Lấy ra một viên bỏ vào miệng, sau đó lại đã tọa tu luyện. Hoàng linh đan dược lực lớn hơn, nếu sử dụng bảy giờ thì có chút hơi phí, hắn đương nhiên để dành về sau. Đan dược xuống bụng lập tức tan ra, hình thành một cỗ dược lực, dòng chảy linh lực do Phá Thiên Quyết tạo thành cuốn tới mang theo toàn bộ dược lực rồi từ từ hoàn thành một vòng chu thiên, tới lúc về lại đan điền thì dược lực đã bị hấp thu sạch sẽ, không hề bị thất thoát lãng phí một chút nào, đồng thời lượng linh khí từ bên ngoài tiến nhập vào cũng nhiều hơn lúc trước vô số lần, đều bị Phá Thiên Quyết luyện hóa trở thành linh lực tụ tập nơi đan điền. Cứ cách ba mươi phút hắn lại phục dụng một viên tẩy tủy đan, đến lúc gần sáng thì đan dược trong bình cũng vơi hết. Lúc này đám mây linh lực trong đan điền Đỗ Thiên đã mở rộng hơn rất nhiều, linh lực nhẹ nhàng qua lại nơi kỳ kinh bát mạch cũng tăng lên trông thấy, dù chưa đột phá tầng thứ nhất nhưng nếu cứ giữ nguyên tốc độ này thì sau vài tuần chắc chắn sẽ bước vào luyện khí kỳ tầng hai. Hắn đã thành công củng cố cảnh giới. Tốc độ tu luyện sánh ngang với tu sĩ nhị linh căn, quả nhiên ngọc giản kia nói không sai. Nhị linh căn về lý thuyết thì vẫn là tạp linh căn, nhưng tu tiên giới này số tu sĩ đơn linh căn vô cùng hiếm, cả vạn tu sĩ may ra mới có một người, cho nên nhị linh căn chính là mục tiêu săn đuổi của các đại môn phái, hầu hết đều trở thành đệ tử hạch tâm.

Cảnh giới đã được củng cố, thời gian cũng còn rất ít, sáng sớm Đỗ Thiên sẽ phải tiếp tục làm tạp vụ nên không thể luyện nữa, hắn ngời suy ngẫm một chút con đường tương lai của mình. Như ngọc giản nói thì muốn trúc cơ cần phải có thêm cơ duyên mới được. Hắn hiện tại tốc độ đã không chậm, nhưng nếu có đầy đủ linh thạch đan dược phụ trợ thì tốc độ sẽ còn được đẩy nhanh hơn nữa. Tu tiên là chạy đua với thời gian, cho nên cũng không ai ngại tốc độ của mình nhanh một chút, với lại trùng kích bình cảnh trúc cơ khi thọ nguyên còn càng nhiều thì tỉ lệ thành công càng cao. Cho nên con đường trước mắt của Đỗ Thiên vẫn không thay đổi, đó là điên cuồng tu luyện và tìm cách kiếm được đan dược và linh thạch càng nhiều càng tốt. Ngọc giản có nhắc tới một cảnh giới tên là Đại Thừa Kỳ, Đỗ Thiên chưa bao giờ nghe tới, phỏng chừng còn trên cả hóa thần kỳ, cảnh giới cỡ đó không phải là một tiểu tu sĩ nhỏ nhỏ như hắn có thể tính tới bây giờ

Sáng hôm sau!

Năm ngày được nghỉ đã kết thúc cho nên Đỗ Thiên vẫn phải tới Luyện Phù Đường làm tạp vụ. Hắn vừa làm xong công việc buổi sáng thì một đạo độn quang hai màu lam vàng bay tới hạ xuống giữa khoảng sân, hào quang thu lại lộ ra một cô gái vô cùng xinh xắn, nàng đứng là Đình Huyền. Nàng bước tới cười nói :

“Đỗ sư đệ mấy hôm nay không thấy hắn là dành để trùng quan ? Ồ ! sao lại như thế ?”

Đình Huyền vừa nói vừa quét thần thức qua Đỗ Thiên xác nhận một chút thì ngạc nhiên thốt lên. Không hề có dao động linh lực, hay nói cách khác Đỗ Thiên vẫn là một phạm nhân ! Chẳng phải nói vô nhập đạo chắc chắn thành công sao ? Chẳng lẽ xảy ra sai lầm ngoài ý muốn ? Đỗ Thiên mỉm cười đáp :

“Ra mắt sư tỷ, đa tạ sư tỷ đã tặng đan, cuối cùng tiểu đệ cũng thành công tiến nhập luyện khí kỳ”

Đình Huyền dường như không nghe Đỗ Thiên nói, bước lại gần hơn nữa, thần thức đảo qua đảo lại cả chục lần, kết quả vẫn như một, nàng nhíu mày hỏi :

“Đỗ sư đệ trong lúc trùng quan xảy ra sai lầm gì chăng ?”

Đỗ Thiên lúc này mới để ý tới thái độ khác lạ của Đình Huyền, hắn đứng tại chỗ nội thị thuật xem xét, vẫn thấy linh lực đang nhẹ nhàng chuyển động trong cơ thể, chẳng lẽ Đình sư tỷ không thấy được linh lực của hắn ? Hắn vô tình đảo thần thức qua Đình Huyền một chút, thấy khắp cơ thể nàng tràn ngập linh lực, đặc biệt đám mây linh lực ở đan điền lớn hơn hắn không biết bao nhiêu lần. Luyện khí kỳ tầng mười hai ! không ngờ nàng là một cao thủ tầng mười hai. Đỗ Thiên lúc này mới trả lời :

“Không có, tiểu đệ trùng quan thành công, bây giờ đã là luyện khí kỳ tu sĩ rồi”

“Trùng quan thành công ?” Câu trả lời của Đỗ Thiên lại càng làm Đình Huyền kinh nghi nói “Sao ta không hề thấy pháp lực giao động của sư đệ ? Chẳng lẽ đệ tu luyện pháp thuật giấu diếm khí tức ? không đúng, thần thức của tỷ mạnh hơn sư đệ nhiều, sư đệ dù tu luyện ẩn dấu khí tức cũng không thể

dấu điểm được thần thức của ngu tử. Hay đây là do võ nhập đạo nó vậy ?”

Đình Huyền tự hỏi tự trả lời một hồi, cuối cùng đành quy rằng võ nhập đạo sinh ra tác dụng ẩn dấu linh lực như vậy. Còn Đỗ Thiên thì đã đoán được đáp án. Phá Thiên Quyết, nhất định là nó còn có tác dụng dấu điểm linh lực. Đây là một điểm võ cùng lợi thế, song cũng là một bất lợi đối với Đỗ Thiên. Lợi thế đương nhiên là khi đấu pháp làm kẻ thù không thể phán đoán được tu vi chân chính của mình, còn bất lợi, nếu việc này truyền ra ngoài đương nhiên sẽ có kẻ nghi ngờ hẳn đạt được công pháp tốt, như vậy chẳng phải là rước họa vào thân sao. Còn nếu cứ giả ngây giả ngô làm phàm nhân lại càng không được, như vậy hơn bốn năm nữa hẳn sẽ bị trục xuất, đi đâu tìm được nơi có linh khí sung túc như ở đây mà tu luyện. Đầu óc xoay chuyển chốc lát, Đỗ Thiên cười khổ nói :

“ Sư tỷ không cần kinh ngạc, hẳn là do linh lực của tiêu đệ vốn không nhiều, lại mới trùng quan chưa kịp củng cố cảnh giới nên linh lực tiêu tán hết”

Câu giải thích của Đỗ Thiên có vẻ còn chấp nhận được, dù sao thì tạp linh căn đầy đủ ngũ hành cũng không thể xét theo lẽ thường, xuất hiện việc tán hết linh lực cũng không có gì ngạc nhiên, Đình Huyền quan tâm nói :

“ Như vậy sư đệ tốt nhất nên củng cố cảnh giới nhanh một chút, để nó thực sự rút xuống trở lại phàm nhân thì dù tu luyện trở lại luyện khí kỳ không khó nhưng lại mất thời gian”

Đỗ Thiên ôm quyền nói :

“ Đa tạ sư tỷ quan tâm, tối nay tiêu đệ nhất định sẽ củng cố cảnh giới vững chắc”

Đình Huyền gật đầu, định quay đi thì như nhớ ra chuyện gì, có vẻ lo lắng nói :

“ Sư đệ, sự việc gã họ Lưu đề tiện kia bị giết đã bại lộ, hẳn lại có quan hệ họ hàng xa với Lưu trưởng lão tu vi trúc cơ hậu kỳ, sư đệ nên cẩn trọng”

Đỗ Thiên trong lòng như dậy sóng. Không ngờ kẻ hắn giết có địa vị như vậy, hèn gì giám có chủ ý với tinh anh đệ tử khác. Cao thủ trúc cơ hậu kỳ, chỉ khẽ động ngón út cũng đủ giết hắn vô số lần rồi, việc này nhất định không thể để bại lộ. Còn chuyện phân bua đúng sai với một cao thủ trúc cơ kỳ thì hẳn không cần nghĩ đến, dù chưa đi lại nhiều trên tu tiên giới nhưng võ lâm thế tục thì hắn kinh nghiệm không ít. Năm tay người lớn thì người chính là lão đại, lời người nói chính là lẽ phải, đoán chừng tu tiên giới cũng như vậy mà thôi, không khéo còn thảm khốc hơn nữa. Tuy lo lắng nhưng ngoài mặt Đỗ Thiên như thường nói :

“ Đa tạ sư tỷ nhắc nhở”

Hai người nói chuyện được một lúc thì các đệ tử khác đã lục đục kéo đến, hai người lại tách ra, ai làm việc nấy

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 44: Mở Động Phủ

Tối hôm đó Đỗ Thiên sau khi tham khảo trong ngọc giản đã biết Phá Thiên Quyết đúng là có tác dụng ẩn dấu pháp lực, đồng thời cũng biết cách để lộ ra tu vi cho người khác thấy. Hắn sợ dĩ phải làm vậy không phải là muốn khoe khoang, mà Xích Diễm Môn có quy định tạp vụ đệ tử nếu trong một năm tiến cấp sẽ được khôi phục lại làm đệ tử bình thường, hẳn đương nhiên muốn chân chính trở thành đệ tử, không những không phải làm tạp vụ mà còn được cấp tư nguyên tu luyện hàng năm. Nhưng hẳn lại có chút khác biệt người khác, vốn không phải đệ tử bình thường bị đẩy xuống làm tạp vụ mà do Vô phong chủ thương tình nhận làm tạp vụ từ đầu, cho nên có được làm đệ tử bình thường hay không còn chưa biết.

Chuyện thứ hai hắn lo lắng chính là pháp thuật. Người có pháp lực thâm hậu cỡ nào mà không có pháp thuật thì cũng chỉ để làm cảnh mà thôi, cũng giống như thương mà mất mũi sắt, chỉ để nhìn cho đẹp. Pháp thuật trong Phá Thiên Quyết có hai loại tương ứng với luyện khí kỳ là Phá Thiên Kiếm Khí và Thiên Linh Thuần, một công một thủ. Hai pháp thuật này đi kèm với công pháp cực phẩm nên sẽ không làm hắn thất vọng. Bên cạnh đó thì hẳn cũng phải học thêm một số pháp thuật cơ bản khác như khinh thân thuật, ẩn nặc thuật, linh nhãn thuật và một số pháp thuật hỗ trợ khác nữa. Muốn học những thứ này cần phải tới Tàng Thư Các một chuyến mới được

Để đi xa trên con đường tu tiên thì bên cạnh tu luyện cũng phải tìm cách mà giữ lại mạng nhỏ. Cho nên chuyện thứ ba Đỗ Thiên quan tâm là vũ khí. Tu sĩ ngoài công kích pháp thuật thì còn dùng vũ khí với uy lực mạnh hơn nhiều. Vũ khí tu sĩ sử dụng chính là pháp khí đối với trúc cơ kỳ trở xuống và pháp bảo đối với kết đan kỳ trở lên, ngoài ra còn có phù lục. Pháp khí đương nhiên Xích Diễm Môn có không ít, nhưng tất cả đều rơi vào tay tinh anh đệ tử, một tu sĩ linh căn như hắn thì có mơ cũng không được. Cho nên hẳn phải nghĩ cách khác có được pháp khí. Phù lục hẳn cũng phải tới tay một ít. Phù lục thực ra cũng là pháp thuật, nhưng khi sử dụng thì chỉ cần kích phát là được nên vô cùng nhanh và tốn rất ít pháp lực. Trong đấu pháp nhanh hơn một chút đôi khi chính là sống và chết

Chuyện cuối cùng là tốc độ tu luyện. Muốn đẩy nhanh tốc độ tu luyện phải có đầy đủ đan dược và linh thạch, hần cũng phải nghĩ cách tới tay. Hần bây giờ có tốc độ tu luyện có thể sánh với tu sĩ nhị linh căn, nhưng tu sĩ nhị linh căn nếu không có đan dược linh thạch phụ trợ thì dù ở nơi linh khí đầy đủ như Xích Diễm Môn cũng phải mất vài ba chục năm mới đạt được cảnh giới cao nhất của luyện khí kỳ được. Đố Thiên đương nhiên không định tiêu tốn nhiều thời gian như vậy ở cảnh giới này.

Tất cả những chuyện trên muốn hoàn thành cũng không hề dễ dàng, hơn nữa ở lại Xích Diễm Môn thì không bao giờ thực hiện được, cho nên kiểu gì hần cũng phải ra ngoài tìm kiếm cơ duyên. Mà muốn ra ngoài đương nhiên phải đạt được một mức thực lực nhất định mới có thể. Đố Thiên mở mắt ra thờ dài một hơi, những việc hần phải làm đúng là quá nhiều. Trong tay hần còn mười viên hoàng linh đan và mười ba viên linh thạch, chắc cũng đủ để hần tu luyện đến tầng ba. Đố Thiên vỗ túi trữ vật lấy ra bình hoàng linh đan nuốt vào bụng, sau đó lại lấy ra một viên linh thạch nắm ở tay đá tọa tu luyện. Tối nay hần tu luyện trong thạch thất, hần không ngu tới mức ôm đan dược linh thạch ra ngoài tu luyện để người khác nhìn thấy mà rước họa vào thân.

Tu tiên giới càng lên cao càng khó, cứ nhìn cả trăm tu sĩ mới có người trúc cơ thành công, cả nghìn trúc cơ kỳ tu sĩ mới có một hai người kết đan thành công, mà cả vạn tu sĩ chưa chắc đã có một người thăng cấp nguyên anh kỳ được. Ở trong cảnh giới luyện khí kỳ cũng đồng dạng như vậy, tầng càng cao thì càng khó, có người một năm có thể từ phạm nhân lên đến tầng bốn, nhưng lại phải mất nửa năm mới lên tầng năm, mất một năm mới lên tầng sáu. Cho nên Đố Thiên mới đặt mục tiêu cho mình trong vòng nửa năm phải đạt tới luyện khí kỳ tầng bốn, có như vậy mới có hi vọng vào đại đạo được. Đá tọa tu luyện là công việc vô cùng buồn tẻ, Đố Thiên tu luyện tới hơn nửa đêm mới đi nghỉ. Không phải là hần không chịu được áp lực khi tu luyện, mà vì hần còn phải nghĩ lấy sức để còn làm tạp vụ.

Hôm sau Đố Thiên làm tạp vụ thì gặp lại Hạ Vũ, gã vô cùng kinh ngạc khi hần đã là luyện khí kỳ. Tuy nói mất hơn nửa năm để từ phạm nhân bước sang luyện khí kỳ không có gì kỳ lạ, thậm chí còn vô cùng chậm, nhưng nên biết Đố Thiên là linh căn hạng gì. Không phải nói ngũ linh căn không mất mười năm khổ tu thì đừng mong tiến cấp sao? Hạ Vũ lắc đầu cảm thán một hồi, đối với việc này Đố Thiên chỉ ơ ờ cho qua. Hần không muốn công khai quan hệ của hần và Đình Huyền. Cũng không phải hai người vướng trộm gì, mà chớ quên có một cao thủ trúc cơ hậu kỳ đang nổi giận đùng đùng, hai người mà có biểu hiện khác lạ có thể bị nghi ngờ mà sinh lớn chuyện. Tuy tỉ lệ không cao nhưng Đố Thiên vẫn luôn cẩn thận. Đến tối làm xong tạp vụ hần lại chạy tới Chính Các báo rằng mình đã thăng cấp. Một vị trúc cơ kỳ trung niên mặt nhẵn không râu xem xét lệnh bài của Đố Thiên, sau khi xác nhận một chút thì đánh một đạo pháp quyết lên đó rồi nói:

“Ngươi đủ tư cách trở thành đệ tử bình thường, nhưng theo quy củ vẫn phải làm tạp vụ hết ngày mai, không ý kiến gì chứ?”

Đố Thiên tất nhiên là vô cùng vui mừng, vội lại phải có một ngày để quản sự có thể sắp xếp người khác thay cũng là chuyện hợp lý, liền nói:

“Đa tạ sư thúc”

Cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh cả ngày phải làm tạp vụ, Đố Thiên hôm sau làm tạp vụ xong thì về thạch thất không tu luyện mà ngủ một giấc no say coi như ăn mừng chuyện này. Đệ tử bình thường sẽ có quyền mở động phủ tu luyện, sẽ không phải ở khu tạp vụ nữa mà chuyển sang nơi khác linh khí sung túc hơn. Đố Thiên được phong chủ Phù Phong thu nhận nên đương nhiên sẽ được mở động phủ ở Phù Phong.

Sáng hôm sau!

Đố Thiên cũng không có gì để thu dọn nên rất nhanh bỏ lại gian thạch thất đã ở hơn nửa năm mà chuyển đi, lúc đó cũng có nhiều tạp vụ đệ tử ánh mắt nhìn hần hâm mộ cũng có mà ghen tỵ thì nhiều hơn. Đố Thiên chẳng quan tâm gì, ung dung tới Chính Các xin mở động phủ. Thủ tục này khá đơn giản, giao ra lệnh bài rồi chọn một địa điểm trên bản đồ. Bản đồ này thể hiện các vị trí có thể mở động phủ dành cho luyện khí kỳ ở Phù Phong, màu trắng là chưa mở, màu xanh là mở rồi mà hiện tại bỏ trống, còn màu đỏ là đang có người ở đó. Nhìn những điểm tròn ba màu cũng chỉ khoảng chưa đến hai trăm điểm, xem ra đệ tử Phù Phong cũng không nhiều. Đố Thiên chọn một điểm màu xanh ở góc khá hẻo lánh cho đỡ công mở động phủ. Hần cầu yên ổn mà tu luyện chứ không phải tới đây để kết bạn nên cũng không muốn tiếp xúc với bên ngoài nhiều, càng hẻo lánh càng tốt. Sau đó hần được nhận thêm mấy bình ích cốc đan và một túi trữ vật dành cho tân đệ tử.

Đố Thiên mất hơn một canh giờ mới tới được động phủ của mình. Động phủ này cũng không có gì đặc biệt, một gian tiếp khách, một gian luyện công, một gian trồng linh thảo và một gian nghỉ ngơi. Đố Thiên một lòng tu luyện nên chẳng cần phải trang trí sửa sang gì, chỉ quét dọn sơ qua một chút là được. Đố Thiên khoanh chân ngồi trên một cái bồ đoàn bằng vải mềm màu vàng đặt trong phòng luyện công, cầm túi trữ vật mới được phát xem xét. Bên trong có ba viên hạ phẩm linh thạch, một bình hai mươi viên tẩy tủy đơn và ba lá phù sơ cấp. Đố Thiên cất phù lục và linh thạch rồi lấy tẩy tủy đơn ra phục dụng tu luyện. Trên lý thuyết thì luyện khí kỳ tầng một đã có thể tu tập pháp thuật, nhưng thực tế thì do pháp lực quá nông cạn mà không mấy ai thành công. Hần đúng là muốn đạt tới luyện khí kỳ tầng hai rồi mới bắt đầu học pháp thuật.

Tu luyện không ngừng nghỉ cả ngày cả đêm, Đố Thiên dành thời gian rất ít để nghỉ ngơi, lại có đan dược linh thạch đầy đủ, chưa đến một tuần sau hần đã đạt được luyện khí kỳ tầng hai. Lúc này pháp lực của Đố Thiên đã nhiều gấp đôi trước đây, đã bắt đầu có thể học pháp thuật được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 45: Phá Thiên Kiếm Khí Cùng Thiên Linh Thuần

Đỗ Thiên trước tiên nằm ngủ một giấc say sưa. Tuy nói luyện khí kỳ tu sĩ không cần ngủ nhiều mà cơ thể vẫn không bị tổn hại gì, nhưng sắp tới học pháp thuật nên hẳn muốn phục hồi về trạng thái tốt nhất. Sáng hôm sau Đỗ Thiên tỉnh dậy thần thanh khí sảng, chạy một lúc Thiên Phong bộ xem như thể dục rồi đi vào phòng luyện công, mục tiêu đúng là hai pháp thuật phá thiên kiếm khí và thiên linh thuật. Khoanh chân xuống bồ đoàn, Đỗ Thiên hai tay đặt lên đùi ngay ngăm sau đó nhắm mắt, trong đầu lập tức xuất hiện khẩu quyết hai loại pháp thuật. Hắn chọn luyện phá thiên kiếm khí trước. Phá Thiên Kiếm Khí chính là một thủ đoạn nén ép linh lực dưới thủ pháp đặc thù sau đó phóng xuất ra ngoài, ưu điểm là thi pháp nhanh, tốc độ nhanh và lực công phá mạnh, nhược điểm là tiêu hao nhiều pháp lực. Đỗ Thiên không vội tu luyện liền mà dành thời gian gần nửa ngày nghiền ngẫm nghiên cứu, tới khi cảm thấy đã hiểu thấu triệt mới bắt đầu thực hiện. Đỗ Thiên mở mắt ra, hai tay chụp lại bát một ấn quyết đặc thù, linh lực trong cơ thể vận chuyển theo khẩu quyết. Song lần này Đỗ Thiên đã thất bại ngay từ bước vận chuyển linh lực. Đây không phải do hắn chưa thấu triệt khẩu quyết, mà do phẩm chất linh căn ảnh hưởng, cũng chỉ có thể dùng thời gian tạo ra kinh nghiệm để bỏ khuyết. Lập đi lập lại mấy lần tới khi pháp lực hao hết Đỗ Thiên mới nghỉ tay xuất ra linh thạch đã tọa hấp thu linh khí, đến khi pháp lực được bổ đầy lại tiếp tục tu luyện pháp thuật.

Hai ngày sau!

Đỗ Thiên vẫn hai tay bắt ấn quyết như cũ, lập tức không gian phía trước hơi dao động một chút, hắn không hề chán chừ chỉ ngay một góc gian phòng. Lập tức một đạo kiếm khí màu xanh thủy thuộc tính hư không xuất hiện rồi nhanh như cắt lao đến góc phòng, “Ầm” một tiếng vang lên, cả gian phòng chấn động dọa cho Đỗ Thiên đang khoanh chân cũng phải nhảy cẫng lên. Chỉ thấy nơi chỗ kiếm khí đi qua để lại một rãnh ấn sâu vào vách tường sâu hút đen ngòm, dài khoảng bảy tám xích. Đỗ Thiên cũng phải âm thầm hít một hơi, uy lực cỡ này hơn xa hắn dự đoán, quả không hổ là cực phẩm công pháp. Tuy nhiên Đỗ Thiên vẫn chưa thật sự thành công nắm được pháp thuật này, do thời gian hắn thi pháp quá lâu và linh lực còn bị thoát ra ngoài gây lãng phí, chưa phát huy được điểm mạnh của pháp thuật. Đỗ Thiên lại tiếp tục ngồi xuống tu luyện.

Tu luyện vô cùng buồn tẻ, phải có ý chí kinh người cùng nỗ lực rất lớn mới mong có thể đi xa trên con đường tu tiên được. Ba tháng sau Đỗ Thiên bước ra khỏi cửa động phủ hít thở không khí buổi sáng một chút, sau đó vừa dùng mắt vừa dùng thần thức xem xét xung quanh một chút. Cũng may chỗ này hẻo lánh nên không có ai. Đỗ Thiên lập tức lấy một tảng đá làm mục tiêu, bấm quyết thi triển kiếm khí. Lại một đạo kiếm khí màu xanh trong lao nhanh tới tảng đá, xệt một tiếng, tảng đá đường kính gần năm thước đã bị bỏ trôi, vết cắt vô cùng sắc ngọt. Đỗ Thiên gật đầu hài lòng, tuy chưa đến mức hoàn hảo nhưng cũng đã phát huy được bảy thành kiếm khí, phỏng chừng tập luyện vài ba tháng nữa có thể đạt được tình trạng tùy tâm, tâm động kiếm xuất. Bên cạnh tập luyện kiếm khí thì tu vi Đỗ Thiên cũng đã bước sang luyện khí kỳ tầng ba, nhưng đan dược được phát cũng đã hết, sắp tới hắn sẽ phải sử dụng hoàng linh đan. Hít thở một chút rồi Đỗ Thiên lại quay vào động phủ bế quan, lần này đương nhiên là thiên linh thuật. Đỗ Thiên dành một nửa ngày để học pháp thuật và nửa ngày để tọa tu luyện, ba tháng sau hắn lại xuất quan lần nữa. Lần này đan dược hắn đã hết sạch, linh thạch chỉ còn năm khối, nhưng bù lại tu vi đã đạt luyện khí kỳ tầng bốn, đồng thời thiên linh thuật cũng đã tiểu thành. Tính từ lúc nhập môn tới giờ đã qua một năm. Trong một năm từ phạm nhân đạt tới luyện khí kỳ tầng bốn không tính là chậm, thậm chí so sánh được với cả đệ tử hạch tâm. Đương nhiên những thiên tài hoặc những kẻ đơn linh thì không thể so sánh với.

Đỗ Thiên bước ra khỏi cửa động, vươn vai hít thở một chút, rồi điều chỉnh tu vi xuống còn luyện khí kỳ tầng hai. Dù sao thì một gã ngũ linh căn mà tiến cấp nhanh quá thì khác nào nói cho người ta biết ở đây chắc chắn có gì đó hay sao. Ở thế tục giới giết người cướp của không hiếm nên phỏng chừng tu tiên giới cũng có phong trào giết người đoạt bảo. Hôm nay hắn định tới tầng thư các ở Chủ Phong đọc một ít tài liệu tu tiên và học thêm mấy pháp thuật căn bản khác. Dù sao thì đan dược đã hết nên hắn cũng phải nghĩ cách nhanh chóng tới tay để tiếp tục tu luyện. Khoảng cách từ đây tới ngọn Chủ Phong rất xa, phỏng chừng cả đi cả về cũng mất một ngày chứ không ít. Đang định tranh thủ cất bước đi nhanh một chút thì có tiếng “a” “kinh ngạc vang lên. Đỗ Thiên quay sang nhìn thì thấy một đạo độn quang hai màu lam vàng đang tiến tới. Đây không phải là Đinh Huyền sao ? Đỗ Thiên mỉm cười chọc một câu :

“Ra mắt sư tỷ, nửa năm rồi sư tỷ ngày càng xinh đẹp, không biết sư tỷ tới nơi hoang vắng này làm gì sớm vậy ?”

Đinh Huyền không chế pháp khí tới cạnh Đỗ Thiên đáp xuống, hai mắt mở tròn nói :

“Không phải sư đệ mở động phủ ở đây chứ ?”

Đỗ Thiên đáp :

“Đúng vậy, động phủ tiểu đệ ở ngay đây, không lẽ sư tỷ... ?”

Đinh Huyền mỉm cười gật đầu, xem ra hai người đúng là có duyên. Đinh Huyền đảo thần thức qua Đỗ Thiên một chút thì vui mừng vỗ tay nói :

“Chúc mừng, sư đệ đã đạt tới tầng thứ hai rồi cơ đấy”

Đỗ Thiên làm vẻ cười khổ nói :

“Cả năm trời phấn đấu mới có chút tu vi này, khiến sư tỷ chê cười rồi, tiểu đệ cũng vì có chút tu vi này mà hôm nay định đến tầng thư các tìm một số pháp thuật sơ cấp học một phen”

Đinh Huyền ngạc nhiên thốt lên :

“Sao trùng hợp vậy, ngu tử cũng đang giẫm chân ở bình cảnh, định tới tầng thư các tìm một số điển tịch tham khảo đây”

Đỗ Thiên cũng chỉ biết cười cười, hai người phải nói là rất có duyên mới đúng. Đinh Huyền nói :

“Tiểu đệ chưa có pháp khí đúng không, nếu không ngại thì để ngu tử chở đi, chứ nếu đi bộ thì mất cả ngày chứ không ít”

Mỹ nữ còn giám mời thì đương nhiên Đỗ Thiên cũng không từ chối làm gì, ôm quyền nói :

“Như vậy xin đa tạ sư tỷ”

Đình Huyền lấy ra pháp khí dài lụa ra, hai người hóa thành một đạo độn quang hai màu lam vàng bay đi, phương hướng đúng là ngọn chủ phong. Đình Huyền có thể coi là bằng hữu duy nhất của Đỗ Thiên ở Xích Diễm Môn này, hơn nữa nhờ nàng chỉ giáo cho phương pháp vô nhập đạo, rồi lại tặng đan dược nên hắn mới có ngày hôm nay, đương nhiên hắn đối với nàng vô cùng cảm kích, vừa phi hành hai người vừa nói chuyện. Đỗ Thiên nói :

“Tiểu đệ linh căn thấp kém, e rằng phải cần rất nhiều đan dược mới mong đi xa được thêm một chút, không biết sư tỷ biết có cách nào kiếm được đan dược không ?”

Đình Huyền không cần suy nghĩ đáp :

“Có khá nhiều phương pháp để có được đan dược. Đệ có thể ra ngoài tìm linh thảo linh dược về luyện đan hoặc bán lấy linh thạch, có thể săn giết yêu thú kiếm linh thạch, hoặc chấp hành nhiệm vụ của bốn môn cũng sẽ được thưởng linh thạch”

Đỗ Thiên suy nghĩ chốc lát. Với tu vi của hắn mà ra ngoài tìm kiếm linh dược thì hơi miễn cưỡng, còn chuyện săn giết yêu thú với chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm thì tạm thời khỏi cần bàn. Tu vi tầng bốn của hắn làm những việc đó thì chẳng khác tự sát là mấy. Cuối cùng cũng phải ở lại bốn môn tu luyện lên ít nhất tầng sáu và kiếm được pháp khí đã mới được.

Đương nhiên Đỗ Thiên cũng không buông tha hỏi một số góc mắc trong tu luyện, Đình Huyền không hổ là cao thủ tầng mười hai, chỉ điểm một chút làm những điểm mờ ảo trước đây hắn không hiểu lập tức sáng tỏ, tránh được không ít đường vòng

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 46: Hồng Nhan Họa Thủy

Hai người phi hành qua mấy thung lũng và đồi núi nhỏ thì phía trước đã hiện ra một quảng trường rộng lớn lát đá xám cùng những dãy lầu các nguy nga dưới chân ngọn Chủ Phong. Chủ Phong là một mạch lớn mạnh nhất và đặc biệt nhất của Xích Diễm Môn, đệ tử ở đây có gần năm ngàn người, chủ yếu dốc lòng tu luyện và nguyên cứu pháp thuật, có thể coi là tinh anh trong tinh anh. Ở mạch này tu sĩ đơn linh căn cũng không hiếm, thậm chí có cả trung phẩm đơn linh căn. Linh căn một thuộc tính không phải lúc nào cũng giống nhau mà được phân chia làm bốn cấp hạ trung thượng và cực phẩm, cấp càng cao thì tốc độ tu luyện càng nhanh, cảm ngộ các vấn đề trong tu tiên lại càng rõ ràng. Tinh anh đệ tử ở mạch khác mười người có một người tiến nhập Trúc Cơ kỳ đã là thành công lắm rồi, nhưng tinh anh của ngọn Chủ Phong thì gần một nửa sẽ Trúc Cơ thành công. Cao thủ Trúc Cơ kỳ của mạch này cũng có đến mấy chục người, đứng đầu là hai trưởng lão đã bước vào Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, chỉ còn cách kết đan kỳ nửa bước.

Nói chuyện với Đình Huyền khiến Đỗ Thiên có thêm rất nhiều hiểu biết về Xích Diễm Môn, ví như môn phái này luôn lấy thực lực để sắp xếp rất nhiều chuyện. Mỗi năm năm sẽ tổ chức một kỳ Xích Diễm đại hội, người tham gia là những luyện khí kỳ trên tầng sáu, mỗi phong sẽ chọn ra mười người đứng đầu và thi đấu với những phong còn lại. Thứ hạng của mỗi phong chính là thứ hạng của đệ tử phong đó, nếu hai phong có đệ tử xếp cùng hạng thì xét tiếp số lượng đệ tử đạt thứ hạng đó. Thứ hạng này không phải chỉ là hư danh, mà chính là điểm cốt lõi để phân chia tài nguyên tu luyện. Thứ hạng càng cao thì tài nguyên nhận được càng nhiều và ngược lại. Phù Phong của hắn nhân số ít nhất, cũng là nhất mạch yếu nhất của Xích Diễm Môn nên tư nguyên tu luyện mỗi đệ tử nhận được là ít nhất. Ngoài thứ hạng của phong thì ba người đứng đầu cũng sẽ nhận được rất nhiều phần thưởng như linh thạch, đan dược, phù lục, thậm chí người đứng đầu còn có thể được nhận thưởng pháp khí. Điều này làm Đỗ Thiên vô cùng động tâm nhưng cuối cùng đành phải gạt bỏ. Thứ nhất thời gian đại hội kế tiếp chỉ còn ba năm, hắn rất khó để thăng thực lực lên đủ để cạnh tranh với tinh anh đệ tử khác được, vì mọi người hầu hết đều đã đạt luyện khí tầng mười một mười hai, thậm chí còn có người đã ở cảnh giới viên mãn, có đầy đủ pháp khí trong tay. Thứ hai tất nhiên là hắn không thể để lộ tu vi chân chính, nếu không sẽ rước họa sát thân. Hắn cũng chỉ biết buồn bực than ngán thở dài mà thôi

Hai người đáp xuống một góc quảng trường rộng lớn, nơi này đã là khu vực cấm phi hành của bốn môn. Khi thấy Đỗ Thiên đi cùng với Đình Huyền, hơn nữa còn được nâng đích thân chở đi trên pháp khí của mình thì hàng loạt ánh mắt nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Hắn cũng không có biện pháp nào, nếu đi bộ thì quá lâu, mà phi hành tới gần đó rồi hạ xuống tách ra lại càng bộc lộ rằng ở đây có chuyện, lỡ có người nhìn thấy thì vô cùng nguy hiểm. Hàng loạt ánh mắt nhìn tới, hơn nữa tất cả đều là tu sĩ tu vi cao thâm hơn nhiều khiến Đỗ Thiên có chút chột dạ, còn Đình Huyền thì vẫn vui vẻ cười nói, trực tiếp coi tất cả xung quanh như không thấy, hắn nàng cũng đã quen với việc bị nhiều người nhìn ngó.

Lúc này hai người đã đi tới trung tâm quảng trường, phía trước có một đám đông mười mấy người đang vây quanh một gã tám chuyện vô cùng sôi nổi. Gã này đánh cao đồng, khuôn mặt có chút điển trai, mặc bộ đồ màu tím, khi thấy Đình Huyền thì tươi cười bước tới:

“Đình sư muội, muội cũng đi tới tầng thư các ? vừa lúc ngu huynh cũng muốn tới đó”

Gã nói xong thì nụ cười trên gương mặt cứng lại, gã đã phát hiện ra Đỉnh Huyền không phải đi một mình, mà bên cạnh còn một tiểu tử nữa. Khi người này xuất hiện thì Đỉnh Huyền không còn vui vẻ cười mở mồm nữa mà thay vào đó là bộ mặt lạnh lùng, nàng hồ hững nói :

“Hóa ra là Từ sư huynh, tiểu muội trên người có việc nên không tiện tiếp chuyện sư huynh rồi”

Gã họ từ âm trầm nhìn Đỗ Thiên, mười mấy người lúc này đi chung với gã đứng gần đó như nhận được tín hiệu liền vây ba người lại thành một vòng tròn. Lúc này mấy đệ tử khác trên quảng trường biết sắp có trò hay nên bắt đầu đứng lại nhìn ngó. Gã áo tím cất giọng hỏi :

“Tiểu tử ngươi là gì của Đỉnh sư muội?”

Đỗ Thiên tuy nhìn không vừa mặt thái độ hống hách của gã, nhưng hẳn chỉ là một đệ tử bình thường, tu vi bản thân lại quá thấp kém, không thể trêu chọc những người này. Nghĩ thế hẳn bước tới một bước định thi lễ với gã thì Đỉnh Huyền đã nhíu mày nói :

“Từ sư huynh hình như quá phận rồi, tiểu muội và người ta có quan hệ gì hình như không cần trình báo với sư huynh”

Thái độ của nàng lúc này trái ngược lúc nói chuyện với Đỗ Thiên khiến hẳn giật mình không nhỏ. Gã thanh niên họ Từ dường như đã quen với thái độ của Đỉnh Huyền, cũng không có tỏ ra tức giận mà cố nặn một nụ cười :

“Ngu huynh nghe nói sư muội tu luyện gặp phải bình cảnh, vừa hay lúc trước ở phường thị săn được một lọ “Luyện Khí Đan”, nay muốn tặng sư muội đây”

Hắn vừa nói vừa vỗ túi trữ vật lấy ra một lọ đan dược cỡ hai ngón tay vô cùng tinh xảo. Đỗ Thiên thì âm thầm hít một hơi, luyện khí đan hẳn biết, tuy cũng chỉ là đan dược cấp thấp nhưng dược lực mạnh gấp mấy lần hoàng linh đan hẳn từng dùng, có tác dụng đột phá bình cảnh đối với tu sĩ luyện khí kỳ. Thậm chí khi trúc cơ nếu dùng kèm với trúc cơ đan cũng làm gia tăng tỷ lệ thành công lên một ít. Gã này xuất ra đan dược quý giá như vậy xem ra thân phận cũng không hề đơn giản gì. Đỉnh Huyền khuôn mặt vẫn lạnh như băng ngàn năm nói :

“Đa tạ hảo ý của Từ sư huynh, song đan dược trân quý như vậy e rằng tiểu muội vô phước hưởng thụ, mong sư huynh thu lại thì hơn”

Nói xong Đỉnh Huyền ra hiệu với Đỗ Thiên rồi cất bước đi, khiến khuôn mặt của gã họ Từ đành lại. Đỗ Thiên ần ần cảm thấy có chuyện rắc rối sắp diễn ra. Quả nhiên hẳn vừa bước đi mấy bước thì giọng nói tức giận của gã vang lên :

“Tiểu tử kia, ta khuyên ngươi tốt hơn là nên biết thân biết phận tránh xa Đỉnh sư muội ra, nếu không sẽ phải hối hận”

Đỗ Thiên dừng bước, quay lại nhìn gã. Hẳn tuy không muốn rắc rối nhưng cũng không phải sợ mấy lời đe dọa này. Con người hẳn một lòng tu tiên không muốn dính chuyện thị phi, nhưng như vậy không có nghĩa là làm rùa rút cổ. Đang định mở miệng nói thì Đỉnh Huyền đã tức giận quay lại trực tiếp gọi tục danh của gã :

“Từ Minh Hiền...”

“Hừ” - Gã họ Từ hừ lạnh một tiếng rồi quay lưng đi thẳng, đám người vây quanh nhìn Đỗ Thiên thù địch rồi cũng cất bước đi theo, còn mấy người xem náo nhiệt xung quanh nhìn Đỗ Thiên với ánh mắt thương hại, có kẻ còn tỏ vẻ hả hê. Ai bảo người đẹp trai làm chi, ai bảo người đi cùng mỹ nhân làm gì, ráng mà chịu. Đỗ Thiên khi thấy vậy thì lòng trầm xuống, xem ra hẳn vừa kết một cái ác duyên với kẻ không thể trêu chọc rồi. Gã này họ từ, đừng nói lại là con cháu gì của vị Từ trưởng lão trúc cơ hậu kỳ nữa đó. Đỗ Thiên vừa nghĩ tới đó thì bên tai đã vang lên tiếng Đỉnh Huyền dùng truyền âm thuật :

“Hắn là Từ Minh Hiền, cháu ruột của Từ trưởng lão, thân phận còn cao hơn cả họ Lưu kia mấy bậc”

Truyền âm là một thuật đơn giản dùng thần thức để trao đổi với nhau, trừ khi người có thần thức mạnh hơn người ta nhiều, nếu không không thể nghe được người ta truyền âm với nhau. Đỉnh Huyền giám truyền âm đương nhiên có chắc chắn. Nàng đã là luyện khí kỳ tầng mười hai, như vậy phải trúc cơ kỳ mới nghe lên được năng truyền âm, mà ở quảng trường này cao nhất cũng chỉ là luyện khí kỳ tầng mười ba. Còn Đỗ Thiên thì lúc này còn đang buồn bực không thôi. Tại sao lần nào cũng là con cháu của trưởng lão trúc cơ hậu kỳ vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 47: Động Thủ

Tầng Thư Các là một tòa nhà rộng khoảng ba trượng cao sáu tầng, tọa lạc tại bên trái quảng trường, là một trong những trọng địa của môn phái. Tầng Kinh Các cất giữ toàn bộ điển tịch công pháp của Xích Diễm Môn, trong đó tầng một hai là dành cho tu sĩ luyện khí kỳ, tầng ba bốn là dành cho trúc cơ kỳ, cao hơn nữa thì chỉ có lão tổ, đại cao thủ kết đan kỳ duy nhất mới được đi vào. Đỗ Thiên đã có cực phẩm công pháp đương nhiên sẽ không để ý

đến các hạ phẩm công pháp khác, hẳn tới đây cũng chỉ để tìm hiểu thêm về tu tiên giới cũng như tìm pháp quyết của các pháp thuật cơ sở mà thôi. Pháp thuật cơ sở thì nơi nào cũng như nhau, không phân chia phẩm cấp nào hết.

Đỗ Thiên cùng Đinh Huyền giao ra lệnh bài thân phận cho đệ tử canh gác kiểm tra qua loa rồi đi vào. Tầng một là nơi cất chứa các điển tịch về tu tiên giới, những tin tức mới nhất cũng được ghi chép tại đây. Đỗ Thiên tiêu phí hơn nửa ngày đọc rất nhiều các điển tịch, làm hắn có hiểu biết sâu rộng hơn rất nhiều, không còn như kẻ chân ướt chân ráo mới tới nữa. Sau đó hắn đầu lòng dùng một viên hạ phẩm linh thạch mua năm cái ngọc giản trắng, sao chép hết những pháp thuật cơ sở cần thiết để chuẩn bị về động phủ tiềm tu một thời gian. Linh căn hắn rất kém cho nên cảm ngộ với các pháp thuật vô cùng mơ hồ, chỉ có nghiên cứu và thử nghiệm nhiều lần mới mong nắm giữ được. Hắn bước ra thì trời đã xế chiều, vầng dương chỉ còn cách đỉnh núi xa xa một đoạn. Đinh Huyền đã đứng đợi sẵn phía trước cười nói :

“Đỗ sư đệ có thu hoạch gì không ?”

Đỗ Thiên mỉm cười đáp lễ rồi nói :

“Tiểu đệ chỉ tìm hiểu một chút pháp thuật sơ cấp mà thôi, thế còn sư tỷ thì sao ?”

Đinh Huyền lắc đầu chán nản :

“Ngu tử dẫm chân tại bình cảnh đã hơn một năm, e rằng không kiếm được đan dược phù hợp thì khó mà tiến thêm dù chỉ một chút”

Đỗ Thiên cũng không biết nói sao đành im lặng, hai người đi bộ đến cuối quảng trường rồi Đinh Huyền xuất ra dải lụa pháp khí, hai người hóa thành một đạo độn quang hai màu lam vàng rồi đi. Nhưng hai người không để ý rằng khi họ mới rời đi chưa lâu thì có một gã thanh bào xuất hiện, nhìn hướng độn quang rồi đi nhếch miệng cười, rồi vỗ túi trữ vật lấy ra một truyền âm phù thì thầm mấy câu vào đó. Truyền âm phù hóa thành một đoàn hỏa quang cấp tốc bay đi mất dạng.

Đinh Huyền phi hành qua một thung lũng rộng lớn nằm giữa hai ngọn chính phong, đang định nói gì đó thì đột nhiên hoảng sợ hét lên :

“Đỗ sư đệ coi chừng”

Nói rồi nàng chấp hai tay lại niệm quyết. Đỗ Thiên nghe vậy thì quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh loan đao dài hơn nửa trượng chọt lóe lên rồi lao tới tốc độ nhanh vô cùng, kéo theo một dải tàn ảnh như sao băng xẹt tới. Không ngờ có kẻ giám động thủ trong nội môn, mục tiêu đúng là Đỗ Thiên. Hắn tuy kinh ngạc nhưng nếu muốn né thanh đao này thì với thân pháp của hắn vẫn có thể làm được. Khó nổi pháp khí khăn lụa này không gian quá hẹp, với lại phía sau hắn lại là Đinh sư tỷ. Đỗ Thiên làm người luôn trọng tình trọng nghĩa, hắn không thể làm điều gì có lỗi với lương tâm mình. Đầu óc xoay chuyển, hắn vận pháp lực phóng xuất ra ngoài hình thành một lồng sáng bao quanh thân thể, đúng là thiên linh thuần hắn mới nắm được sơ sơ, lúc nguy cấp thì triển không ngờ lại thành công. Thiên linh thuần màu kim sắc nhàn nhạt, nhìn qua rất giống với màn bảo hộ do kim trảo phù thi triển tạo ra. Đỗ Thiên cũng không ngừng tay mà vỗ túi trữ vật lấy ra hai tấm hóa đan phù ném ra. Hai tấm phù tự cháy biến thành mấy quả cầu lửa cỡ nắm tay lao tới va chạm với loan đao, khiến tốc độ của nó chậm lại một ít, nhưng pháp thuật sơ cấp đối đầu với pháp khí thì cũng không khác lấy trứng chọi đá là mấy, loan đao phá tan pháp thuật rồi tốc độ cực nhanh nhắm hướng trái tim Đỗ Thiên đâm tới. Nhưng phù lục Đỗ Thiên ném ra cũng không phải vô ích, đã tranh thủ thời gian cho Đinh Huyền kịp thời hoàn thành ấn quyết, một đóa hoa màu xanh nhạt cỡ nắm tay va chạm với mũi đao, đồng thời nàng cũng điều khiển linh khí phi hành lách sang một chút. Loan đao hơi bị lệch hướng cuối cùng chỉ lướt nhẹ qua một bên thiên linh thuần rồi bị bắn sang một bên. Tuy rằng thanh loan đao trước đó đã bị pháp thuật của Đinh Huyền cản trở nhưng tốc độ và lực công phá vẫn còn hơn một nửa, vậy mà không phá nổi thiên linh thuần. Đỗ Thiên vội hét lên :

“Sư tỷ mau đáp xuống dưới”

Đinh Huyền đương nhiên hiểu dụng ý của Đỗ Thiên, vội vàng bay xuống rừng cây. Ở trên không trung chính là một tấm bia cho kẻ kia ám toán, nhưng nếu lần xuống rừng cây thì sẽ an toàn hơn một chút. Quả nhiên khi hai người bay xuống một đoạn thì có năm sáu loại pháp khí công kích tới, thanh thế cực kỳ kinh người, tạo thành mấy đạo ánh sáng đuổi theo lao xuống rừng cây. Đinh Huyền đáp xuống vội vàng nắm pháp khí dải lụa trong tay, mở ra linh khí hộ thân, quan sát bốn phía. Đỗ Thiên pháp lực không nhiều nhưng ở dưới đất, đặc biệt là trong rừng cây thì với thân pháp của hắn sẽ có chút lợi thế. Hai người vào bầy ra tự thể phòng ngự không lâu thì từ bốn phía đi ra mười mấy người mặc y phục lộn xộn, nhưng đều có khăn che mặt, xem ra kẻ thù không phải muốn đùa chơi. Bọn chúng tạo thành một vòng vây quanh hai người, một kẻ trong đó cười hắc hắc, cô ý cái giọng khàn khàn nói :

“Tốt, đôi câu nam nữ này để bốn nhân phát tiết buồn bực một lúc đi, huynh đệ, lên”

Nói xong hắn vẫy tay rồi lùi lại phía sau, đứng im quan sát. Những kẻ còn lại lập tức muốn động thủ. Đỗ Thiên tuy chỉ mới đầu với tu sĩ một lần, lại là tu sĩ tầng ba thấp kém, song kinh nghiệm nơi giang hồ cũng không phải chỉ để nói cho vui, lập tức sử dụng thân pháp quý thân của mình, tiên hạ thủ vi cường. Thiên Phong Bộ vừa động đã lập tức lưu lại một loại tàn ảnh không thể thấy rõ chân thân. Tu sĩ luyện khí kỳ vẫn là phàm thể, nếu không tính đến thần thông thì họ cũng giống phàm nhân mà thôi, cho nên Đỗ Thiên không định đợi bọn chúng thi triển ra thần thông. Hắn lướt tới một kẻ gần đó nhất, tung ra một quyền. Kẻ này chưa kịp phát huy uy lực của pháp khí đã bị Đỗ Thiên áp sát, nhất thời hoảng sợ lùi ra sau tránh né. Nhưng dù sao tốc độ của hắn trong mắt Đỗ Thiên vẫn vô cùng chậm, lập tức một quyền đánh ngay vào thiên linh cái, “bốp” một tiếng, kẻ kia đã bị đánh văng ra phía sau mấy trượng, va vào một thân cây rớt xuống bất tỉnh. Xong kẻ đầu tiên, Đỗ Thiên chuyển hướng đến gã thứ hai gần đó, khiến gã này cũng chung số phận như thế, bị chân bay bất tỉnh. Lúc này đa số kẻ địch đang vây quanh Đỗ Thiên, chỉ có ba người kiểm chế Đinh Huyền mà thôi, khi thấy thân pháp quý dị của Đỗ Thiên, một gã hô lên :

“giãn ra, mở linh khí thuần”

Lập tức mấy kẻ này thi triển khinh thân thuật lùi một mạch ra xa, mở ra linh khí thuần, sau đó lần lượt kích phát pháp khí pháp thuật công kích. Đỗ Thiên chửi ầm trong bụng, hắn vốn định lợi dụng sự bất ngờ mà làm kẻ địch náo loạn một hồi, nhưng không ngờ trong bọn chúng cũng có kẻ tâm cơ

không tầm thường, lập tức đã nhìn ra mưu đồ của Đỗ Thiên. Chỉ cần mở ra linh khí thuần thì dù khí lực của Đỗ Thiên có lớn đến đâu cũng chẳng thể phá nổi, lúc đó muốn chạm vào đối phương cũng khó chứ nói gì đến việc đả thương. Hẳn lúc này cũng không thể thi triển pháp thiên kiếm khí được, vì như vậy hẳn sẽ phải giết tất cả những người này để bịt miệng. Đó là một chuyện không thể, cho nên chưa tới lúc sinh tử thì hẳn sẽ không sử dụng kiếm khí. Hàng loạt pháp khí pháp thuật từ mọi phương hướng nhằm phía Đỗ Thiên phóng tới, khiến hắn kêu khổ không thôi. Hắn lập tức thay đổi chủ ý, nếu không địch lại thì phải khiến đối phương kinh sợ. Nghĩ thế Đỗ Thiên liền giả vờ liều mạng lao tới một gã, khiến một loạt pháp khí đủ màu sắc chuyển hướng ngăn chặn, còn bản thân gã kia thì kinh sợ lùi một mạch ra sau. Có được thời cơ này, Đỗ Thiên lập tức chuyển hướng, phi thân tới một gã đã bị đánh ngất gần đó, vỗ túi trữ vật lấy ra tiểu kiếm kèn vào cổ rồi dơ gã ra đỡ đám pháp khí truy kích đồng thời hét lớn :

“Dừng tay, nếu không ta giết kẻ này thì sẽ lớn chuyện”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 48: Khổ Tu

Đúng như hắn dự định, đối phương lập tức ngừng cho pháp khí truy kích, đưa mắt nhìn gã lúc này lên tiếng, đương nhiên gã mới là chủ mưu. Gã dấu mặt sau tấm khăn nhưng ánh mắt như tóe lửa vô cùng tức giận, hiển nhiên không ngờ Đỗ Thiên dám dùng chiêu này. Lúc này ba gã giao chiến với Đinh Huyền cũng dừng tay, nàng vội dùng khinh thân thuật bay tới cạnh Đỗ Thiên, dải lụa pháp khí vẫn vờn quanh người chưa thu về. Nàng có thể một đấu ba mà không tổn hại gì không phải do thực lực kiệt xuất, mà do chủ ý của bọn chúng vốn không phải là nàng mà là Đỗ Thiên. Thấy cục diện đã đúng như dự liệu Đỗ Thiên lại nói tiếp :

“Hôm nay chỉ là nhầm lẫn, ta cũng không muốn đối đầu với các vị, đợi bọn ta đi tới địa giới phù phong lập tức thả người này, ta không quan tâm các vị là ai”

Lời Đỗ Thiên có nhu có cương, vừa uy hiếp vừa lưu lại cho đối phương một con đường để xuống thang. Trong lòng Đỗ Thiên đương nhiên biết kẻ chủ mưu là ai, nhưng thực lực của hắn nông cạn, trước mắt chỉ có thể nhắm mắt cho qua, sau này lấy cả vốn lẫn lãi. Gã cầm đầu đúng là Từ Minh Hiền, hắn tuy hoành hành vô pháp vô thiên, nhưng cũng không phải cái gì cũng giám làm. Nếu giết một gã tân đệ tử tu vi không đáng nhắc tới rồi êm đẹp rút lui thì cũng không đưa lại sóng gió gì cho hắn được. Dù Đinh Huyền nghi ngờ cũng chẳng có chứng cứ, cùng lắm là có chút phiền phức mà thôi. Nhưng nếu có nhiều người chết thì tất nhiên môn phái sẽ toàn lực điều tra, lúc đó dù ông nội hắn quyền thế ngập trời cũng chẳng thể quản nổi. Suy nghĩ được một lúc hắn gằn giọng :

“Tiểu tử ngươi khá lắm, nhưng sẽ không có may mắn trong lần sau đâu”

Từ Minh Hiền chẳng thèm che dấu tâm tư trực tiếp đe dọa. Nhưng Đỗ Thiên cũng chẳng có gì sợ hãi, hai bên đã nhìn nhau không vừa mắt thì cuộc chiến tất nhiên sẽ phải diễn ra, hẳn chẳng cần phải kiêng kỵ nói :

“Các hạ có nhã hứng thì tại hạ sẽ tiếp đón chu tất”

Từ Minh Hiền nhìn chằm chằm Đỗ Thiên một lát rồi phát tay, cả đám hóa thành một loạt độn quang rời đi. Lúc này Đỗ Thiên mới thở ra một hơi trọc khí, tay vẫn không buông gã kia ra nhìn Đinh Huyền cười khổ :

“Phiền sư tỷ cho tiểu đệ mang theo người này quá giang”

Đinh Huyền lúc này mới miễn cưỡng nở một nụ cười, đợi Đỗ Thiên lôi gã hắc y bất tỉnh lên rồi hóa thành một đạo độn quang bay mất. Tới địa giới Phù Phong, hai người đáp xuống một sườn núi nhỏ, Đỗ Thiên hất gã kia xuống rồi cả hai lại hóa thành độn quang bay đi. Đương nhiên Đỗ Thiên không phải là tượng đất mặc người ta nhào nắn, trước khi thả gã hắn đã lục lọi túi trữ vật gã một hồi lấy hết đan dược linh thạch cùng một pháp khí hình tiểu kiếm. Đinh Huyền nhìn thấy cũng chỉ mỉm cười không có ngăn cản. Rất nhanh hai người đã về tới Phù Phong, Đinh Huyền đáp xuống tại một khu đất trống gần động phủ Đỗ Thiên rồi nói :

“Chuyến này liên lụy đến sư đệ quá nhiều rồi, ngu tử xin cáo lỗi, nếu có gì cần giúp đỡ sư đệ đừng ngại tới động phủ tỷ làm khách một chuyến. Chỉ cần ở lại Phù Phong thì đám người kia cũng chẳng thể làm gì được chúng ta”

Đỗ Thiên nghe ra Đinh Huyền không muốn mình gặp rắc rối nên khuyên mình trốn tại Phù Phong. Có điều hắn thật sự sợ hãi sao? Đỗ Thiên đương nhiên cũng không muốn nói nhiều chuyện này, vui vẻ ôm quyền nói :

“Đa tạ sư tỷ quan tâm, có chút chiến lợi phẩm nên tiểu đệ phải bế quan một thoáng nâng cao tu vi trước đã, sau đó nếu có gì sẽ quấy rầy sư tỷ sau !”

Hai người khách sáo vài câu xong Đinh Huyền rời đi, Đỗ Thiên trở về động phủ của mình, trước không tu luyện gì hết mà tắm rửa rồi ngủ một giấc tới tận sáng hôm sau. Dù chuyến vừa rồi hữu kinh vô hiểm nhưng cũng cho hắn thêm hiểu biết về tu tiên giới, quả nhiên đúng là cường giả vi tôn, xem mạng

người như cỏ rác. Hẳn buộc mình phải mạnh mẽ lên, không thể dựa vào vận khí như lần này được. Tính mạng số phận của mình phải nắm chặt trong tay mình.

Sáng hôm sau thần thanh khí sảng, Đỗ Thiên bước tới phòng luyện công khoanh chân ngồi xuống bồ đoàn, vỗ túi trữ vật lấy ra mấy thứ. Đây toàn là chiếm lợi phẩm hần đoạt được của gã hắc y. Đã đến kết cục người sống ta chết nên Đỗ Thiên cũng chẳng cần phải kiêng nể gì nữa, với lại xưa nay hần cũng chưa bao giờ chịu thiệt bởi bất kỳ ai. Gã kia không hổ là tinh anh đệ tử, không những có một thanh hạ phẩm pháp khí hình tiểu kiếm mà còn có mười sáu tấm phù lục sơ cấp, tất cả đều là công kích, hai bình hoàng linh đan, mười một viên hạ phẩm linh thạch và một vào tài liệu luyện khí hần không biết nữa. Đỗ Thiên tính toán một chút, như vậy trong tay hần có mười lăm viên linh thạch, hai mươi tám phù lục sơ cấp, hai bình hai mươi viên hoàng linh đan và một hạ phẩm pháp khí. Thân gia thế này đã có thể so sánh với hầu hết các đệ tử tinh anh rồi.

Đỗ Thiên cầm tiểu kiếm lên xem xét. Pháp khí này chỉ như ngón tay, mỏng và dài chừng một phân ba thước, có linh quang nhẹ nhàng như ngọn sóng màu bạc, trên thân kiếm có khắc mấy họa tiết tinh xảo. Chuyển vừa rồi đi tàng kinh các dù hần chưa có pháp khí nhưng cũng đã sao chép pháp thuật khu vật thuật về định sau này nghiên cứu, bây giờ thành ra vô cùng có lợi. Muốn sử dụng pháp khí chắc chắn phải học khu vật thuật. Từ ngày đầu nhìn thấy người tu tiên hần hâm mộ nhất chính là có thể đằng vân giá vũ, bay lượn trên trời như chim, nay pháp khí đã tới tay thì ước mơ của hần cũng không phải chỉ là ước mơ nữa. Nhưng pháp lực tàng thứ tư muốn không chế pháp khí thì vô cùng miễn cưỡng, trước tiên phải đề thăng tu vi lên trước.

Thu lại mọi thứ, Đỗ Thiên nuốt một viên hoàng linh đan, tay nắm một viên linh thạch, bắt đầu dả tọa tu luyện. Cứ hai ngày tu luyện lại có hai ngày học tập pháp thuật sơ cấp hần đã sao chép ở các ngọc giản, thời gian không đợi chờ ai mà trôi đi vội vã. Có Pháp Thiên Quyết cực kỳ bá đạo cùng với ý chí kiên người của mình, Đỗ Thiên tu luyện không ngừng nghỉ, rốt cuộc sau nửa năm cũng đột phá tầng bốn, tiến vào luyện khí kỳ tầng năm. Do đan dược đã sớm hết nên Đỗ Thiên dành nhiều thời gian hơn cho tu luyện pháp thuật sơ cấp, đồng thời học tập không chế pháp khí.

Đỗ Thiên lật tay, tiểu kiếm run rẩy bay lên, chậm rãi xoay một vòng trên đỉnh đầu hần, linh quang nhẹ nhàng tán ra, nhưng lại chớp động không ổn định. Đỗ Thiên chỉ tay vào một góc phòng, tiểu kiếm có vẻ vô cùng miễn cưỡng bay tới đó, tốc độ cũng bình thường, chạm vào bức tường phát ra một tiếng “cách” rồi rơi xuống đất, chỉ lưu lại một dấu vết rất mờ. Đỗ Thiên cũng không hề nản chí, linh căn hần thấp kém, dù có pháp thiên quyết đẩy nhanh tốc độ tu luyện nhưng hần vẫn chỉ là tạp linh căn dù ngũ hành, cảm ngộ đối với pháp thuật cực kỳ mờ hồ, chỉ có thể dùng thời gian dài cùng khổ luyện nhiều lần mới mong thành công được. Đỗ Thiên lại chỉ tay vào tiểu kiếm khiến nó lại run rẩy bay lên.

Tu tiên là chạy đua với thời gian, một năm rưỡi nữa cũng trôi qua, lần này hần đã bế quan được hai năm, là lần bế quan lâu nhất từ trước đến giờ, nhưng kết quả đạt được cũng vô cùng xứng đáng. Đỗ Thiên bây giờ đã là một thanh niên mười bảy tuổi vô cùng tuấn tú, những mỹ nữ khó tính nhất khi nhìn thấy hần cũng phải thương thầm nhớ trộm chứ chẳng chơi. Đêm hôm đó chỉ có ánh trăng màu bạc chiếu ra những luồng sáng mờ mờ dịu nhẹ, xung quanh không hề có một bóng người. Đỗ Thiên khoan thai bước ra khỏi động phủ, sau khi xem xét xung quang một chút liền vỗ túi trữ vật. Một đạo ánh sáng lóe ra, tiểu kiếm pháp khí tỏa ra hào quang màu bạc chớp động một chút rồi nhanh chóng biến lớn, trở thành một cây cự kiếm khổng lồ, giống y pháp khí của Hạ Vũ lúc trước. Cự kiếm nhẹ nhàng trông nổi trước người, Đỗ Thiên đánh giá một chút rồi nhảy lên. Cự kiếm ban đầu hơi dao động không vững một chút rồi mới yên lại, hần thúc dục pháp lực truyền vào, cự kiếm chậm rãi chuyển động rồi bay lên cao dần. Đỗ Thiên chưa quen nên cũng không giám bay quá nhanh, lượn mấy vòng quanh hạp cốc vắng vẻ gần động phủ rồi mới dừng lại. Đỗ Thiên cực kỳ hưng phấn, cuối cùng cũng thành công điều khiển được phi kiếm, hần cũng đã có thể bay lượn được rồi !

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 49: Xuất Sơn

Hai ngày sau!

Đan dược linh thạch đã cạn nên tốc độ tu luyện của Đỗ Thiên rút xuống rất nhiều, khiến hần không thể tiếp tục bế quan tiềm tu được. Đã có pháp khí và một số phù lục, lại cộng thêm kiếm khí và thiên linh thuần đã luyện thành thực nên hần cảm thấy có thể tự bảo vệ mình một chút, chuyển này phải ra ngoài tìm kiếm một ít linh dược. Vì đã có xích mích với một số đệ tử tinh anh khác nên khi màn đêm còn chưa tàn Đỗ Thiên đã đứng trên phi kiếm hóa thành một đạo độn quang màu bạc bay đi, tới gần cấm phái đại trận thì thu lại phi kiếm rồi dùng khinh thân thuật, sau đó ngồi khoanh chân đường sức cạnh một tòa nhà nhỏ dành cho thủ vệ đại trận. Giờ này còn rất sớm nên chưa cho phép đệ tử ra ngoài, hần phải đợi thêm một lúc nữa. Thủ tục xuất sơn khá phức tạp, Đỗ Thiên khai ra ngoài tìm kiếm linh dược, thời gian dự kiến là nửa năm. Thủ vệ đại trận đều là những cao thủ tầng mười một trở lên nên Đỗ Thiên cũng phải khách khí một phen. Sau khi dùng khinh thân thuật ra khỏi trận pháp, Đỗ Thiên đi thêm một đoạn xa mới tung phi kiếm ra ngự kiếm phi hành.

Cổ Phong sơn mạch vô cùng rộng lớn, dù là mấy lão tổ kết đan kỳ cũng chẳng thể tìm kiếm hết được, cho nên có rất nhiều địa điểm có thể có các loại linh dược quý hiếm. Nhưng đa số những gốc linh dược này đều có yêu thú thủ hộ, hầu như linh dược càng quý giá thì yêu thú thủ hộ càng mạnh. Tuy nhiên trong sơn mạch yêu thú mạnh nhất cũng chỉ có tu vi tương đương trúc cơ kỳ mà thôi, số lượng cũng không nhiều cho nên vận khí cực kỳ đặc biệt mới đụng đầu với loại yêu thú đẳng cấp đó. Đỗ Thiên bay tà tà dưới thấp vỗ túi trữ vật lấy ra một ngọc giản áp lên trán xem xét. Đó là địa đồ của sơn mạch Cổ Phong, nói chính xác là chỉ một phần của nó mà thôi.

Tu chân giới Đại Việt Quốc có tứ đại tông môn, trong đó có tới hai môn phái tọa lạc tại các dải linh mạch trong Cổ Phong sơn mạch, một trong số đó là

Xích Diễm Môn nằm phía ngoài, có nhiệm vụ ngăn cản phạm nhân tiến vào và ngăn cản yêu thú đi ra. Môn phái còn lại chính là thế lực hùng mạnh nhất, nằm sâu hơn phía trong, Vân Ân Môn. Vân Ân có hai thái thượng trưởng lão tu vi kết đan kỳ, đệ tử hơn tám ngàn người, đã truyền thừa gần vạn năm, chiếm cứ trăm dặm sơn mạch. Vị trí Vân Ân Môn nằm phía tây bắc so với Xích Diễm Môn.

Đỗ Thiên cũng không giám ngang nhiên phi hành trên địa phận người ta, mà chỉ có thể bỏ thêm thời gian bay vòng qua. Tối ngày thứ tám hắn dừng lại bên cạnh một bờ suối chảy qua thung lũng khá hẹp. Bây giờ là thời điểm cuối thu nên thung lũng này rất có màu sắc. một trận gió cuốn tầng tầng lá màu đỏ cũng có, màu vàng cũng có, bay là đà cách không xa mặt đất, xung quanh cây cối cũng đỏ, vàng, xanh ba màu xen kẽ, tiếng chim hót lạnh lạnh, tiếng lá cây xào xạc, điểm vào cảnh sắc thiên nhiên một bản nhạc làm tâm tình vô cùng thoải mái. Phía tây mặt trời đã trở thành một khối cầu đỏ đậm, từng rặng chiều tuôn ra như những dải lụa vắt vương trên bầu trời. Đỗ Thiên đi chậm lại bờ suối, vốc một ngum nước lớn hắt vào mặt, cảm giác mát mẻ lan tràn toàn thân. nước sông trong vắt có thể nhìn thấy một vài con cá bơi lội. Hắn nâng tay, dẫn lực thuật trực tiếp tác động xuống mặt nước, một khối cầu nước to bằng vòng tay một người lớn trực tiếp bay lên, tách ra khỏi dòng suối, vòng qua Đỗ Thiên rơi “bịch” xuống mảnh đất trống phía sau. Một con cá chép lớn chừng hai cân theo trong khối cầu nước vỡ vụn xuất hiện trên mặt đất, không ngừng nhảy múa. Đỗ Thiên bật cười ha ha, hắn vừa nghĩ chắc chỉ có hắn mới có cách bắt cá lợi hại như vậy, bước qua đánh giá con cá xấu số này. Ở chôn hoang vu này nướng cá lên vừa ăn vừa nghe nhạc điệu của đại ngàn, ngắm nhìn hoàng hôn, hẳn là một cảm giác vô cùng thích chí. Dù sao cả mấy năm chỉ toàn phục dụng ích cốc đan, chưa được ăn một bữa ngon miệng nào rồi. Nghĩ là làm, hắn lại phát tay, dùng khu vật thuật, lượn một vòng lấy trước mặt hắn làm trung tâm, rất nhanh đã gom được vô số những cành cây khô thành một đống lớn. Cảm giác có thần thông trong người thật không sai, hèn gì phạm nhân luôn có những cổ tích về tiên nhân, luôn mơ ước đến thần thông pháp thuật. Xiên dọc theo con cá chép, một hỏa cầu nhỏ hư không xuất hiện lơ lửng trên tay, Đỗ Thiên thả nhẹ xuống đống củi, hắn vừa nướng cá vừa ngắm hoàng hôn. Mùi cá nướng thơm lừng vào mũi, cái bụng hắn lại hoan hỉ réo lên, tiếng lạch cạch từ đống lửa cũng hòa chung vào âm thanh xung quanh. Đỗ Thiên dùng khinh thân thuật nhảy lên một tảng đá lớn gần đấy, vừa thưởng thức hương vị cá nướng, vừa đắm chìm vào thiên nhiên. Rất nhanh một ngày lại kết thúc, màn đêm đen tối bắt đầu phủ xuống. Vị trí của hắn lúc này đã ở khá sâu trong sơn mạch, phòng chừng phi hành thêm một hai ngày nữa sẽ tới những địa phương có thể có linh dược sinh trưởng.

Ngay khi Đỗ Thiên đang bồi hồi với những cảm xúc kỳ lạ, cách hắn chừng ba mươi mét trong rừng rậm xuất hiện bột bóng người. Người này ẩn nấp phía sau một gốc đại thụ, chỉ lộ đầu ra nhìn chăm chăm vào bóng lưng Đỗ Thiên, toàn thân được màn đêm đen tối bao bọc không thể nhìn rõ thứ gì. Thấy Đỗ Thiên vẫn ngồi bất động trên khối đá, Gã cũng không muốn đợi lâu nữa, nâng bàn tay lên, bốn mũi thủy tiễn hư không xuất hiện, đang định ném ra thì giọng nói của Đỗ Thiên vang lên :

“Các hạ cần gì phải lén lút như vậy, nơi đây hoang vắng, chi bằng cùng tại hạ tâm tình đôi chút”

Gã giật mình, mấy mũi thủy tiễn hơi lay động rồi tan vỡ. Gã nhìn phía xa vẫn thấy Đỗ Thiên ngồi yên bất động, hai mắt xoay chuyển chớp lát cuối cùng hắn cũng bước thân ra. Đánh lén không thành thì đành tốn chút thời gian giải quyết đối phương vậy, dù sao gã cũng có tu vi tầng tám, tự tin có thể diệt sát được tiểu tử mới chỉ tầng thứ ba này. Gã cao giọng nói:

“Tiểu tử, coi như ngươi đủ cẩn thận, ta cũng không muốn mang tiếng ức hiếp trẻ nhỏ, giao ra toàn bộ túi trữ vật ngươi có thể đi”

Đỗ Thiên xoay người lại, khi thấy đối phương thì tròn mắt hơi co rút lại. Đối phương tu vi cao hơn hắn những ba tầng, nếu vừa rồi thật sự bị đánh lén thì sợ rằng dù hắn phản ứng nhanh mà mở ra thiên linh thuẫn cũng bị vong mạng. Cũng may hắn vẫn luôn áp chế tu vi tại tầng ba nên đối phương mới sơ hở mà đi tới gần khu vực thần thức hắn quét tới. Hắn cũng chỉ cảm thấy cách đó có chút ba động linh lực mà thôi, nên mới lên tiếng thăm dò. Không ngờ thực sự có kẻ định ra tay đánh lén. Ánh mắt Đỗ Thiên trở lại như thường nhưng nội tâm vẫn không ngừng rung động. Gã này là một trung niên khoảng ba mươi lăm tuổi mặt nhẵn không râu, quần áo rõ ràng là đệ tử Vân Ân Môn. Đỗ Thiên cẩn thận dùng thần thức liên tục đảo xung quanh, xác định ít nhất khoảng cách hai mươi mét xung quanh không có người ẩn nấp, lúc này mới lạnh lùng nói:

“Muốn túi trữ vật của ta, cũng được, đến đây lấy đi”

Nói xong hắn dùng khinh thân thuật phi thân lên một nhánh cây gần đó, rồi thân ảnh tiếp tục lay động lùi ra xa. Luyện khí kỳ tầng tám, lại là đệ tử của nhất đẳng môn phái, chính là đại địch của Đỗ Thiên nên hắn cũng không thể cầu tha được. Tuy vậy hắn cũng không mấy sợ hãi, hắn không muốn bị động, nếu có kẻ ăn núp khác hắn phải lôi ra bằng hết, còn nếu chỉ có kẻ này thì hắn không ngại thử sức một chút với luyện khí kỳ tầng tám.

Gã kia hừ lạnh một tiếng đuổi theo, nếu thực sự để một tiểu tử tầng ba trốn thoát từ tay mình thì gã cũng chẳng có mặt mũi nào mà tiếp tục tu tiên. Gã giống như mèo vờn chuột không nhanh không chậm bám theo. Gã cũng thực sự không muốn động thủ ở chỗ này, quá gần với chỗ huynh trưởng đang ẩn nấp, nếu lúc đầu pháp thu hút một vài đệ tử tu vi cao thâm gần đấy thì được không bằng mất. Cứ thế một đuổi một truy tới một vùng núi đá trống không thì Đỗ Thiên dừng lại, tới đây hắn đã có thể xác định gã kia đơn độc hành động, không cần tiếp tục chạy. Gã kia đuổi tới nhếch miệng mỉa mai :

“Tiểu tử ngươi sao không chạy nữa ?”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 50: Đấu Pháp

Đối với biểu tình tự đại của đối phương Đỗ Thiên coi như không thấy, cũng không rảnh nói nhảm với gã, hai tay bóp quyết, một loạt hỏa cầu cỡ nhắm tay xuất hiện, lao nhanh về phía trước. Gã kia hơi ngần người, không ngờ Đỗ Thiên chưa nói đã đánh, hấn cũng nhanh chóng bấm quyết niệm chú, hộ thân linh thuần mở ra, đồng thời hàng loạt thủy tiễn xuất hiện, va chạm với hỏa cầu đồng. Nhất thời âm thanh “xèo xèo” vang lên, hỏa đạn thuật của Đỗ Thiên nhìn như vô cùng đáng sợ lại dễ dàng bị mấy mũi thủy tiễn nhỏ xíu hóa giải. Đỗ Thiên cũng không tỏ ra điểm nào khác thường, lại tiếp tục đánh ra hàng loạt phong nhận, băng châm... Phải biết rằng cảnh giới hơn kém nhau không chỉ có đơn thuần pháp lực nhiều hay ít, mà còn có mức độ tinh thuần của linh lực cũng khác nhau, và quan trọng nhất là cảm ngộ đối với “đạo” cũng tăng lên. Nói ví dụ cùng một loại pháp thuật sơ cấp, nhưng lão quái nguyên anh kỳ trong truyền thuyết thì triển thì trời rung núi lở, luyện khí kỳ còn lâu mới sánh được. Đỗ Thiên kém hơn đối phương tới ba cảnh giới, cũng không ngu ngốc đến mức đường đường chính chính đấu pháp với đối phương. Hấn chính là đang thực hiện kế sách mê hoặc đối thủ, khiến đối thủ cho rằng thủ đoạn công kích của mình cũng chỉ là mấy phép thuật cơ bản dạng mèo cào kia. Đợi khi đối phương lộ ra sơ hở sẽ tung ra ấn dấu công phu.

Quả nhiên qua chừng hơn mười nhịp thở, gã kia đã bắt đầu cảm thấy khó chịu, cũng thu lại ý định trêu đùa, muốn nhanh chóng diệt sát đối phương. Gã hai tay bấm quyết, hơn mười hỏa cầu to bằng nắm tay hù không xuất hiện trước người, tỏa ra sức nóng vô cùng đáng sợ. Nếu dính phải một hỏa cầu thì dù thân thể tu sĩ đã trải qua dịch kinh tẩy tủy cũng bị đốt thành tro bụi. Gã không chậm trễ chỉ tay phía Đỗ Thiên quát một tiếng, hàng loạt hỏa cầu rung lên rồi kích bắn tới. Ngay từ đầu Đỗ Thiên đã luôn chú ý tới nhất cử nhất động của gã, khi thấy gã có ý nhất kích tất sát thì đã lấy ra một tấm tốc hành phủ vỗ vào người. Khi những hỏa cầu lao đến Đỗ Thiên thì triển Thiên Phong Bộ, dưới sự trợ giúp của tốc hành phủ thì tốc độ tăng lên đáng kể, nhưng cũng vô cùng chật vật tránh đông né tây mới hóa giải được công kích của đối phương. Hàng loạt hỏa cầu đánh ầm ầm xuống mặt đất xa xa tạo thành những cái hố to gần một xích vô cùng bồng bả, thậm chí tá áo Đỗ Thiên cũng bị đốt cháy lỗ chỗ. Đỗ Thiên tỏ ra khiếp sợ lùi lại mấy bước. Gã trung niên hừ lạnh:

“Dây chết vô ích, nạp mạng đi”

Gã dùng khinh thân thuật phóng tới, hai tay nâng lên xuất hiện hàng loạt đạo phong nhận to cỡ bàn tay, số lượng chừng hơn hai mươi, tất cả ném về phía Đỗ Thiên. Lúc này nguy cơ sinh tử Đỗ Thiên cũng không giám ân oán nữa, mở ra thiên linh thuần, đồng thời tay vung lên, một đạo kiếm khí màu xanh mờ nhạt xuất hiện, lao thẳng đến đối phương. Gã kia ban đầu còn nhếch miệng chế cười, đánh đồng kiếm khí của Đỗ Thiên với phong nhận thuật tầm thường, nhưng chỉ chốc lát nụ cười đã ngưng trệ. Gã đã cảm thấy lượng linh lực cuồng bạo trong kiếm khí, vội vàng biến chiêu vỗ túi trữ vật lấy ra một tấm phủ ném đi, đồng thời thân hình cũng di chuyển nhanh chóng sang một bên mở ra linh khí thuần. Không hổ là cao thủ tầng tám, phản ứng cực kỳ nhanh. Tấm phủ kia ném ra tự động hóa thành tro bụi nhập xuống mặt đất, từ mặt đất hơi chấn động rồi mọc ra một bức tường đá dày một xích chắn trước mặt kiếm khí. Gã kia tính toán không sai, trong pháp thuật sơ cấp thì thổ tường thuật có thể ngăn cản được công kích dạng phong nhận, tuy nhiên gã vẫn còn coi thường phá thiên kiếm khí của Đỗ Thiên. Đạo kiếm khí đánh thẳng vào tường đá ầm một tiếng, đá vụn bay tứ tán, kiếm khí chỉ bị mờ nhạt đi nhưng không hề triệt tiêu, tiếp tục lao thẳng tới linh khí thuần. Một tiếng “bụp” gọn gẽ vang lên, linh khí thuần như giấy mỏng vỡ nát, nhưng kiếm khí cũng không đánh trúng mục tiêu mà bị lệch đi. Gã âm thầm lạnh bụng, chiêu thức gì khủng bố như thế này? Nếu không phải dù đối đầu với tu sĩ tu vi thấp hơn gã vẫn luôn cơ cảnh thì lúc này chắc chắn đã thắng thiên rồi.

Lại nói đến Đỗ Thiên, thiên linh thuần tuy huyền diệu, nhưng pháp lực hấn nông cạn chỉ phát ra được hai ba thành lực phòng ngự, cho nên cũng chỉ thừa nhận được hơn mười đạo phong nhận rồi bị vỡ tan. Cũng may Đỗ Thiên có chuẩn bị trước ném ra ba tấm thủy trảo phủ ngăn cản những phong nhận còn lại, đồng thời dùng thiên phong bộ nhanh chóng tiếp cận đối phương. Lúc này pháp lực Đỗ Thiên đã vơi đi khá nhiều, nếu kéo dài ắt sẽ sinh biến. Hấn vội phóng ra hai đạo phong nhận thuật đánh về phía gã trung niên đang sợ xanh mặt nọ, khóa chặt đường lui của gã. Đỗ Thiên phóng ra đúng là phong nhận thuật, nhưng gã kia chim sợ cành cong, cũng không giám coi thường mà vỗ túi trữ vật, một đạo ánh sáng lóe ra, hiện nguyên hình là một thanh đao nhỏ xíu màu xanh lóng lánh dị thường. Khi thấy thanh đao thì Đỗ Thiên âm thầm đổ mồ hôi lạnh, nếu không phải lúc trước đối phương khinh thường mà không xuất ra pháp khí này, thì bây giờ chắc hấn cũng chẳng thể đứng nơi đây. Thanh tiểu đao tỏa ra hào quang chói mắt nhanh chóng biến lớn bằng kích thước bình thường rồi quét qua hai đạo phong nhận. Nhưng ngoài dự đoán của gã là không hề có chấn động kịch liệt, không hề có quang hoa tung tóe xảy ra, tiểu đao dễ dàng đem hai đạo phong nhận xóa sổ. Gã đầu óc xoay chuyển chốc lát vội vàng giật mình thốt lên “không tốt”, đã thấy một đạo kiếm khí xanh thẫm và một quang đoàn màu bạc từ hai hướng xông tới. Gã vội vàng diêm về thanh đao một chút, khiến thanh đao run lên rồi hướng đạo kiếm khí gần đó kích bắn tới. Đồng thời gã ném ra hai trương kim cương phủ quý hiếm tạo thành hai màn sáng kim sắc chắn trước người. Khi gã vừa kết thúc động tác thì thanh đao đã va chạm với đạo kiếm khí phát ra âm thanh bén nhọn cùng ánh sáng chói mắt, đồng thời quang đoàn màu bạc cũng đã chạm vào màn sáng đầu tiên do kim cương phủ hóa thành. Trong nội tâm gã tính toán rằng đạo kiếm khí đó đã là ấn dấu công phu của đối phương, tuyệt không thể xuất ra pháp thuật nào lợi hại nữa, nhưng vì tính cẩn thận vẫn bấm bụng chịu đau mà xuất một lần hai tấm kim cương phủ. Nên nhớ rằng phủ này tuy rằng vẫn thuộc sơ cấp phủ lực nhưng lực phòng ngự vô cùng biến thái, pháp thuật sơ cấp dùng mong phá được nó, giá trị lên đến năm viên hạ phẩm linh thạch một tấm. Nhưng khi quang đoàn màu bạc sau một tiếng trầm đục phá vỡ màn sáng đầu tiên tốc độ không giảm lao tới thì hai tròng mắt gã đông cứng lại hết toáng lên:

“Pháp khí?”

Không thể nào, một gã tán tu tầng thứ ba làm sao có thể có pháp khí? mà cho dù có thì cũng làm sao đủ pháp lực mà khống chế? Chẳng lẽ đối phương giả trư ăn hổ? Những nghi hoặc đó cũng là những suy nghĩ cuối cùng của gã trên thế gian, bởi vì tiểu kiếm pháp khí đã phá tan màn sáng phòng ngự còn lại đâm xuyên qua tim gã. Hai mắt gã trợn trừng về khó tin, một lỗ thủng sâu hoáy nơi ngực vẫn không ngừng tuôn máu. Đỗ Thiên lau mồ hôi trán bước lại, sau khi lấy túi trữ vật ra khỏi người gã thì cúi xuống đặt tay lên trán gã, nhắm mắt lại. Hấn đang thì triển su hân thuật. Thuật này là một pháp thuật sơ cấp, nhưng càng là những lão quái tu vi cao thâm càng hay dùng. Nó có tác dụng đọc ký ức của người còn sống hoặc người mới chết. Su hân thuật vô cùng độc ác và bá đạo, nếu thì triển với người sống, nhẹ thì làm đối phương đánh mất thần trí mà điên điên khùng khùng cả đời, nặng thì vong mạng, đến cơ hội đầu thai chuyển kiếp cũng không có.

Đỗ Thiên cũng không phải nhân rồi làm việc vô sự, hấn muốn biết như thế nào đối phương xuất hiện ở đây, hơn nữa còn có tu sĩ nào đi cùng gần đây hay không. Dù sao nếu chuyện hấn giết một gã đệ tử của Vân Ẩn Môn lộ ra thì dù Đại Việt rộng lớn hấn cũng chẳng có đất dung thân. Dù hấn đã ăn nặc kiêu tán tu nhưng không có chuyện gì không có tỳ vết hết, dưa ngọt còn có cuống đắng cơ mà. Sau chừng mười nhịp thở có được kết quả, sắc mặt Đỗ Thiên càng âm trầm hơn, nhưng khoe miệng lại có một nụ cười khó hiểu. Hấn lục soát thì thể một lúc, sau khi cảm thấy không bỏ sót thứ gì thì lấy đi túi trữ vật bên hông rồi ném một hỏa cầu hủy thi diệt tích. Cứ như vậy một gã luyện khí kỳ cao thủ tầng tám biến mất khỏi thế gian. Đỗ Thiên tiếp đó thu lại tiểu đao cùng tiểu kiếm pháp khí, không có thời gian xem xét, đều cho vào túi trữ vật rồi dùng khinh thân thuật nhanh chóng rời đi. Bãi đại lộ trở về yên

tĩnh, dường như mọi sự mới xảy ra chỉ là ảo ảnh

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 51: Động Thiên Phúc Địa

Tới một sơn cốc hoang vắng cách đó khá xa, Đỗ Thiên dừng lại khôi phục pháp lực. Hắn lựa chọn một hang động tự nhiên, sau khi vỗ túi trữ vật lấy ra bộ trận kỳ bài một trận pháp đơn giản thì tiến sâu vào trong khoanh chân nhắm mắt đả tọa. Cuộc chiến vừa rồi tuy nhìn có vẻ khá nhẹ nhàng, nhưng áp lực lại rất lớn, chỉ cần tính sai một bước thì mạng nhỏ lập tức phải lưu lại ngay. Tuy vậy chiến lợi phẩm đạt được cũng rất xứng đáng. Nửa canh giờ sau pháp lực được bổ đầy, Đỗ Thiên lấy túi trữ vật của gã Vân Ân Môn kia ra dốc ngược xuống vỗ một cái, một loạt đồ vật hiện ra. Năm ngọc giản, một bộ trận kỳ, một lệnh bài thân phận, một đỉnh lô màu nâu sậm còn nồng nặc mùi đan dược, hơn mười bình đan dược, phù lục hơn hai mươi tấm, trong đó có ba tấm kim cương phù quý hiếm. Nhưng cái làm trông mắt Đỗ Thiên co rút lại là một đồng linh thạch đủ loại màu sắc nằm lẫn lóc trên mặt đất. Dù khi sư hôn Đỗ Thiên đã biết nhưng chính mắt nhìn thấy cũng phải âm thầm kinh hãi. Ở đây có đến hơn ba trăm viên hạ phẩm linh thạch. Cho dù tu sĩ luyện khí kỳ của một tông phái tu tiên dành dụm cả đời cũng chẳng thể có số lượng kinh người như vậy. Thu lại phù lục và linh thạch vào túi trữ vật của mình, Đỗ Thiên tiếp theo kiểm tra một chút đan dược trong mười bình lớn nhỏ kia. Chín bình hoàng linh đan, một bình luyện khí đan quý hiếm. Đỗ Thiên mũi hít hà dược hương mà cảm thấy tâm thần thoải mái. Hắn lại cất đan dược, ngắm nghía các trận kỳ một chút. Theo trong kí ức của gã kia thì đây là bộ Mộc Linh Trận, có tác dụng vây khốn, đặc biệt trong rừng rậm mộc linh khí sung túc này thì càng phát huy tác dụng tới tối đa. Cuối cùng là pháp khí tiểu đao xanh biếc nọ, tuy cũng là hạ phẩm nhưng uy lực hơn xa tiểu kiếm của hắn. Đỗ Thiên yêu thích không muốn buông tay.

Sau khi kiểm kê tất cả chiến lợi phẩm, Đỗ Thiên không vội rời đi mà tiếp tục khoanh chân suy ngẫm. Hắn đã biết được một bí mật vô cùng lớn, thậm chí có khả năng đây chính là cơ duyên để đạt được trúc cơ kỳ mà ngọc giản từng nói. Thì ra gã vừa rồi tên là Trương Liêu, một tạp vụ đệ tử của Vân Ân Môn. Hơn mười năm trước cả hắn và anh trai là Trương Cáp cơ duyên xảo hợp được gia nhập Vân Ân Môn, tuy nhiên linh căn của cả hai đều tứ thuộc tính cho nên cũng chỉ có thể làm một chân tạp vụ, khổ luyện mười năm mới đạt được tầng thứ ba luyện khí kỳ. Nhưng hơn một năm trước, khi hai người bị đuổi khỏi môn phái, do chán nản mà đi sâu vào sơn mạch Cổ Phong, lại may mắn phát hiện ra một hoang cấp tràn ngập các loại linh dược, thậm chí có không ít loại quý hiếm đến cả cao thủ trúc cơ kỳ cũng phải đổ mắt. Lối vào duy nhất của hoang cốc lại là một khe nứt hẹp giữa một rặng núi đá tầm thường, cho nên mãi tới lúc đó vẫn không có ai phát hiện ra. Có được cơ duyên này khiến tu vi hai người nhanh chóng tăng lên, Trương Liêu vừa đột phá tầng thứ tám, còn thân huynh của hắn tư chất tốt hơn một chút đã là tầng chín đỉnh phong. Hai người cũng thường xuyên chia nhau ra ngoài bán đan dược luyện chế được đổi lấy tư nguyên tu luyện, khiến phút chốc trở thành tu sĩ cấp thấp giàu có nhất. Đan dược linh thạch không hề thiếu, lại có nơi để tĩnh tu. Tuy nhiên hai người cũng sợ có kẻ khác vô tình phát hiện ra nên bố trí mấy cái cảm ứng trận pháp xung quanh, giết chết toàn bộ tu sĩ tu vi yếu kém tới gần. Còn tu sĩ tu vi cao một chút đều cho rằng khu vực này không có gì lọt mắt bọn họ nên trực tiếp đi sâu hơn vào trong. Cứ như vậy hai người yên bình tu luyện được gần một năm, cho tới tối này Đỗ Thiên lạc vào trận pháp cảm ứng của hai người, mới xảy ra một hồi đại chiến như vậy.

Đỗ Thiên hít vào một hơi thật sâu, hắn đoán hoang cốc nọ có thể là một dược vườn còn lưu lại của một thượng cổ môn phái nào đó, có trận pháp cấm chế ảo diệu che giấu nên tới bây giờ mới không bại lộ. Nhưng thời gian quá lâu nên trận pháp đã bị hư hại mới xuất hiện lỗ hổng để hai huynh đệ họ Trương phát hiện được. Hai huynh đệ này đầu óc đơn giản không suy nghĩ sâu xa, nhưng Đỗ Thiên vốn vô cùng thông minh, hắn đoán rằng gần đây nhất định còn có di chỉ khác của thượng cổ tiên phái nọ, chỉ là trận pháp bảo vệ còn tồn tại mà thôi. Đây chính là một đại cơ duyên đối với hắn, đương nhiên hắn sẽ không dễ dàng buông tay. Đừng nói là luyện khí kỳ tầng chín đỉnh phong tọa trấn, mà cho dù là trúc cơ kỳ cao thủ ở bên trong hẳn cũng nhất định phải liệt sát

Linh căn đầy đủ ngũ hành thuộc tính cũng có lợi thế nhất định, Đỗ Thiên có thể khống chế toàn bộ mọi pháp khí bất kể nó có thuộc tính gì. Đỗ Thiên lần nữa lấy ra thanh đao, bắt đầu tế luyện một phen. Sắp tới dù hắn đã chuẩn bị một kế hoạch khá chu toàn, nhưng vẫn phải lưu lại hậu thủ để đối phó với Trương Cáp tu vi tầng thứ chín đỉnh phong. Đỗ Thiên đánh ra một đạo phiêu phù thuật lên tiểu đao để nó lơ lửng ngay trên đầu, sau đó hai tay liên tục đánh ra hàng loạt các pháp quyết phức tạp khác nhau, đồng thời đôi lúc thổi lên đó những luồng linh lực tinh thuần.

Pháp khí không giống như pháp bảo và một số loại pháp khí đặc biệt, phải lưu lại thần thức của chính mình mới có thể điều khiển. Pháp khí bình thường chỉ cần phù hợp với thuộc tính linh căn của bản thân và đầy đủ pháp lực là có thể sử dụng. Nhưng muốn tùy tâm sở phát thì phải tế luyện lâu dài mới được. Đỗ Thiên đương nhiên không có thời gian tế luyện tới mức đó, hắn chỉ cần có thể khống chế dễ dàng hơn một chút là được. Dù sao nếu tên Trương Liêu đi lâu không trở về thì gã Trương Cáp nọ cũng sẽ sinh ra hoài nghi, kế hoạch của hắn càng khó thành công. Nửa ngày trôi qua, tiểu đao ánh sáng không còn chớp động không đều như trước nữa, mà trở nên vô cùng nhu hòa, lượn một vòng trên đỉnh đầu Đỗ Thiên rồi rơi xuống nằm gọn trên tay hắn. Đỗ Thiên quan sát chốc lát rồi vung tay, tiểu đao chớp động chốc lát đã dài đến gần hai mét, hắn thu lại trận kỳ bố trí trước đó rồi nhảy lên cự đao hóa thành một đạo độn quang xanh nhạt biến mất. Lúc này trời đã tối đen như mực, nhưng các giác quan của tu sĩ hơn xa phàm nhân nên vẫn có thể lơ lờ thấy cảnh vật trong khu rừng

Nửa ngày sau !

Đỗ Thiên ánh mắt mở to tròn, miệng há hốc nhìn cảnh vật phía trước. Hàng loạt những linh dược quý hiếm mọc lan tràn như cỏ dại, đủ loại màu sắc và hương thơm ủa tới. Nơi này bị núi đá vây kín bốn phía, vô cùng kín đáo, hèn gì mãi vẫn chưa bị tu sĩ phát hiện. Đỗ Thiên mất một lúc mới đề nên sự rung động nội tâm lại, cúi người nhìn xuống dưới. Đó là xác một gã trung niên tầm bốn mươi, khuôn mặt vàng vọt, mặc đạo bào màu trắng, ánh mắt trợn trừng

chết không nhắm mắt. Đây đúng là gã Trương Cáp, thân huynh của Trương Liêu. Sự việc cũng không có gì đáng nói, Đỗ Thiên dùng thuật dịch dung cải trang thành Trương Liêu đi vào, rồi bất ngờ ra tay đánh lén. Dịch dung thuật nọ cũng chỉ là một pháp thuật sơ cấp, nếu gã Trương Cáp để ý nhìn một chút thì có thể phát hiện ra chân giả. Đáng tiếc hẳn lại đúng lúc đang trùng quan lên tầng mười, không thể phân tâm, thành ra tiện nghi cho Đỗ Thiên. Đỗ Thiên cúi xuống thì triển sư hồn thuật, thông tin có được không có gì khác so với trí nhớ của Trương Liêu, xem ra nơi này còn chưa có người thứ ba phát hiện ra. Thu lại túi trữ vật xong Đỗ Thiên phát ra một hỏa cầu tổng tiễn luôn người anh xấu số về với cát bụi, sau đó quay lại khe nứt cửa vào thu lại trận pháp hai người bố trí trước đó. Trận pháp này chỉ là một huyền trận đơn giản, nhưng vẫn có dao động linh lực, nếu có cao thủ trực cơ kỳ nào tới gần liền có thể phát hiện ra. Hẳn đương nhiên không làm chuyện “lạ ông tôi ở bụi này” như vậy. Dù sao cửa vào cũng ở nơi khá kín đáo, chẳng cần phải vẽ rắn thêm chân làm gì.

Sau khi dạo quanh một vòng hạp cốc này, Đỗ Thiên không thể dấu nổi sự vui mừng nhảy lên tâng tâng. Hạp cốc rộng lớn đường kính chừng hai dặm, ở đây dường như là được liệu luyện chế hoàng linh đan, mà cho dù trực cơ đan trên quý cũng có mặt mấy vị chủ dược, ngoài ra tuyệt đại đa số hẳn chẳng thể gọi tên được. Nhưng nhìn được liệu luyện chế luyện khí đan cũng chỉ được trông ở ven thì có thể thấy chúng có giá trị cỡ nào. Đỗ Thiên khoanh chân ngồi trên một tảng đá, vỗ túi trữ vật lấy ra một ngọc giản xám trắng áp lên trán, nhắm mắt dùng thần thức tra xét. Chuyện này hẳn đi tìm kiếm linh dược đương nhiên có chuẩn bị. Ngọc giản chính là ghi chép về hầu hết các loại linh dược có thể xuất hiện ở Đại Việt này. Sau khi so sánh hình dáng, màu sắc cùng được hương của mấy loại linh dược nơi đây với ghi chép trong ngọc giản, Đỗ Thiên khòe miệng lại nhếch lên vui vẻ. Quả như hẳn dự đoán, toàn bộ đều là dược liệu trân quý.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 52: Luyện Đan Chi Đạo

Đỗ Thiên vẫn chưa vội động thủ luyện đan, dù sao đan dược có trong túi trữ vật của hai anh em họ Trương cũng còn lại khá nhiều, cho nên hẳn trước hết vừa tu luyện vừa nghiên cứu lý thuyết luyện đan. Luyện đan chỉ đạo cũng bao la rộng lớn không thua kém gì phù chú, Đỗ Thiên cũng chẳng hi vọng trở thành luyện đan đại sư, hẳn chỉ tìm hiểu phương pháp luyện đan cơ bản để luyện chế những đan dược cần thiết trước mắt mà thôi. Đan phương thì trong ngọc giản của Trương Cáp có đến mấy loại nên hẳn cũng không cần phải lo lắng.

Luyện đan chính là quá trình dung hợp tinh hoa của những dược liệu khác nhau mà tạo thành đan dược. Nếu có thể phân tách ra thì luyện đan có hai quá trình, một là dựa vào đan phương để tinh chế dược liệu, và hai là ngưng luyện thành đan. Tu sĩ luyện đan đương nhiên không thể dùng lửa nơi thế tục được, mà phải sử dụng những loại lửa đặc biệt. Địa hỏa là thứ được tu sĩ ưa dùng nhất, vì độ nóng đầy đủ và tương đối ổn định. Địa hỏa là hỏa diễm sâu trong lòng đất được đại cao thủ kết đan kỳ trở lên dùng thần thông dẫn lên, đồng thời phải có trận pháp thích hợp khống chế. Ngoài địa hỏa thì tiên thiên chi hỏa của tu sĩ trực cơ kỳ hoặc thậm chí đan hỏa của kết đan kỳ và anh hỏa của nguyên anh kỳ cũng có thể luyện đan, nhưng do không thể duy trì lâu nên rất ít trường hợp dùng những loại hỏa diễm này. Tu vi của hai huynh đệ họ Trương chưa đạt tới trực cơ kỳ, hơn nữa ở gần đây cũng không có hỏa mạch nào nên theo lý thuyết thì không thể luyện đan được. Nhưng hai người không biết từ đâu mua được khá nhiều địa hỏa phù, chính là phù lục phong ấn sức nóng của địa hỏa.

Đỗ Thiên dùng phi đao khai mở một động phủ đơn giản ngay cạnh dược vườn, cẩn thận bố trí hai trận pháp bên ngoài, sau đó mới đi vào khoanh chân tu luyện. Đan dược trước đây hai ngày Đỗ Thiên mới giám dùng một viên, nhưng lúc này một ngày hẳn phục dụng cả chục viên, vô cùng xa xỉ. Cứ như vậy, nửa ngày tu luyện, nửa ngày nghiên cứu ngọc giản luyện đan, rất nhanh một tuần đã trôi qua. Nhờ được lực đan dược đầy đủ cộng với công pháp phá thiên quyết, Đỗ Thiên đã bước vào tầng sáu luyện khí kỳ, đồng thời về luyện đan cũng đã có hiểu biết nhất định. Tối hôm đó hẳn không hề tu luyện mà ngủ một giấc say sưa.

Sáng ngày hôm sau, Đỗ Thiên thần thanh khí爽 bước ra khỏi động phủ, đi tới bên ngoài dược vườn hái một ít dược liệu rồi quay trở vào. Những linh dược hẳn hái cũng chỉ có thể dùng để luyện chế tẩy tủy đan, đối với tầng sáu trở lên đã trở nên vô dụng. Hẳn muốn trước tiên luyện tập một chút đã, chứ nếu hấp tấp luyện ngay hoàng linh đan mà hỏng mất thì dù nơi này linh dược không thiếu hẳn cũng tiếc đứt ruột mà chết mất. Đỗ Thiên khoanh chân ngồi xuống vỗ túi trữ vật lấy ra một đỉnh lò màu vàng, đánh ra một đạo phiêu phù thuật cho nó lơ lửng một chỗ. Đây là đan lò của Trương Cáp, còn tốt hơn cái của Trương Liêu nhiều, đã gần đạt đến cấp độ trung phẩm đan lò, cũng không biết gã kiếm ở đâu ra. Luyện đan ngoài chất lượng hỏa diễm thì phẩm chất đan lò cũng ảnh hưởng rất lớn đến tỉ lệ thành công. Đỗ Thiên lại vỗ túi trữ vật lấy ra một tấm phù màu đỏ rực. Đó chính là địa hỏa phù. Phù lục được Đỗ Thiên ném lên, bốc cháy hóa thành một ngọn lửa bao quanh đan lò. Đợi một lúc tới khi đan lò nóng lên một mức nhất định, Đỗ Thiên lại dựa vào đan phương lần lượt cho từng loại dược liệu vào, sau đó nắp đan lò tự động đóng lại. Đỗ Thiên đánh ra mấy đạo pháp quyết khiến đan lò xoay vòng nhẹ nhàng, nhưng càng lúc tốc độ càng nhanh. Nửa ngày sau, mùi đan dược bốc ra khiến Đỗ Thiên vô cùng vui mừng, nhưng nét cười lập tức ngưng trệ. Chỉ thấy bụp một tiếng trầm đục vang lên trong đan lò, sau đó được hương biến mất thay vào đó là mùi cháy khét. Thất bại!

Đỗ Thiên thờ dài một hơi, hẳn đã làm đúng những gì ngọc giản nói mà vẫn không thành công, xem ra luyện đan khó khăn cũng không phải là nói ngoa. Đỗ Thiên cũng không có quá nhiều thất vọng đánh ra một đạo pháp quyết, đan lò lập tức ngừng quay, miệng nghiêng một bên đổ ra một đồng chất cặn màu đen, xen lẫn là những viên phế đan đen sì. Ngọn lửa bao quanh cũng hóa trở lại thành một trướng phù lục, nhưng màu sắc ảm đạm đi trông thấy, xem ra cũng chỉ có thể sử dụng được nửa ngày nữa sẽ hao hết toàn bộ linh khí mà trở thành phế phù. Đỗ Thiên thu lại đan lò cùng phù lục rồi lại bước ra ngoài hái một ít linh dược, lại quay vào nghỉ ngơi chốc lát rồi tiếp tục luyện đan.

Năm ngày sau, một mùi được hương nồng đậm tràn ra từ động phủ của Đỗ Thiên. Lúc này đan lò trước mặt hắn tốc độ xoay cũng giảm dần, sau đó ngừng hẳn lại, ngọn lửa bao quanh cũng bùng một tiếng tiêu tán, hóa thành phế phù rơi xuống. Đỗ Thiên cũng không quan tâm, nhìn chăm chăm vào đan lò, truyền linh lực vào hai mắt khiến chúng phát sáng lên. Linh nhãn thuật, cũng chỉ là pháp thuật sơ cấp, nhưng đã giúp Đỗ Thiên nhìn thấy tình hình bên trong đan lò lúc này. Có hơn hai mươi viên đan được màu xám lộn lờ bên trong, to chỉ cỡ đầu ngón út. Đỗ Thiên lúc này mới thở ra một hơi trọc khí, lấy một bình đan được trống không ra đổ lỏ tẩy tủy đan này vào. Tuy tẩy tủy đan đối với hắn đã vô dụng nhưng nếu bán đi cũng thu lại được một ít linh thạch. Suốt năm ngày không ngừng nghỉ, hắn đã phá hết bao nhiêu là linh dược mới có thể điều chế thành công một lò đan này. Xem ra mức độ khó khăn của luyện đan thuật còn vượt xa những gì hắn tưởng tượng. Thực ra cũng do ngộ tính của hắn đối với luyện đan thuật quá kém, chứ đối với loại đan dược cấp thấp này người bình thường luyện mười lần cũng phải thành công được một lần. Đỗ Thiên cũng không hề nản lòng, tiếp tục luyện chế tẩy tủy đan cho tới khi cảm thấy luyện đan thuật của mình khá hơn mới bắt đầu luyện chế hoàng linh đan và luyện khí đan.

Lại một tuần nữa trôi qua, Đỗ Thiên đã phá hủy hầu hết linh dược cấp thấp ở nơi này, nhưng cũng may là còn đem lại chút thành quả. Bây giờ luyện đan thuật của hắn cũng đã có chút tiểu thành, tỉ lệ thành công đã đề thăng lên gần một nửa. Lúc này hắn quyết định luyện chế hoàng linh đan. Hoàng linh đan vẫn chỉ là đan dược cấp thấp, cho nên phương pháp luyện chế tương tự như tẩy tủy đan, chỉ có đan phương là hoàn toàn khác nhau. Đỗ Thiên bước ra lấy đầu đủ dược liệu cần thiết xong khoanh chân nhắm mắt dưỡng thần, đợi tới lúc linh lực bổ đầy, tinh thần sung mãn mới bắt đầu động thủ.

Cách luyện đan của Đỗ Thiên có thể nói vô cùng xa xỉ, cho dù là nhất đẳng tông môn như Vân Ân Môn cũng không đủ tài lực để bồi tài một gã luyện đan sư như hắn bây giờ. Luyện đan thuật nâng cao quả nhiên đem lại hiệu quả kinh ngạc, lúc này hắn luyện chế hoàng linh đan tỉ lệ thành công cũng gần đạt đến một phần ba, làm Đỗ Thiên vui mừng không thôi.

Thời gian kế tiếp vô cùng êm đẹp, cứ cách hai ngày tu luyện lại dành hai ngày luyện đan, dù là nơi hoang vắng một mình tịch mịch, nhưng ý chí của Đỗ Thiên cực kỳ mạnh mẽ nên không có một phút giây nào ngừng nghỉ. Tu tiên chính là chạy đua với thời gian cho nên hắn vẫn một mực khổ luyện, không vì chút thành quả có được mà sao nhãng. Đỗ Thiên cũng không quên suy đoán của mình, rằng khu vực này còn tồn tại nhiều di chỉ khác. Nhưng với chút thực lực hiện tại mà động vào thượng cổ cấm chế thì khác nào tự sát? Cho nên hắn định nâng cao tu vi hơn nữa mới bắt đầu tìm kiếm một phen.

Ba tháng sau !

Đỗ Thiên vẫn ngồi khoanh chân một chỗ, đôi mắt nhắm lại. Chừng một lúc sau toàn thân hắn khẽ run rẩy, mồ hôi bắt đầu chảy ra, ban đầu chỉ từng giọt, nhưng chỉ mấy nhịp thở sau đã tuôn như suối, khuôn mặt điển trai khẽ nhăn lại. Hắn đang đột phá từ tầng tám sang tầng chín. Các tiểu cảnh giới ở luyện khí kỳ muốn đột phá cũng không phải là dễ dàng, dù là tinh anh đệ tử cũng không tránh khỏi thất bại vài lần. Nhưng ở cảnh giới này khi trùng quan thất bại một lần thì tỉ lệ lần sau lập tức tăng lên, nên về lý thuyết mọi tu sĩ luyện khí kỳ đều có cơ hội đạt được cảnh giới viên mãn. Đây cũng là chút ưu ái duy nhất dành cho tu sĩ cấp thấp. Còn nếu là trùng quan các đại cảnh giới thì lại ngược lại, nếu trùng quan thất bại một lần thì lần sau tỉ lệ sẽ giảm xuống một ít, chỉ có pháp lực là thâm hậu hơn chút ít mà thôi. Có điều này bởi vì từ trúc cơ kỳ trở lên không đơn thuần chỉ là vấn đề linh lực, mà còn liên quan sâu rộng đến cảm ngộ về các quy tắc, hay nói đơn giản chính là ngộ đạo.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 53: Phường Thị

Đỗ Thiên đang khoanh chân ngồi yên từ từ mở mắt ra. Nhìn không thấy có gì khác lạ, nhưng toàn thân hắn lại dâng lên một cỗ khí chất đặc biệt, dường như khác xa so với trước đây. Hắn đã bước vào tầng thứ chín. Ngay khi vừa đột phá vào tiểu cảnh giới này, Đỗ Thiên cảm giác dường như có một tấm màng mỏng bị vỡ nát, những điều trước đây không hiểu nổi về các vấn đề tu tiên liền trở nên sáng tỏ, cứ như trước nay nó vẫn luôn tồn tại, chẳng qua bị hắn quên lãng vậy. Ngoài các cảm ngộ tăng lên thì thần thức cũng có bước tiến đáng kể, giờ đây phạm vi bao trùm thần thức của hắn đã lên tới gần một trăm mét, ngoài khoảng đó hắn cũng chỉ có thể cảm giác mờ mờ không rõ lắm. Hơn thế nữa linh lực trong cơ thể hắn thay đổi về lượng không nhiều, nhưng đã biến đổi về chất, trở nên tinh thuần hơn nhiều. Nhắm mắt lại cảm thụ những cảm giác kỳ diệu do tấn cấp mang tới thêm một lúc nữa, Đỗ Thiên rốt cuộc cũng đứng dậy đi ra ngoài động phủ. Linh dược còn có thể cung cấp đủ cho hắn tu luyện thẳng một mạch tới luyện khí kỳ viên mãn, song địa hỏa phù lại đã hết. Với lại Đỗ Thiên cảm thấy tấn cấp quá nhanh như vậy có thể sẽ để lại tai họa ngầm về sau, cho nên quyết định đình chỉ điên cuồng tu luyện một thời gian để củng cố đạo tâm, đồng thời cũng có khá nhiều việc khác đang chờ hắn làm.

Thu lại toàn bộ trận kỳ bố trí trước đó, Đỗ Thiên khoan thai từ khe nứt hẹp tạo thành cửa vào bước ra ngoài phía rừng rậm. Sau khi quét thần thức bốn phía một lượt không có phát hiện điều gì dị thường, Đỗ Thiên dùng khinh thân thuật phiêu phiêu rời đi, tới địa điểm cách đó rất xa tung ra thanh đao hóa thành độn quang màu xanh nhạt biến mất nơi cuối trời. Trước đây hắn lo lắng cả đời cũng chẳng thể tấn cấp, vậy mà bây giờ lại lo lắng tấn cấp quá nhanh, đúng là sự đời luôn khó lường. Tuy kiếm được chỗ thanh tu tuyệt vời như vậy nhưng Đỗ Thiên cũng không định rời khỏi Xích Diễm Môn. Tu tiên giới cường giả vì tôn này, nếu có một đại phái chống lưng sẽ có nhiều lợi thế hơn so với tán tu. Chính vì vậy hắn phải trở về môn phái trước.

Quãng đường về Đỗ Thiên có gặp vài tu sĩ đi riêng lẻ, nhưng hầu như khi gặp độn quang của hắn thì tất cả đều dừng lại thận trọng xem xét, ai cũng tỏ ra rất cơ cảnh. Điều này làm Đỗ Thiên càng khẳng định rằng tu tiên giới còn khát máu hơn cả võ lâm giang hồ thế tục. Một đường phi hành vô sự, hơn nửa tháng sau Đỗ Thiên đã về tới Xích Diễm Môn.

Có pháp lực tăng chín, cộng với cảm ngộ đối với pháp thuật tăng lên, nên những pháp thuật lúc trước hần dù*miệt mài nghiên cứu như ❶ hể nào cũng không hiểu thấu thì nay đều sáng tỏ~ Đỗ Thiên dành phần nhiều thời gian để học và ❷ luyện tập các pháp thuật đồng thời cũng cố th❶❷m hai ấn dấu công phu củ❶ hần là Phá Thiên Kiếm Kí và Thiên Linh Thuần. Tuy nhiên Đỗ Thiên vẫn cảm thấy chưa đủ, nếu gặp❶ cường địch thì thực ❸c của hần hiện tại củ❶g có thể ch❶❶❶ng đỡ được, nhưng nế❶ gặp loại đẳng cấp như trúc cơ kỳ cao thủ thì {ao ? Hần đang thiếu chính❶ là một thần thông chạy ❶rón, hay nói rõ ra là đ❶❶❶n thuật. Phi độn không ph❶i chỉ đơn thuần là ngự khí phi hành, mà còn có ❶t nhiều loại. Đỗ Thi❶❶n sau khi tới tầng kinh các❶c cũng tìm được vài loại❶ nhưng hiệu quả không cao, ❶e rằng trên tầng ba dành ❶ho trúc cơ kỳ mới có đ❶❶❶n thuật hần muốn, nhưng hiện tại muốn lên đó tìm hiểu chi❶ là si tâm vọng tưởng[/C❶LOR]

[S❶ZE=4]Tham ngộ❶❶ tiên đạo thêm một năm ❶ữa, sau khi cho rằng đạo#tâm đã vững, Đỗ Thiên lại quyết định ra ngoài màn thứ hai. Cái gọi là tham ngộ tiên đạo chính l❶ tìm hiểu những quy tắc vạn vật trong trời đất❶ và về pháp thuật thần ❶hông... Tu tiên chính là nghịch thiên, chính là chống lại quy tắc. Tu sĩ luyện khí kỳ ch❶❶❶ mới bước đầu hơi hoicảm nhận được quy tắc❶ cho nên mới có chuyện chỉ một năm đạo tâm đã vững, còn những cảnh giới❶ cao hơn thì càng ngày càng tiếp xúc nhiều với quy ❶ắc hơn nên chuyện tham ngộ cũng không thể thực hi❶❶n nhanh vậy được[/COLOR}{/SIZE]

[COLOR=royalblue]Lần này c❶❶❶ rất nhiều việc Đỗ Thi❶❶n muốn thực hiện, trong đó quan trọng nhất là ba việc. Một l❶❶❶ mua thêm địa hỏa phù đ❶ tiếp tục luyện chế ❶an được, hai là mua thêm n❶❶❶u phù lục và pháp quyết độn thuật cao siêu hơn để nâng cao thực lực, nếu may mắn còn có thể m❶❶a được vài kiện pháp khí vừa tay, và ba là tìm hi❶❶u về trận pháp để chuẩn bị khám phá di chỉ th❶❶ng cổ tiên phái trong sơn mạch. Linh thạch trong tay Đỗ Thiên có rất nhiề❶, chừng hơn một ngàn viên hạ phẩm li❶❶h thạch đoạt được từ hai anh em họ Trương. Hơn nữa nếu cẩn thận thì c❶❶❶ thể an toàn bán thêm mộ❶ ít linh dược ❶an được ❶ây linh thạch nên Đỗ Thi❶❶n không hề lo lắng linh thạch không đủ.

[CoLOR=royalblue]Tu tiên giới k❶❶❶ng có khả năng một môn❶phái có thể tự cung tự cấp toàn bộ tư nguyên tu luyện, cho nên vẫn có tồn tại phường thị như ở thế tục. Đỗ Thiên muốn hoàn thành n❶❶❶ng việc trên đường nhi❶n phải tới phường thị. Sau khi bỏ chút công sức❶ tìm hiểu được tình hình phường thị thì hần quy❶❶ định đi Vân Ân phur❶❶❶ng thị, vừa gần lại vừa có quy mô đủ lớn có ❶❶❶hệ đáp ứng được nhu cầu của hần. Đỗ Thiên muốn mua bán khá nhiều th❶❶❶ sợ dẫn tới bại lộ b❶H mật nên đành hóa thành❶ tán tu, hơn nữa phải cực kỳ cẩn thận nếu không❶ sẽ dẫn họ❶ sát thân. [/SI❶E]

[SIZE=4]Đỗ Thiên ngồi trên❶ pháp khí phi hành, một đ❶❶ng vô sự tới quá ngon❶ngày hôm sau thì tới được thung lũng Đông Thiên Sơn, cách không quá xa Vân Ân Môn. Từ trên cao nhìn xu❶❶ng thung lũng bị một màn sương mờ bao phủ, nếu không để ý thì chẳng thể phát hiện ra điều gì đ❶❶❶ thường. Đỗ Thiên dù❶❶g độn quang hạ xuống t❶i một mảnh đất trống gần đấy, b❶❶❶t đầu đánh giá màn sương mù trước mặt. Hiện nhên đây là do trận pháp t❶❶❶❶o thành, với mục đích ❶he mắt phạm nhân. Nếu có❶ phạm nhân nào vô tình đi❶ được tới đây thì khi v❶o trong trận pháp sẽ bị ❶❶❶, đi lòng vòng rồi củ❶❶g sẽ về chỗ cũ. Nhưng t❶❶❶n pháp này hiển nhiên k❶❶❶ng có tác dụng đối v❶❶❶i tu tiên giả. Đỗ Thiên ❶❶❶u động linh lực lên ❶❶❶i mắt sử dụng linh nhãn❶ thuật một chút đã có thể thấy mờ mờ quang cảnh bên trong. Đỗ Thiên đánh ra một đạo pháp quyết đơn giản vào màn sương, nó lập tức quay cuồng rồi l❶ ra một thông đạo, hần tiêu sái bước vào.

Đi hết thông đạo do màn sương tạo thành, trước mặt hiện lên một cổng chào khá lớn treo một tấm biển ghi ba chữ “Vân Ân Môn”, bên trái có một tảng đá lớn bị gọt nhẵn một mặt, cao gần một trượng ghi một số nội quy phường thị. Phía sau cổng chào là một loạt các gian hàng lớn nhỏ, trung tâm có một tòa nhà lớn nhất cao năm tầng trông rất khí thế. Đang lúc Đỗ Thiên chăm chú đọc nội quy gì trên tảng đá thì có một tiếng “ngạ “kinh ngạc, kèm chút vui vẻ. Đỗ Thiên xoay người lại thì thấy một thanh niên mặc y phục màu nâu đất, dáng người cao gầy, khoảng chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt bình dị cười cười tiến lại, phía sau màn sương đang xoay chuyển, hiển nhiên người này mới bước vào. Gã bước tới gần Đỗ Thiên cười nói :

“Tại hạ Nhạc Thành, đạo hữu là tán tu lần đầu đến đây phải không?”

Thanh niên này tu vi tầng tám luyện khí kỳ, trông khá dễ gần, Đỗ Thiên cũng mỉm cười đáp lễ :

“Ra mắt Nhạc đạo hữu, tại hạ Đỗ Thiên, là một tán tu, đúng là lần đầu tới nơi này, không biết Nhạc đạo hữu có gì chỉ giáo ?”

Người này không quen không biết nên Đỗ Thiên cư xử đúng mực, nhưng cẩn thận là không thừa. Gã Nhạc Thành này cười tươi nói :

“Tại hạ cũng là một tán tu thôi, chỉ giáo thì không giám. Có điều phường thị này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, tại hạ đã đến đây khá nhiều nên có thể hướng dẫn Đỗ đạo hữu một hai, không biết ý đạo hữu thế nào”

Đỗ Thiên cười thầm trong bụng, chắc gã tán tu này cho rằng hần là một tiểu tử tầng thứ ba vừa bước vào tu tiên giới. Vô công bất thụ lộc, nhất lại là tu tiên giới vô cùng thực dụng này, Đỗ Thiên chắc đến chín phần gã này đã nảy sinh ý đồ với hần. Nhưng như người ta nói tài cao thì gan lớn, Đỗ Thiên cũng chẳng hề sợ hãi. Người không phạm ta ta không phạm người, người phạm ta người phải chết, quy tắc của hần luôn là vậy. Đỗ Thiên mỉm cười đáp :

“Như vậy còn gì bằng, đa tạ Nhạc huynh”

Vân Ân Môn phường thị này không phải chỉ có đệ tử bán môn bầy hàng, mà tất cả mọi người chỉ cần nộp đủ linh thạch là có thể mở gian hàng, chỉ cần chuyên tâm buôn bán, mọi vấn đề khác như an ninh trật tự đều có đệ tử Vân Ân Môn trông nom. Dù sao thì nơi đây cũng rất gần Vân Ân Môn nên không một ai giám sinh sự ở trong khuôn viên phường thị này. Vì có khá nhiều người tham gia nên tài liệu tu tiên xuất hiện ở đây rất phong phú, gồm đan dược, phù lục, dược liệu, trận pháp, điển tịch ngọc giản, tài liệu luyện khí, chế phù, pháp khí... thậm chí có cả trung phẩm pháp khí, chỉ cần đủ linh thạch thì hầu như có thể mua nhiều thứ quý giá đối với luyện khí kỳ tu sĩ

Phường thị thiết kế theo từng dãy hàng phân biệt, đa số cửa hàng đều là những thạch thất đơn giản, chỉ cần bỏ ra năm viên linh thạch một ngày là có thể thuê được. Bên cạnh đó cũng có những cửa hàng sang trọng hơn, chủ nhân thường là những người đã làm ăn lâu năm, cửa hàng đã có danh tiếng nhất định. Những cửa hàng như thế thường giá mắc hơn, nhưng người mua luôn an tâm hàng hóa đảm bảo. Còn những gian hàng khác do người thuê quá đông rất khó quản lý nên luôn có tình trạng long xà hỗn tạp. Mua hàng ở những cửa hàng này thì phải chú ý nếu không sẽ dễ bị tiền mất tật mang. Tiếng rao bán, tiếng mặc cả không ngừng vang lên, nếu không nhìn hàng hóa và linh thạch thì Đỗ Thiên chắc rằng mình đang lạc vào một khu phố buôn bán sầm uất của phạm nhân

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 54: Mua Sắm

Nhạc thành không hổ là đã qua lại phường thị nhiều lần, đối với giá cả các mặt hàng vô cùng thông suốt, làm Đỗ Thiên tránh được không ít thời gian tìm hiểu. Ví dụ như phù lục công kích sơ cấp hai tấm một viên linh thạch, phòng ngự thì ba tấm hai viên linh thạch, địa hỏa phù hần muốn thì đắt hơn nữa, những ba viên linh thạch một tấm, đan dược thì tùy loại mà dao động cỡ từ mười đến năm mươi linh thạch một bình nhỏ. Đỗ Thiên giả vờ tò mò hỏi đông hỏi tây cuối cùng cũng biết được thêm một số thông tin mà hần mong muốn. Hóa ra pháp khí và pháp quyết cao cấp không có bán tràn lan mà chỉ có trong đấu giá hội. Đấu giá hội ở tu chân giới cũng tương tự như ở thế tục mà thôi, về cơ bản thì vẫn là người ra giá cao thì mua được đồ vật. Đi được chừng ba mươi phút thì Nhạc Thành ôm quyền nói :

“Đỗ đạo hữu, Nhạc mỗ còn phải mua một ít tư nguyên tu luyện, tại hạ xin cáo từ !”

Đỗ Thiên mỉm cười nói :

“Đã làm phiền Nhạc đạo hữu nhiều, đạo hữu cứ tự nhiên”

Đội Nhạc Thành đi khuất Đỗ Thiên thu lại vẻ tươi cười, quay người đi khuất vào trong khu tập nập người nhát. Hần không tin gã tán tu này cứ vậy mà đi, chắc chắn đã để lại ấn ký truy tung nào đó mà hần không biết. Xem ra gã này cũng không phải mới hành sự một hai lần gì, ra tay cực kỳ chuyên nghiệp, khiến Đỗ Thiên kiểm tra như thế nào cũng không phát hiện được điều gì lạ thường. Đỗ Thiên tạm thời không quan tâm, dạo một lượt dãy hàng bán phù lục, mỗi một nơi mua vài ba tấm địa hỏa phù, đến cuối trong tay hần đã có gần trăm tấm. Hần dù muốn có thêm địa hỏa phù nhưng nếu mua nhiều nữa sẽ dẫn tới sự chú ý của người khác mà gây ra phiền phức. Ngoài ra Đỗ Thiên còn mua thêm khá nhiều các phù lục phụ trợ khác.

Đỗ Thiên bước vào dãy hàng tài liệu, ở đây người mua người bán đều không đông như ở các dãy hàng thành phẩm. Xem ra chế phù hay luyện khí thì số người có thể tự tay thực hiện quá ít ỏi. Đỗ Thiên đầu tiên ghé một cửa hàng bán tài liệu chế phù lớn nhất, cái tên cũng rất kêu “Thiên Phù Các”. Một thiếu nữ chừng mười tám mười chín tuổi tươi cười bước ra đón :

“Tiên sư xin mời ghé bồn tiệm, tài liệu chế phù ở đây vô cùng phong phú, sẽ không để tiên sư thất vọng “

Đỗ Thiên kinh ngạc nhìn thiếu nữ. Không phải về ngoại nạng có gì xuất chúng, mà là trên người nạng không hề có dao động pháp lực, hay nói cách khác nạng là phạm nhân. Trong lòng kinh ngạc nhưng đương nhiên Đỗ Thiên sẽ không rảnh mà hỏi rõ làm gì, chỉ khẽ “ừm” một tiếng rồi bước vào. Cô gái kia tư sắc xem như không tệ, nhưng nếu so với Đinh Huyền hay Vô Tuyệt phong chủ thì đúng là một trời một vực. Nạng vừa đi sau Đỗ Thiên vừa dò hỏi :

“Tiên sư tới chỉ mua tài liệu hay mua thêm cả pháp khí chế phù ?”

Đỗ Thiên đánh giá gian phòng trước mặt một chút rồi trả lời :

“Nếu như chất lượng có thể khiến tại hạ hài lòng thì sẽ mua khá nhiều, tại hạ đang muốn luyện tập chế phù một chút”

Cô gái nghe vậy thì mừng rỡ, mời Đỗ Thiên tới bàn dâng trà rồi bước vào gian phía trong. Đỗ Thiên ngồi thưởng thức trà một chút thì cô gái lúc nãy đi ra cùng một người đàn ông mập mạp da trắng mặt phệ. Nhìn người không thể nhìn mỗi vẻ ngoài, người trung niên này vậy mà tu vi luyện khí kỳ đại viên mãn, chỉ còn cách trúc cơ kỳ nửa bước. Gã nhìn Đỗ Thiên một chút, trong mắt có một tia thất vọng nhưng rất nhanh thay thế bằng vẻ mặt tươi cười nói :

“Đỗ đạo hữu phải chờ rồi, tại hạ Hàm Trung, phụ trách cửa hàng này, nghe nói đạo hữu tựa hồ muốn mua không ít tài liệu luyện phù ?”

Đỗ Thiên nhẹ nhàng đặt chén trà xuống ôm quyền đáp lễ :

“Ra mắt Hàm đạo hữu, tại hạ đúng là đang muốn mua một ít tài liệu cùng dụng cụ chế phù”

Hàm Trung nghe vậy thì gật đầu, vỗ túi trữ vật lấy ra năm hộp gấm lớn nhỏ khá đồng đều đặt trên bàn cười nói :

“Đây là năm loại bút vẽ phù mà bồn tiệm có, đạo hữu nhìn qua một chút xem có cái nào vừa mắt hay không ?”

Đỗ Thiên cũng không khách khí mở hộp gấm gần nhất ra, bên trong là một cây bút trông không khác gì bút ở thế tục, linh khí cũng hơi ít, hiển nhiên là loại kém rồi. Hàm Trung vuốt râu giải thích :

“Đây là tử mộc bút, luyện chế từ thân cây tử thông trên trăm năm tuổi, có thể luyện chế được hầu hết phù lục sơ cấp”

Đỗ Thiên đóng nắp hộp lại, tiếp tục xem cái thứ hai, cái này hơn cái trước một chút, nhưng hiển nhiên vẫn không vừa mắt Đỗ Thiên. Đỗ Thiên xem cái nào là Hàm Trung lại giải thích nguồn gốc và hiệu quả của cái đó. Đến cái thứ tư thì ánh mắt Đỗ Thiên mới dừng lại nhìn kĩ, sau đó cầm lên tay đánh giá. Hàm Trung định mở miệng giải thích thì Đỗ Thiên đã nói :

“Ngân Lang Bút, là hạ phẩm pháp khí nhưng đã tiếp cận với trung phẩm, được luyện chế từ xương cốt Viêm Lang ngân sắc tu vi luyện khí kỳ đại viên mãn, có thể vẽ tất cả phù lục sơ cấp và một số phù lục trung cấp, hơn nữa còn đề cao tỉ lệ thành công lên không ít “

Hàm Trung trừng mắt nhìn Đỗ Thiên chằm chằm một lúc rồi cười lớn nói :

“Thất kính thất kính, hóa ra đạo hữu đã là chế phù sư, nhãn quang đúng là không sai”

Đỗ Thiên mỉm cười nói :

“Cũng chỉ biết chút ít mà thôi, nào giám nhận là chế phù sư”

Đỗ Thiên dù sao cũng có một thời gian dài làm tạp vụ ở Luyện Phù Đường nên có thể nhận ra cây bút này, chính là loại đệ tử Phù Phong sử dụng. Nhưng đây mới là cây thứ tư mà đã tốt như vậy, chẳng lẽ cây thứ năm là...

Nhìn sắc mặt Đỗ Thiên nhìn hộp thứ năm, Hàm Trung vuốt râu nói :

“Chắc đạo hữu cũng đoán ra được cây thứ năm này chính là hàng tuyệt phẩm, ngoài Thiên Phù Các thì khó nơi nào xuất ra được, nhưng giá cả hơi cao”

Đỗ Thiên nghe vậy lại càng nóng lòng, nhưng thấy thái độ của chủ quán đương nhiên biết gã muốn xem tài lực của hắn ra sao. Đỗ Thiên cũng không chán chờ lấy ra một túi trữ vật đặt lên bàn nói :

“Tại hạ tu vi nông cạn nhưng gia sư cũng có chút ưu ái nên hẩn linh thạch có thể đủ mua một vài thứ”

Hàm Trung không hề khách khí cầm túi trữ vật đem thần thức quét vào. Kết quả gã vui mừng không nở buông tay, mãi đến khi nhìn thấy ánh mắt Đỗ Thiên mới ho khan vài tiếng vừa cười nói vừa đẩy hộp gắm còn lại tới tay Đỗ Thiên :

“Ha ha, tại hạ sao giám nghi ngờ tài lực đạo hữu, đây chính là Kim Tí Bút đại danh đỉnh đỉnh, luyện chế từ xương cốt yêu thú tu vi trúc cơ sơ kỳ cùng ba mươi tám loại phụ liệu, không những chế được tất cả phù lục trung cấp mà nghe đồn còn có thể chế được một hai loại cấp cao. Chuyện này chắc đạo hữu rõ hơn tại hạ”

Đỗ Thiên bước ra khỏi Thiên Phù Các, hơi nhìn phương hướng một chút rồi thẳng hướng mấy cửa hàng bán công pháp điển tịch đi tới. Hắn vừa tiêu tốn gần tám trăm viên linh thạch để mua những thứ cần thiết luyện phù. Nhớ lại vẻ mặt hám tài cười không khép nổi miệng của chủ cửa hàng khi tiễn hắn tới tận cửa Đỗ Thiên cũng phải bật cười. Gã Hàm Trung nọ giống gian thương hơn là cao thủ luyện khí kỳ đại viên mãn.

Xong phù lục Đỗ Thiên lại tạt qua dãy hàng bán ngọc giản điển tịch. Nhưng ở đây lại làm hắn thất vọng, đa phần đều là những kiến thức sơ nhập chi hữu dụng đối với tân tu, còn đệ tử đại phái như hắn thì có thể tới tầng thư các tìm hiểu. Nhưng Đỗ Thiên cũng biết được ngọc giản cao cấp có thể có bán tại cửa hàng Vân Ân Các, chính là tòa nhà cao năm tầng ngay giữa trung tâm phường thị, khí thế to lớn và hàng hóa cũng cực kỳ đa dạng. Một bộ phận tầng một dành để tổ chức đấu giá hội, còn lại từ tầng hai đến tầng năm là bày bán đủ dạng đồ vật, càng lên cao thì phẩm chất càng tăng, riêng tầng bốn và năm chỉ phục vụ riêng cho trúc cơ kỳ cao thủ. Hi vọng mua được công pháp hẩn cần ở đây không cao nhưng vẫn phải đến thử một phen.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 55: Vân Ân Các

Trước mắt Đỗ Thiên là một tòa nhà cực kỳ đặc biệt. Tòa nhà xây dựng theo kiểu tháp càng lên cao thì càng nhỏ, tầng dưới cùng ngang dọc rộng tới hơn hai mươi trượng hình hộp vuông vức, chiều cao cũng gần tới hai trượng. Bốn phía đều có đệ tử Vân Ân Môn thủ vệ nghiêm mật. Phường thị này là một trong những nguồn thu linh thạch quan trọng của Vân Ân Môn nên nghe nói luôn có hai tu sĩ trúc cơ kỳ tọa trấn, làm cho từ trước tới nay không kẻ nào dám gây sự ở nơi này. Trong phường thị vẫn thỉnh thoảng xuất hiện loại tu sĩ đẳng cấp cao này, nhưng cũng không ai nguyện ý đắc tội Vân Ân Môn.

Đỗ Thiên bước vào cũng bị choáng ngợp bởi sự hoành tráng của nó. Hàng loạt những giá đỡ màu trắng ngà làm từ ngọc nguyên khối bày ra rất có trật tự, bên trên bày ra đủ loại phù lục, linh dược, tài liệu luyện khí... đây rầy những hộp lớn hộp nhỏ tinh xảo dị thường. Tầng một phân ra nhiều khu vực khác nhau, mỗi khu vực có ba đến năm nữ tu cực kì xinh đẹp phụ trách, ngoài ra có khoảng hơn hai mươi thanh niên thanh tú trẻ tuổi tiếp dẫn khách

hàng, đa phần đều là luyện khí kỳ tăng sáu tầng bảy. Khách nhân ở tầng một này cũng đã có hơn trăm người, nhưng hiển nhiên vẫn vô cùng rộng rãi. Đỗ Thiên đề ý thấy cứ có khách nhân bước vào là sẽ có một tu sĩ kiểu như tiểu nhị nơi thế tục tới tiếp đón, nhưng hắn đứng một lúc rồi mà cũng chỉ có vài kẻ lạnh lùng liếc một cái khinh bỉ rồi chẳng thêm quan tâm. Đỗ Thiên thở dài trong bụng. Xem ra tu tiên giới cũng chẳng khác gì nơi thế tục, hắn đang hóa thân vào một gã tán tu tầng ba luyện khí kỳ, cũng chẳng khác kẻ nghèo hèn là mấy, cho nên mới có tình trạng này. Lúc trước ánh mắt của gã họ Hàm ở Thiên Phù Các chẳng phải cũng vậy sao? Đỗ Thiên cũng chẳng quan tâm đến bọn người này, đi thẳng tới một quầy hàng gần đây.

Nhưng khi Đỗ Thiên đi ngang qua một gã tu sĩ tiếp dẫn khách thì gã hừ lạnh nói :

“Hừ ! một tên tán tu nghèo rớt mồng tơi mà cũng đòi tới Vân Ân Các, đúng là không biết xấu hổ “

Đỗ Thiên tuy hiền lành nhưng cũng không phải tượng đất, liền quay lại nhìn gã kia một chút, đồng thời phóng xuất toàn bộ linh áp lên người gã. Phải biết rằng đột phá tăng chín bước đầu đã thay đổi linh lực về chất, khiến linh áp tăng rất nhiều. Quan trọng hơn là Đỗ Thiên còn ngấm phóng xuất ra mấy tia kiếm khí phá thiên. Gã kia chỉ mới bước vào tầng sáu lập tức cảm nhận được khí tức nguy hiểm cực độ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cảm giác như bị dã thú đáng sợ nhìn chằm chằm. Cũng may cảm giác đến nhanh mà đi cũng nhanh. Đỗ Thiên cũng không thực sự là kẻ chấp vật, chỉ cảnh cáo một chút rồi quay người đi tiếp. Cho nên chuyện vừa rồi ngoài hai người ra không một ai khác phát hiện ra. Gã tiếp dẫn ánh mắt nhìn Đỗ Thiên tràn đầy kinh sợ, cuối cùng cũng không dám nhìn nữa mà quay ra miễn cưỡng tiếp tục công việc. Gã cho rằng Đỗ Thiên là một cao thủ trúc cơ kỳ. Linh áp vừa rồi làm sao một kẻ tăng thứ ba có thể tạo ra được, chứng tỏ rằng người ta có ý áp chế tu vi. Nhưng nếu luyện khí kỳ, thậm chí luyện khí kỳ đại viên mãn cũng khó mà dấu diếm tu vi trước mắt gã và nhiều người như vậy được, chỉ có thể là cao thủ trúc cơ kỳ. Chính vì có ý nghĩ này mà suốt cả buổi gã tâm thần nom nớp không yên. Tu tiên giới không hiếm chuyện chỉ vì một câu nói không vừa tai mà tàn sát lẫn nhau, càng là tu sĩ cấp cao thì tình tình càng có quái.

Đỗ Thiên đương nhiên không rảnh phân tâm đến gã, hắn đi tới một quầy hàng bày khá nhiều ngọc giản trên giá. Vị nữ tu đang đứng gần đó thấy hắn tới thì tươi cười nói :

“Đạo hữu muốn mua công pháp hay điển tịch “

Đỗ Thiên cũng không vòng vo nói :

“Tại hạ muốn mua pháp quyết đột nhập thuật cao minh một chút cùng với các điển tịch về thượng cổ tiên pháp và các thượng cổ trận pháp”

Nữ tử nọ sững người trong chốc lát. Một kẻ luyện khí kỳ tăng ba mà mở miệng là đòi hỏi những thứ trên trời thế này đúng là lần đầu thấy. Nhưng nàng cũng phản ứng khá nhanh cười nói :

“Điển tịch về thượng cổ tiên pháp ở đây có vài cái, nhưng giá cả rất cao, còn đột nhập cấp cao thì không có, đạo hữu có thể tham gia đấu giá hội ngày mai có thể sẽ có xuất hiện “

Nghe nữ tử nói vậy Đỗ Thiên vô cùng vui mừng. Hắn chỉ hỏi hên xui như vậy không ngờ thực sự ở đây có bán điển tịch thượng cổ. Đỗ Thiên liền nói:

“ Có điển tịch sao ? không ngại mang ra tại hạ xem một chút, linh thạch tại hạ dành dụm một ít chắc cũng đủ”

Nữ tử gật đầu rồi đi tới một giá gần đó lấy ra hai ngọc giản màu xám trắng đưa cho Đỗ Thiên. Đỗ Thiên đưa lên trán nhập thần thức vào xem xét. Quả nhiên là điển tịch về thượng cổ tiên pháp, nhưng đây chỉ là phần giới thiệu ban đầu mà thôi, muốn có ngọc giản chân chính phải giao linh thạch ra đây. Tu sĩ đã luyện qua công pháp tu tiên sẽ có khả năng đã đọc qua một lần là sẽ không quên, vì vậy bán điển tịch ở tu tiên giới không thể giống như bán sách ở thế tục được. Đỗ Thiên đặt hai ngọc giản xuống nói :

“Hai ngọc giản này tại hạ đều muốn mua, không biết cần bao nhiêu linh thạch ?”

Nữ tử dường như đã tính toán trước lập tức nói :

“Cả hai ngọc giản là hai trăm mười hai viên hạ phẩm linh thạch”

Trông mắt Đỗ Thiên cũng phải co lại một chút, không ngờ chỉ hai điển tịch mà giá cả cao như vậy. Chừng ấy linh thạch cũng có thể trợ giúp một luyện khí kỳ bình thường tu luyện trong mấy năm trời rồi. Cũng may trong người Đỗ Thiên còn đủ số linh thạch đó. Tuy không biết có thể khám phá ra di chỉ thượng cổ tiên pháp hay không nhưng Đỗ Thiên đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Hắn giao ra linh thạch rồi tiếp nhận hai ngọc giản, xem qua một chút rồi cho vào túi trữ vật. Đỗ Thiên không lập tức rời đi mà dạo một vòng quanh lầu một này mở rộng kiến thức một phen. Với lại Đỗ Thiên đang định tới đấu giá hội ngày mai, hắn muốn nhìn một chút vật phẩm và giá cả trong đấu giá để lần sau quay lại chính thức tham gia. Sau khi xem tới gần hết các vật phẩm bày bán ở lầu một Vân Ân Các, Đỗ Thiên bước ra ngoài hướng khu trao đổi tự do đi tới. Khu trao đổi tự do công dụng cũng như tên, chỉ cần giao một ít linh thạch lệ phí vào cửa là có thể thoải mái mua bán trao đổi bên trong. Cũng vì không có đệ tử Vân Ân Môn duy trì nên nơi này khá hỗn loạn. Đỗ Thiên sau khi thay đổi y phục thành một gã hắc y bịt kín mặt trông cực kỳ kỳ dị, tiến hành trao đổi một chút rồi rời đi. Ở đây hắn cũng không thấy được đồ vật gì vừa mắt, chỉ trao đổi mấy vật phẩm không cần thiết mang theo bên người lấy khá nhiều phù lục mà thôi. Phù lục sơ cấp tuy uy năng ít ỏi, nhưng nếu số lượng đủ lớn thì đến cả trúc cơ kỳ cao thủ cũng phải luống cuống tay chân một hồi

Q.2 - Chương 56: Thượng Cổ Tu Chân

Hai ngày sau!

Đỗ Thiên sau gần nửa ngày phi hành lúc đông lúc tây mới chặt đứt được mấy cái đuôi theo sau với ý đồ mờ ám. Dù ở phường thị hán đã rất cẩn thận, mua bán gì cũng cải trang rồi mới thực hiện nhưng cũng không tránh khỏi bị một số người lưu ý. Sau khi xác định phương hướng một chút Đỗ Thiên hóa thành độn quang hướng Xích Diễm Môn bay tới, đồng thời thăm tính toán lại thu hoạch lần này. Hắn ngoài tới tay bộ pháp khí chế phù mơ ước thì còn kiếm được hơn hai trăm tấm phù lục cấp thấp, hơn nữa còn tới tay hai ngọc giản về thượng cổ tiên phái. Đỗ Thiên hưng phấn trong lòng. Tuy rằng sau đó tham gia đấu giá hội không có linh thạch để mua gì nhưng cũng khiến Đỗ Thiên đại khai nhãn giới. Đấu giá hội bảo vật xuất ra vô số, thứ nào cũng khiến hắn động tâm, đặc biệt lần này còn xuất ra thượng phẩm pháp khí khiến mấy tu sĩ trúc cơ kỳ tranh đoạt đến đỏ mắt. Thượng phẩm pháp khí cũng chỉ có Vân Ân Môn có mấy luyện khí đại sư mới có thể làm ra nổi, cực kỳ hiếm gặp. Ngoài ra còn có mấy công pháp độn thuật mà Đỗ Thiên đang thiếu, khiến hắn muốn ngay lập tức quay trở lại được vườn lấy một ít linh dược bán lấy linh thạch để mua. Cũng may Đỗ Thiên kiếm chế được, được vườn là đại cơ duyên của hắn, không thể để lãng phí được, với nữa nếu lộ ra ngoài chắc chắn sẽ dẫn họa sát thân.

Đỗ Thiên đang phi hành thì chợt giật mình dừng lại, đồng thời xuất ra thiên linh thuẫn. Ngay khi linh thuẫn mới hình thành thì đã có mười mấy băng châm nhỏ như que tăm đánh vào, nhưng cũng chỉ khiến linh thuẫn hơi chớp động chứ không bị phá. Đỗ Thiên hồn vía lên mây, cẩn thận cả mấy ngày mà vừa rồi lại sơ suất, thiếu chút nữa thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ, mạng nhỏ cũng ô hô rồi. Đỗ Thiên không giảm chân chừ đáp ngay xuống mặt đất, tay vẩy nhẹ khiến phi kiếm thu nhỏ lại vờn quanh người. Không ngờ có kẻ theo được tới nơi này. Đỗ Thiên thần thức liên tục đảo xung quanh, một lúc liền nhìn một phía trong rừng cây ánh mắt âm hàn. Nơi đó đi ra một thanh niên dáng cao gầy, đứng là gã Nhạc Thành lúc trước. Nét mặt gã tỏ ra đáng tiếc vì đánh lên không thành. Song suy nghĩ một chút lại tỏ ra hưng phấn. Đối phương tu vi chỉ tăng ba mà thân gia cũng thật dày, không những có pháp khí mà còn có dị bảo phòng ngự biến thái. Gã nhằm tường thiên linh thuẫn lúc này Đỗ Thiên thi triển là do có pháp khí phòng ngự xuất ra. Đối phương đã hiện thân thì Đỗ Thiên cũng không muốn ôn lại chuyện cũ làm gì, tiên hạ thủ vi cương. Phi kiếm ông lên mấy tiếng rồi hóa thành một đạo ánh sáng tốc độ cực nhanh bắn tới đối phương. Pháp khí này tuy cấp bậc không cao nhưng dưới pháp lực sung mãn tầng chín của hắn thì uy lực tăng lên đáng kể. Đỗ Thiên cũng không dừng tay mà vô túi trữ vật lấy ra bảy tấm phù lục công kích ném ra, cuối cùng dồn nén linh lực phóng ra tuyệt kỹ phá thiên kiếm khí. Nhạc thành trong hưng phấn bùng tỉnh, nét mặt lập tức đại biến. Gã không ngờ đối phương còn trẻ, tu vi thô thiển mà lại ra tay quyết đoán như vậy, hơn nữa xem uy lực công kích cực kỳ đáng sợ. Nhạc thành vội té ra pháp khí của mình là một tiểu khiên màu vàng kim, nhỏ cỡ bàn tay bên ngoài bọc đầy gai nhọn. Pháp khí phòng ngự! Không ngờ gã tán tu này lại có pháp khí phòng ngự. Pháp khí trong tu sĩ cấp thấp đã rất hiếm, nhưng đa phần đều là công kích thuộc tính, phòng ngự thuộc tính lại càng hiếm, thậm chí có thể so sánh với cả pháp khí trung phẩm. Tiểu khiên sau khi hấp thụ một đạo pháp quyết của Nhạc Thành liền tỏa ra một màn sáng bao bọc quanh thân gã, mưa gió không lọt, đồng thời bản thể xoay tròn xung quanh tạo ra tầng phòng ngự thứ hai. Phi kiếm đánh mạnh vào màn sáng đầu tiên thì bị bắn ngược trở lại, tuy nhiên màn sáng cũng chớp động tỏ vẻ đã suy yếu, đến khi hứng chịu công kích của phù lục thì vỡ tan. Tốc độ xoay của tiểu khiên bản thể chậm lại một chút nhưng cũng đỡ được toàn bộ công kích còn lại của phù lục. Đạo kiếm khí màu xanh nhạt không có gì nổi bật cũng đánh mạnh vào bề mặt tiểu khiên “oanh” lên một tiếng. Nhạc Thành khuôn mặt xanh mét bị đánh văng ra mấy trượng. Tuy rằng phòng ngự chưa bị phá nhưng trông cũng khá thảm, khóe miệng chảy ra một dòng máu. Gã kinh sợ bao nhiêu thì Đỗ Thiên kinh ngạc bấy nhiêu. Vừa rồi hắn không hề nương tay, vận dụng cả pháp khí lẫn kiếm khí mà vẫn không phá nổi phòng ngự bày vội của Nhạc Thành. Đây không phải là do pháp lực Nhạc Thành cao thâm mà là do hiệu quả của pháp khí tiểu khiên nọ. Ánh mắt Đỗ Thiên nhìn tiểu khiên càng trở nên nóng bỏng. Người không phạm ta ta không phạm người, nhưng nếu người đã muốn giết ta thì sẽ phải chết. Sát khí Đỗ Thiên bốc lên, hắn quyết phải giết gã Nhạc Thành này đoạt lấy tiểu khiên nọ. Đỗ Thiên lập tức vô túi trữ vật té ra phi đao, đồng thời pháp lực toàn thân tuôn ra không hề dừng lại. Pháp khí này đã tiếp cận gần đến trung phẩm, lại được linh lực tầng chín đã qua một lần tinh hóa đổ vào, uy lực lớn hơn tiểu kiếm rất nhiều. Nhạc Thành trông mắt co rút lại. Vừa rồi gã khinh suất mà ăn quả đắng, đã biết Đỗ Thiên không tầm thường, nhưng không ngờ lại có tới mấy kiện pháp khí. Gã đã thụ thương nên đánh tiếp lại càng bất lợi, liền nói lớn:

“Đỗ đạo hữu dừng tay, là hiểu lầm mà thôi!”

Tuy nói vậy nhưng gã cũng không giảm chậm trễ lấy ra mấy tấm phù lục phòng ngự té ra. Đỗ Thiên một thân từ nhỏ đã cùng phụ thân phiêu bạt giang hồ, loại người nào mà chưa từng gặp. Hắn đương nhiên không tin những lời Nhạc Thành nói mà tiếp tục điên cuồng điều động pháp lực. Phi đao tỏa ra hào quang cực thịnh, ngân lên mấy tiếng rồi quét một đường vòng cung đánh về đối phương. Đỗ Thiên tấn công dồn dập khiến Nhạc Thành té tiếp ra một kiện phi kiếm kim sắc nhưng cũng chỉ biết đau khổ chống đỡ. Cảm ứng được sát khí của Đỗ Thiên gã biết không ổn, pháp lực cuộn cuộn tuôn vào tiểu thuẫn và phi kiếm trước mặt đồng thời nói như gào lên:

“Đỗ đạo hữu dừng tay, tại hạ nguyện xin dâng bảo vật tạ tội!”

Đỗ Thiên gương mặt không có nửa điểm biến hóa nhưng trong lòng thì cười lạnh. Giết người chẳng phải sẽ đoạt được hết bảo vật hay sao. Tuy sẽ phải phí một phen tay chân nhưng chắc chắn sẽ đáng giá. Nhạc Thành tựa hồ đọc được suy nghĩ của Đỗ Thiên lại nói tiếp:

“Đỗ đạo hữu chẳng lẽ không muốn tiến vào động phủ của tu sĩ hay sao?”

Nghe lời này ánh mắt Đỗ Thiên lập tức lóe lên, đánh ra một đạo pháp quyết khiến phi đao ngừng công kích bay về xoay vòng trên đỉnh đầu, phi kiếm đang giao phong cùng phi kiếm đối phương cũng được triệu về, nhìn chằm chằm vào Nhạc Thành. Lúc này Nhạc Thành mới giám thờ dài một hơi, chỉ sợ đối phương không tin mà đánh tiếp thì đúng là hôm nay hắn trượt gà không được còn mất nắm thóc. Đỗ Thiên tuy ngoài mặt như thường nhưng trong lòng dậy sóng. Hắn đã phỏng đoán trong sơn mạch này tồn tại di chỉ tu tiên thượng cổ, nên dù đối phương nói thật hay nói dối hắn cũng phải nghe qua một chút.

Thượng cổ cách đây cả trăm vạn năm, trong một số điển tịch ít ỏi còn sót lại miêu tả thì chính là thời đại cực thịnh của tu chân giới. Lúc ấy linh khí tinh

thuần và sung túc hơn bây giờ cả ngàn lần, tài nguyên tu tiên vô số, hơn nữa công pháp pháp bảo cũng uy lực vượt xa lúc này. Nghe đồn lúc ấy nguyên anh kỳ tu sĩ hầu như môn phái nào cũng có, đến cả hóa thân kỳ cảnh giới huyền bí kia cũng không hiếm. Nhưng cực thịnh ắt sẽ suy, tu chân giới dần dần bại, tài nguyên cạn kiệt, linh mạch khô héo, công pháp, đan phương, hay bí điển luyện đan luyện khí chế phù, trận pháp đa số đều bị thất lạc. Những di chỉ tu chân thượng cổ lưu lại thường vì có trận pháp uy lực bảo vệ nên không bị thời gian phá hủy, hơn nữa bên trong cất chứa rất nhiều bảo vật mà thời nay có mơ cũng chẳng thấy.

Trong một ngọc giản trước đây Đỗ Thiên từng xem có nhắc đến một tán tu tên là Diệp Vấn chân nhân vô tình phát hiện được một động phủ của cổ tu sĩ ở một sơn mạch hoang vu, sau đó không những tấn cấp nhanh chóng mà còn có thực lực khủng bố, lúc kết đan hậu kỳ bị hai nguyên anh kỳ lão quái vật truy đuổi mà vẫn chạy thoát, hơn nữa sau đó kết anh thành công liền làm ra một hồi tinh phong huyết vũ, diệt sát hết những kẻ trước đây mưu đồ ám hại. Chính vì những điều này mà khi Đỗ Thiên phát hiện ra được vườn, nghĩ tới nó có thể là một di chỉ của cổ tiên phái thì hưng phấn tới mấy ngày liền.

Đỗ Thiên kìm nén kích động, giọng vẫn lạnh lùng hướng Nhạc Thành nói :

“Nhạc đạo hữu tốt hơn hết đừng nên dờ thủ đoạn gì, nếu không thuyết phục được tại hạ thì dù cho phải trả giá nào tại hạ cũng quyết lưu người lại đây vĩnh viễn”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 57: Cổ Pháp Khí

Hôm nay không ngờ đụng phải Đỗ Thiên có công pháp nghịch thiên ẩn dấu tu vi, Nhạc Thành cũng chỉ biết than thân trách phận mà thôi. Gã hít sâu một hơi sâu rồi nói :

“Đỗ huynh hẳn thấy pháp khí của tại hạ có uy lực lớn phải không ?”

Đầu óc Đỗ Thiên chợt động, cũng đoán ra được một chút, nhưng không nói gì mà chỉ hơi gật đầu một chút. Nhạc Thành nói tiếp :

“Thực ra với tu vi tại hạ chỉ mới phát huy được hai ba thành uy năng mà thôi”

“Hai ba thành “Đỗ Thiên vốn biết bảo vật của Nhạc Thành bất phàm, nhưng chưa từng nghĩ đến lại biến thái như vậy. Nhạc Thành tu vi mới chỉ tăng tám mà vận dụng hai thành uy năng của bảo vật đã có thể chống cự một lúc lâu dưới sự tấn công điên cuồng của hắn. Tăng tám với tăng chín chỉ cách nhau một tiểu cảnh giới nhỏ nhưng vẫn có khá nhiều chênh lệch. Phải biết rằng tu tiên cảnh giới càng cao thì không những pháp lực hùng hậu mà độ tinh thuần cũng không ngừng tăng lên. Từ tăng tám lên tăng chín chính là một quá trình tinh hóa linh lực đầu tiên, tuy rằng còn thô lậu nhưng cũng không phải tu sĩ chưa tinh hóa có thể so sánh. Hơn nữa công pháp chủ tu của Đỗ Thiên lại là cực phẩm công pháp nên mức độ tinh thuần pháp lực còn cao hơn. Nếu như vậy khi hắn sử dụng bảo vật nọ chẳng phải có thể tranh phong với tu sĩ hơn mình hai ba tiểu cảnh giới mà không cần dùng mưu kế gì sao. Hơn nữa nếu hắn đạt tới đại viên mãn, phát huy ra được năm sáu thành uy năng thì dù đứng trước trúc cơ kỳ cao thủ vẫn có thể trốn chạy được. Còn nếu phát huy ra uy năng chân chính thì nói không chừng còn có thể cùng trúc cơ kỳ đánh một lúc.

Đỗ Thiên không phải không muốn diệt sát đối phương trước rồi đoạt bảo sư hồn sau. Nhưng khổ nỗi Nhạc Thành này cũng không phải dễ chơi, hắn đã có hai món pháp khí thì chưa chắc đã không có thủ đoạn bảo mệnh khác, nếu muốn diệt sát thì chắc chắn phải bỏ ra vốn thật lớn, đến lúc đó mà gặp kẻ khác thì cực kỳ bất lợi. Đó là chưa kể đến trường hợp Nhạc Thành bị ép quá làm liều mà tự bạo, hắn được không bằng mất. Hàng loạt suy tính xet qua trong đầu, cuối cùng Đỗ Thiên vẫn phải xua đi sát tâm, tựa hồ không mấy chú ý nói :

“Nhạc đạo hữu nói như vậy chẳng lẽ đây là thứ đạo hữu đoạt được ở động phủ cổ tu sĩ ?”

Nhạc Thành biết lần này gặp phải đối thủ khó chơi nên luôn chú ý nhất cử nhất động của Đỗ Thiên, thấy hắn sát khí đã tiêu tan thì vô cùng mừng rỡ, song cũng không giám chậm trễ cười nói :

“Đỗ huynh quả nhiên nhãn quang cực tốt, đây đúng là bảo vật tại hạ đoạt được ở một động phủ bỏ hoang”

Đỗ Thiên nhún mày tỏ vẻ không tin nói :

“Động phủ cổ tu sĩ còn sót đến ngày nay cái nào mà không có trận pháp huyền diệu, đạo hữu không cho rằng tại hạ sẽ tin một tu sĩ luyện khí kỳ tăng tám có thể bài trừ thượng cổ trận pháp chứ ?”

Nhạc Thành nghe vậy vẫn mỉm cười nói :

“Đỗ huynh đoán đúng rồi, động phủ đó có cấm chế huyền diệu bảo vệ, chưa một ai bước vào được. Chính vì vậy tại hạ mới giám nói với Đỗ huynh, nếu

không cho tại hạ thêm mấy lá gan cũng không dám đem chuyện này ra đùa cợt. Hai pháp khí này là tại hạ đoạt được bên ngoài động phủ mà thôi”

Đỗ Thiên bắt động thanh sắc nói :

“Nhạc đạo hữu đem sự việc nói rõ một chút đi”

Nhạc Thành tuy trong lòng khó chịu nhưng vẫn thức thời kìm lại. Hai năm trước hắn cùng mười mấy tân tu lập thành một băng nhóm chuyên giết người đoạt bảo, thu được không ít bảo vật, cũng có chút tiếng tăm trong giới tu sĩ cấp thấp. Nhưng một lần nhóm lại diệt sát một tu sĩ Vân Ân Môn, mà lại là trực hệ huyết mạch của một vị tai to mặt lớn ở đấy, bị Vân Ân Môn phái ra một cao thủ túc cơ kỳ truy sát. Nhạc Thành cùng đồng bọn cũng may biết tin sớm chạy sâu vào sơn mạch. Chạy loạn một hồi lại vô tình phát hiện ra động phủ cổ tu sĩ nọ. Cũng may Nhạc Thành không hành động lỗ莽 nên giữ được mạng, còn những người còn lại đều bị trận pháp bảo vệ diệt sát

Đỗ Thiên nghe xong thì trầm ngâm không nói gì, giống như đang đánh giá thật giả trong từng câu nói của Nhạc Thành vậy. Một lúc sau nhìn thẳng Nhạc Thành nói :

“Nhạc đạo hữu có thể đưa tại hạ mượn tiểu khiên nọ xem một chút”

Nhạc Thành nghe vậy thì cảnh giác lùi lại một bước, suy nghĩ một hồi rồi nói :

“Được, nhưng Đỗ huynh phải lấy tâm ma ra phát thệ rằng chỉ mượn xem, hơn nữa không được nhân cơ hội làm khó tại hạ”

Đỗ Thiên liếc Nhạc Thành một cái lạnh nhạt nói:

"Có thể, nhưng ta chỉ có thể thề với tâm ma không công kích đạo hữu lúc xem pháp khí, còn lúc sau trả lại rồi thì còn tùy thuộc nhiều vào đạo hữu"

Tuy tiểu khiên làm hắn động tâm cực kỳ nhưng vẫn không hấp dẫn bằng những bảo vật chân chính đặt bên trong trận pháp cấm chế được. Nhạc Thành cũng không sợ Đỗ Thiên bội ước mà hai tay dâng ra tiểu khiên nọ. Bất cứ người nào đã tu ra đạo tâm thì sẽ tồn tại ma tâm. Đây chính là quy luật cân bằng của trời đất, không bao giờ có ngoại lệ, giống như ban ngày và ban đêm, trắng và đen phân biệt vậy. Đạo tâm và ma tâm là gì thì cũng rất khó để nói rõ, nhưng nếu một tu sĩ đã dùng tâm ma phát thệ thì sẽ không bao giờ thay đổi được. Nếu đi trái với lời thề thì ma tâm sẽ thịnh mà căn nuốt đạo tâm. Đạo tâm không vững thì dù cho không tiếp tục tu luyện vẫn sẽ dẫn tới hậu họa, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma đánh mất thần trí, nặng thì kinh mạch vỡ nát, hồn phi phách tán đánh mất luôn cơ hội luân hồi.

Đỗ Thiên nâng tiểu khiên lên ngắm nghía một lúc lâu. Tiểu khiên màu vàng óng chớp động thập phần linh tính, là một pháp khí phòng ngự thổ thuộc tính, chỉ to cỡ bàn tay, hình dáng có phần giống mai rùa, nhưng bên trên mọc đầy gai nhọn. Kiểm tra hồi lâu Đỗ Thiên vẫn không xác định được tài liệu luyện chế ra nó, nhưng nếu kết luận nó là cổ pháp khí thì còn hơi sớm. Nghe đồn cổ tu sĩ luyện chế pháp khí khác xa ngày nay, không hề bài xích linh lực khác loại với bản thân pháp khí, tức là bất cứ linh căn thuộc tính nào cũng có thể sử dụng. Đỗ Thiên hít nhẹ tiểu khiên lên lơ lửng trước mắt sau đó đánh ra một đạo linh lực mộc thuộc tính. Tiểu khiên hấp thu xong lại tạo ra hai tầng phòng ngự như lúc trước, chỉ có điều với linh lực đã tinh hóa của Đỗ Thiên thì chắc chắn hơn nhiều. Nhạc Thành nhìn Đỗ Thiên thử nghiệm thì cũng chỉ mỉm cười không nói, nhưng một lúc sau trông mặt co rút đến cực hạn, miệng há ra nhét vừa cả nắm đấm. Chỉ thấy Đỗ Thiên sau khi đánh ra linh lực mộc thuộc tính thì sau đó lại đánh ra linh lực thủy thuộc tính, tới khi ngũ hành đều xuất ra mới ngừng lại. Nhạc Thành nhìn Đỗ Thiên không nói nổi một lời. Có nhầm hay không đây, trên đời này có lại tu sĩ có thể khống chế cả ngũ hành linh lực ? Chẳng phải nói ngũ hành tứ linh căn đã là phế vật cả đời chẳng thể tu tiên rồi sao ? ngũ linh căn lại càng không thể nào.

Đỗ Thiên sau khi thử nghiệm xong cuối cùng đã có kết luận. Đây đúng là cổ pháp khí không thể nghi ngờ, hắn đã thử cả năm loại linh lực, tất cả đều có thể khống chế tiểu khiên. Chỉ có điều với thổ thuộc tính thì phát huy uy lực tựa hồ lớn hơn một chút. Đỗ Thiên cũng chẳng quan tâm đến biểu tình đặc sắc của Nhạc Thành mà đẩy tiểu thuẫn bay tới gần rồi nói :

“Đây là cổ pháp khí không sai, phiền Nhạc đạo hữu nói ra địa điểm động phủ”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 58: Tế Luyện

Nhạc Thành nhận lại pháp khí liền nhếch miệng cười nói :

“Đỗ huynh suy nghĩ thật là hay, huynh định độc chiếm bảo vật trong động phủ một mình hay sao ? Nên nhớ tại hạ mới là người phát hiện ra nó, bảo vật trong đó người chỉ có thể được một phần mà thôi”

Đỗ Thiên nhú mày, pháp lực toàn thân vận chuyển không ngừng tỏ ra tức giận nói :

“Nhạc đạo hữu muốn như thế nào ? Chẳng lẽ đạo hữu cho rằng tại hạ không giám ra tay với ngươi ?”

Nhạc Thành cho rằng Đỗ Thiên đang tạo áp lực để kiếm lợi nhiều hơn một chút nên cũng không thực sự sợ hãi, chỉ xua tay nói :

“Đỗ huynh đừng vội tức giận, tại hạ và đạo hữu cùng xông vào động phủ, bảo vật chia đều, đạo hữu thấy sao ?”

Đỗ Thiên đáp “được “ một tiếng khiến Nhạc Thành hớn hờ, đang định trình bày cụ thể kế hoạch một chút thì Đỗ Thiên nói tiếp “ Ngươi có thể đi chết được rồi “

Lời vừa dứt thì một đạo pháp thiên kiếm khí hình thành giữa hai lòng bàn tay đang hướng vào nhau, nhìn màu sắc và linh lực dao động cũng đủ biết kiếm khí này mạnh hơn đạo phóng ra trước đó nhiều. Nhạc Thành ánh mắt co lại tở ra tiểu khiển pháp khí, nhưng hần lập tức sợ ngây người hét lên :

“Ngươi!.... Không !”

Tiểu khiển được pháp quyết thôi động chỉ phát ra một vòng sáng bạc nhược sau đó chớp động không hề ổn định, mà lúc này đạo kiếm khí cũng đã ngưng tụ thành công, lấy tốc độ cực nhanh lao tới phá tan màn sáng yếu ớt rồi cắt thân hình Nhạc Thành làm hai nửa. Mọi việc diễn ra quá bất ngờ khiến Nhạc Thành không kịp trở tay, cứ vậy trở thành một con ma hồ đồ. Đỗ Thiên lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm, dùng khinh thân thuật bay tới thì triển sư hồn thuật. Một lúc sau đứng dậy mà nói :

“Hừ, còn muốn dựa vào cấm chế nơi động phủ cổ tu sĩ để diệt sát ta sao ?”

Lúc này hần giả vờ tức giận mà điều động pháp lực, thực chất là nguy trang để thi triển kiếm khí với uy lực mạnh nhất. Dù đã động tay động chân lên pháp khí đối phương nhưng hần vẫn rất cẩn thận, biết đâu đối phương lại có thủ đoạn bảo mệnh khác. Lúc sư hồn hần đã biết được địa điểm động phủ kia, ngoài ra còn biết được cách hành sự của gã Nhạc Thành này. Lúc trước gã nói chỉ một nửa là sự thật. Nhạc Thành là người duy nhất phát hiện ra động phủ, nhưng gã lại không thể nào phá được cổ trận tiến vào. Gã đầu óc cũng không tầm thường, khi tìm tẩn tu hạ thủ nếu gặp kẻ có thực lực cao cường thì lại lấy động phủ thượng cổ ra làm mồi dụ dỗ, trước nay thành công không ít. Cái gọi là đám bằng hữu cùng tiến vào xúc động phải cấm chế mà vong mạng thực chất đều là con mồi mà gã dẫn tới.

Đỗ Thiên không khách khí thu lại tiểu khiển và túi trữ vật của đối phương rồi phát ra hỏa cầu hủy thi diệt tích. Hần vốn từ đầu đã không tin tưởng những gì đối phương nói, nhưng thực lực chênh nhau không nhiều cũng đành phải vận dụng cái đầu mới có thể nhẹ nhàng giết chết đối phương.

Hai ngày sau Đỗ Thiên ngồi khoanh chân ngay ngắn trong động phủ của mình, phía trước là tiểu khiển màu vàng kim đang lơ lửng. Đây đúng là cổ pháp khí đoạt được của Nhạc Thành. Theo như Đỗ Thiên đánh giá thì pháp khí này uy lực phải ngang với thượng phẩm pháp khí thời nay, thậm chí còn hơn nữa. Mà điều kỳ diệu hơn là khi truyền đầy đủ linh lực ngũ hành thuộc tính thì uy lực của tiểu khiển lại tăng thêm không ít. Điều này làm Đỗ Thiên cực kỳ phấn chấn, chỉ cần pháp lực hần tiến thêm một tầng cộng với vận dụng tiểu khiển này thì đã có thể miễn cưỡng thừa nhận được một kích tùy tay của cao thủ trúc cơ kỳ. Trúc cơ và luyện khí chỉ cách nhau một cảnh giới nhưng thực ra như trời cao với vực thẳm, chỉ cần một trúc cơ kỳ thôi cũng đủ để diệt sát cả mấy chục luyện khí kỳ đại viên mãn rồi. Đối với loại đẳng cấp này rất khó dùng số lượng để bỏ khuyết.

Đỗ Thiên phun ra một luồng linh lực sau đó liên tục đánh vào tiểu khiển rất nhiều pháp quyết khác biệt để luyện hóa. Gã Nhạc Thành xấu số cầm trong tay bảo vật mà lại không có phúc hưởng. Cổ pháp khí sau khi có đủ linh lực ngũ hành quán chú thì có thể lưu lại thần thức của mình trên đó. Đây chính là mảnh khóa mà Đỗ Thiên đã vận dụng để làm suy giảm phần lớn uy năng của nó trước đây. Nhạc Thành hiển nhiên không biết đến điều này, dù sao một tẩn tu cũng không thể có hệ thống kiến thức đầy đủ như một đệ tử đại phái được.

Sau khi hấp thu hàng loạt pháp quyết thì tiểu khiển bắt đầu phập phồng lúc lớn lúc nhỏ. Đỗ Thiên ánh mắt ngưng trọng đánh ra một đạo pháp quyết khác rồi dùng thần thức liên tục lạc ấn trên đó. Bình thường chỉ có pháp bảo mới có thể chứa thần thức của chủ nhân được, nhưng vào thời thượng cổ thì kẻ cả pháp khí cũng có thể nhận chủ. Chỉ cần thần thức lạc ấn thành công lên pháp khí thì lúc điều khiển sẽ vô cùng nhẹ nhàng, hơn nữa uy năng của nó sẽ nâng lên một tầng.

Ba canh giờ sau, Đỗ Thiên lật tay lấy ra một viên đan dược cho vào miệng, đợi đan dược giúp khôi phục pháp lực xong lại liên tục đánh ra các đạo pháp quyết. Tề luyện liên tục bảy ngày bảy đêm vẫn chưa dừng lại. Pháp khí có thể nhận chủ đã tiếp cận rất gần đến pháp bảo, vào thời thượng cổ cũng không có nhiều, đa phần đều rơi vào tay các cao thủ trúc cơ kỳ. Chính vì vậy dù Đỗ Thiên liên tục phục dụng đan dược gắng gượng duy trì nhưng cũng có cảm giác ăn không tiêu. Luyện hóa phải liên tục, nếu dừng lại thì coi như mọi công sức đều xuống sông xuống biển. Đỗ Thiên lúc này trán vã đầy mồ hôi, pháp lực trong cơ thể lại lần nữa gần hao hết, mà trong tay hần cũng vừa cạn đan dược. Chẳng lẽ đợi luyện được nhiều đan dược một chút rồi tề luyện lại từ đầu ? Đỗ Thiên chán nản suy nghĩ. Nhưng đúng lúc này thì tiểu khiển bỗng ông lên một tiếng rồi tỏa ra hào quang năm màu sáng chói, sau đó chớp động một chút tự động thu liễm, lộ ra một tiểu khiển vàng kim kích thước màu sắc không thay đổi nhưng hình dáng thì lại có khác biệt. Bên ngoài tiểu khiển đã không còn gai nhọn mà thay vào đó là những hoa văn cổ xưa. Đỗ Thiên mừng rỡ khẽ vẩy tay một cái, tiểu khiển nhẹ nhàng phiêu phù trên tay hần. Lúc này đây Đỗ Thiên có một cảm giác kỳ lạ, giống như tiểu khiển là một phần máu thịt của hần vậy, tâm niệm khẽ động tiểu khiển đã ông lên một tiếng rồi hình thành màn sáng ngũ sắc bao quanh người. Đỗ Thiên thu lại màn sáng cảm tiểu khiển đánh giá kỹ hơn một chút rồi cười ha ha. Không ngờ tề luyện đến phút cuối tưởng rằng sẽ thất bại lại thành công. Hơn nữa xem ra lúc trước vẫn còn đánh giá thấp cổ pháp khí này. Đỗ Thiên yêu thích không muốn buông tay, mãi sau đó mới tự cười điều cợt mấy tiếng rồi bình ổn tâm tư, nhắm mắt thổ nạp khôi phục pháp lực. Hiện tại địa hỏa phủ đã tới tay nhưng Đỗ Thiên không vội rời đi. Tuy rằng Xích Diễm Môn không hạn chế đối với đệ tử xuất ngoại, nhưng nếu một gã luyện khí kỳ tăng ba tầng bốn đi lại quá nhiều cũng sẽ khiến người khác chú ý. Cho nên Đỗ Thiên quyết định tạm thời ở lại một thời gian. Hần cũng không thực sự ngồi chơi không mà ngược lại có rất nhiều việc cần làm, trong đó luyện tập chế phủ và nghiên cứu điển tịch thượng cổ trận pháp là hai việc quan trọng nhất

Q.2 - Chương 59: Chư Luyện Phù Sư !

Lần này thu hoạch không tệ nên Đỗ Thiên tâm tình đích thực không sai, hần hai tay vắt sau lưng khoan thai bước ra khỏi động phù đi dạo một lúc. Cảnh sắc nơi đây khá đẹp, tiếc là trước tới nay hần chỉ một lòng tu luyện nên không hề cảm nhận được. Đỗ Thiên đi bộ ngắm hoa thơm cỏ lạ xung quanh một chút thì có một đạo độn quang hai màu lam vàng từ xa bay tới, sau khi thấy Đỗ Thiên thì chuyển hướng lại gần. Đỗ Thiên mỉm cười tiêu sái nói :

“ Ra mắt Đinh sư tỷ, sư tỷ từ luyện phù đường trở về ư ? “

Người tới đúng là mỹ nữ Đinh Huyền. Nàng này gần ba năm trôi qua mà vẫn không có gì thay đổi, đến cả tu vi tầng mười hai vẫn chưa thể đột phá. Đinh Huyền thu lại pháp khí cười khổ nói :

“ Sắp tới kỳ khảo hạch năm năm một lần, nếu ngu tỷ vẫn không thể đột phá bình cảnh thì nhiều khả năng sẽ mất đi danh ngạch tinh anh đệ tử. Ngu tỷ vừa ra ngoài săn giết yêu thú một chút nhưng thu hoạch không được bao nhiêu “

Nghe mỹ nữ than thở Đỗ Thiên cảm thấy có phần tội lỗi. Hần được như hôm nay phần nhiều do nàng giúp đỡ, đến khi đạt được cơ duyên lại hưởng dụng một mình. Đỗ Thiên không phải hạng người keo kiệt, suy nghĩ một chút rồi nói :

“ Tiểu đệ sắp tới cũng định ra ngoài một chuyến, hay lúc nào đi săn nữa thì sư tỷ gọi đệ một tiếng được không ?”

Đinh Huyền gật đầu, đánh giá Đỗ Thiên một chút rồi kỳ quái nói :

“ Đỗ sư đệ đạt đến tầng thứ tư rồi cơ đấy, mà sao ta nhìn đệ vẫn chỉ như thiếu niên mười sáu tuổi vậy, đệ phải mười chín rồi mới đúng, đệ tu luyện công pháp trú nhan sao ?”

Đỗ Thiên lắc đầu cười khổ, hần đoán chừng là tác dụng trú nhan của phá thiên quyết mang lại, khiến hần mấy năm trời trôi qua mà vẫn mang hình dáng thiếu niên. Đỗ Thiên kỳ thật lại mong muốn hình dáng trung niên đường hoàng như phụ thân hơn, nhưng cũng chẳng có biện pháp. Ngọc giản kỳ dị nọ ngoại trừ mấy lần đầu ra thì sau đó cố gắng đến đâu hần cũng không đưa được thần thức vào để hồi hần gì nữa. Đỗ Thiên khôn khéo chuyển đề tài nói :

“ Đúng rồi, tiểu đệ linh căn nông cạn nên cũng không mong đi xa hơn được, gần đây nảy sinh hứng thú với luyện chế phù, có đôi điều cần sư tỷ chỉ giáo một chút, sư tỷ không ngại mời vào đệ phủ của đệ làm khách một chuyến “

Đinh Huyền nghe vậy thì khuyên nhủ một câu :

“ Đệ cũng đừng quá thất vọng, linh căn tuy kém nhưng kiên trì biết đâu có ngày đạt được cơ duyên, luyện phù thì ngu tỷ đúng là có một chút kiến giải “

Đỗ Thiên khách khí mời Đinh Huyền vào gian tiếp khách, đi vào được vườn phía sau hái một ít lá trà, dùng hòa thuật làm nóng rồi rót trà cười nói :

“ Tiểu đệ động phù đơn bạc không có gì quý giá, chỉ có ít trà chủ cũ để lại hương vị không tệ, sư tỷ nếm thử xem “

Đinh Huyền gật đầu nhận lấy tách trà, hai người vừa uống vừa đàm đạo. Đinh Huyền tính tình thật thà tốt bụng nên Đỗ Thiên có nghi vấn gì đều nhất nhất giải đáp, hơn nữa còn tận tình như chỉ dạy ái đồ vậy. Mà Đỗ Thiên là hạng cáo già thành tinh, giả vờ nói đông nói tây liên hồi được rất nhiều chuyện trước nay không biết lại không khiến Đinh Huyền nghi ngờ gì. Hai người nói chuyện tới tận đêm khuya Đinh Huyền mới cáo từ ra về, trước khi đi còn hẹn lần sau đi ra ngoài săn yêu thú sẽ gọi.

Đỗ Thiên tiến vào tới tận ngoài cửa động, sau khi nàng khuất dạng mới trở vào. Hần đã quyết định sẽ chia sẻ được vườn kia với Đinh sư tỷ để miễn này. Ở Xích Diễm Môn nếu nói là bằng hữu thì Đỗ Thiên chỉ có hai người là nàng và Hạ Vũ. Hạ Vũ tuy không giúp được hần nhiều nhưng lại gây cho hần ấn tượng rất tốt, nên nếu có cơ hội hần nhất định không ngại giúp vị sư huynh này một phen. Nhưng trước hết đương nhiên là đảm bảo mạng nhỏ của mình mới được, chuyện được vườn càng nhiều người biết thì càng bất lợi mà thôi. Vì thế Đỗ Thiên định tới khi mình có thực lực nhất định mới ra tay. Trục cơ đối với hần bây giờ không còn là mò trăng trong nước nữa.

Đỗ Thiên dùng hai ngày nhàn nhã dạo chơi, ăn no ngủ kỹ khiến tinh thần đạt đến trạng thái sung mãn nhất mới bắt tay vào luyện chế phù lục. Đỗ Thiên ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn ở phòng luyện công, vô túi trữ vật lấy ra một hộp gấm sang trọng, cẩn thận lật nắp hộp. Bên trong là một cây bút kim sắc dài cỡ ngón tay giữa, thân bút có hoa văn tinh tế, đầu bút là chùm lông đen nhánh, đúng là Kim ti bút đã hao hết cả mấy trăm linh thạch Đỗ Thiên mới mua tới tay. Pháp khí chế phù này đúng là trung phẩm hàng thật giá thật, trong Xích Diễm Môn này ngoài hần ra thì cũng chỉ có Vô phong chủ mới sở hữu vật này. Vốn lúc đầu Đỗ Thiên định dùng linh thạch mua phù lục chế sẵn, nhưng sau khi tới phường thì hần lại thay đổi chủ ý. Phù lục cấp thấp tuy giá không cao, nhưng mua ít thì tác dụng không nhiều, mà mua nhiều thì dễ khiến kẻ khác dòm ngó. Hơn nữa hần thân là đệ tử phù phong, điển tịch kiến thức về phù chú không thiếu, lại từng chứng kiến tinh anh đệ tử chế phù nên cũng đã có chút kiến giải riêng, nếu biết vận dụng lợi thế thì việc tự tay chế phù là hoàn toàn có thể thực hiện. Chế phù là việc khiến Đỗ Thiên mê mẩn ngay từ đầu, không giống luyện đan hần bắt buộc phải học, mà hần mong muốn theo đuổi phù đạo đến tận chân tâm. Ngắm nghía kim ti bút một lúc Đỗ Thiên lại đặt vào hộp để sang bên cạnh, lấy ra từ trong người ba túi trữ vật.

Đây toàn bộ đều là nguyên liệu chế phù tiêu tốn hơn nửa gia tài của hắn. Đỗ Thiên nhắm mắt nhớ lại phương pháp chế phù một chút rồi bắt đầu động thủ.

Một tháng sau!

Đỗ Thiên ánh mắt ngưng trọng đánh ra pháp quyết luyện chế một khúc gỗ nhìn có vẻ tầm thường, đến khi hầu hết tạp chất đã bị tẩy đi hắn lại rắc thêm vài loại phụ liệu rồi tiếp tục luyện hóa. Chừng hơn mười phút trước mặt hắn khúc gỗ gồ gề biến mất mà thay vào đó là một tấm giấy lớn chừng bốn bàn tay màu vàng nhạt. Đỗ Thiên gật đầu ưng ý vấy tay thu tấm giấy lại gần quan sát, sau khi xác nhận không có sai lầm gì thì cắt tấm giấy làm bốn phần bằng nhau, rồi dùng kim ti bút điểm lên nghiên mực đã luyện chế sẵn bắt đầu họa phù. Linh lực theo cây bút ngưng tụ vào từng nét vẽ, nhìn động tác Đỗ Thiên có vẻ hời hợt nhưng thực chất đây là lúc hắn tập trung cao độ nhất. Bốn tấm phù giống y nhau hình thành trước mắt Đỗ Thiên, nhưng hắn không vội vui mừng mà ngưng thần quan sát. Quả nhiên ngay sau đó đã có hai tấm tự động phân hủy. Đỗ Thiên ngược lại không hề thất vọng, tươi cười vuốt ve hai trương phù còn lại. Phải nói ông trời cũng có chút công bằng, luyện đan hắn cực kỳ yếu thì ở chế phù ngộ tính của hắn rất cao. Không biết có phải do đam mê và bút xạ hay không mà tỉ lệ chế thành của hắn đối với phù lục sơ cấp lên đến năm thành. Tỉ lệ này có thể ngạo thị hầu hết luyện phù sư trong Xích Diễm Môn rồi. Một tháng liên tục chế phù khiến nguyên liệu đã hao gần hết, nhưng trong túi trữ vật của hắn cũng có đến hơn năm trăm tấm phù thành phẩm. Nếu ném số này một lượt thì đủ trúc cơ kỳ cao thủ cũng chỉ có nước co giò bỏ chạy. Nhưng đó là nói cho vui vậy thôi, với thần thức của luyện khí kỳ thì một lần ném ra mười tấm đã là cực hạn rồi. Đỗ Thiên ngồi điều tức một chút rồi bắt đầu suy ngẫm. Số phù lục này đã đủ cho hắn dùng trong một thời gian, kế tiếp nên tìm hiểu về trận pháp rồi. Đỗ Thiên thu dọn một chút, thấy số lượng nguyên liệu lưu lại không nhiều thì đột nhiên một ý nghĩ to gan hiện ra trong đầu hắn. Phù lục chính là phong ấn pháp thuật, có khi nào phong ấn được phá thiên kiếm khí hay không? Ý nghĩ này làm tim Đỗ Thiên đập thình thịch mất một hồi. Phá thiên kiếm khí uy lực cực kỳ bá đạo, nhưng muốn phát huy chân chính thì thời gian thì pháp hơi lâu. Nếu thực sự tạo được “phá thiên phù” thì khác nào nháy mắt đã thi triển được phá thiên kiếm khí với uy lực đầy đủ? Đỗ Thiên suy ngẫm kỹ càng một chút thấy việc này xem ra không thể thực hiện nổi. Phá thiên kiếm khí đi kèm với cực phẩm công pháp, nếu phong ấn thành công thì chẳng phải nó là cực phẩm phù lục rồi sao? cực phẩm phù lục, dù là nguyên anh kỳ lão quái năm mơ cũng chẳng thấy. Đỗ Thiên tự cười khổ một chút nhưng cũng không cam lòng mà thử luyện chế. Rốt cuộc tiêu hao hết số nguyên liệu còn lại hắn cũng không thành công được một lần. Tâm lý ôm may mắn của hắn chính thức phá sản. Đỗ Thiên thu dọn chuẩn bị bước sang nghiên cứu trận pháp

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 60: Trận Pháp Sư !

Trận pháp ở Đại Việt thời nay được ứng dụng không nhiều, đa phần chỉ là những bộ trận bàn trận kỳ bầy bố đơn giản, hoặc cấm phái đại trận của các gia tộc tiên phái lớn. Nhưng vào thời thượng cổ trận pháp còn phát triển hơn xa cả chế phù và luyện đan cộng lại. Một trong những trận pháp ứng dụng nhiều nhất là truyền tống trận, diệu dụng vô cùng. Truyền tống cự ly gần thì có khi chỉ là tầng một lên tầng hai, tòa nhà này qua tòa nhà khác, nhưng cự ly xa thì có thể đạt trăm vạn dặm. Còn về thượng cổ trận pháp khác thì uy năng hơn xa thời bấy giờ, một số trận pháp trải qua cả trăm vạn năm vẫn còn được bảo tồn.

Đỗ Thiên đã biết rõ địa điểm động phủ cổ tu sĩ nhưng không vội tới đó mà dành thời gian trước tìm hiểu kỹ về trận pháp cấm chế thượng cổ. Hắn cũng không mong chỉ một vài ngày ngắn ngủi có thể tìm ra cách phá trận. Phải biết rằng muốn trở thành trận pháp sư còn khó khăn gấp mấy lần luyện đan luyện khí và chế phù sư, có khi để bồi tài được một gã trận pháp sư phải mất cả trăm năm. Nghiên cứu về trận pháp đòi hỏi phải tập trung hầu hết tinh lực lên đó, thậm chí đến cả thời gian tu luyện cũng chẳng còn, cho nên đa phần trận pháp sư tu vi không cao, chỉ khoảng trúc cơ kỳ mà thôi.

Hai ngọc giản Đỗ Thiên mua được ở Vân Ân Các cũng không phải bí tịch hiếm có gì, chỉ nêu được một số trận pháp nổi tiếng thời thượng cổ và một số thường thức liên quan. Đỗ Thiên dành nguyên một tuần tìm hiểu hai điển tịch cuối cùng cũng đã có được cái nhìn tổng thể về thượng cổ trận pháp và thượng cổ tiên phái. Nhưng điều này cũng đủ làm Đỗ Thiên thờ dài cảm thán một hồi. Người xưa quả là vô cùng tài giỏi, đã đưa trận pháp lên một tầm cao khó có thể tưởng tượng nổi. Đỗ Thiên thu lại ngọc giản vào túi trữ vật, ngồi im lặng suy tính. Thượng cổ cấm chế đã trải qua rất nhiều năm tháng cho nên không còn bảo tồn nguyên vẹn như trước được, nhưng cũng không phải một gã luyện khí kỳ nho nhỏ như hắn có thể phá được. Nhưng giống như trận pháp ở vườn nọ, nếu tìm ra được khe hở của trận pháp thì lại là chuyện khác. Đỗ Thiên cuối cùng đã có quyết định, hắn phải tới thượng cổ động phủ nhìn một chút rồi nói sau.

Đan dược linh thạch đã cạn nên Đỗ Thiên không ngồi đã tọa thổ nạp mà dành tất cả thời gian tập khống chế mấy món pháp khí trong tay. Trong túi trữ vật của Nhạc Thành ngoài hai bình đan dược và một ít linh thạch Đỗ Thiên đã sớm dùng hết thì còn thêm mấy trương phù lục và một pháp khí phi kiếm màu vàng trong suốt. Phi kiếm nhìn có vẻ bất phẩm nhưng cũng chỉ là hạ phẩm pháp khí, không phải cổ pháp khí như tiểu tiên. Tuy nhiên uy lực của phi kiếm này đã ngang ngửa với phi đao, tiếp cận khá gần tới trung phẩm, đây cũng là một ngạc nhiên nho nhỏ đối với hắn. Đỗ Thiên dành hai ngày luyện hóa phi kiếm một chút đã có thể thoải mái điều khiển, chiến lực bây giờ của hắn tăng lên không ít, dù là gã Từ Minh Hiền gây hắn lúc trước cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Đỗ Thiên thu công bước ra ngoài động phủ, nhìn sắc trời một chút rồi tự nói :

“Xem ra đã tới thời gian ước hẹn với Đình sư tỷ rồi!”

Đỗ Thiên hai tay chấp sau lưng dùng khinh thân thuật phiêu phiêu rồi đi, hướng đến một sườn núi cách đó không xa. Đây chính là động phủ của Đỉnh Huyền, bên ngoài bố trí một huyền trận nhỏ nhỏ, Đỗ Thiên dùng linh nhãn thuật một chút đã nhìn rõ cửa động. Tuy nhiên hắn cũng không lỗ mãng xông vào mà vỗ túi trữ vật lấy ra một trương truyền âm phù thì thắm vào đó vài câu rồi ném đi. Truyền âm phù hóa thành một đoàn hỏa quang xuyên qua sườn đá biến mất. Đỗ Thiên đợi thêm một chút bên trong liền vang lên tiếng nói ngọt ngào của Đỉnh Huyền :

“ Là Đỗ sư đệ sao ? Mời sư đệ vào tề phủ, ngu tử sẽ lập tức ra gặp “

Sau đó ảo trận quanh động phủ bị dừng lại, lộ ra một cửa động, hai bên có vườn hoa màu vàng nhạt, mùi hương thoang thoảng, ở giữa có một lối đi nhỏ, một vài loại bướm rực rỡ bay qua bay lại. Động phủ của nữ tu sĩ có khác, xinh đẹp tinh tế hơn động phủ của hán nhiều. Qua cửa động là một hành lang trên đầu và hai bên đều có những dây leo phủ kín, gian phòng khách bày biện lại càng tinh tế, sàn lót bằng da thú vô cùng êm chân, bàn đá cũng được gia cố phép thuật làm cho nó trong suốt như ngọc, phía trên có bộ trà cụ tinh xảo và một đĩa lớn trái cây chừng hơn mười loại, bốn phía treo một vài bức tranh núi non hùng vĩ. Đỗ Thiên cũng không khách sáo, ngồi xuống một cái ghế, quan sát mấy bức tranh. Một lúc sau Đỉnh Huyền từ gian thạch thất phía trong bước ra, ngồi xuống cái ghế đối diện, rót cho Đỗ Thiên một chén trà nóng cười nói:

“Đỗ sư đệ thưởng thức qua trà từ đỉnh Lam Vân này đi”

“ Đa tạ sư tỷ”

Đỗ Thiên tươi cười, tiếp lấy chén trà từ tay Đỉnh Huyền, đưa lên môi nhấp một ngụm, gật đầu khen :

“Trà ngon ! hình như còn chứa không ít linh khí tinh thuần, uống trà này còn có thể gia tăng pháp lực !”

Đỉnh Huyền rót thêm trà cho Đỗ Thiên cười nói :

“Đỗ sư đệ quả nhiên tinh tế, đây đúng là một loại linh trà, ngu tử lúc trước phải tốn một khoản linh thạch lớn mới có thể tới tay, chỉ để đãi khách quý thôi đấy !”

Đỗ Thiên không biết vì sao sư tỷ tự nhiên nói như vậy, giả ngây giả ngô uống thêm mấy ngụm linh trà, rồi như chợt nhớ điều gì, nhìn Đỉnh Huyền nói :

“ Đúng rồi, thời gian cũng không còn sớm, hay là sư tỷ chuẩn bị một chút chúng ra cùng ra ngoài săn giết yêu thú”

Đỉnh Huyền như cười như không nhìn Đỗ Thiên một cái rồi gật đầu, đi vào trong chốc lát rồi quay ra nói:

“ Chúng ta đi thôi”

Hai người sau khi tới cấm phái đại trận khai báo một chút rồi hóa thành hai đạo độn quang rồi đi. Đương nhiên Đỗ Thiên chỉ dùng phi kiếm đoạt được của gã đệ tử Xích Diễm Môn xui xẻo lúc trước, hơn nữa tốc độ phi hành cũng vô cùng chậm. Ở khu vực này quá gần Xích Diễm Môn nên hắn vẫn phải hóa thân thành một đệ tử tăng bốn như trước. Tới ngày thứ hai Đỉnh Huyền đang ngự trên pháp khí dải lụa phi hành thì đột nhiên bên tai vang lên tiếng truyền âm của Đỗ Thiên:

“ Đỉnh sư tỷ, tiếp theo hãy khoan đi săn yêu thú, tiểu đệ có bất ngờ nhỏ dành cho sư tỷ”

Đỉnh Huyền nghe vậy thì ngạc nhiên nhìn sang chỉ thấy Đỗ Thiên mỉm cười gật đầu một chút rồi tốc độ phi hành tăng lên mấy lần lướt đi. Đỉnh Huyền hai hàng lông mày nhíu lên, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều mà lập tức tăng tốc bám theo. Hai người hóa thành hai đạo độn quang chỉ chớp động một lúc đã biến mất nơi chân trời

Hai người ban ngày phi hành, buổi tối hạ xuống dùng thổ linh phù tạo ra hai gian thạch thất dưới lòng đất nghỉ ngơi, một tháng sau đã có mặt ở một nơi khá sâu trong sơn mạch. Đỗ Thiên dùng độn quang lại xác định phương hướng một chút rồi quay sang cười nói với Đỉnh Huyền :

“ Ngay ở phía trước rồi, chúng ta trước hạ xuống phía dưới đã nhé”

Đỉnh Huyền gật đầu, hai người đáp xuống một thung lũng rộng lớn, trước ngồi nghỉ ngơi khôi phục pháp lực. Lúc này Đỉnh Huyền đã không thể kiềm chế nổi sự tò mò hỏi :

“ Đỗ sư đệ, tu vi chân chính của sư đệ là cảnh giới nào ?”

Đỗ Thiên cũng không dấu diếm mà nói thật, dù sao thì hắn cũng sắp chia sẻ một đại bí mật với nàng. Đỉnh Huyền nghe xong ngoài mặt biến đổi không nhiều nhưng trong nội tâm thì dậy sóng. Đỗ sư đệ linh căn ngũ hành mà chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã đạt được tầng chín luyện khí kỳ, chắc chắn đã gặp cơ duyên rất lớn. Chẳng lẽ bất ngờ mà Đỗ Thiên nói tới chính là đại cơ duyên đó ? Đỗ Thiên nhìn Đỉnh Huyền một chút đã nắm được tâm tư của nàng, nhưng chỉ mỉm cười mà không nói thêm, đến lúc pháp lực đã khôi phục hắn đứng dậy nói :

“ Sư tỷ, địa phương kia đã ở rất gần, để đảm bảo bí mật chúng ta không phi hành mà sẽ đi dưới rừng này”

Đỉnh Huyền gật đầu cười dịu dàng :

“ Mọi sự cứ theo ý sư đệ đi”

Q.2 - Chương 61: Tiên Thiên Linh Dược

Một ngày sau!

Đình Huyền tròn mắt há mồm nhìn quang cảnh trước mặt, còn Đỗ Thiên thì tủm tỉm cười đứng phía sau. Đây đúng là khu dược vườn thượng cổ nọ. Mất một lúc Đình Huyền mới ý thức được sự thất thố của mình, gương mặt ửng hồng lên trông càng thêm xinh đẹp. Đỗ Thiên đương nhiên cũng không chọc ghẹo mỹ nhân làm gì, cất bước đi phía trước cười nói :

“Thế nào, Đình sư tỷ không còn thắc mắc một kẻ linh căn đủ ngũ hành lại có tốc độ tu luyện nhanh như vậy rồi chứ ?”

Đình Huyền bước theo, tuy ngoài mặt đã bình tĩnh nhưng nội tâm vẫn còn đang rất rung động. Khu dược vườn này cực kỳ rộng lớn, linh dược mọc như cỏ dại, mà thứ nào cũng mùi hương nồng đậm chứng tỏ tuổi cũng cả mấy trăm năm. Thậm chí nàng còn nhìn thấy một vài gốc tiên thiên linh dược, mà đây chỉ mới là ngoài rìa. Nếu dùng linh dược này luyện đan thì dược lực của đan dược mạnh gấp mấy lần bình thường. Đình Huyền cuối cùng cũng thu được ánh mắt đang phát sáng của mình quay sang Đỗ Thiên nói :

“Đa tạ Đỗ sư đệ”

Đỗ Thiên khoát tay tỏ vẻ đây chỉ là chuyện nhỏ nói:

“Tiểu đệ có được ngày hôm nay phần lớn là nhờ võ tu đan sư tỷ tặng lúc trước, sư tỷ không cần để trong lòng”

Tuy Đỗ Thiên nói như vậy nhưng Đình Huyền cũng biết giá trị một viên võ tu đan nếu đem so sánh với cả dược vườn này thì quá mức khập khiễng, hơn nữa bí mật cỡ này mà Đỗ Thiên chia sẻ với nàng chứng tỏ hẳn cực kỳ tin tưởng nàng, ngoài cảm kích trong lòng thì nàng cũng không còn biết nói thêm gì. Đỗ Thiên dẫn Đình Huyền tới động phủ lúc trước của mình rồi nói:

“Ở đây có hai gian phòng có thể luyện đan, sư tỷ cứ tự nhiên chọn một gian cho mình, sư tỷ có đan phương rồi chứ?”

Đình Huyền gật đầu, nàng đắm chân ở bình cảnh đã bốn năm, đan phương đã sớm tới tay nhưng linh dược thì nàng không đủ linh thạch để thu thập. Nàng hận không thể lập tức khai lò luyện đan, nhưng còn có Đỗ Thiên ở đây nên không thể mất thể diện thế được, đành kìm nén lại bước vào thạch thất nghỉ ngơi. Đợi Đình Huyền lựa chọn một gian xong thì Đỗ Thiên bước vào gian còn lại đã tọa điều tức một chút. Nhớ lại nét mặt rạng rỡ của Đình sư tỷ khiến Đỗ Thiên cảm thấy vui vẻ. Giúp đỡ người khác cảm giác đích thực không sai a! Với lượng linh dược đếm không xuể ở đây thì chuyện phục vụ cả hai người cùng tu luyện đến luyện khí kỳ đại viên mãn chỉ là tốn thời gian ít nhiều mà thôi. Nhưng muốn trúc cơ thì còn rất nhiều khó khăn. Linh dược để luyện chế trúc cơ đan loại nào mà không phải là thiên tài địa bảo chứ, dù là ở dược vườn này cũng chỉ có mặt ba loại chủ dược mà thôi, hơn nữa số lượng cũng không nhiều.

Đỗ Thiên nghỉ ngơi chốc lát rồi bước ra ngoài, vẫn chưa thấy Đình Huyền động thủ luyện đan, suy nghĩ một chút liền biết nguyên nhân. Đỗ Thiên lắc đầu mỉm cười, nữ nhân này da mặt cũng quá mỏng rồi. Hắn bước tới trước gian thạch thất Đình Huyền gõ cửa, khi Đình Huyền bước ra liền cười nói :

“Làm phiền sư tỷ nghỉ ngơi rồi, tiểu đệ trong tay còn đan phương hoàng linh đan nhưng loại đan dược này đã bắt đầu có dấu hiệu suy giảm dược lực, không biết sư tỷ có đan phương nào tốt hơn không ?”

Đỗ Thiên nói như vậy cũng không phải bịa đặt, hoàng linh đan đối với hắn đúng là dược lực đã giảm mạnh, phỏng chừng do phục dụng quá nhiều, hơn nữa tu vi càng cao hơn gây ra. Đình Huyền gật đầu lấy ra một ngọc giản trắng áp lên trán ghi chép lại rồi đưa cho Đỗ Thiên nói:

“Đây là đan phương mà ngu tỉ sưu tầm được, luyện khí đan có tác dụng đột phá bình cảnh, thậm chí lúc trúc cơ dùng thêm cũng gia tăng tỉ lệ thành công một ít”

Đỗ Thiên tiếp nhận ngọc giản nhìn qua một thoáng rồi ôm quyền nói:

“Đa tạ sư tỷ, ở trong này có mấy loại linh dược lạ mặt tiểu đệ không phân biệt được, hay sư tỷ cùng ra dược vườn thu thập luôn, tiện thể chỉ điểm tiểu đệ một hai”

Đình Huyền mỉm cười gật đầu, hai người cùng bước ra ngoài thu thập linh dược. Sở dĩ trước đây Đỗ Thiên nhận định khu vực này chính là thượng cổ dược vườn là vì tất cả các vị linh dược cần thiết để luyện chế đan dược cấp thấp đều có mặt. Nếu là khu vực linh dược tự nhiên hình thành không có khả năng trùng hợp như vậy được. Còn vì sao ở đây không xuất hiện đầy đủ linh dược luyện chế trúc cơ đan thì rất đơn giản, những linh dược đó đòi hỏi điều kiện phát triển đặc thù nên không thể nhân giống như linh dược bình thường được.

Hai người quanh quẩn một lúc đã thu thập đầy đủ linh dược, sau đó động thủ luyện đan. Đỗ Thiên ngộ tính về luyện đan thấp đến gần như không thể thấp hơn nên luyện đi luyện lại cả mấy chục lần mới có một lò thành công. Còn vị Đỉnh sư tỷ thì tỷ lệ thành công lên đến hai thành. Điều này làm Đỗ Thiên cười khổ không thôi. Đỉnh Huyền bây giờ đã là luyện khí kỳ tăng mười hai đỉnh phong, khoảng cách đến luyện khí đại viên mãn còn không xa nên phòng chừng tiềm tu một năm là có thể đạt được.

Nửa tháng sau Đỉnh Huyền đã vui mừng không thể kiềm chế chạy qua thạch thất của Đỗ Thiên, nàng sau hơn bốn năm dầm chân tại bình cảnh đã thành công tiến nhập tầng mười ba. Đỗ Thiên cũng vui mừng thay cho nàng, hẳn ra ngoài săn một ít dã thú về nướng lên liên hoan một buổi tưng bừng.

Tám tháng sau!

Đỗ Thiên mở mắt tỉnh dậy sau nhập định, khuôn mặt bình tĩnh không nhìn được vui buồn. Hắn thở ra một hơi trọc khí rồi đứng dậy bước ra ngoài. Lần bề quan ở được vườn này thu được lợi ích hơn xa lúc trước, không những hẳn đã đạt được cấp mười một mà đạo tâm cũng vững vàng tiến theo tu vi. Đây chính là nhờ có một cao thủ tầng mười ba bên cạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể hồi hân. Luyện khí đan cũng không hề hữu hạn vô thực, được lực mạnh mẽ khiến hẳn chỉ trong vòng tám tháng đã liên tiếp đột phá hai tiểu cảnh giới. Giờ đây phá thiên kiếm khí và thiên linh thuần Đỗ Thiên đã có thể thi triển nhẹ nhàng hơn trước, hơn nữa uy lực cũng tăng lên đáng kể. Bên cạnh đó thì khả năng khống chế pháp khí của hắn càng trở nên thuần thục.

Đỗ Thiên bước ra ngoài được vườn hít thở không khí đầy được hương, cảm giác vô cùng thoải mái. Hôm nay đã đến ngày hắn cùng với Đỉnh Huyền phải quay trở về Xích Diễm Môn rồi, chỉ còn tháng rưỡi nữa là tới Xích Diễm Đại Hội năm năm một lần. Đỗ Thiên đi dạo một lát thì đã thấy Đỉnh Huyền từ thạch thất bước ra. Nàng vận bộ váy màu vàng ưa thích, tóc búi cao, khuôn mặt thiên thần rạng rỡ:

“Đỗ sư đệ xuất quan sớm vậy?”

Đỗ Thiên bước tới cười nói:

“Tiểu đệ cũng vừa mới tới đây thôi, hôm nay chúng ta nên quay về cho kịp đại hội, nếu không sợ rằng sẽ có kẻ dị nghị.”

Đỉnh Huyền gật đầu:

“Ngu tỷ đã chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta đi thôi.”

Đỗ Thiên ngược lại lắc đầu nói:

“Cũng không vội, trước hết chúng ta hãy hái mấy gốc tiên thiên linh dược để sau này bán lấy linh thạch phục vụ tu luyện đi.”

Đỉnh Huyền cũng không có dị nghị gì, tuy rằng đan dược nàng còn dư không ít nhưng linh thạch nhiều hơn một chút cũng không ai buồn lòng cả. Hai người thu mỗi người ba gốc tiên thiên linh dược xong rồi đi, tới nơi vắng vẻ cách đó khá xa thì tung pháp khí ra hóa thành hai đạo độn quang biến mất nơi chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 62: Xích Diễm Đại Hội (I)

Xích Diễm Đại Hội là một trong những hoạt động trọng đại nhất đối với toàn bộ đệ tử năm mạch Xích Diễm Môn. Ngoại trừ Phù Phong do ít đệ tử nên không tổ chức thi đấu, bốn mạch còn lại đều tổ chức tranh tài giữa các đệ tử nội phong từ cách hơn nửa năm tới đại hội. Phù Phong thì đơn giản chỉ cử ra hết tinh anh đệ tử là vừa đủ nhân số, nếu đệ tử nào không phục có thể khiêu chiến, bại thì phạt một năm tư nguyên, thắng thì dành được suất tham dự đại hội của tinh anh đệ tử bị đánh bại. Chính vì vậy mà Đỉnh Huyền và Đỗ Thiên chỉ cần chờ về trước đại hội diễn ra nửa tháng là được. Hai người vừa vào tới nội môn đã thấy người người qua lại tấp nập, thậm chí nhiều kẻ luyện khí kỳ đại viên mãn bề quan thường xuyên cũng lần lượt xuất hiện, cả tông môn rộn ràng như đón tết ở thế tục vậy. Chia tay Đỉnh Huyền xong Đỗ Thiên về thẳng động phủ nghỉ ngơi. Xích Diễm đại hội chính là quyết định tư nguyên tu luyện của từng mạch, tuy nhiên yêu cầu tối thiểu để được tham gia là luyện khí kỳ tăng sáu, mà hẳn lúc này biểu lộ ra chỉ có tăng bốn cho nên không cần quá quan tâm. Nửa tháng đại hội diễn ra hầu như mọi đệ tử đều có mặt tại quảng trường rộng lớn ở Chủ Phong để cổ vũ cho đệ tử phong mình, điều này không có trong môn quy nhưng đã thành thường lệ, vì vậy tới mấy ngày đó hẳn có mặt là được. Đỗ Thiên cũng thật muốn chứng kiến cách đấu pháp của những người khác nhằm đúc kết kinh nghiệm cho bản thân. Lần tu luyện ở được vườn này thành tựu đạt được vượt xa mong đợi của Đỗ Thiên, nhưng cũng không vì thế mà có thể bất cẩn được. Đỗ Thiên sau một ngày ăn ngủ no say liền vào phòng luyện công nhắm mắt tĩnh tọa, điểm qua từng chút một từng quá trình tu luyện ở được vườn xem có chỗ nào để lại họa ngầm hay không. Dù sao thì chỉ còn hơn chục ngày nữa là tới đại hội nên nếu tu luyện cũng sẽ bị gián đoạn, được không bằng mất.

Trong khi Đỗ Thiên bề quan thì bên ngoài bầu không khí đã vô cùng nóng bỏng, đâu đâu cũng có thể thấy từng đám đệ tử tùm năm tùm bảy tám chuyện, chủ đề đương nhiên là về kỳ Xích Diễm đại hội sắp tới. Đặc biệt hơn còn có tin đồn hai trưởng lão trúc cơ hậu kỳ đỉnh phong đồng thời xuất quan, sẽ đích

thần chủ trì đại hội lần này. Hai cao thủ này đã tồn tại từ rất lâu, một thần thần thông sâu không thể lường, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào cảnh giới kết đan kỳ hiếm có. Có điều này nên một số kẻ thích khoác lác lại còn tỏ vẻ thêm, thậm chí có kẻ còn mạnh miệng tuyên bố nghe được đầu đó rằng lão tổ kết đan kỳ cũng sẽ đích thân hiện diện. Vì vậy mà không khí nóng càng thêm nóng, vô cùng xứng với hai chữ Xích Diễm.

Hơn mười ngày sau!

Khoảng sân rộng trước Chính Các Phù Phong đã chật cứng người, tiếng chuyện trò rôm rả không ngừng vang lên

“Trần sư huynh, nghe nói lần này Đan Phong sẽ xuất lộ hai huynh đệ song sinh họ Vạn có đơn linh căn trung phẩm kim thuộc tính?”

“Hắc hắc, xem ra Mã sư đệ tin tức cũng vô cùng nhanh nhạy. Đúng vậy, hai gã họ Vạn họ tu luyện bảy năm đã đạt tu vi luyện khí kỳ đại viên mãn, là thiên tài trong thiên tài, lại được Đan Phong không tiếc hao tài lực mà bồi luyện, trúc cơ kỳ chính là đã nằm trong tâm tay, xem ra lần này Đan Phong thật muốn hơn thua với Chủ Phong rồi”

“Ha ha, Trần tiểu tử ngươi chỉ biết một mà không biết hai, theo ta thấy thì Khí Phong mới là mạch có thể chiến thắng nhất, đại đệ tử Lâm sư huynh không những đã đạt tu vi đại viên mãn, hơn nữa còn nắm trong tay trung phẩm pháp khí Viên Nguyệt Đao đã được Khí Phong cải tiến rất nhiều, nghe đồn đã tiếp cận thượng phẩm”

“Ồ, hóa ra là Đại sư huynh, sư huynh còn tin tức gì mau nói cho chúng tiểu đệ nghe một chút”

Đang lúc mọi người tán dóc không ngừng, nước bọt bắn như mưa xuân thì một đạo độn quang màu tím hồng xuất phát từ đỉnh Phù Phong, chỉ lóe lên một chút đã đáp xuống trước bậc thềm Chính Các. Tốc độ độn quang như vậy thì kẻ ngu cũng biết người tới là ai, toàn bộ nhất nhất ôm quyền cung kính:

“Tham kiến Phong chủ”

Quang hoa thu liễm lộ ra một thân váy trắng không nhiễm bụi trần, gương mặt xinh đẹp không từ ngữ nào diễn tả nổi. Đúng là Vô Tuyệt tiên tử chủ quản ngọn Phù Phong. Nàng đưa mắt đánh giá toàn bộ đệ tử một chút rồi thần nhiên nói:

“Mọi người hẳn cũng biết hai ngày nữa đại hội sẽ chính thức bắt đầu. Phù Phong ta nhân số đơn bạc, thực lực không bằng bốn mạch còn lại. Tuy nhiên tinh anh đệ tử chúng ta cũng không phải phùng giá áo túi cơm, sau năm năm khổ luyện, lần này chúng ta sẽ làm bốn mạch kia phải chú ý đến mình, mọi người có lòng tin đó chứ?”

“Cố”

Mọi người đồng loạt lên tiếng. Vô Tuyệt gật đầu vừa lòng nói:

“Tốt, bây giờ ta sẽ đưa tinh anh đệ tử đến Chủ Phong an trí trước một chút, trong thời gian đại hội diễn ra ta sẽ hoàn toàn mở ra trận pháp bảo vệ Phù Phong, nếu kẻ nào cả gan đi loạn thì sẽ tự gánh lấy hậu quả”

Chúng đệ tử nghe vậy cũng không hề ngạc nhiên. Vào mỗi kỳ đại hội thì hầu như toàn bộ đệ tử đều tập trung lên ngọn Chủ Phong nên bốn mạch còn lại đương nhiên phải khởi động trận pháp để tránh có kẻ lòng mang tâm tư. Vô Tuyệt lại nói tiếp:

“Tốt rồi, các đệ tử tham gia đại hội bước lên pháp khí này”

Nàng vỗ túi trữ vật lấy ra một pháp khí hình chiếc lá rồi đánh ra một đạo pháp quyết, chiếc lá liền biến lớn đủ để đứng lên mấy chục người lơ lửng cách mặt đất nửa thước. Pháp khí này phẩm cấp và tốc độ không sánh được với pháp khí năng hay dùng, nhưng nếu dùng để chở nhiều người thì lại vô cùng tiện lợi. Hai mươi tinh anh đệ tử cung kính một tiếng rồi bước lên pháp khí. Lúc này Đố Thiên đứng ở một góc phía cuối cũng dễ dàng nhìn thấy Đinh sư tỷ và Hạ sư huynh đều nằm trong tốp người này. Ai ai cũng không dấu được vẻ hưng phấn. Vô Tuyệt bước lên pháp khí cuối cùng, nàng đánh ra một đạo pháp quyết khiến pháp khí nhẹ nhàng bay lên, nàng quay đầu phân phó một lần nữa:

“La Tuấn, ngươi thay mặt đại sư huynh sáng sớm ngày kia dẫn toàn đệ tử tới Chủ Phong tham gia đại hội”

“Đệ tử tuân mệnh”

Một thanh niên tuổi chừng hai tám hai chín bước ra ôm quyền cúi người nói. Người này cũng là một trong những đệ tử hiếm hoi của Vô Phong chủ, tu vi tầng mười luyện khí. Chỉ chớp lát độn quang của Vô Tuyệt đã khuất xa tầm mắt mọi người, lúc này gã La Tuấn mới nghiêm nghị quay sang mọi người nói lớn:

“Sư tôn có lệnh, tất cả mọi người hãy nghỉ ngơi cho tốt, hai ngày nữa mọi người đều phải có mặt tại đây cùng tị hạ lên Chủ Phong, sẽ không có ai vắng mặt chứ?”

“Không có, xin La huynh cứ yên tâm”

Q.2 - Chương 63: Xích Diễm Đại Hội (I)

Đỗ Thiên đang lo lắng việc đi lại dịp đại hội này có chút không an toàn lập tức thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nếu là đi cùng các đệ tử khác thì dù cho đám người Từ Minh Hiền thêm mấy chục lá gan cũng không dám gây chuyện. Không phải hẳn thật sự sợ hãi bọn chúng, mà hẳn sợ sẽ để lộ tu vi chân chính của mình ra ngoài. Hai ngày sau đó Đỗ Thiên kê cao gối ngủ ngon lành

Sáng sớm!

Khắp nơi đang nườm nượp từng đạo độn quang kéo đến ngọn Chủ Phong. Đệ tử Phù Phong chỉ có một số rất ít có pháp khí nên những người đó có trách nhiệm phân chia nhau chờ các đệ tử còn lại đến. Đỗ Thiên biểu hiện ra là tiểu tử tăng bốn nên đương nhiên không xuất ra pháp khí làm gì. Toàn bộ đệ tử Phù Phong chia làm chín đạo độn quang bay tới. Đỗ Thiên cùng mười người nữa đang đứng trên pháp khí hình bánh xe xung quanh đầy gai nhọn của sư huynh La Tuấn, nhìn khung cảnh trước mắt mà ngây người. Quảng trường dưới chân Chủ Phong khi trước vốn mệnh mạng tâm mắt không biết từ lúc nào nơi trung tâm đã kiến thiết nên một vũ đài ngang dọc hơn ba mươi trượng, cao gần mười trượng vô cùng nổi bật, vây xung quang là tám cây cột thô to mười người ôm không xuể, tán mát ra từng trận linh lực nồng đậm, bên ngoài tám cây cột là từng dãy khán đài bằng đá đơn giản, từ trong ra ngoài cao lên dần với hình dáng như bậc thang. Lúc này hầu hết khán đài đều đã chật cứng người, cũng may có phân chia theo khu vực nên đệ tử Phù Phong dù tới trễ một chút vẫn còn một khoảng trống nhỏ đủ vài ba chục người đứng. La Tuấn lắc đầu cảm thán một hồi, hẳn đã cố ý đi thật sớm mà vẫn bị dành hết chỗ, xem ra nửa đêm ngày mai là phải đốc thúc mọi người rồi. Đỗ Thiên may mắn cùng chuyến với La Tuấn nên dù tu vi thấp kém cũng dành được một chỗ, còn năm sáu đạo độn quang sau đó do khán đài đã hết chỗ đành phải tự vận pháp lực trôi nổi phía trên mà quan sát. Một lúc sau không những khán đài mà thậm chí không gian bao bọc xung quanh cũng đã lơ lửng đầy người không còn một chỗ trống. Đỗ Thiên đảo mắt xung quanh một lượt, nhằm tính một chút trong đầu đã hiện ra một con số. Gần bảy ngàn người đang có mặt nơi này, quả không hổ là một trong tứ đại tiên phái của Đại Việt, quy mô thế này xa xa mấy gia tộc tu tiên và môn phái nhỏ lẻ có thể so sánh được. Mọi người có mặt nơi này nếu quen biết nhau thì bắt đầu trò chuyện hoa chân múa tay chém gió. Chơi trội hơn nữa là bên Trần Phong một gã họ Hứa còn tổ chức đồ trường dự đoán thứ hạng của năm mạch và kết quả của mười vị trí dẫn đầu. Khắp nơi nhao nhao còn ồn ào hơn mấy bà mấy chị nơi phường thị thế tục. Khoảng mười phút sau thì dù câu chuyện đang sôi nổi tới đâu mọi người cũng lập tức im lặng, ngược nhìn về phía vũ đài. Trên vũ đài lúc này xuất hiện một lão giả mặc đạo bào màu trắng tiên phong đạo cốt, khuôn mặt nghiêm nghị, từ thân thể tản mát ra từng luồng khí tức cường đại khiến một số đệ tử gan hơi nhỏ một chút bắt đầu tim đập chân rung. May mắn luồng linh áp này chỉ quét qua khắp nơi một lượt rồi thu liễm lại. Thấy thần tình kính sợ của mọi người, lão giả đưa tay vuốt bộ râu màu đồng của mình nói:

“Lão phu là ai chắc mọi người đã biết, ta cũng không nhiều lời, đại hội lần này do ta và Lưu trưởng lão đứng ra chủ trì, cũng không khác những lần trước, mỗi phong tự chọn hai mươi đệ tử tiêu biểu tham gia bốc thăm thi đấu. Về nội dung thi đấu chỉ có một, đấu pháp, bất kể thủ đoạn, chỉ tính kết quả, thắng được ba điểm, bại không có điểm và mất quyền vào vòng tiếp theo, thủ hòa mỗi bên một điểm. Mỗi trận dài nhất ba mươi phút, mỗi ngày mười trận, không phân thắng bại tức là hòa. Luật thi đấu điểm tới là dừng, tuy nhiên trong thực tế khó tránh khỏi thương vong, vì vậy khi cảm thấy chống đỡ không nổi nên nhận thua. Khi một bên đã nhận thua mà bên kia còn đánh thì coi như phạm vào môn quy, tùy mức độ nhẹ thì phạt tạ vạ, nặng thì phế tu vi xóa ký ức đuổi khỏi môn phái. Ngoài ra mười vị trí đứng đầu sẽ mang lại cho phong đó thêm mười điểm, vị trí quán quân mang thêm mười điểm nữa. Căn cứ vào tổng số điểm của từng phong để xếp thứ hạng. Đối với phần thưởng cá nhân chỉ áp dụng cho ba vị trí đứng đầu, quán quân lần này sẽ được thưởng một viên trúc cơ đan và một thượng phẩm pháp khí, hai á quân được một bình luyện khí đan và một trung phẩm pháp khí. Mọi người không có gì thắc mắc nữa chứ ?”

Lời nói của lão có vẻ như bình thường nói chuyện nhưng lại ngầm vận pháp lực vào đó khiến mọi người ai ai cũng nghe rõ từng từ một, tất cả đồng loạt hô lớn

“Không có”

Lão giả tuy nói ngắn gọn nhưng lại rất đầy đủ, đã đưa toàn bộ nội dung thi đấu lẫn phần thưởng ra nói một lượt khiến dù những đệ tử lần đầu chứng kiến đại hội như Đỗ Thiên cũng hiểu rõ. Đặc biệt khiến toàn trường chấn động là vị trí quán quân không những đạt được thượng phẩm pháp khí như lời đồn mà còn được thêm một viên trúc cơ đan. Quán quân đương nhiên tư chất không thể tầm thường, có viên trúc cơ đan trong tay xem như đã nắm chắc tiền cấp trúc cơ kỳ trong tay. Trúc cơ đan đối với đệ tử luyện khí kỳ còn quý giá hơn thượng phẩm pháp khí rất nhiều, bình thường chỉ khi tư chất cực kỳ xuất chúng hoặc lập được công to lớn cho môn mới đưa ra làm phần thưởng, hơn nữa số lượng cực kỳ khiêm tốn. Đây cũng chính là lý do không thiếu đệ tử luyện khí kỳ đại viên mãn nhưng cao thủ trúc cơ kỳ thì có thể đếm trên đầu ngón tay. Lão giả gương mặt không vui không buồn nói tiếp:

“Tốt, đã như vậy lão phu tuyên bố đại hội bắt đầu”

Lão nói xong liền phát tay bước xuống ngồi vào một trong hai vị trí giám khảo. Vị trí bên cạnh đã ngồi sẵn một trung niên chừng bốn mươi, tướng mạo có phần giống nhà nho nơi thế tục, nhưng đừng để vẻ ngoài của lão đánh lừa, từ vị trí ngồi cũng biết đó là vị Lưu trưởng lão trúc cơ hậu kỳ đỉnh phong, luận tuổi tác còn hơn Từ trưởng lão mấy tuổi. Khi hai vị trưởng lão đã an vị thì một đệ tử phụ trách thuyết minh lập tức lên đài nói:

“Tại hạ, Phục Lâm sẽ đảm nhiệm thuyết minh lần đại hội này. Trận thứ nhất, xin mời hai người có thẻ bài số một lên đài”

Lập tức từ khu vực đệ tử Trần Phong và Phù Phong bước ra hai người cùng tiến lên đài đưa thẻ bài của mình bốc thăm được cho Phục Minh. Bên Trần Phong là một trung niên tầm gần bốn mươi gương mặt nghiêm nghị phủ đầy râu ngắn nhưng đen rậm rạp, hầu như che kín cả mặt, cơ thể vạm vỡ lại

không khác gì măng phu chốn giang hồ, tu vi tăng mười hai. Còn bên Phù Phong là một thanh niên gương mặt phúc hậu mà Đổ Thiên có thể nhận mặt, là vị Hạ sư huynh Hạ vũ mà hắn rất có hảo cảm, tu vi lúc này cũng đã là tăng mười hai. Phục Lâm nhận lệnh bài sau đó nói lớn :

“ Là Hóa Khắc Phung từ Trận Phong và Hạ Vũ từ Phù Phong,kính mời Vô Tuyệt tiền bối và Hứa Chung tiền bối lên thủ vệ trận pháp”

Lập tức có hai người bay lên ngồi khoanh chân trên hai cột đối diện nhau trong số tám cột thô to dựng xung quang, là một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần cùng một tráng hán đầu trọc gương mặt nghiêm nghị. Đây chính là Vô Tuyệt tiền tử và Phong chủ Trận Phong, Hứa Chung đã có tu vi trúc cơ hậu kỳ. Xích Diễm Môn lấy công bằng và an toàn làm trọng yếu, vì vậy khi có đệ tử phong nào thi đấu thì mời đích thân phong chủ của phong đó lên thủ trận. Nếu có chuyện không may xảy ra thì đương nhiên phong chủ sẽ tận lực giúp đỡ hơn người khác, tránh được rất nhiều thương vong. Hơn nữa đây cũng là dịp để các phong chủ thể nghiệm thực lực của đệ tử phong mình, nhìn nhận được điểm mạnh điểm yếu để qua đó về chỉ điểm được nhiều hơn. Hai người khoanh chân ngồi xuống cũng không nói một lời, lập tức đánh ra mấy pháp quyết lên cây cột dưới chân. Hai cây cột chớp động sáng tốt một lúc rồi tỏa ra một màn sáng màu vàng đi qua toàn bộ tám cột tạo thành một vòng bảo hộ, sau đó màu sắc màn sáng nhạt dần, tới nhịp thở thứ năm thì hoàn toàn trong suốt, không hề cản trở tầm mắt. Có vòng bảo hộ này thì dù đệ tử thi đấu trên vũ đài thì triển thủ đoạn kinh khủng cỡ nào cũng không thể gây thương tổn cho khán giả bên ngoài. Khi thấy màn sáng đã ổn định, gã Phúc Lâm ôm quyền hướng hai vị phong chủ thi lễ xong nói lớn:

" Tốt rồi, trận đấu thứ nhất bắt đầu"

Nói xong gã nhanh chân chạy xuống vũ đài. Hai đối thủ trên đài ôm quyền xem như chào hỏi nhau rồi lập tức thủ thế chuẩn bị động thủ. Hai người tu vi không hơn kém nhau mấy nên chỉ còn xem vào thủ đoạn công kích của ai hơn mới hi vọng trong ba mươi phút phân thắng bại

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 64: Xích Diễm Đại Hội (lii)

Hạ Vũ đánh giá đối phương một chút rồi lập tức vỗ túi trữ vật tể ra phi kiếm của mình, nhanh tay đánh lên mấy đạo pháp quyết khiêm phi kiếm tỏa ra hào quang chói mắt rồi mời lùi về phía sau mở ra linh khí thuần, đồng thời tay chỉ về đối phương quát khê “ đi “

Phi kiếm xé một đường lao thẳng đến đối thủ lưu lại hàng loạt tàn ảnh đủ thấy tốc độ nhanh cỡ nào. Hạ Vũ ngay từ đầu đã tung ra công kích mạnh mẽ vì biết sử dụng pháp thuật thăm dò là không cần thiết, gã Hóa Khắc Phung này tuy tu vi chỉ mới tăng mười hai nhưng lại rất nổi tiếng, thực lực cũng không phải tầm thường. Hóa Khắc Phung khi thấy công kích của Hạ Vũ tới gần thì nhếch môi chế cười, đồng thời vỗ túi trữ vật tể ra một pháp khí hình bao tay, bên ngoài còn lưu mấy vết chỉ khâu rõ ràng vô cùng thô giản. Bao tay sau khi hấp thu pháp quyết nhanh chóng biến lớn thành một đám mây màu nâu lớn cả chục trượng hình bàn tay chụp gọn pháp khí của Hạ Vũ vào trong. Gã vẫn còn chưa kết thúc động tác, mà hai tay liên tục vỗ vào túi trữ vật bay ra mấy chục trận kỳ lao nhanh đến xung quanh vũ đài rồi tiêu biến, cuối cùng gã xuất ra trận bàn thổi một hơi linh lực tinh thuần lên đó. Hạ Vũ đầu tiên thấy pháp khí của mình bị giam cầm dễ dàng như vậy thì chỉ hơi ngạc nhiên, nhưng khi thấy hàng loạt động tác sau đó của đối phương thì tròn mắt co rút lại. Đối phương định bỏ trận. Tu sĩ nếu có trận pháp phụ trợ thì thực lực sẽ tăng lên không chỉ một thành. Nhưng như vậy không có nghĩa là các trận pháp sư đều có thực lực kinh người. Bày bố trận pháp không hề đơn giản, hơn nữa phải sử dụng linh thạch hoặc linh lực của tu sĩ thủ trận để vận chuyển, không thể tùy thân mang theo mà chỉ có thể dụ kẻ địch rơi vào trận pháp đã bố trí sẵn. Còn một loại hiểm gấp hơn có thể nhanh chóng bày bố chỉ cần một người cung cấp linh lực và điều động như Hóa Khắc Phung bây giờ, song có rất nhiều hạn chế. Trong đó quan trọng nhất là pháp lực tiêu hao kinh người, trí mạng hơn nữa là thần thức phần lớn phải tập trung điều khiển trận pháp nên không thể phân tâm thêm điều gì. Chính vì vậy mà biện pháp này hoàn toàn không có hiệu quả khi thực chiến, ngược lại mất nhiều hơn được. Tuy nhiên nói như vậy không phải là loại trận pháp này hoàn toàn vô dụng. Ví dụ như trong Xích Diễm đại hội này, hạn chế thời gian là ba mươi phút cho nên tu sĩ không cần quá quan tâm đến mức độ tiêu hao pháp lực. Một phần nữa là Hóa Khắc Phung xem thường đối thủ, muốn đưa trận pháp này ra điều vô dương oai.

Sau khi đối phương kết thúc động tác thì không gian xung quanh bắt đầu lần lần như cơn sóng, sau đó đột nhiên chuyển biến, Hạ Vũ thấy mình đang đứng trên một vùng đất ngập đầy tuyết trắng, từng luồng hơi lạnh phả vào mặt vô cùng chân thật.

“ Ảo trận” Hạ Vũ thì thầm tự nói, nhưng gương mặt cũng không tỏ ra quá mức lo lắng, lập tức thi triển linh nhãn thuật và điên cuồng tỏa thần thức ra xung quanh. Kết quả lại làm Hạ Vũ gương mặt thêm xám xịt. Dù là linh nhãn hay thần thức đều cảm thấy như mình đang đứng trên vùng đất băng giá thật vậy. Xem ra bộ trận kỳ này không phải loại tầm thường. Hạ Vũ không giám chậm trễ gia cố thêm pháp lực vào linh khí thuần bao bọc quanh mình tránh bị đánh lên, đồng thời điều động phi kiếm của mình đang ở nơi nào đó bên ngoài trận pháp. Quả nhiên để vận hành trận pháp đối phương đã không thể không chế thêm pháp khí bao tay kia nữa, tiểu kiếm rung lên rồi bay tới bên người Hạ Vũ xoay vòng thủ hộ. Đối phương đã bày ra trận pháp cỡ này thì không thể duy trì lâu được, ắt sẽ nóng lòng hơn hắn mà phải sớm tìm cơ hội ra tay, vì vậy Hạ Vũ lấy bất biến ứng vạn biến. Lúc này Hóa Khắc Phung đã nhập vào trong trận pháp, trên tay kẹp hai lá phù từ từ tiến vào trận nhãn. Trong ảo trận bên trái Hạ Vũ có một đồng tuyết đang dần thu hẹp khoảng cách. Hạ Vũ ánh mắt đánh giá một chút rồi quyết dù thật hay giả cũng không để đồng tuyết tiến gần hơn nữa, liền dùng pháp thuật hóa cầu đơn giản công kích. Đồng tuyết gặp phải hóa cầu liền tan chảy bốc hơi biến mất. Thế nhưng khi đồng tuyết này vừa tan đi thì từ bốn phía lại có bốn đồng tuyết lao tới, hóa cầu hủy chúng thì lại có mười sáu đồng hình thành tràn tới, chỉ trong chốc lát xa xa đã dày đặc hàng ngàn đồng tuyết trắng xóa, chậm rãi tiến lại gần trung tâm là nơi Hạ Vũ đang đứng. Hạ Vũ lúc này lông mày nhăn tít lại, ánh mắt đảo qua đảo lại liên hồi, hắn vẫn quá xem thường trận pháp của đối phương, nếu tiếp tục thế này thì dù hắn chỉ sử dụng hóa cầu thuật cũng sẽ bị hút cạn pháp lực trước cả đối phương. Xem ra chỉ còn cách tìm ra trận nhãn

mà hủy đi mới mong xoay chuyển tình thế được. Hạ Vũ vỗ túi trữ vật lấy ra ba một trương viêm dương hỏa phù ném ra. Phù vừa rời tay lập tức bốc cháy tạo thành ba hỏa cầu khổng lồ đường kính gần một thước, tỏa ra sức nóng vô cùng đáng sợ, khiến băng tuyết xung quanh bị đốt đến nghe cả tiếng xèo xèo. Ba hỏa cầu bắn theo một hướng phá tan toàn bộ đông tuyết trên đường mở ra một thông lộ, Hạ Vũ liền dùng ngự phong thuật đuổi theo. Cùng lúc Hóa Khắc Phung đang đứng ở một điểm nào đó trong trận pháp, nhìn một màn này thì cười lạnh khinh bỉ một câu “Ngu ngốc”, rồi lập tức đánh mấy đạo pháp quyết lên trận bàn.

Lúc này khán giả bên ngoài chỉ nhìn thấy trên vũ đài Hóa Khắc Phung nhẹ nhàng di chuyển theo những phương vị kỳ quái, còn Hạ Vũ thì ban đầu dùng hỏa cầu thuật đánh loạn khắp nơi, sau đó lại tung ra ba trương hỏa phù uy lực to lớn ném ra xung quanh mình không xa, động tác lại giống như chuẩn bị đem chính mình hỏa thiêu vậy. Người bên ngoài tuy không biết Hạ Vũ gặp phải loại ảo cảnh gì nhưng nhìn mức độ chặt vật của Hạ Vũ cũng đủ biết không hề tầm thường. Hạ Vũ lúc này tuy chưa bị thương nhưng nào giữ được vẻ điềm tĩnh như ban đầu, một thân đạo bào màu tím đã lấm thẫm mồ hôi. Áo cảnh đột nhiên thay đổi, từ vùng băng tuyết mênh mông chuyển thành một vùng hỏa diễm son nóng cả ngàn độ, dù có linh khí thuần bao bọc nhưng hơi nóng vẫn phả vào mặt Hạ Vũ mang theo cảm giác bỏng rát vô cùng chân thật. Từng ngọn lửa lấp lóe liên hồi xung quanh lại như sôi trào tạo thành từng đợt hỏa lãng từ bốn phương tám hướng ập thẳng đến Hạ Vũ. Là giả ? hay là thật ? Lúc này Hạ Vũ đã chẳng thể phân biệt nổi, hấn đánh cần rằng ném ra ba tấm băng tường thuật và thổ tường thuật, vẫn chưa yên tâm mà hai tay múa may liên lục mấy đạo pháp quyết, phi kiếm đang xoay quang hơi dừng lại chốc lát rồi ngán lên, tạo thêm một lớp kiếm khí bên ngoài linh khí thuần nữa. Phi kiếm pháp khí không ngờ còn có diệu dụng phòng thủ. Vừa kết thúc phòng hộ thì hỏa lãng đã ập đến, nhưng thanh thể to lớn mà không hề gây hư hao chút nào đối với ba tấm phù Hạ Vũ tế ra. Là giả. Một đợt công kích giả lại khiến Hạ Vũ tiêu tốn ba tấm phù phòng ngự và không ít pháp lực. Hạ Vũ chưa kịp thở ra hơi thì đợt hỏa lãng thứ hai đã âm âm kéo tới, thanh thể còn lớn hơn cả lần đầu. Lần này Hạ Vũ thậm chí còn có ý nghĩ nhận thua, nhưng rất may đã nhanh chóng xua đi được. Không ngờ mới trận đầu tiên đã đụng độ với đối thủ lợi hại như vậy, xem ra thanh danh của người này cũng không phải tự nhiên mà có. Hạ Vũ lần này ngược lại bình tĩnh hơn, lại không vội bày thêm phòng ngự mà phóng ba mũi thủy tiễn thuật ra ba hướng khác nhau ý đồ thăm dò. Đang tiếc ngọn lửa xung quang hấn trong ảo cảnh chính là lửa tạo ra từ ba trương phù của hấn lúc trước, nên ý đồ thăm dò thất bại. Cả ba mũi tiễn đều xèo xèo rồi tan biến. Hóa Khắc Phung ẩn trong trận nhãn cười lạnh một tiếng rồi ném hai trương phù đang kẹp nơi tay ra, cũng là hai trương phù hỏa thuộc tính nhưng uy lực xem ra yếu hơn viêm dương hỏa phù sơ cấp của Hạ Vũ. Trong ảo trận Hạ Vũ thấy hỏa lãng ập tới phá tan tầng phòng ngự đầu tiên bằng phù lục của hấn, rồi không hề giảm tốc độ tiếp tục cuốn tới. Là thật, lần này nhất định là thật, Hạ Vũ điên cuồng điều động pháp lực, đồng thời không tiếc ném ra thêm hai trương phù phòng ngự quý giá nữa. Nhưng kết quả hỏa lãng lại tan biến như bọt nước. Lại là giả.

Hứa Chung nhìn đệ tử của mình đang đùa giỡn khiến cho đối phương vô cùng chặt vật thì có chút đắc ý. Hứa Chung đưa ánh mắt về phía Vô Tuyệt cười nói:

“Tiên tử, xem ra tốt hơn nên bảo Hạ tiểu tử đầu hàng đi thôi, nếu đệ tử bốn phong lỡ tay làm bị thương đệ tử do chính tay tiên tử thu nhận thì có chút không hay”

Vô Tuyệt ngược mắt nhìn thoáng qua Hứa Chung, gương mặt như thường nói :

“Đa tạ Hứa huynh đã nhắc nhở, nhưng tiểu đồ tu vi nông cạn nếu bị thương cũng chỉ tự biết trách mình, tuyệt không giám ghi hận người nào”

Nói xong nàng lại đưa mắt xuống quan sát trận chiến, tỏ rõ thái độ không muốn nói nhiều. Nàng tuy rằng tu vi chỉ có Trúc Cơ trung kỳ, yếu nhất trong mấy vị phong chủ nhưng cũng không cần cố kỵ ai hết. Sắc đẹp đôi khi cũng là một vũ khí vô cùng lợi hại. Từ trước tới giờ chưa ai thấy nàng động thủ với người khác nên cuối cùng cũng không rõ thực lực nàng tới mức nào. Hứa Chung thấy thái độ của Vô Tuyệt như vậy cũng chỉ cười hắc hắc vài tiếng rồi lại chăm chú nhìn phía dưới

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 66: Xích Diễm Đại Hội (V)

Sau một lúc thật thật giả giả khiến cho Hạ Vũ chặt vật vô cùng, Hóa Khắc Phung cuối cùng cũng quyết định ra tay chấm dứt trận đấu. Thứ nhất năng lượng hỏa thuộc tính trong ba tấm phù của Hạ Vũ đã cạn, mà quan trọng hơn là pháp lực của gã còn lại cũng không nhiều, thần thức điều khiển biến hóa trận pháp đã bắt đầu có chút gượng gượng. Bộ trận kỳ này là một phen kỳ ngộ cực kỳ quan trọng đối với gã, ngay đến cả mấy cao thủ Trúc Cơ kỳ Trận Phong khi nhìn thấy cũng đã vô cùng hứng thú. Có người còn cho rằng đây là một bộ trận không đầy đủ bất chước một trận pháp thượng cổ. Nhưng sau khi nghiên cứu một chút liền phát hiện ra trận pháp này dưới linh nhãn thuật và thần thức của tu sĩ đã bước vào Trúc Cơ kỳ liền trở nên vô dụng. Kể cả Hứa Chung phong chủ cũng đã từng đem về thử nghiệm một thời gian nhưng không có thu hoạch, đành hoàn lại cho Hóa Khắc Phung.

Hóa Khắc Phung điên cuồng điều động pháp lực nương theo trận bàn rót vào trận pháp, khiến cảnh sắc trong ảo cảnh lại biến đổi. Lần này Hạ Vũ lạc vào một khu rừng rậm, từng thân cây thô ráp to cao vút mọc theo những phương vị vô cùng cổ quái che khuất tầm mắt. Pháp lực Hạ Vũ còn lại rất ít, nhưng vẫn cố gắng vì thời gian còn lại cũng không nhiều, vẫn cố thể hi vọng cảm hòa. Sau một phen chặt vật cũng không hấn Hạ Vũ không thu hoạch được gì. Hấn cuối cùng đã nhìn ra được một số điểm quan trọng. Trận pháp này của đối phương tuy vô cùng huyền diệu, nhưng bản thân chỉ có tác dụng tạo ra ảo cảnh và vây khốn, không hề chứa thuộc tính công kích. Toàn bộ công kích đã qua đều là của đối phương. Lúc trước đối phương sử dụng ảo cảnh băng tuyết là dụ hấn tung ra pháp thuật hỏa thuộc tính nhằm lợi dụng cho màn ảo cảnh thứ hai. Trong tiềm thức mọi người thì pháp thuật hỏa hóa

chính là khắc chế tốt nhất đối với băng thuộc tính, quả nhiên đã thành công, khiến Hạ Vũ lấy phù lục tự vây khốn bản thân mình. Vì đối phương tập trung hầu hết tinh thần để khống chế biến hóa của trận pháp sẽ không thể thi triển pháp thuật hay pháp khí. Nếu như vậy cuối cùng chỉ có một thủ đoạn công kích, đó là sử dụng phù lục. Bình tâm suy nghĩ một lúc, Hạ Vũ không những không còn lo lắng mà khóe miệng lại hơi nhếch lên một chút. Công kích phù lục trừ khi đối phương có trung cấp phù trong tay, nếu không đừng mong thương tổn hấn, chỉ có điều sẽ phải sử dụng bảo mệnh thủ đoạn sư tôn ban tặng, có chút không nỡ. Hạ Vũ đang suy nghĩ thì khung cảnh lại có biến hóa xảy ra, hàng loạt lá cây đủ mọi hình dáng kích thước từ trên cao rụng xuống như mưa, nhưng được nửa đường thì dừng lại giữa không trung, rồi đồng loạt bắn nhanh về phía Hạ Vũ, một nguyên khí vô cùng cuồng loạn. Nhìn một màn này Hạ Vũ lại không hề tỏ ra bối rối. Áo cảnh như vậy đối phương có đến sáu thành sẽ dùng phù lục một thuộc tính để không bị bại lộ, hấn có cơ hội khám phá ra vị trí đối phương. Sáu thành nếu là trận chiến sinh tử thật sự thì quá mức mạo hiểm, nhưng bên ngoài trận pháp lúc này còn có hai cao thủ trực cơ kỳ sẵn sàng ra tay khi có tình huống không hay xảy ra. Nói như vậy không có nghĩa là Hạ Vũ không có nguy cơ thương vong, trực cơ kỳ cũng không phải bậc toàn năng, trong lịch sử Xích Diễm đại hội đã có mấy trường hợp có tu sĩ mất mạng. Nhưng lần này Hạ Vũ quyết tâm không dùng đến vật nọ.

Đại hội này còn thể hiện tính công bằng tuyệt đối ở một điểm nữa, đó là việc lựa chọn đối thủ dựa vào bốc thăm ngẫu nhiên. Do vậy không ai biết trước đối thủ của mình là ai, sở trường là gì để chuẩn bị ứng phó trước. Tất cả đều phải dựa vào chân công phu của bản thân. Hóa Khắc Phuong này là một nhân vật có tiếng, gã chỉ e ngại mấy sư huynh đại viên mãn mà không coi đám tu sĩ cùng tu vi trở xuống vào mắt, khi thấy tu vi Hạ Vũ chỉ ngang bằng mình thì khinh thường mà không thêm thăm dò linh căn thuộc tính cũng như mức độ nồng sâu pháp thuật của đối phương. Hạ Vũ là tu sĩ đơn linh căn duy nhất của Phù Phong, lại là một linh căn, tu luyện công pháp một thuộc tính, vì vậy mức độ cảm nhận đối với một linh khí rõ ràng hơn nhiều so với bốn loại thuộc tính linh khí còn lại. Hạ Vũ mắt như nhìn không thấy hàng vạn chiếc lá sắc ngọt như đao đang lao tới, cũng như không nghe thấy từng tiếng gió rít vèo vèo bên tai, thậm chí thu lại toàn bộ phòng ngự bày ra lúc trước, một bộ tự tin rằng đây chỉ là ảo cảnh. Hóa Khắc Phuong khi thấy như vậy thì hơi nhuróng mày tỏ vẻ khó hiểu, song cũng không suy nghĩ nhiều mà phát động bốn lá phù lục trong tay. Một tia linh lực một thuộc tính dao động cực kì nhỏ bé, giống như gợn sóng do một con muỗi rơi xuống hồ nước gây ra vậy. Nhưng chỉ nhiều đó thôi thì với thần thức đang ngưng tụ đến cực hạn trên chu vi ba mươi bước quanh người của Hạ Vũ cũng đủ để mơ hồ cảm nhận được. Không có một giây phút chậm trễ, Hạ Vũ diêm nhanh phía phi kiếm miệng thúc dục “đi”

Phi kiếm phát ra hào quang cực thịnh bắn về phía một gốc cây tầm thường cách đó không xa. Lần này không những là bản thể phi kiếm công kích mà còn sử dụng cả kiếm khí không ngừng cuồng quét xung quanh. Hóa Khắc Phuong hai mắt trừng to miệng thốt lên “không tốt” đồng thời không kịp biến chiêu chống đỡ, chỉ có thể lách mình tránh sang một bên. Phi kiếm đánh ngay vào trận nhãn, trực tiếp phá hủy một cây trận kỳ khiến toàn bộ trận pháp sụp đổ. Áo cảnh như tuyết giữa mùa hè nhanh chóng tiêu tan để lộ hơn chục cây trận kỳ trôi nổi xung quanh. Hạ Vũ ánh mắt băng lạnh nhìn Hóa Khắc Phuong phía xa, chân đạp một cái lướt nhanh tới, trên tay đã xuất hiện bảy tấm hòa phù. Hóa Khắc Phuong cho tới tận lúc này cũng không hiểu vì sao đối phương khám phá ra trận nhãn. Gã vỗ túi trữ vật một lần nữa té ra pháp khí bao tay nọ chụp tới Hạ Vũ. Hạ Vũ ném ra hai tấm phù chống đỡ pháp khí đối phương rồi tốc độ không giảm lao tới. Hai tấm phù hóa thành hai thạch trụ to lớn, chỉ có thể chống đỡ pháp khí được nhất thời nửa khắc, nhưng như vậy cũng đã đạt được mục đích của Hạ Vũ. Tinh thể xoay chuyển hoàn toàn, Hạ Vũ từ bị động chống đỡ lật ngược lại, bây giờ lại trở thành người chủ động công kích. Hứa Chung ngồi trên thạch trụ quan sát thấy vậy thì bên ngoài không biến hóa nhưng trong lòng có chút không thoải mái, liếc mắt nhìn về phía Vô Tuyệt đối diện. Chỉ thấy nàng vẫn lạnh nhạt quan khán, gương mặt như thường không hề vui vẻ hơn khi thấy đệ tử mình lật ngược tình thế.

Hóa Khắc Phuong vốn tâm thần đang nhập vào khống chế trận pháp, lúc trận nhãn bị hủy vẫn chưa kịp rút hết thần thức ra nên đã bị nội thương, đầu óc choáng váng, dù phản ứng rất nhanh nhưng dần rơi vào hạ phong. Lần này gã đã đánh giá sai Hạ Vũ mà phải trả giá đắt. Thực lực của gã có thể đánh ngang tay với một luyện khí kỳ tu sĩ tăng mười ba, thậm chí là đại viên mãn, nhưng lúc này thần thức đã bị thương tổn nặng, không có vài tháng dưỡng thương thì đừng mong trở lại như lúc thường được. Lại nói tiếp, Hóa Khắc Phuong nổi tiếng trong giới luyện khí kỳ tu sĩ không phải về trận pháp, mà về pháp thuật thần thông hùng hậu cộng với pháp khí bao tay rất quý dị công thủ đều không tầm thường. Lần này gã khoe khoang mà thảm bại, hối hận đã chẳng cứu vãn được.

Hai tấm hòa phù từ tay Hạ Vũ bay ra khóa hết đường lui của đối phương, đồng thời phi kiếm bản thể tự xoay vòng như một mũi khoan hung hăng đâm tới. Hóa Khắc Phuong lúc này muốn tránh cũng không kịp. Hứa Chung khoanh chân ngồi trên trụ đá không thể nhàn nhả được nữa, vội phát tay. Một đạo kiếm khí từ tay lão bay ra đánh văng phi kiếm và vào màn sáng phòng vệ. Hạ Vũ thấy Hứa phong chủ ra tay thì biết ngay kết quả đã định, trong lòng vui mừng như điên song bên ngoài thì tỏ ra bình tĩnh dị thường, triệt tiêu toàn bộ thủ đoạn công kích của mình rồi lùi lại hai bước đứng yên. Hóa Khắc Phuong lúc này mồ hôi lạnh đã đầy trán, vội ôm quyền hướng Hứa Chung thi lễ rồi không nói tiếng nào bước xuống vũ đài, trên mặt rõ ràng tràn đầy thần sắc không cam lòng.

Gã Phục Lâm rất nhanh đã xuất hiện trên đài lớn tiếng tuyên bố :

“Trận thứ nhất, Hạ vũ chiến thắng, được quyền đi tiếp vòng sau, Phù Phong được ba điểm, Hóa Khắc Phuong bị loại”

Bốp bốp!

Tiếng vỗ tay ầm vang trên khoảng khán đài dành cho đệ tử Phù Phong, nhiều người vui mừng gào khan cả cổ “Hạ sư huynh! Hạ sư huynh!” Ngay cả người trầm tính như Đỗ Thiên đứng giữa đám đông cũng không kiềm chế được mà hò hét vài tiếng. Trái ngược với Phù Phong, bên Trận Phong một mảng lạnh ngắt, có chăng chỉ là mấy tiếng thờ dài. Đệ tử thuộc hàng mạnh trong nhóm tham gia đại hội lần này của họ là Hóa Khắc Phuong không ngờ ngay trận đầu đã bại, đã không còn cơ hội thi đấu để vớt vát nữa. Thua một trận đồng nghĩa mất đi một người, số điểm kiếm được sẽ ít đi.

Hạ Vũ ôm quyền với sư tôn Vô Tuyệt xong gương mặt hớn hờ vẫy vẫy tay với đám đệ tử Phù Phong, sau khi nhìn thấy vẻ bất thiện của Trận Phong thì cười khan hai tiếng rồi xuống đài. Gã Phục Lâm đợi màn hào hứng của bên thắng vui bớt liền ra hiệu im lặng, sau đó cầm hai thẻ bài trong tay đọc lớn

“Trận thứ hai là Từ Minh Hiền đến từ chủ phong và Lạc Duyên đến từ Đan Phong, xin mời hai sư thúc tiên bối lên chủ trận”

Q.2 - Chương 67: Xích Diễm Đại Hội (Vi)

Đỗ Thiên nghe đến Từ Minh Hiên liền trở nên ngưng trọng nhìn xuống. Trên đài đã xuất hiện thêm hai người, một người gương mặt thư sinh dáng người cao dong, vận bộ bạch y khá tiêu sái, đứng là Từ Minh Hiên. Gã không ngờ chỉ mấy năm ngắn ngủi đã tiến cấp đến đại viên mãn. Điều này chứng tỏ ngoài đại lượng đan dược được Từ trưởng lão chu cấp ra thì tư chất của gã cũng rất ưu dị. Người còn lại chỉ có thể là Lạc Duyên đến từ Đan Phong, không ngờ là một nữ tử xinh đẹp chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, làn da trắng sáng mềm mại không tỳ vết, gương mặt vô cùng khả ái. Nàng mặc bộ váy màu lam nhạt bó sát tôn lên dáng người cao đầy đặn với những đường cong hoàn mỹ. Nàng có khí chất xuất trần, không thể bị khinh nhờn, khiến hầu như mọi ánh mắt khi nhìn qua đều không rời đi chỗ khác. Nàng này về đẹp thậm chí còn trên cả Đinh Huyền một chút, sánh ngang với Vô Tuyệt phong chủ. Ngay cả người đối diện là Từ Minh Hiên cũng ngẩng người ngạc nhiên. Sau một lúc toàn trường im lặng liền là màn nhao nhao không ngừng của đám đệ tử

“Lạc Duyên, cái tên lạ quá, sao trước giờ ta chưa bao giờ nghe nói”

“Người hỏi ta ta biết hỏi ai? Đệ tử đan phong ta coi như quen biết không ít, nhưng đây là lần đầu thấy nàng”

“Mã huynh, huynh cũng ở đan phong, hay là nói cho chúng ta biết thêm một chút về Lạc tiên tử đi”

“Thú thật tại hạ cũng là lần đầu thấy nàng, trước giờ chưa hề nghe nói tới, có thể nàng là con cháu của Bắc Phong Chủ, quanh năm bế quan tiềm tu rồi”

“Cũng chỉ có thể như vậy, nếu không nàng tuổi chỉ mới chừng đó mà đã có tu vi tầng mười ba đỉnh phong, chỉ cách trúc cơ nửa bước”

Vị đệ tử Lạc Duyên thần bí nọ lập tức trở thành Lạc tiên tử cao cao tại thượng trong lòng mọi người. Đỗ Thiên cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, với một người nhan sắc và tu vi nhường này thì không thể không một ai biết đến được. Không nói đến đệ tử luyện khí kỳ, ngay cả trúc cơ kỳ cao thủ cũng nhìn nhau nghi hoặc. Một vị trúc cơ đến từ chủ phong sau khi khoanh chân ngồi trên cột đá chủ trận liền cất tiếng hỏi:

“Bắc Phong chủ dấu điểm thật giỏi a! có đệ tử như vậy mà tới bây giờ mới xuất ra, xem ra Bắc huynh đầu tư vào lần đại hội này nhiều a!”

Đối diện là một trung niên tầm năm mươi tuổi tướng mạo đường hoàng, nhìn cách ăn mặc hao hao giống phú hào nơi thế tục, đặc biệt là cái bụng phệ như muốn xé rách cả đai lưng kia. Nhìn như vậy nhưng người này chính là Bắc Thiên Long, một cao thủ trúc cơ hậu kỳ nổi tiếng Xích Diễm Môn. Người này ha hả cười nói:

“Mặc đệ chê cười rồi, đây là một hậu nhân nơi thế tục của huynh đệ kết nghĩa với ta trước đây, nàng tiềm tu nơi khác mới được ta đón về Xích Diễm không lâu nên mọi người không biết cũng là điều bình thường”

Mặc Cự Thăng tuy không phải là chủ quán Chủ Phong, nhưng cũng là một cao thủ trung kỳ hiếm thấy, nghe Bắc Thiên Long nói vậy thì chỉ khẽ mỉm cười, không rõ có tin hay không. Nhưng gã không để ý thấy trong mắt Bắc Thiên Long khi nhìn về phía Lạc Duyên dưới đài lóe lên một tia sáng vô cùng kỳ dị, dường như lại có một chút kiêng kỵ cùng sợ hãi pha lẫn trong đó.

Vị Lạc Duyên nọ mặc dù là trung tâm của toàn bộ mấy ngàn ánh mắt, trong đó còn có không ít ánh mắt của cao thủ trúc cơ kỳ, nếu đổi lại là người khác dưới áp lực đáng sợ ấy đứng vững đã là giới lắm rồi. Song nàng lại vẫn như thường, ánh mắt trong suốt chỉ khẽ đảo qua xung quanh. Dường như đối với tất cả đang diễn ra nơi này không gọi nổi hứng thú của nàng. Từ Minh Hiên xưa nay hoành hành ngang ngược, trừ Đỗ Thiên gã chưa tìm được cơ hội hạ thủ ra, không một ai trong đám đệ tử luyện khí kỳ giám sát kính với gã. Nhưng khi chạm vào ánh mắt khẽ lướt qua của Lạc Duyên, không ngờ gã sinh ra một cảm giác ớn lạnh, sự sợ hãi dâng lên từ tâm phách, khiến hai chân gã bắt đầu không chịu sự điều khiển của gã mà hơi run run. Điều này khiến gã cực kỳ khó hiểu, bởi dù bình thường tiếp xúc với tiền bối trúc cơ kỳ cũng không gây cho gã áp lực nhiều như vậy được.

Song gã cũng không phải loại tầm thường, rất nhanh hít một hơi sâu bình tĩnh lại. Hai cao thủ trúc cơ đang muốn khởi động trận pháp bảo vệ thì Từ Minh Hiên đột nhiên ôm quyền với Lạc Duyên rồi nói:

“Tại hạ Từ Minh Hiên rất kính ngưỡng phong thái của Lạc tiên tử, trận này tại hạ nhận thua để tỏ lòng mình, hi vọng có thể giao hảo nhiều hơn với tiên tử”

Lời vừa dứt khiến toàn trường một lần nữa lâm vào yên lặng, để rồi sau đó lại sôi trào

“Cái gì, ta có nghe nhầm không? Từ Minh Hiên gã này không ngờ chưa đánh đã chịu thua”

“Người không nghe rõ sao, họ Từ vì muốn giao hảo với người đẹp mà khiêm nhường, ngay đến cả vị trí của mình tại đại hội cũng có thể bỏ qua”

Hàng loạt tiếng nghị luận vang lên. Đỗ Thiên nghe những lời nói đó thì lắc đầu không cho là đúng, ánh mắt một lần nữa đánh giá Lạc Duyên. Tuy chỉ mới tiếp xúc với họ Từ nhưng Đỗ Thiên không tin gã chỉ vì giao hảo với người đẹp mà nhận thua. Sợ rằng bên trong còn nhiều ẩn khuất. “Lạc Duyên” Đỗ

Thiên lâm nhằm ghi nhớ tên người này, sẽ không thể dễ dàng đắc tội với nàng được

Gã Phục Lâm cũng tỏ ra nhanh trí, sau khi hỏi lại Từ Minh Hiền một lần nữa liền nói lớn:

“Từ Minh Hiền sư huynh khiêm nhường rồi, như vậy Lạc Duyên Lạc tiên tử đi tiếp vòng sau, Đan Phong dành được ba điểm, trận tiếp theo...”

Từ Minh Hiền sau khi tiêu sái xuống đài thì âm thầm thở dài một hơi, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh từ lúc nào. Cái mỹ danh khiêm nhường này gã không muốn nhận cũng không được. Gã đang chuẩn bị đi về động phủ nghỉ ngơi thì bên tai vang lên tiếng trầm thấp:

“Hiên nhi, có chuyện gì sao?”

Là Từ trưởng lão dùng truyền âm thuật hỏi thăm. Đến cả lão cũng trở nên kinh ngạc trước cách hành sự của Từ Minh Hiền lần này, rõ ràng trái ngược với phong cách của gã. Đối với Từ trưởng lão vừa là ông nội vừa là sư phụ Từ Minh Hiền cũng không giám có chút bất kính, hơi cúi người rồi truyền âm trả lời:

“Có điểm cổ quái, ông nội hay là tối nay ghé động phủ cháu sẽ nói rõ hơn”

“Ừm, được rồi, Hiên nhi lui về đi”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 68: Xích Diễm Đại Hội (Vii)

Lạc tiên tử khi thấy đối thủ chưa đánh đã nhận thua cũng không tỏ ra kinh ngạc, sau khi Phục Lâm tuyên bố xong hết quả thì nàng nhẹ nhàng té ra pháp khí hình chiếc quạt giấy gấp rồi hóa thành độn quang rời đi. Hành động này khiến mấy vị cao thủ trúc cơ kỳ rất không vừa lòng, nhưng cũng không ai tiến tới ngăn cản. Xích Diễm đại hội tuy không có quy định xong lượt thi đấu của mình phải ở lại, nhưng bình thường trừ trường hợp thi đấu bị trọng thương ra, mọi người đều sẽ ở lại xem các màn đấu pháp tiếp theo để mở rộng tầm mắt cũng như nâng cao kinh nghiệm. Đây chính là trăm nghe không bằng một thấy mà người ta hay nói. Lạc Duyên lại cứ như vậy rời đi, rõ ràng không coi mọi người ra gì rồi, thật quá mức khinh người. Rất nhiều ánh mắt đổ dồn lên Bắc Thiên Long tỏ vẻ truy vấn. Bắc Phong Chủ lắc đầu cười khổ vài tiếng rồi truyền âm cho mấy người nói:

“Mọi người không cần bận tâm, vị sư đệ đệ này của ta tính tình có hơi lãnh ngạo một chút, ta sẽ từ từ giáo huấn nàng sau”

Đỗ Thiên tuy không biết màn truyền âm của các sư thúc trúc cơ kỳ nhưng cũng cảm thấy vị Lạc tiên tử này dường như hơi khoe khoang. Dường như nàng này cố tình thu hút sự chú ý của mọi người, rất không hợp với vẻ lạnh lùng vô tâm biểu hiện ra. Có chuyện, nhất định có chuyện gì đó bất bình thường xảy ra. Không riêng Đỗ Thiên mà rất nhiều đệ tử tinh ý suy nghĩ một chút cũng có đáp án đó.

Gã Phục Lâm lại lớn tiếng nói:

“Trận tiếp theo là của Đinh Huyền đến từ Phù Phong và Nguyễn Đức Thọ đến từ Chủ Phong, kính mời hai vị sư thúc lên chủ trận”

Lời vừa dứt thì mọi người lại rộn ràng trở lại, ném nghi vấn về vị Lạc tiên tử thần bí ra khỏi đầu hưng phấn nhìn xuống đài. Khác với Lạc Duyên, Đinh Huyền là một mỹ nữ đã quá nổi tiếng trong Xích Diễm, lại có tính cách nhu hòa dịu dàng, chiếm được rất nhiều thiện cảm của mọi người. Xích Diễm đại hội lần này cũng thật quá mức đặc sắc rồi, mới ba trận mở màn mà đã có ba đại mỹ nữ xuất hiện. Đây là các đệ tử thâm tính luôn cả Vô Tuyệt tiên tử, nhưng cũng không ai giám biểu lộ thái quá ra ngoài. Dù sao thì một cao thủ trúc cơ kỳ tính tình cũng không thể đoán biết được, ai cũng chỉ giám lên lút nhìn một chút rồi lập tức giả ngây giả ngô nhìn chỗ khác. Nhưng với Đinh Huyền thì khác, rất nhanh toàn bộ ánh mắt đã tập trung lên người nàng, còn có mấy kẻ không kiêng nể gì quét mắt khắp những chỗ bình thường gặp không giám nhìn kỹ.

Đinh Huyền đã sớm quen đứng giữa đám đông nên cũng không tỏ ra khác thường. Nàng hôm nay mặc bộ áo quần màu đen giản dị, mái tóc suôn mềm bồi cao tô thêm vẻ tinh nghịch so với thường ngày. Dù nói đấu pháp ở tu tiên giới không giống đánh đấm vật lộn nơi thế tục, nhưng ăn mặc thoải mái vẫn tốt hơn mặc váy áo rườm rà. Đối thủ của nàng là một thanh niên mặc áo nâu giản dị không kém, dáng người gầy yếu giống đa phần văn nhân thế tục, chỉ khoảng hai sáu hai bảy tuổi, tu vi tầng mười hai đỉnh. Chủ Phong không thiếu đại viên mãn và cao thủ tầng mười ba, cho nên người này tuy tu vi chỉ tầng mười hai nhưng nhất định thực lực rất cao không thể xem thường.

Hai vị trúc cơ kỳ lên chủ trận của hai bên vẫn không thay đổi, bên chủ phong là Mặc Cư Thăng còn bên Phù Phong là Vô Tuyệt, hai người nhanh chóng vào chỗ khởi động trận pháp. Đinh Huyền và Nguyễn Đức Thọ khẽ cúi chào nhau một chút liền xuất ra pháp khí của mình đồng thời lùi lại kéo dài khoảng cách. Đinh Huyền vẫn là pháp khí khăn lụa màu trắng muốt như cũ, còn Nguyễn Đức Thọ là xa luân màu đen tuyền mát ra khí âm hàn dày đặc, lại có phần giống pháp khí của ma đạo tu sĩ. Cũng giống như võ lâm thế tục có chính phái và tà phái, tu chân giới có chính đạo và ma đạo, ngoài ra còn có các thế lực trung lập khác. Ma đạo thường có công pháp uy lực lớn, pháp lực tinh tiến nhanh hơn, song đạo tâm không theo kịp tu vi, khiến ma đạo dễ bị

thay đổi tâm tính, thường trở nên tàn nhẫn khát máu, hơn nữa càng lên cao càng khó khăn hơn nhiều so với chính đạo lấy bình ổn làm trọng. Trong tu chân giới Đại Việt cũng có mấy môn phái ma đạo, nhưng thực lực không lấy làm mạnh, hơn nữa hành sự cẩn thận không tỏ ra thái quá nên các thế lực lớn vẫn mắt nhắm mắt mờ cho qua. Xích Diễm Môn không phải là chính đạo mà là thế lực trung lập cho nên đối với công pháp tu ma cũng không quá mức bài xích. Ma đạo tuy có hậu họa về sau, nhưng có rất nhiều bí thuật trong đó cực kỳ lợi hại mà bất kỳ ai cũng có thể tu tập được, vì vậy tuy Nguyễn Đức Thọ xuất ra pháp khí như vậy cũng không có ai lên tiếng phản đối. Xa luân liên tục phun ra hắc khí bao bọc Nguyễn Đức Thọ lại, chỉ chốc lát nơi hắc đứng đã chỉ còn lại một đóa hắc vân đường kính hơn hai trượng trôi nổi. Tuy chưa phát động công kích nhưng thanh thế cũng rất to lớn. Đinh Huyền mặc dù tu vi cao hơn một tầng nhưng cũng không giám chủ quan, đánh ra mấy đạo pháp quyết lên khẩn lựa pháp khí. Pháp khí hấp thu pháp quyết xong lại ngày càng trở nên mờ mờ, cuối cùng huyền hóa thành màn sương trắng ngày càng mở rộng. Trên vũ đài lúc này nhất thời không thấy bóng dáng hai đối thủ, mà chỉ còn một đóa bạch vân và một đóa hắc vân quấn vũ lẫn nhau. Phía hắc vân vang lên những âm thanh “ô ô” đáng sợ, sau đó một bộ phận tách ra tạo thành một khung xương có hắc khí mờ nhạt bao quanh cao gần hai trượng, tay cầm lưỡi hái lóe hồng quang, hai hốc mắt chớp động sáng tối vô cùng quỷ dị. Bộ khô lâu vùng tay lên tạo nên những tiếng “răng rắc” như xương cốt mục nát sắp bị rã ra, rồi chém mạnh xuống, từ đầu lưỡi hái bắn ra ba đạo ô quang xé gió lao tới bạch vân. Bạch vân cũng lập tức cuồng chuyển, từ bên trong có tiếng phượng gáy vang vọng, rồi một đầu bạch phượng không biết do pháp thuật nào biến thành vượn đầu ra, há miệng một ngụm nuốt gọn ba đạo ô quang, chỉ hơi khựng lại rồi tiếp tục vỗ cánh lao thẳng đến khô lâu. Bộ khô lâu nhìn như hung hãn cực kỳ, đầu lâu ngoác miệng lộ ra những chiếc răng nanh dữ tợn cùng bạch phượng điên cuồng cắn xé, song chỉ chốc lát đã rơi vào hạ phong, rất nhiều mảnh xương bị bạch phượng nghiền nát thành đám hắc khí trôi dạt xung quanh.

Toàn trường không có một tiếng động, thậm chí còn nghe rõ nhịp tim của một vài người ở gần. Màn đấu pháp của hai người dưới đài quá mức đặc sắc khiến toàn thể tu sĩ có mặt ngưng thần quan sát, thậm chí mấy cao thủ trúc cơ kỳ cũng ngạc nhiên ra mặt. Không bàn tới uy lực, chỉ luận phương thức đấu pháp của hai người thì lại có nét rất giống màn đấu pháp giữa các trúc cơ kỳ tu sĩ. Khi tu vi đã đạt tới trúc cơ, mọi người đều ít dùng đến bản thể pháp khí mà hay sử dụng thần thông ảo hóa hơn, uy lực tăng lên không ít, hơn nữa thanh thế cũng lớn hơn và dễ dàng dùng thần thức điều khiển hơn.

Đỗ Thiên nhìn màn này không những không ngạc nhiên mà khoe miệng còn nở ra nụ cười. Lại nói ông trời cũng không quá mức bạc đãi hắn, tuy linh căn không ra gì nhưng khả năng suy xét phán đoán của hắn lại rất tốt. Đột bệ quan ở được vườn vừa rồi người thu lợi nhiều nhất không phải là Đỗ Thiên mà là Đinh Huyền, nàng không những tu vi vững chắc tiến lên tầng mười ba, hơn nữa sau khi trao đổi với Đỗ Thiên thì thần thông đã đột phá một tầng mới. Đỗ Thiên không phải là người keo kiệt, hắn cũng rất tin tưởng Đinh Huyền nên không hề giấu diếm mà có ý truyền lại công pháp cực phẩm trong tay cho nàng. Phá Thiên Quyết đã bị phong ấn trong ý thức hải của Đỗ Thiên, bản thể ngọc giản lại lâm vào ngủ say nên không thể truyền lại nguyên bản pháp quyết cho Đinh Huyền. Nhưng Đỗ Thiên đã đúc kết những lý luận kiến giải của bản thân về pháp quyết cực phẩm này, sau khi nghiền cứu công pháp thủy thuộc tính mà Đinh Huyền đang tu luyện đã thành công kết hợp với nhau, tạo thành một bộ công pháp mới mà theo đánh giá chủ quan của hai người thì đã gần sánh ngang với trung phẩm. Việc kết hợp hai bộ công pháp như vậy không phải chưa có ai từng thử, nhưng hiển nhiên không có một người thành công. Điều này cũng đã làm Đỗ Thiên một hồi nghi hoặc, không biết có phải bản thân quá may mắn hay không nữa. Hắn cũng chưa tự đại đến mức cho rằng bản thân tài giỏi có thể so sánh với các tiền bối kỳ tài được.

Bạch Phượng tương như sắp cắn nuốt toàn bộ khô lâu thì bụp một tiếng, khô lâu tự động nổ tung hóa thành hắc khí đậm đặc bám chặt lấy bạch phượng, khiến nó vùng vẫy như thế nào cũng không thể thoát ra. Rồi từ hắc vân hình thành hai viêm đao lướt qua bạch phượng đánh tới bạch vân. Bạch vân bao quanh thân thể Đinh Huyền nhìn như mỏng manh nhưng lại có sức phòng ngự kinh người, hơn xa linh khí thuần bình thường. Chỉ thấy viêm đao đâm sâu vào được nửa xích thì hoàn toàn bị chặn lại, sau đó bạch vân khẽ chuyển một chút đã nghiền nát hai thanh viêm đao thành hắc khí tống xuất ra ngoài. Bạch vân vẫn chưa ngừng lại mà hơi co lại một chút, rồi từ bên trong lao ra một hỏa cầu to bằng cái đầu người đâm tới hắc vân. Bạch Phượng bị hắc khí quấn chặt cũng ngừng dấy dựa mà thân thể sau một trận cuồng trường thì nổ tung, hóa thành hàng trăm phong nhận như mưa lao vào hắc vân

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 69: Xích Diễm Đại Hội (VIII)

Nguyễn Đức Thọ cơ duyên xảo hợp có được một ma đạo pháp khí không những uy lực gần sánh với trung phẩm, hơn nữa lại có nhiều biến hóa thần thông, khiến hắn tuy tu vi chỉ tầng mười hai nhưng thi đấu nội phong lại dành được thứ hạng khá cao, được các sư thúc trúc cơ coi trọng. Lần đại hội này hắn mơ tưởng có thể oanh oanh liệt liệt đi vào top mười người thứ hạng cao nhất. Nhưng thật không ngờ ngay trận đầu tiên đã đụng phải đối thủ khó chơi như vậy, không những thanh thế không thua hắn mà thần thông biến hóa ra còn trên một bậc. “Chẳng lẽ trong tay nàng ta là trung phẩm pháp khí?” Nguyễn Đức Thọ lo lắng trầm nghĩ. Pháp khí của hắn tiêu hao rất nhiều pháp lực, nếu gặp đối thủ bình thường thì không sao, nhưng bây giờ không những đối thủ có pháp khí không kém, mà tu vi bản thân lại cao hơn, càng về sau càng bất lợi. Nguyễn Đức Thọ đã bắt đầu nôn nóng không thể giữ được bình tĩnh nữa. Hắn đang muốn biến chiêu thì bạch phượng hóa thành cả trăm phong nhận công kích như muốn xé rách hắc vân nơi hắn trú thân. Nguyễn Đức Thọ cặp mắt co rút, cũng không kịp nghĩ nhiều mà vỗ túi trữ vật ném ra một trường kim cương phù. Phù lục rời tay liền hóa thành một màn sáng kim sắc nhún nhật bao phủ quanh thân hắn, che chắn được toàn bộ phong nhận. Nhưng hắn chưa kịp thở ra thì một hỏa cầu đã ập đến đánh mạnh vào quang trảo, khiến nó lung lay một lúc rồi “bụp” một tiếng tan biến mất, trở lại bản thể là một tấm phù âm đạm đã hao hết linh lực. Hiển nhiên tấm kim cương phù đất giá đã trở thành phế phù.

Đinh Huyền ẩn thân trong đóa bạch vân tuy thần thức không xâm nhập vào sâu trong hắc vân được nhưng cũng biết hai lần công kích của mình đã bị đối phương hóa giải. Nàng cũng không mấy tiếc nuối, mà nhanh tay đánh ba đạo pháp quyết lên bản thể pháp khí trấn tọa trôi nổi trước người, quyết định dùng tuyệt chiêu mà Đỗ Thiên đã nghiền cứu ra cho nàng. Công pháp nàng trước đây tu luyện cũng chỉ là công pháp cơ sở bình thường, ngoài ra còn

dành dùm được ít linh thạch đi phường thị mua được vài bí thuật nhưng uy lực không lớn, trước đây thực lực của nàng cũng chỉ vào dạng trung bình mà thôi. Nhưng sau khi được Đỗ Thiên cải tiến công pháp thì nàng cảm thấy gần như thoát thai hoá cốt vậy, không những pháp lực điều động trôi chảy hơn mà uy lực của mấy loại pháp thuật cũng tăng lên một ít. Nhưng đó chưa phải là điều quan trọng nhất. Công pháp sau khi sửa đổi được nàng và Đỗ Thiên thống nhất gọi là Hóa Vân Quyết. Mây trắng quanh nàng là do linh lực chạy qua pháp khí biến ảo thành, không những chứa không ít uy năng phòng ngự của thiên linh thuần mà còn có thể biến hóa tiếp. Bạch vân lại kịch liệt quay cuồng một trận, đường kính thu hẹp lại chỉ còn non nửa, thanh thế rõ ràng giảm sút so với hắc vân. Nhưng Nguyễn Đức Thọ ẩn trong hắc vân không những không vui mừng mà toàn thân căng lên đề phòng. Hắn có thể mơ hồ cảm giác được linh lực dao động cường đại từ bạch vân truyền ra, tuy chỉ là vài tia thất thoát ra ngoài nhưng cũng đủ để biết đòn tiếp theo của đối phương nhất định hơn xa những công kích vừa rồi. Xa luân pháp khí của hắn còn có mấy loại thần thông công kích nhưng xem ra phải phòng thủ qua chiêu này rồi nói sau. Mặc Cự Thăng tuy lúc trước có hơi kinh ngạc nhưng cũng không mấy quan tâm. Đám tiểu bối nếu may mắn có được pháp khí tốt một chút thì cũng có thể tạo ra thanh thế như vậy. Nhưng lúc này khi dùng thần thức quét qua bạch vân thì lập tức hai mắt mở to không thể giữ được bình tĩnh. Bạch vân tuy có tác dụng ngăn cản thần thức nhưng đối với cao thủ Trúc Cơ trung kỳ như hắn thì cũng như màn sương trong suốt, một chút tác dụng cũng không có. Hắn dễ dàng thấy được một thanh kiếm do mây mù xung quanh đang không ngừng ngưng tụ trước người Đinh Huyền. Thanh kiếm trong suốt không có cán, chỉ dài nửa cánh tay, nhưng linh lực dao động trong đó đã có được ba thành uy năng một kích của Trúc Cơ sơ kỳ. Ba thành, nghe có vẻ không nhiều, nhưng mà Trúc Cơ với luyện khí chênh lệch như trời với đất, với đạo kiếm khí này, chẳng phải người này đã có thể tung hoành vô địch trong giới luyện khí kỳ rồi hay sao? Phải biết rằng dù là luyện khí kỳ đại viên mãn cùng lắm cũng chỉ có được hai thành thực lực của Trúc Cơ kỳ mà thôi. Mặc Cự Thăng đang không biết có nên ngăn cản Đinh Huyền hay không, vô tình đảo mắt qua thì thấy Vô Tuyệt cũng tỏ thái độ khâm trương. Để hai cao thủ Trúc Cơ trung kỳ tỏ ra như vậy cũng đủ để nói lên kết quả. Mặc Cự Thăng không tiếp tục trì hoãn mà lớn tiếng nói:

“Dừng tay, chiêu tiếp theo này Nguyễn sư diệt đồ không nổi, Đinh sư diệt mau thu chiêu”

Lời vừa nói ra khiến mọi người đang quan sát trở nên thất vọng, màn đấu pháp đang đến hồi gay cấn cứ thế mà kết thúc sao? Hơn nữa rõ ràng tuy Nguyễn Đức Thọ có hơi yếu thế nhưng cũng không hề chột vế gì, hai người gần như ngang sức ngang tài cơ mà? Nhưng lời nói của một sư thúc thì không ai giám phản đối, đều đoán già đoán non trong bụng xem chiêu mà Mặc sư thúc cho rằng Nguyễn Đức Thọ không đỡ nổi là thần thông gì. Chỉ chốc lát tiếng nghị luận lại vang lên khắp khán đài, có vài phan hãm mộ Đinh Huyền đã điên cuồng hò hét tên nàng, trừ Chủ Phong ra thì bốn mạch còn lại đều ồn ào hân hân. Không khí so với chiến thắng của Hạ Vũ lúc trước rõ ràng không cùng lượng cấp. Đinh Huyền lúc này đã thu chiêu, nhưng trên trán còn vương lại không ít mồ hôi. Tuyệt chiêu này nâng thi triển vẫn còn quá sức miễn cưỡng, hơn nữa với tu vi tầng mười ba của nàng thì cũng chỉ thi triển được một lần là phải nghỉ ngơi cả ngày phục hồi pháp lực rồi. Tuy vậy nhưng không thể chối cãi hóa vân phá thiên kiếm khí này là thần thông bảo mệnh tốt nhất của nàng. Đinh Huyền theo tiềm thức đưa mắt lên vị trí đệ tử Phù Phong tìm kiếm, rất nhanh đã thấy một bóng áo xanh tiêu sái nổi bật giữa đám đông. Nàng mỉm cười khẽ vẫy tay. Rất may hành động của nàng bị mọi người lầm tưởng là vẫy tay với chúng đệ tử Phù Phong, nếu không sợ rằng Đỗ Thiên không thể yên ổn những ngày sau rồi.

Nguyễn Đức Thọ lúc này cũng đã thu công, tuy không giám cãi lời Mặc Cự Thăng nhưng trên mặt tỏ ra không phục. Hắn vẫn cho rằng tuy tuyệt chiêu của đối phương mạnh nhưng nếu hắn không tiếc hao pháp lực điều động bản thể pháp khí thì vẫn có thể đỡ được. Nhưng không biết vị Mặc sư thúc truyền âm gì mà gương mặt hắn lập tức trắng bệch, lúc nhìn lại Đinh Huyền đã nhiều hơn mấy tia kinh sợ, vội ôm quyền:

“Đinh sư tỷ pháp thuật tinh thông, tiểu đệ cam bái hạ phong”

“Không giám, Nguyễn sư đệ khiêm nhường rồi”

Đinh Huyền tươi cười đáp lễ, sau đó hướng lên Vô Tuyệt trên thạch trụ vái một vái. Vô Tuyệt lúc này cũng không thể giữ được vẻ lạnh lùng nữa, nàng mỉm cười gật đầu. Lần đại hội này không ngờ Phù Phong xuất hiện một cao thủ như vậy, quả là niềm vui ngoài ý muốn. Nàng đương nhiên có tò mò về đạo kiếm khí nọ của Đinh Huyền, nhưng so với lợi ích thu được nếu Phù Phong dành được thứ hạng cao thì không mấy quan trọng. Hơn nữa kiếm khí đó tuy mạnh nhưng đối với cao thủ Trúc Cơ kỳ như bọn họ thì không đáng bận tâm.

Trái ngược với Vô Tuyệt, gương mặt Mặc Cự Thăng xám xịt như nhà có tang. Chủ Phong xưa nay làm mưa làm gió, không ngờ đại hội lần này mới thi đấu hai người đều đã bị thua, đến cả nửa điểm cũng chưa kiếm tới tay. Gã Phục Lâm rất nhanh đã lại xuất hiện trên vũ đài vẫy vẫy tay ra hiệu mọi người im lặng rồi tuyên bố:

“Trận thứ ba Đinh Huyền chiến thắng, đi tiếp vòng sau, Phù Phong được thêm ba điểm, Nguyễn Đức Thọ bị loại, trận tiếp theo, xin mời hai đệ tử cặp thăm số bốn”

Sau đó đại hội lại diễn ra như thường, không khí đại hội dâng cao đến cực điểm, những màn đấu pháp đặc sắc liên tục diễn ra khiến mấy vị Trúc Cơ cao thủ vô cùng cao hứng. Môn phái có thêm nhiều nhân tài thì ai lại không vui cơ chứ, đặc biệt là những mạch dành được chiến thắng. Phù Phong sau đó có thêm một đệ tử thi đấu nhưng không may đụng phải luyện khí đại viên mãn đến từ Đan Phong nên thất bại. Đến cuối ngày, Phù Phong có được hai người vào vòng trong và sáu điểm, Đan Phong dẫn đầu với chín điểm, Chủ Phong, Trần Phong và Khí Phong mỗi mạch được được ba điểm. Tuy nhiên kết quả ngày đầu tiên cũng không nói lên được quá nhiều. Thi đấu dựa vào bốc thăm nên nhân số mỗi phong tham gia thi đấu ngày đầu là không giống nhau, như Phù Phong có tới ba người đã thi đấu, còn Khí Phong chỉ mới có một người.

Quảng đường từ Chủ Phong trở về, toàn bộ đệ tử Phù Phong đều phi hành cực kỳ chậm chạp sát nhau, thần tình ai cũng không giấu được hưng phấn, có mấy gã cười không khép được miệng. Phù Phong lần này quá mức vẻ vang rồi, có tới hai người đã lọt vào vòng trong. Nhớ lịch sử trước đây, đa phần đệ tử Phù Phong đều thua ngay từ trận đầu. Tiếng chuyện trò rôm rả vang lên:

“Các ngươi có điều không biết, ta nghe nói gần đây Đinh sư tỷ gặp được cơ duyên, không những tu vi tăng lên mà thần thông cũng trở nên vô cùng mạnh mẽ”

“Ồ, người nói rõ một chút coi”

“Đương nhiên, việc sư tỷ dẫn chân bình cảnh suốt bốn năm chắc mọi người ai cũng biết, nhưng lần trước ra ngoài nàng gặp một cao nhân, chính tiền bối

đó đã chỉ giáo nàng ta, còn tặng nàng mấy viên luyện khí đan trân quý”

“Sao ngươi biết được”

“Hắc Hắc, các ngươi quên rằng Liễu sư muội bên Đan Phong là gì của ta sao, mà Đinh sư tỷ lại thường tâm sự cùng Liễu sư muội”

“Hóa ra là vậy, không rõ chiêu thức mà Đinh sư tỷ chuẩn bị thi triển lúc trước là thần thông gì nhỉ”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 70: Xích Diễm Đại Hội (Ix)

Đại Hội diễn ra vô cùng sôi nổi, mỗi mạch hai mươi đệ tử tham gia, rất nhanh tất cả đã đều thi đấu xong, sau vòng đầu tiên một trăm người chỉ còn lại năm mươi sáu người. Trong đó Chủ Phong vẫn chiếm nhiều nhất, tới mười sáu người, Đan Phong thứ hai với mười ba người, Khí Phong mười một người, Trần Phong chín người và xếp cuối là Phù Phong với bảy người. Kết quả như vậy cũng đã có thể khiến đệ tử Phù Phong nở mày nở mặt. Vòng thứ hai diễn ra lại càng sôi nổi hơn nữa, bởi vì vào được vòng này hầu như đều là những gương mặt tinh anh của môn phái, hàng loạt những màn đấu pháp vô cùng đẹp mắt liên tục diễn ra, khiến khán giả nhìn muốn lòi cả mắt ra ngoài. Hơn nửa tháng đại hội cuối cùng cũng kết thúc tốt đẹp, dẫn đầu lại là Chủ Phong, Đan Phong chỉ kém một điểm xếp thứ hai, còn Phù Phong xếp ở vị trí thứ tư, đứng trên Trần Phong. Đại hội cũng nổi lên những tu sĩ xuất chúng, nhưng trong đó đáng chú ý nhất lại là hai nữ nhân, Đinh Huyền và Lạc Duyên. Đinh Huyền với kiếm khí vô cùng bá đạo mà các sư thúc trúc cơ kỳ đánh giá rất cao, nhưng không may ở vòng thứ năm đụng phải Lạc Duyên thần bí cuối cùng bị đánh bại. Lạc Duyên với pháp khí quạt giấy trong tay khi thi đấu khiến mọi người cảm giác như phượng giữa bầy gà, dơ tay nhắc chân một chút đã đánh văng đối phương, mãi đến khi đấu với Đinh Huyền mới thấy nàng thi triển thần thông khác. Là một đóa tường vân màu tím vẽ trên chiếc quạt ảo hóa ra, ngăn trở kiếm khí của Đinh Huyền mà chỉ hơi chớp động một chút, hơn nữa sau đó nổ rộ ra, những cánh hoa xếp thành một trận pháp cổ quái dễ dàng đánh bại Đinh Huyền. Lạc Duyên toàn thắng, chiếm vị trí đứng đầu, danh tiếng lên cao đỉnh điểm, hễ đi đâu cũng nghe người ta nhắc đến cái tên “Lạc tiên tử”. Hạ Vũ tuy không sánh được với hai nàng nhưng nhờ vào một trương thú hồn phù cũng vào được đến vòng thứ tư, khiến không ít nữ tử Phù Phong ái mộ. Thú hồn phù là loại phù lục có phong ấn hồn phách yêu thú, có thể gọi thú hồn ra chiến đấu như một trợ thủ, cực kỳ quý hiếm. Bình thường thú hồn phù đều là loại cấp cao, là bảo vật chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, đến kết đan kỳ cũng phải thêm muốn, nhưng trương phù của Hạ Vũ chỉ là cấp thấp, phong ấn yêu thú tu vi luyện khí kỳ đại viên mãn, nên các cao thủ trúc cơ kỳ liền bỏ đi tâm tư bắt thiện

Đại hội lần này Phù Phong xuất sắc tăng lên một hạng, điều này đồng nghĩa với việc tư nguyên tu luyện của chúng đệ tử lại nhiều hơn không ít. Đệ tử Phù Phong dù đã kết thúc đại hội một thời gian nhưng nhìn gương mặt ai ai cũng chưa vui hết hưng phấn. Đinh Huyền sau khi kết thúc đại hội đã được Vô Tuyệt phong chủ nhận làm đệ tử, không những đãi ngộ tốt hơn, mà quan trọng là được nghe phong chủ chia sẻ những kinh nghiệm khi trúc cơ, cũng như sẽ được ban thêm mấy loại linh đan quý hiếm hỗ trợ khi trùng quan trúc cơ kỳ. Tương lai trước mắt đối với Đinh Huyền tươi sáng lên trông thấy.

Đỗ Thiên không bỏ sót một trận thi đấu nào trong đại hội, cũng thu hoạch được thêm một ít, sau khi bế quan hai tuần suy ngẫm thấu đáo, hôm nay hần xuất quan ra ngoài. Tư nguyên tu luyện được cấp nhiều hơn, nhưng hiển nhiên với tư chất linh căn của hần thì chỉ như muối bỏ bể, không ảnh hưởng gì nhiều. Trong tay Đỗ Thiên đan dược còn một ít nhưng linh thạch đã cạn, lần này hần ra ngoài là muốn bán một vài gốc linh dược ngăn năm lấy linh thạch. Ngoài ra đấu giá hội cũng không thể bỏ lỡ, càng nhiều điểm tịch về thượng cổ trận pháp thì chuyên đi tới di chỉ thượng cổ sắp tới càng an toàn, và sớm tới tay pháp quyết đột thuật xuất sắc một chút thì mới có thể yên tâm đi lại trong tu tiên giới được. Quan trọng nhất là hần phải tìm mọi cách thu thập đầy đủ linh dược điều chế trúc cơ đan. Đỗ Thiên tu vi đã đạt tầng mười một, lo liệu cho trúc cơ đã không phải là sớm nữa.

Sáng sớm, Đỗ Thiên một lần nữa che dấu tu vi xuống tầng bốn, sau khi khai báo một chút thủ tục xuất sơn liền thẳng hướng Vân Ân phường thị phi hành. Rời khỏi địa bàn Xích Diễm không lâu thì Đỗ Thiên đột nhiên nhướng mày liếc mắt phía sau. Có ba đạo độn quang đang nhanh chóng bay tới, đối phương không thêm che dấu nên Đỗ Thiên dễ dàng nhận biết được. Là Từ Minh Hiền cùng với hai gã tinh anh khác của Chủ Phong. Xem ra gã này thất bại ở đại hội nên muốn tìm hần phát tiết nộ hỏa đây mà. Với thực lực bây giờ thì Đỗ Thiên chẳng phải sợ hãi đối phương, nhưng động thủ ở khu vực gần đại phái thế này là hết sức ngu ngốc. Đỗ Thiên liền tăng tốc độn quang thay đổi phương hướng bay sâu vào sơn mạch hoang vu. Từ Minh Hiền kể từ sau đại hội luôn cảm thấy khó chịu, hôm nay đang muốn ra ngoài tìm phạm nhân phát tiết bực tức thì bắt gặp Đỗ Thiên. Gã liền phản chấn trong lòng đuổi tới, trong đầu không ngừng tưởng tượng sẽ đem đối phương hành hạ như thế nào cho hả giận. Bỗng nhiên thấy Đỗ Thiên độn quang nhanh hơn gấp bội, một gã tên Hạo Phi nghi hoặc nói:

“Tư sư huynh, gã Đỗ Thiên này tăng bốn sao lại có thể phi hành nhanh vậy được, chẳng lẽ hần ẩn dấu tu vi?”

Từ Minh Hiền chẳng suy nghĩ nhiều đáp:

“Hần là hần có dị bảo tăng tốc phi hành mà thôi. Mà cho dù ẩn dấu tu vi thì sao? Chúng ta có tới ba người tăng mười ba mà còn sợ hần sao?”

Gã còn lại tên Từ Khuông, không ngờ chính là gã bị Đỗ Thiên lấy hết đan dược linh thạch và cả pháp khí lúc trước cũng hậm hực lên tiếng:

“Từ sư huynh nói phải, gã này suốt ngày trốn ở Phù Phong khiến chúng ta không có cơ hội ra tay, lần này phải cho hắn đẹp mặt”

Ba gã không chậm trễ đuổi theo, một chạy ba đuổi nhanh chóng biến mất sâu trong sơn mạch. Trước mắt xuất hiện một thung lũng hẹp giữa hai ngọn núi đá khá kín đáo, sau khi bay quanh quét thần thức một chút xác định không có người Đỗ Thiên liền hạ xuống một vùng trống toàn đá vụn. Rất nhanh ba đạo độn quang đã đuổi tới đáp xuống trước mặt Đỗ Thiên mười trượng, Từ Minh Hiền hắc hắc cười lớn:

“Tiểu tử, mấy năm qua ngươi trốn cũng thật giỏi, để xem hôm nay ngươi làm sao thoát khỏi tay ta”

Hai gã còn lại cũng cười phụ họa, ánh mắt nhìn Đỗ Thiên như nhìn một xác chết. Đỗ Thiên đương nhiên không muốn nói nhiều với đối phương. Hai bên đã sớm nhìn nhau không vừa mắt, hôm nay là cơ hội tốt nhất để giải quyết đoạn ân oán này tránh hậu họa về sau. Pháp Lực trong người Đỗ Thiên lưu chuyển một trận, tu vi tăng mười một cũng không hề che giấu nữa. Từ Minh Hiền thấy thế thì giật mình, nhưng sau đó lại nhếch môi chê cười nói:

“Tiểu tử ngươi gặp cơ duyên khiến tu vi tăng nhanh mà hông nào rồi hay sao? Chỉ có tu vi tăng mười một không quay đít bỏ chạy cho nhanh, không ngờ giám dẫn dụ bọn ta tới nơi này”

Tuy nói như vậy nhưng gã cũng cẩn thận tề ra pháp khí, hai gã đồng bọn cũng có hành động tương tự. Đỗ Thiên không hề có ý định đánh lén, đợi ba người bày ra tư thế xong mới nói:

“Tốt, lấy ba người thử thực lực gần đây của ta đi, từng người lên hay cả ba cùng lên?”

Lời nói của Đỗ Thiên khiến ba gã liếc nhau nghi hoặc. Có gian kế gì hay không mà khẩu khí đối phương lại lớn đến như vậy? Từ Khuông lúc trước bị Đỗ Thiên đoạt hết đồ vật, chính là người có cừu hận lớn nhất, liền nói:

"Hai vị không phải sợ, hắn đang dụng kế khiến chúng ta nghi thần nghi quỷ đó thôi, ba người cùng lên chế trụ hắn rồi nói sau đi"

Từ Minh Huyền suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

"Được, tránh đêm dài lắm mộng, cứ chế trụ trước rồi thay phiên tra tấn sau"

Hạo Phi cũng gật đầu kêu phải, ba người liền di chuyển tạo thành vòng vây quanh Đỗ Thiên, sau đó không nói thêm một lời đồng loạt tấn công. Hạo Phi tề ra một lắc tay kết từ những đồ vật hình dáng sợ người dữ tợn. Lắc tay biến lớn bay lên rồi nhắm hướng Đỗ Thiên lao xuống, ý đồ trói chặt đối phương. Từ Minh Hiền phát tay, một bán nguyệt loan đao bay ra lượn lơ xung quanh, nếu Đỗ Thiên có ý định bỏ chạy thì không thể thoát nỗi sự tấn công của nó. Từ Khuông vốn đã mất pháp khí, dù đi lại cũng chỉ biết dùng phi hành phù, nên thủ đoạn công kích đơn giản hơn, tề ra hai tấm mộc đằng phù, biến thành mấy đoạn dây leo từ dưới đất nhô lên cuốn tới đối phương. Ba gã tăng mười ba, trong đó Từ Minh Hiền đã là đại viên mãn, không ngờ cứ như vậy vây công một tu sĩ chỉ mới tăng mười một. Đỗ Thiên cũng không vì thực lực tăng lên mà khinh thường đối phương, thấy công kích của ba người ập đến thì vỗ túi trữ vật tề ra tiểu khiên cô pháp khí, sau đó lại khoanh tay đứng nhìn. Hắn đứng là muốn kiểm nghiệm xem cô pháp khí này sức phòng ngự thực sự thần kỳ như đồn đại hay không. Tiểu khiên màu đậm kim sau khi hấp thụ pháp quyết thì phát ra ánh sáng chói mắt, sau đó tuôn ra một quang tráo bao bọc xung quanh Đỗ Thiên, bản thể cấp tốc xoay vòng tạo thành lớp phòng ngự thứ hai. Phòng ngự vừa hình thành thì pháp khí lắc tay đã đánh tới, nó chụp xuống Đỗ Thiên rồi dần thu nhỏ đường kính lại, siết chặt tới khi chạm vào quang tráo mới bị ngưng trệ. Sau đó từ miệng tám cái đầu lâu trên đó đồng loạt há miệng phun ra những luồng khí màu xám phả vào quang tráo, ý định luyện hóa tầng phòng ngự này. Lúc này dây leo cũng đã vươn tới nhanh chóng quấn quang quang tráo thêm mấy vòng. Vị trí Đỗ Thiên đứng lúc trước biến thành một quả trứng khổng lồ được bọc thành từ dây leo.

Từ Minh Hiền khi thấy tiểu khiên ánh mắt đã trừng lớn, nay thấy sức phòng ngự của nó kinh người như vậy thì thất thanh hô lớn:

"Pháp khí phòng ngự, hơn nữa là cô pháp khí"

Gã không hổ là con cháu trác cơ đại viên mãn, riêng về nhãn quang cũng đã hơn xa tu sĩ bình thường, liếc mắt một cái là nhìn ra lai lịch pháp khí tiểu khiên của Đỗ Thiên. Gã không những lo lắng mà ngược lại mừng như điên. Diệt sát đối phương không phải cô pháp khí họ đã là vật trong túi hay sao. Nghĩ vậy gã lớn tiếng phân phó:

"Mau dùng toàn lực đột phá phòng ngự đối phương"

Nói rồi gã điểm một điểm phía bán nguyệt loan đao. Pháp khí này chính là trung phẩm thực sự, uy lực cực mạnh. Loan đao rít lên một tiếng rồi nhắm vào một khoảng trống mới được dây leo mở ra điên cuồng công kích tới. Hạo Phi cũng toàn lực thúc dục pháp khí, mấy đầu lâu ngoài phun ra khí xám thì còn nhe răng cắn xé quang sáng tạo thành những âm thanh "roac roac" khó nghe, bản thể nó cũng siết chặt hơn, dù là một ngọn núi đá chắc cũng đã bị nó nghiền nát. Từ Khuông không có pháp khí nhưng cũng không tiếc pháp lực thi triển hàng loạt nào là phong nhận, thủy tiễn, hỏa cầu, băng châm... Nhất thời quang hoa tung tóe, cả một vùng hoang sơn bị náo động hẳn lên

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 71: Đơn Giản

Muội nhịp thở qua đi!

Mặc dù chịu đựng sự tấn công điên cuồng của ba người, nhưng quang trảo vẫn không hề sụp đổ, dù bán nguyệt loan đao trung phẩm pháp khí đánh tới cũng chỉ khiến nó hơi chớp động mà thôi, khoảng cách tới bị phá vỡ còn rất xa. Đến lúc này Đỗ Thiên đã có được kết quả như mong muốn, liền không bị động chịu đòn nữa, vô túi trừ vật tể ra tiểu đao, hai tay liên tục đánh ra mấy đạo pháp quyết. Ba người Từ Minh Hiền đang hồi hã công kích thì bỗng nhiên vị trí Đỗ Thiên truyền đến một tiếng nổ “Oành”, dây leo bị cắt nát bay tứ tung, loan đao đánh mạnh vào bản thể tiểu khiên bị chấn văng, còn lúc tay bị một thanh đại đao chắn ngang không thể tiến thêm nữa thụt. Đỗ Thiên nương theo vụ nổ dùng ngự phong thuật phi thân lên cao, sau đó lơ lửng một chỗ trên không, khẽ vẫy tay triệu hồi hai pháp khí, sau đó ánh mắt lạnh lẽo nhìn Từ Minh Hiền nói:

“Bây giờ tới lượt tại hạ công kích, các hạ hãy cẩn thận một chút”

Đỗ Thiên vừa nói vừa nâng hai tay hướng vào nhau trước ngực, tiểu khiên xoay vòng xung quanh để phòng ám toán, tiểu đao lơ lửng trên đầu. Ở vị trí giữa lòng hai bàn tay đang hướng vào nhau xuất hiện một loạt ba động linh lực nhỏ, ngay sau đó hình thành một đạo kiếm khí trong suốt không thể nhìn bằng mắt thường, chỉ có thể thông qua thần thức cảm nhận được, linh lực dao động rất cường đại, và đang ngày càng gia tăng. Từ Minh Hiền khi quét thần thức qua thấy đạo kiếm khí thì kinh hãi lắp bắp nói:

“Đạo kiếm khí này...! Đỉnh sư muội...!”

Hạo Phi và Từ Khuông cũng đã tận mắt chứng kiến uy lực kiếm khí của Đình Huyền tại Xích Diễm đại hội, nay thấy kiếm khí tại hiện, không cần ai nhắc nhở, nhất nhất bày ra một loạt tầng phòng hộ. Từ Minh Hiền hét lên:

“Nhanh công kích hắn, hắn đang dồn pháp lực thì triển không thể phân tâm”

Nói rồi gã phát động loan đao xé gió lao tới. Thanh thể loan đao tuy lớn nhưng lại bị tiểu khiên chặn lại, hàng loạt tia lửa bắn ra, tiếng “choang choang” vang vọng. Từ Minh Hiền suy nghĩ không sai, đáng tiếc tiểu khiên không phải pháp khí bình thường, nó đã nhận chủ nên chỉ cần Đỗ Thiên tâm thần khẽ động là nó đã có thể tự hành nghênh địch. Hai gã Hạo Phi lúc này như tỉnh ngộ, đang muốn thi triển thủ đoạn công kích thì đã nghe tiếng Đỗ Thiên lạnh lùng bên tai:

“Hãy xem thử uy lực Phá Huyết Phá Thiên Kiếm Phí của ta”

Đạo kiếm khí trong tay Đỗ Thiên lúc này tuy còn trong suốt nhưng đã pha lẫn màu đỏ thắm bên trong, linh lực dao động đã cường đại hơn gấp bội. Đỗ Thiên hất hai tay về phía trước, kiếm khí với tốc độ nhanh không thể tưởng tượng tới Từ Minh Hiền. Từ Minh Hiền hai tròng mắt co rút đến cực hạn, vội vã triệu hồi loan đao, đồng thời còn ném ra ba bốn tấm phù phòng ngự quý giá. “Ầm ầm” vang lên, mặt đất rung chuyển nhẹ nhẹ, không có quang hoa lấp lóe, nơi Từ Minh Hiền đứng chỉ còn một thanh loan đao đang run rẩy dần rớt xuống, bốn tấm phếp phù âm đạm phiêu phù, trung tâm là một vùng sương máu mờ nhạt, và sau cùng là một hố to sâu không thấy đáy. Một chiêu, chỉ một chiêu đã dễ dàng lấy mạng một tu sĩ luyện khí kỳ đại viên mãn. Hạo Phi và Từ Khuông nhìn thấy cảnh này thì hai chân run rẩy kịch liệt, đến cả can đảm bỏ chạy cũng mất đi, trực tiếp quỳ xuống van xin:

“Tiền bối... tiền bối...tha mạng... tiểu nhân vô.. ý mạo.. phạm”

Hai người không để ý gương mặt Đỗ Thiên lúc trắng lúc hồng. Đây là dấu hiệu của việc tiêu hao nhiều tinh huyết. Phá huyết phá thiên kiếm, chính là Đỗ Thiên dùng tinh huyết kích phát uy lực của phá thiên kiếm khí, tốc độ hay lực xuyên thấu đều hơn xa phá thiên kiếm nguyên gốc, tuy nhiên lại tiêu hao tinh huyết khá nhiều, không có vài ngày nghỉ ngơi thì không thể phục hồi như cũ được. Hơn nữa việc không chế phải hết sức chuẩn xác, nếu bị tiêu hao đến tình nguyện thì tuổi thọ sẽ giảm xuống, trừ khi tăng lên một đại cảnh giới, nếu không không có phương pháp phục hồi tuổi thọ đã mất. Đỗ Thiên thử nghiệm đạo phá huyết phá thiên kiếm đầu tiên trên người Từ Minh Hiền, đương nhiên đã chuẩn bị sẵn không để hai gã còn lại bỏ chạy, nhưng tình hình trước mắt, đối phương bị hù dọa đến nỗi không phân biệt nổi trắng đen, càng thuận tiện cho hắn. Đỗ Thiên điểm về phía phi đao, phi đao dễ dàng bay tới cắt rúng hai đầu lâu xuống. Hắn đã giết cháu ruột của một cao thủ trứơc cơ đại viên mãn, không thể để kẻ nào chứng kiến sống sót. Đáng tiếc túi trữ vật của Từ Minh Hiền đã bị hủy, thân gia của gã hẳn phải rất phong phú. Đỗ Thiên thu túi trữ vật của hai gã cùng với thanh loan đao của Từ Minh Hiền rồi tung ra hỏa cầu hủy thi diệt tích, sau đó nhanh chóng tể ra phi đao rồi đi.

Một tòa lầu các xa hoa trên ngọn Chủ Phong nội môn Xích Diễm, một lão già đang ngồi xếp tĩnh tọa, đột nhiên hai mắt mở ra, nhanh chóng vô túi trữ vấy lấy ra một viên châu âm đạm có một đường nứt kéo dài. Viên châu “bụp” một tiếng tan thành bột phấn. Lão già đứng bật dậy hết lớn:

“Hiên nhi! kẻ nào, là kẻ nào sát hại cháu trai ta?”

Đỗ Thiên tuy không biết vị Từ trưởng lão đang điên tiết điều động nhân lực toàn lực điều tra, nhưng hắn bản tính cẩn thận, sớm đã lặn mất dạng. Một ngày sau đó có người đã phát hiện ra dấu vết dao đầu nơi hoang sơn nọ. Từ trưởng lão sau khi đích thân đến xem xét hiện trường thì sắc mặt càng thêm âm trầm:

“Chẳng lẽ hắn chọc vào tên trứơc cơ kỳ hay sao?”

Đỗ Thiên lúc này đã tới Vân Ân phường thị, hắn không vội thực hiện bất kỳ dao dịch nào mà thuê một căn phòng nghỉ ngơi, phục hồi lại trạng thái tốt nhất trước. Đầu giá hội còn hơn một tuần nữa mới diễn ra nên còn dư thời gian cho hắn chuẩn bị.

Đỗ Thiên khoanh chân ngồi trên đường, đồ ra tay một viên đan dược màu đỏ tươi cỡ ngón út cho vào miệng, rồi bắt đầu nhắm mắt luyện hóa. Đây là phục huyết hoàn lúc trước hắn điều chế một ít, ngoài tác dụng nhanh chóng phục hồi lượng máu huyết đã mất thì không có tác dụng nào khác. Đan dược trị thương này cũng không phải là loại thượng phẩm, chủ dược luyện chế rất trân quý, có mấy loại dùng để luyện chế luyện khí đan, nên cũng chỉ có Đỗ Thiên mới giám phung phí luyện ra loại đan dược này. Mãn đêm bắt đầu phủ xuống, Đỗ Thiên mở mắt ra, gương mặt đã hồng hào trở lại, lượng máu huyết mất đi đã được bổ đầy. Đỗ Thiên phát tay thu lại mấy chai lọ xung quanh, sau đó vỗ túi trữ vật lấy ra một bộ đồ khác, dán lên người một trương hóa hình phù. Hóa hình phù là một phù lục phụ trợ có công dụng thay đổi hình dạng trong một thời gian ngắn. Kết hợp với pháp thuật thay đổi hình dáng khác thì cũng tương đối an toàn. Đỗ Thiên đẩy cửa bước ra ngoài, tiến tới một khu thạch thất đơn giản. Có mấy thứ tuy tốt nhưng hắn không thể giữ lại, ví dụ như bán nguyệt loan đao nọ. Ai biết được trên nó có dấu hiệu truy tung gì hay không. Cho nên từ lúc đoạt được hắn luôn dùng mấy tấm phù gắn lên phong ấn trong một hộp gỗ, không hề lấy ra nghiên cứu. Bây giờ hắn muốn tống tiễn củ khoai lang nóng bỏng tay này đi. Bí thị là lựa chọn tốt nhất, vừa không sợ bị lộ thân phận, mua bán lại tương đối nhanh chóng. Bí thị chính là giao dịch ngầm do một nhóm tu sĩ mở ra, chính là nơi thường xuyên trao đổi những bảo vật xuất xứ có vấn đề. Không phải ai muốn tham gia bí thị đều được, mà phải có người giới thiệu, hơn nữa địa điểm tổ chức thay đổi thường xuyên nên mỗi lần phải có người dẫn đường. Đỗ Thiên may mắn lúc trước có mua bán với một gã tu sĩ lạ mặt được cấp một tấm thiệp giới thiệu. Đỗ Thiên đến trước một gian thạch thất bình thường, sau khi để ý xung quanh không có ai thì gõ cửa theo một tiết tấu đặc biệt. Chỉ chốc lát một phụ nhân béo mập gương mặt đầy tàn nhang đẩy cửa ra, nhìn Đỗ Thiên hỏi:

“Tiên sư có gì chỉ giáo?”

Không ngờ phụ nhân này là một phạm nhân. Nhưng suy nghĩ một chút Đỗ Thiên liền đoán ra, sử dụng phạm nhân làm hướng dẫn ngược lại an toàn hơn, không sợ bị tu sĩ sùu hồn biết được thông tin gì. Sùu hồn chỉ có tác dụng với tu sĩ. Xem ra tổ chức cử hành bí thị này cũng không đơn giản. Đỗ Thiên không trả lời mà lấy trong người ra một tấm thiệp đen kịt đưa cho phụ nhân. Phụ nhân xem xét chốc lát rồi đưa trả lại Đỗ Thiên cười nói:

“Xin mời tiên sư theo tiểu nhân”

Phụ nhân tránh một bên làm tư thế mời, Đỗ Thiên bước vào đánh giá gian phòng một chút. Gian phòng bày biện cực kỳ đơn sơ, chỉ có một cái bàn đá và một cái giường nhỏ, không khác gì mấy gian thạch thất khu tập vụ hắn từng ở. Phụ nhân đóng cửa rồi sau đó tới một mòm đá hơi lồi ra ẩn một cái. Mòm đá hóa ra là một cơ quan, nghe tiếng ken két vang lên, ngay bên cạnh có một thông đạo dẫn sâu xuống lòng đất. Sử dụng cơ quan nơi thế tục thì sẽ không có linh lực dao động, vì vậy mà lúc trước Đỗ Thiên tỷ mỉ quan sát cũng không phát hiện ra. Phụ Nhân ra hiệu Đỗ Thiên đi theo rồi cầm một ngọn đuốc bước xuống trước. Thông đạo càng xuống sâu càng rộng, đến cuối cùng thông với một hang động tự nhiên rộng lớn, lúc này hai bên có năm gã đang đứng gác cửa, Đỗ Thiên đảo thần thức qua một chút thì âm thầm kinh hãi. Năm gã đều là luyện khí kỳ tăng mười ba, có hai gã còn là đại viên mãn. Xem ra lúc trước vẫn đánh giá thấp quy mô của bí thị này, liệu có thể xuất hiện pháp quyết đột phá thuật không nhỉ? Đỗ Thiên có chút tham lam thầm nghĩ. Mà lúc này Phụ Nhân dừng bước cười nói:

“Tiểu nhân chỉ có thể đưa tiên sư tới nơi này, tiểu nhân xin cáo lui”

Nói rồi bà quay lưng đi thẳng. Một tu sĩ đứng cạnh đó tiến tới ôm quyền với Đỗ Thiên:

“Các hạ tới tham gia bí thị sao? có muốn che giấu thân phận hay không?”

Đỗ Thiên gật đầu đáp lễ:

“Tại hạ lần đầu tới bí thị, đúng là không muốn lộ thân phận”

Gã tu sĩ khẽ vỗ túi trữ vật lấy ra một mặt nạ đưa cho Đỗ Thiên rồi nói:

“Mặt nạ này là một pháp khí đặc biệt, có thể ngăn cản thần thức, dù là trúc cơ kỳ cũng không thể khám phá ra chân diện của các hạ, mời theo tại hạ”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 72: Tham Gia Bí Thị

Không ngờ ngay bên dưới Vân Ẩn phường thị lại có một hệ thống hang động khổng lồ. Hang động vẫn vô cùng đơn sơ không cải tạo gì thêm, Đỗ Thiên bước theo gã tu sĩ khi trái khi phải, rốt cuộc sau một lúc như lạc vào mê cung hai người đã tới một khúc hang động phình lớn được kiến tạo thành một gian động phủ, nơi này được chiếu sáng bằng những viên dạ minh châu to như nắm tay khảm đầy trên trần. Bên kia là một đài cao nửa xích có bảy một bàn ngọc trong suốt tinh tể, hẳn là nơi cử hành đấu giá vật phẩm. phía dưới là hàng loạt dãy ghế đá đơn giản, nơi này đã có khá nhiều tu sĩ, ai nấy đều mang mặt nạ ngồi riêng một chỗ vô cùng im ắng. Ở những nơi như thế này cũng không có ai bắt chuyện làm quen gì cả. Đỗ Thiên bước tới khiến mấy người khẽ đảo mắt qua chốc lát rồi lại như thường. Đỗ Thiên cũng chọn một góc trống đứng đợi. Sau hắn còn thêm mười mấy người được các tu sĩ gác công lần lượt dẫn vào, cuối cùng trong động phủ đã có đến gần trăm người, tu vi không đồng đều từ tầng sáu cho tới đại viên mãn. Một nữ tu tăng chín lần da trong suốt ẩn sau một chiếc mặt nạ bước tới đài cao, theo sau là bốn gã vệ sĩ tu vi đại viên mãn mặc hắc y cũng bịt kín mặt. Nàng lớn tiếng nói:

“Hoan nghênh chư vị đến với thị của Vô Ưu Các, ở đây đa số là người đã tham gia nhiều lần nhưng cũng có mấy vị lần đầu được giới thiệu đến, vì vậy như thường lệ tiểu nữ vẫn trước tiên giới thiệu sơ qua một chút nội quy nơi này”

Đỗ Thiên lần đầu tới thị nên chăm chú lắng nghe, song nội quy nơi này đúng là không có gì đặc biệt. Đầu tiên là Vô Ưu Các đưa ra vật phẩm đấu giá, ai trả giá cao thì được, không đủ linh thạch có thể lấy đồ vật ra để người của Vô Ưu Các định giá. Kế đến là các tu sĩ tham gia ai có bảo vật thì cũng lần lượt lấy ra hoặc đấu giá linh thạch hoặc trao đổi đồ vật mong muốn. Và cuối cùng là màn trao đổi tự do. Nữ tu nói xong thì mỉm cười:

“Hắn các vị đã nóng lòng rồi, vậy tiểu nữ không nhiều lời nữa, bí thị bắt đầu”

Nàng nói xong khẽ vỗ hai tay “bốp” một tiếng, liền có bốn nữ tử phàm nhân xinh đẹp bưng bốn chiếc khay bạc vãi đồ sang trọng từ bên trong đi tới, nhẹ nhàng đặt chúng xuống bàn đá rồi tự động lui vào trong. Nữ tu nhắc một khay lên, kéo tấm vải đỏ xuống lộ ra một hộp gỗ sang trọng. Nàng nâng hộp gỗ lên nói lớn:

“Bảo vật đầu tiên của lần này là một kiện phi hành pháp khí đập vân chu, tuy chỉ là hạ phẩm song luận về tốc độ thì hơn xa pháp khí hạ phẩm bình thường, thậm chí hơn cả một vài loại trung phẩm pháp khí, có thể đồng thời chở tới mười người mà tốc độ không hề giảm. Thân thuyền làm bằng tử thiên mộc ba trăm năm cực kỳ bền chắc, hơn nữa còn có thể tự phun ra sương mù ngăn cản thần thức. Giá khởi điểm của đập vân chu là một trăm linh thạch, mỗi lần ra giá không dưới mười linh thạch”

Nữ tu vừa nói vừa lấy ra một chiếc thuyền nhỏ cực kỳ tinh xảo màu đen bóng từ hộp gỗ ra thoi một hơi linh lực lên, khiến tiểu thuyền biến lớn dài ba trượng, rộng nửa trượng, mũi thuyền có một đầu rồng phun ra một lớp sương bao bọc toàn thân thuyền, đúng là có thể ngăn cản thần thức như giới thiệu. Bí thị quả nhiên danh bất hư truyền, ngay bảo vật đầu tiên đã kinh người như vậy, khiến mọi người bắt đầu xôn xao

“một trăm hai mươi linh thạch”

“một trăm ba mươi linh thạch”

“một trăm bảy mươi linh thạch”

....

Tiếng ra giá không ngừng vang lên. Đỗ Thiên vô cùng động tâm, nhưng sau khi suy nghĩ liền bỏ qua không tham gia tranh đoạt. Đập Vân Chu tuy tốc độ nhanh nhưng cũng không thể sánh với trúc cơ kỳ độn quang được. Mà hắn bây giờ trừ trường hợp gặp phải loại đẳng cấp đó ra thì không cần phải bỏ chạy chật vật trước luyện khí kỳ, cho nên phi chu này không có mấy tác dụng. Nhưng Đỗ Thiên trong lòng lại khẩn trương lên. Tình hình này không chừng phía sau xuất ra bảo vật mà hắn muốn. Phi chu tuy đối với Đỗ Thiên không mấy tác dụng, nhưng rơi vào tay người khác có khi chính là bảo mệnh bảo vật, màn tranh đoạt diễn ra sôi nổi, đến cuối bất ngờ bị một nữ tu đeo mặt nạ quý đoạt được với giá hai trăm ba mươi hạ phẩm linh thạch. Tuy bảo vật đầu tiên đã được bán đi nhưng không khí trong động phủ không hề dịu bớt, ai ai cũng tỏ ra khẩn trương, có nhiều kẻ còn sờ sờ túi trữ vật nhắm tính lại giá tài của mình.

Nữ tu mặt nạ bạc lần nữa cười cười nói:

“Chư vị không nên sốt ruột, phía sau còn rất nhiều bảo vật trân quý, bốn các sẽ không để chư vị thất vọng, bảo vật thứ hai vô cùng nổi tiếng, tiểu nữ mạn phép xuất ra xem có vị đạo hữu nào nhận thức hay không”

Nói xong nàng kéo tấm vải đỏ phủ trên khay kế bên ra, để lộ bên trong một đỉnh lô màu đậm kim cùng với được hương thoang thoang truyền ra. Quả nhiên có mấy người thốt lên:

“Diệu Linh Lô?”

“Loại đan lô bí truyền của tu chân giới phương bắc sao?”

Đỗ Thiên khi thấy màu sắc lẫn họa tiết trên đỉnh lô thì gương mặt tỏ ra kỳ quái. Đây không phải là cùng loại với đan lô hắn đoạt được trong tay gã tán tu Trương Liêu hay sao?

Nữ tu gật đầu nói:

“Đúng vậy, đây chính là Diệu Linh Lô, bốn các phải bỏ cái giá không nhỏ mới mua được từ phương bắc, số lượng không nhiều, trước đây có vài vị đạo hữu đã may mắn mua được từ bốn các. Diệu Linh Lô chính là đặt theo tên của một loại thần đan được luyện ra bởi chính loại đan lô này, diệu linh đan, bảo vật đột phá bình cảnh cho các đại cao thủ kết đan trung kỳ tiến cấp hậu kỳ. Loại đẳng cấp đan được như vậy cũng có thể luyện ra, tiểu nữ cũng không muốn dài dòng giới thiệu thêm nữa, giá khởi điểm hai trăm linh thạch, mỗi lần ra giá không dưới hai mươi linh thạch, xin mời”

“Hai trăm linh thạch”

“Hai trăm năm mươi linh thạch”

“Ba trăm linh thạch”

Tiếng ra giá không ngớt vang lên, số người tranh đoạt còn đông hơn cả phi chu lúc nãy. Dù sao thì đan được liên quan trực tiếp tới tăng tiến tu vi và đột

phá bình cảnh, theo một cách nghĩ nào đó thì đan lô còn quan trọng hơn cả pháp khí phù lục. Bởi vì có một số loại đan được yêu cầu về đan lô rất cao, dù trình độ luyện đan có tài giỏi đến đâu mà không có đan lô tương ứng thì không thể luyện thành. Đổ Thiên lúc này âm thầm lắc đầu thờ dài một hồi. Hắn có trong tay bảo vật như vậy mà trình độ luyện đan thấp đến đáng thương. Nói như vậy chẳng phải nếu không có đan lô này thì dù là tẩy tủy đan hần cũng luyện không ra hay sao?

Diệu Linh Lô cuối cùng rơi vào tay một lão già đầu bạc trắng với giá gần bốn trăm linh thạch. Lão hí hửng vuốt ve đan lô không muốn buông tay, dù khuôn mặt dẫu sau mặt nạ nhưng cũng dễ dàng đoán ra lão đang cười không khép nổi miệng. Xem ra lão đang cần loại đan lô này, cho nên dù phải bỏ ra cái giá không hề thấp cũng cảm thấy mỹ mãn.

Buổi đầu giá càng về sau bảo vật xuất ra càng trân quý, lượng linh thạch tương ứng đương nhiên cũng tăng nhanh chóng. Rất nhiều thứ khiến Đổ Thiên động tâm nhưng hắn vẫn không một lần ra giá.

Bốn thị nữ phạm nhân lại bung tiếp bốn khay tới, nữ tử đeo mặt nạ bạc cười nói:

“Xem ra chư vị đang rất nóng lòng rồi, bảo vật tiếp theo, một gốc Hoàng Lăng Chi bốn trăm năm, không những là chủ được điều chế luyện khí đan trợ giúp trúc cơ, mà còn có thể dùng làm dẫn được cho rất nhiều linh đan diệu dược, hẳn tiểu nữ không cần nói thêm nữa chư vị cũng đều hiểu rõ. Giá khởi điểm năm trăm linh thạch, mỗi lần ra giá không dưới hai mươi linh thạch”

Hoàng Lăng Chi, Đổ Thiên vuốt vuốt sống mũi, trong túi trữ vật của hắn đang có hai gốc, nhưng không phải loại bốn trăm năm, mà là loại đã ngoài ngàn năm, mức độ quý hiếm không phải loại bốn trăm năm có thể so sánh với.

“Tiếp theo là một trung phẩm pháp khí liệt viêm đao...”

“Tiếp theo là một bộ trận kỳ Thủy Chuyển Trận, thích hợp làm trận pháp trấn phái cho các gia tộc và môn phái nhỏ...”

Đến đây không có thêm thị nữ phạm nhân nào bung khay bảo vật ra nữa, nhưng nhìn thần tình mọi người lại càng khẩn trương. Đổ Thiên ảm ảm đoán được một hai. Quả nhiên nữ tử đeo mặt nạ bạc cười nói:

“Tốt rồi, buổi đầu giá đến đây đã gần kết thúc, bây giờ bốn các sẽ tung ra hai áp trực bảo vật, mong chư vị nhiệt tình hưởng ứng”

Nói xong nàng đưa mắt nhìn quanh, thấy tất cả mọi người đều đang tỏ vẻ sốt ruột chờ đợi thì vừa lòng, vỗ túi trữ vật tề ra một cái gậy giống cán trạm đầu rồng, như làm từ ngọc xanh nguyên khối, trong suốt lấp lánh dị thường. Nhưng đó không phải là điều làm mọi người chú ý, mà là vì linh lực dao động cực kỳ cường đại của nó

“Thượng phẩm pháp khí?”

Có mấy người tỏ vẻ không chắc chắn kêu lên. Thượng phẩm pháp khí đến các cao thủ trúc cơ kỳ cũng đồ mắt tranh đoạt, như thế nào hiện diện ở nơi bí thị dành cho luyện khí kỳ thể này? Nhưng linh lực dao động như vậy thì không phải trung phẩm pháp khí có thể sánh được. Nữ tử lần này không vội giải thích mà chỉ đứng một bên, đợi đến khi tranh luận lên đến cao trào nàng mới vẫy tay ra hiệu rồi nói:

“Được rồi, tiểu nữ không giấu diếm nữa, đây đúng là một thượng phẩm pháp khí vô cùng hiếm thấy. Tên nó là Thiên Long Bồng. Tuy nhiên xuất xứ rất có vấn đề nên chư vị nên suy nghĩ cẩn thận trước khi đầu giá, giá khởi điểm một ngàn linh thạch, ra giá không dưới ba mươi”

“Một ngàn hai trăm”

“Ta ra giá một ngàn ba trăm”

“Một ngàn sáu trăm linh thạch”

Tuy nữ tử khuyến cáo như vậy nhưng tất cả đều bỏ ngoài tai mà điên cuồng tranh đoạt. Nói thừa, ở bí điểm này thì có mấy bảo vật xuất xứ rõ ràng? Nếu là một thượng phẩm pháp khí trong sạch thì đưa vào đấu giá hội ở Vân Ân phường thị sẽ thu được lượng linh thạch khổng lồ hơn nhiều.

Buổi ra giá đang đến cao trào thì đột nhiên một luồng linh áp cường đại phủ xuống, khiến mọi người đều cảm giác cực kỳ không thoải mái, mấy kẻ run sợ bật thốt lên:

“Tiền bối trúc cơ kỳ?”

Một trung niên bước ra, ánh mắt sau chiếc mặt nạ băng lãnh vô cùng quét qua toàn bộ một lượt, linh áp đúng là xuất ra từ người này. Gã cái giọng khàn khàn nói lớn:

“Thiên Long Bồng này bốn nhân đã muốn, mấy tiểu bối các người đừng có ngông cuồng mà tranh đoạt với bốn nhân”

Nội quy bí thị ai ra giá cao thì được, nhưng tiền quyết là phải có mạng đã mới hưởng được. Tuy bảo vật trước mắt nhưng ai cũng yêu quý mạng nhỏ của mình hơn, thành ra không một ai giám lên tiếng. Gã trung niên cười hắc hắc nói:

“Ta ra giá hai ngàn linh thạch, là giá cao nhất rồi, bốn nhân cũng không có phá vỡ quy củ bí thị chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 73: Linh Thạch Không Thiếu

Nữ tử mặt nạ bạc lại không hề tỏ ra khó chịu, dịu dàng cười nói:

“Vâng, hiện tại tiền bối là người ra giá cao nhất, nếu không còn ai ra giá thì đương nhiên Thiên Long Bồng thuộc về tiền bối”

Trung niên cười hắc hắc bước tới đang muốn với tay lấy bảo vật thì một âm thanh vang lên:

“Guom đã, bảo vật này ta cũng muốn, ta ra giá hai ngàn một trăm linh thạch”

Lời vừa dứt thì thấy lão đầu lúc nãy mua được Diệu Linh Lô bước lên. Mọi người nhất thời kinh ngạc. Lão này hòng đầu rồi hay sao? Tu vi tăng mười không ngờ giám tranh đoạt với trúc cơ kỳ. Nhưng những kẻ tinh tế hơn lại không nghĩ như vậy. Chẳng lẽ lão này ẩn giấu tu vi, cũng là tiền bối trúc cơ kỳ? Gã trung niên nhướng mày, một lần nữa phóng xuất ra linh áp đáng sợ, chỉ có điều lần này toàn bộ đều hướng về phía lão giả ập xuống. Lão giả nhếch miệng lên khinh miệt nói:

“Đạo hữu cần gì phí công vô ích”

Vừa nói lão vừa thả ra linh áp cũng đáng sợ không kém, khiến mấy kẻ đứng gần bị hù dọa hồn vía lên mây, liên tục lùi lại mấy chục bước mới đứng vững. gương mặt trung niên tỏ ra rất khó coi, lạnh giọng nói:

“Ta ra giá hai ngàn năm trăm linh thạch, đạo hữu tốt hơn đừng tranh đoạt với tại hạ, bảo vật này đối với đạo hữu chỉ có hại mà không hề có lợi đâu”

Lão giả như không hề nghe thấy lời đe dọa, chậm rãi hô giá:

“hai ngàn sáu trăm linh thạch”

“hai ngàn tám trăm linh thạch”

“ba ngàn”

Trung niên gương mặt lúc trắng lúc hồng, không biết suy nghĩ gì mà cuối cùng lại khoát tay nói:

“Tốt, bảo vật này nhường đạo hữu”

Nói xong gã quay xuống đứng nguyên một chỗ, tỏ vẻ sẽ không ra giá nữa. Mà lão giả cười cười bước tới ngắm nghía Thiên Long Bồng, gương mặt không khác gì vẻ thỏa mãn khi có được Diệu Linh Lô. Nữ tử mặt nạ bạc sau khi hô giá vài lần không có ai ra giá nữa thì tuyên bố:

“Tốt, như vậy Thiên Long Bồng thuộc về tiền bối”

Việc có hai cao thủ trúc cơ kỳ xuất hiện tại đấu giá khiến không khí có hơi trầm xuống. Tuy rằng có một áp lực bảo vật nữa nhưng xem ra không tới lượt tiểu tử sĩ luyện khí kỳ rồi. Nữ tử mặt nạ trắng dường như không quá để tâm, tiếp tục tươi cười nói:

“Bảo vật tiếp theo, là một bí thuật của ma đạo tu sĩ, huyết ảnh độn. Độn thuật như tên, dùng tinh huyết để kích phát tốc độ, có thể đạt được tốc độ khó tin, chớp mắt có thể di chuyển một khoảng cách rất xa. Đặc biệt tu vi càng cao thì triển tốc độ càng nhanh. Đây là thần thông bảo mệnh vô cùng tốt. Tuy nhiên tiểu nữ cũng nói trước để chư vị sau này khỏi mất công kiện cáo. Bí thuật tuy lợi hại nhưng bốn các chỉ tới tay một phần không trọn vẹn, cho nên có một số khuyết điểm, thứ nhất là khó khống chế phương hướng, thứ hai tỉ lệ kích phát thành công chỉ có năm phần. Huyết ảnh độn giá khởi điểm một ngàn năm trăm linh thạch, mỗi lần ra giá không thấp hơn năm mươi”

Lời này vừa dứt khiến nội tâm Đỗ Thiên kịch liệt chấn động. Huyết ảnh độn, hắn nhất định phải lấy tới tay, dù chỉ là một bí thuật không đầy đủ. Điều này cũng rất dễ hiểu, nếu là huyết ảnh độn trọn vẹn sợ rằng không xuất hiện ở đây, mà xuất hiện ở bí thị dành cho đại cao thủ kết đan kỳ cũng nên. Đỗ Thiên bắt đầu khẩn trương lên, tuy nhiên không vội tham gia tranh đoạt mà bình tĩnh xem xét tình hình. Gã trung niên trúc cơ kỳ cười lớn nói:

“Huyết ảnh độn, đúng thứ bốn nhân đang muốn, lão già không tranh đoạt với ta chứ?”

Gã quay sang nhìn lão giả trúc cơ kỳ. Lão giả tựa hồ đã mãn nguyện, hoặc linh thạch đã hết gì đó cho nên khoát tay tỏ vẻ không hứng thú:

“Ta không cần cái bí thuật tự tàn đó, người cứ tự nhiên là được”

Trung niên nghe vậy thì gật đầu vừa lòng, ném một túi trữ vật lên cho nữ tử mặt nạ bạc nói:

“Bỏn nhân ra giá một ngàn năm trăm năm mươi linh thạch, đạo hữu kiểm tra xem đủ chưa?”

Hành động này của trung niên khiến mấy kẻ định ra giá đều nuốt lời chưa nói vào bụng. Nữ tử mặt nạ bạc đang định tuyên bố thì một giọng nói vang lên:

“Tại hạ ra giá một ngàn sáu trăm linh thạch”

Lời này khiến toàn bộ ánh mắt đều đổ xô nhìn về một tu sĩ tăng mười một, không hèn mà thâm nghĩ “chẳng lẽ lại là một gã trúc cơ kỳ ẩn dấu tu vi?”. Người ra giá đúng là Đỗ Thiên, dù đắc tội với trúc cơ kỳ hắn cũng phải tới tay pháp quyết nọ. Hắn đã có tính toán, tuy có mạo hiểm nhưng nếu cẩn thận vẫn có thể an toàn trở lại Xích Diễm Môn. Gã trung niên trúc cơ kỳ gương mặt nhẵn lại, nhưng không biết suy nghĩ gì mà không phóng ra linh áp, chỉ lạnh nhạt nói:

“Ta ra giá một ngàn sáu trăm năm mươi”

“Tại hạ ra giá một ngàn bảy trăm”

“một ngàn tám trăm linh thạch”

“một ngàn chín trăm linh thạch”

"Hai ngàn một trăm"

Đỗ Thiên khi đã quyết định thì không hề có sự băn khoăn nữa, nhanh chóng ra giá. Trung niên nhân bỗng thẹn quá cười lớn nói:

“Một tiểu bối như ngươi đào đâu ra từng đó linh thạch, Vô Ưu Các không phải để vài kẻ đầu óc có vấn đề vào quấy phá đó chứ?”

“Tiền bối quá lời rồi, nếu tiền bối nghi ngờ thì bốn các có thể kiểm tra qua lượng linh thạch của vị đạo hữu này” Nữ tu mỉm cười cười, rồi nàng quay sang Đỗ Thiên nói:

“Đạo hữu không ngại chứ?”

Đỗ Thiên gật đầu, bước theo nữ tu vào một căn phòng thăm định giá lúc trước đã có mấy kẻ lấy đồ vật ra tới đây định giá, không có gì khác lạ. Đỗ Thiên bước vào đã thấy ba lão giả râu đầu tóc bạc phơ đang ngồi ngay ngắn trong đó. Nữ tu hướng ba lão giả thì lễ rồi hướng Đỗ Thiên mỉm cười nói:

“Đạo hữu có thể xuất ra một phần linh thạch được rồi”

Đỗ Thiên gật đầu, không xuất ra linh thạch mà lại lấy ra một hộp gấm đặt lên bàn. Nữ tu cũng không hề bất ngờ, lật nắp hộp gấm ra, bên trong là một cây cái cỡ bàn tay màu tím, được hương tỏa ra nồng đậm

“Hoàng Lăng Chi? hơn nữa đã ngoài ngàn năm?” Nữ tử thất thanh kêu lên.

Ba lão giả nghe vậy thì vội vàng tiến tới cẩn thận nghiên cứu, cuối cùng gật đầu thống nhất, một lão giả nói nói:

“Đúng là Hoàng Lăng Chi ngàn năm tuổi, bốn các đồng ý thu lại với giá hai ngàn linh thạch, không biết ý đạo hữu thế nào?”

Nữ Tu nhìn Đỗ Thiên với ánh mắt hơi khác. Có thể xuất ra linh dược ngàn năm thì thân thể người này không hề tầm thường, hèn gì giám tranh đoạt với trúc cơ tiền bối. Tuy nhiên nàng mỉm cười nói tiếp:

“Đạo hữu xuất ra một gốc linh dược này hình như chưa đủ với lượng linh thạch đã ra giá...”

Đỗ Thiên không nói lời nào vỗ túi trữ vật lấy ra một hộp gấm nữa đưa ra. Lần này không đợi nữ tử, ba lão giả đã mở ra kiểm tra:

“Lại là một gốc Hoàng Lăng Chi ngàn năm tuổi?”

Linh dược ngàn năm, dù là nguyên anh kỳ lão quái cũng cực kỳ thêm khát, không ngờ vị thiếu niên trước mặt một lần có thể xuất ra hai gốc. Chẳng lẽ hắn là hậu nhân của một lão quái nguyên anh kỳ trong truyền thuyết?

Đỗ Thiên không nhanh không chậm bước theo nữ tu mặt nạ bạc ra ngoài. Nữ tu mỉm cười nói:

“Đã khiến tiền bối đợi lâu rồi, vị đạo hữu này xác nhận có lượng linh thạch đủ lớn để ra giá với tiền bối”

Hai chữ “đủ lớn” từ miệng nữ tu vô cùng nhẹ nhàng, nhưng nhiều kẻ đã há hốc mồm, không thể tưởng nổi một luyện khí tu sĩ lại có bao nhiêu linh thạch. Hai ngàn hai trăm linh thạch linh thạch, đừng nói luyện khí kỳ, cho dù là trúc cơ kỳ thì đó đã là một khoản gia tài đồ sộ, tán tu bình thường dù cả đời cũng khó tích góp đủ. Trung niên nghe vậy thì tỏ ra bất ngờ, suy tính một chút rồi nói:

“Bỏn nhân ra giá hai ngàn ba trăm linh thạch, nếu tiểu bối ngươi có gan ra giá cao hơn thì bí thuật thuộc về ngươi”

Lời nói uy hiếp vô cùng rõ ràng, song Đỗ Thiên đã quyết nên không hề hối hận, mỉm cười nói:

“Đa tạ tiền bối, tại hạ ra giá hai ngàn ba trăm năm mươi hạ phẩm linh thạch”

Đỗ Thiên tiếp nhận ngọc giản ghi chép lại bí thuật, bên ngoài có giản mấy trương cấm chế phù để phong ấn, thể hiện rằng Vô Ưu Các không hề sao chép trực lợi. Nhưng Đỗ Thiên cũng chẳng mấy quan tâm việc này, bóc nhanh mấy tấm phù xuống rồi đưa thần thức vào. Trong đầu liền xuất hiện hàng loạt văn tự, đúng là một đoạn pháp quyết huyết ảnh độn. Đỗ Thiên gật đầu xác nhận:

“Không sai, đúng là thứ tại hạ muốn”

Kết thúc đấu giá vật phẩm của Vô Ưu Các là tới màn đấu giá của các tu sĩ. Đương nhiên không ai giám qua mặt hai tiền bối trúc cơ, nên đành phải nhường hai người lên trước. Trung niên nhân bước lên võ đài trữ vật lấy ra mấy thứ đồ vật rồi lần lượt giới thiệu:

“Bồn nhân có một đoạn gân gân sắc viêm lang tu vi luyện khí đại viên mãn, có thể dùng để luyện chế pháp khí, một mẫu huyền tinh có thể gia tăng uy lực và phẩm cấp cho pháp khí, cuối cùng là một bình mười viên luyện khí đan. Bồn nhân muốn đổi lấy một ít mũ tử linh đằng ngoài hai trăm năm, hoặc có thể trực tiếp đổi lấy linh thạch”

Không hổ là cao thủ trúc cơ, xuất ra toàn bảo vật, không nói đến gân yêu thú và luyện khí đan, riêng mẫu huyền tinh bằng hai ngón tay kia cực kỳ quý hiếm, ở phường thị đừng mong nhìn thấy, ở đấu giá hội sẽ được bán với giá trên trời. Tử Linh đằng là một loại cây leo vô cùng hiếm gặp, mũ của nó cực độc, đừng nói là phạm nhân, dù là luyện khí kỳ tu sĩ dính phải cũng mất mạng, nhưng lại là một dẫn dược không thể thiếu để luyện chế Xích Linh Đan, đan dược đột phá bình cảnh dành cho trúc cơ kỳ. Rất nhiều tu sĩ động tâm nhưng không ai có được mũ tử linh đằng, điều này khiến trung niên có chút thất vọng, sau đó đành đem số vật phẩm nọ đấu giá, thu được hơn sáu trăm linh thạch.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 74: Trận Chiến Giữa Hai Ngọc Giản

Đến lượt lão già đã đoạt được thượng phẩm pháp khí lên, lão không xuất ra đồ vật mà vuốt râu nói:

“Lão phu không có đồ vật trao đổi, nhưng lão phu đang thu mua một lượng lớn Thạch Ma Thảo, yêu cầu không cao, chỉ cần trên năm mươi năm là được, xuất ra càng nhiều thì lão phu càng trả giá cao”

Thạch Ma Thảo là một loại cây thấp như cỏ dại, màu trắng, thường sống ở những địa phương như vách đá, sườn núi, tuy nhiên số lượng cũng không nhiều. Loại linh thảo này chỉ dùng để điều chế một ít đan dược trị thương, cho nên đối với phạm nhân thì cực kỳ trân quý nhưng với tu sĩ thì giá trị không cao, cũng không hiểu lão già này thua mua số lượng lớn có mục đích gì. Có vài người xuất ra được Thạch Ma Thảo nhưng số lượng không nhiều lắm, khiến lão già luôn tươi cười cũng phải xiu mặt. Kể đến là các luyện khí kỳ tu sĩ lần lượt đưa đồ vật ra trao đổi, nhưng không có mấy thứ khiến Đỗ Thiên động tâm. Quy định của Vô Ưu Các là phải kết thúc bí thị mới được rời đi, nếu không Đỗ Thiên đã sớm vỗ mông lặn mất dạng rồi. Dù sao có vài kẻ trúc cơ kỳ biết thân mình mang bảo vật cũng không phải là cảm giác thoải mái. Tới lượt Đỗ Thiên liền thu hút rất nhiều ánh mắt. Một kẻ đại tài khí thô giám tranh đoạt với trúc cơ kỳ xuất ra không thể là phạm vật được, mọi người đều có chung ý nghĩ như vậy. Đỗ Thiên xuất ra hộp gấm phong ấn loan đao rồi thần nhiên nói:

“Đây là bán nguyệt loan đao, trung phẩm pháp khí mà tại hạ cơ duyên đoạt được, tuy nhiên không có phúc hưởng thụ nên đành nhường lại cho vị đạo hữu nào ra giá cao nhất, ưu tiên trao đổi cho ai có bí tịch liên quan đến thượng cổ trận pháp trước, tại hạ đối với đề tài này rất có hứng thú”

Đỗ Thiên chỉ nói qua loa rồi tháo phong ấn xuất ra loan đao để mọi người kiểm chứng, sau đó lại cẩn thận phong ấn lại. Mọi người ai cũng có thể đoán ra loan đao này xuất xứ có vấn đề, nhưng không một ai quan tâm đến điều đó, chỉ là bí tịch thượng cổ trận pháp quá mức thừa thớt, không một ai lên tiếng trao đổi. Đỗ Thiên tuy đoán trước nhưng cũng có chút thất vọng, đang định đồng ý đấu giá linh thạch thì bên tai vang lên tiếng truyền âm:

“Đạo hữu, trong tay tại hạ có một cỗ ngọc giản, tuy tại hạ không tìm ra cách để đọc nó nhưng biết đâu lại có ích đối với các hạ, chỉ bằng hãy giữ thanh đao lại rồi chốc nữa trao đổi cùng tại hạ, tại hạ có thể bù thêm linh thạch nếu đạo hữu không vừa lòng”

Đỗ Thiên ánh mắt đảo quanh, rất nhanh đã phát hiện ra người truyền âm, suy nghĩ chốc lát rồi nói:

“Tốt, loan đao này tại hạ đã có chủ ý trao đổi, cảm tạ chư vị quan tâm”

Nói xong hắn cũng không giải thích gì thêm mà thu lại bảo vật rồi trở về chỗ ngồi. Mọi người cũng không có nhiều dị nghị, lập tức có người khác lên xuất ra bảo vật trao đổi. Đợi đến kết thúc màn đấu giá này là tới trao đổi tự do giữa các tu sĩ, Đỗ Thiên bước tới một góc khuất người rồi ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần. Quả nhiên chỉ chốc lát đã có một thanh niên bước tới, cẩn thận quan sát xung quanh không thấy ai để ý mới lại ngồi đối diện Đỗ Thiên, vung tay thi triển ra một cách âm trầm. Đỗ Thiên thấy người này cẩn thận như vậy thì cũng có chút kinh ngạc nhưng không hề lên tiếng. Gã thanh niên thu

tay xong cười nói:

“Không giấu đạo hữu, cổ ngọc giản này lai lịch có vấn đề nên tại hạ phải cẩn thận một chút”

Đỗ Thiên chỉ gật đầu không nói, võ túi trừ vật lấy ra loan đao rồi không có thêm động tác gì nữa. Gã kia hiểu ý, cũng võ túi trừ vật lấy ra một ngọc giản đen tuyền, bên trong có những gợn sóng giống như có sinh mạng vậy. Gương mặt Đỗ Thiên đột nhiên biểu lộ vô cùng khác lạ, nhưng sau đó lại tỏ ra không mấy hứng thú nói:

“Đây là cổ ngọc giản mà đạo hữu nói tới? có thể cho tại hạ xem qua một chút?”

“Đương nhiên không vấn đề gì”

Thanh niên giấu mặt sau lớp mặt nạ nhưng cũng có thể biết gã đang cười lấy lòng. Xem ra chắc cũng giống mình, muốn tống tiền loan đao thật nhanh đây mà. Đỗ Thiên thầm nghĩ, tay không hề chạm vào một cái, ngọc giản liền bị nhích tới tay. Cảm giác mát lạnh và mềm mại, ngoại trừ màu sắc không giống thì toàn bộ không khác gì thần bí ngọc giản trong tay Đỗ Thiên. Đỗ Thiên tới bây giờ hoàn toàn không hề hoài nghi rằng hai ngọc giản nhất định có liên quan. Ngay khi gã thanh niên xuất ra ngọc giản này thì ngọc giản màu xanh vốn đã ngủ say đột nhiên lóe lên một hồi giao động. Đỗ Thiên cẩn thận xem xét nhưng không hề đưa thần thức vào, một lúc sau hần thở dài tỏ vẻ thất vọng:

“Có chút kỳ quái, nhưng ngọc giản này xem ra là phế phẩm, đạo hữu chẳng lẽ muốn lấy một thứ không hữu dụng đổi lấy trung phẩm pháp khí hay sao?”

Gã thanh niên nghe vậy thì tỏ vẻ khàn trương nói:

“Đạo hữu hay là coi kỹ lại một chút, ngọc giản này tại hạ cực kỳ hung hiểm mới đoạt tới tay, tại hạ nguyện ý bù thêm linh thạch”

“Đạo hữu nói thử một con số xem” Đỗ Thiên nhún mày không kiên nhẫn nói

Gã thanh niên có vẻ suy tính chốc lát rồi cười cười nói:

“Không giấu đạo hữu, linh thạch trong tay tại hạ còn lại không nhiều, năm trăm, đạo hữu thấy sao?”

Đỗ Thiên ném ngọc giản trả lại đối phương làm bộ chuẩn bị rời đi, khiến gã thanh niên luống cuống nói:

“Đạo hữu chớ vội, bảy trăm, đó là toàn bộ gia tài của tại hạ lúc này”

“Được, thành giao” Đỗ Thiên suy nghĩ chốc lát rồi tỏ vẻ miễn cưỡng gật đầu

Đỗ Thiên nhận linh thạch kiểm tra một chút rồi cho hết vào túi trữ vật, về ngọc giản nọ thì cẩn thận phong ấn lại bỏ vào một hộp gỗ rồi mới cất đi. Nhìn cách thanh niên nọ trao đổi quá mức giả dối, dường như muốn nhanh chóng tống tiền ngọc giản này đi. Ngọc giản này chắc chắn có vấn đề. Tuy nhiên có một điểm khó hiểu là tại sao gã không kiếm một chỗ hoang vắng nào đó vứt đi là được. Bảy trăm linh thạch đã có thể mua được trung phẩm pháp khí ở các bí thị rồi. Kết thúc buổi bí thị, Đỗ Thiên trở lại Vân Ân phường cực kỳ cẩn thận thuê lần lượt mấy chục gian phòng trọ, mỗi gian đều ở lại chốc lát thay đổi trang phục diện mạo rồi mới rời đi. Lúc này Đỗ Thiên ngồi trên giường một gian phòng, xung quanh phòng đã bày ra mấy trận pháp cảnh báo đơn giản. Đỗ Thiên vỗ vào túi trữ vật, đồ vật đầu tiên hần muốn nhìn thấy là bí thuật huyết ảnh độn của ma đạo nọ. Tuy rằng không thể tham ngộ trong ngày một ngày hai nhưng hần cũng không thể kìm nén được. Hai canh giờ sau Đỗ Thiên mở mắt, nhìn kỹ ngọc giản trong tay một chút rồi cất vào túi trữ vật. Tiền bối sáng tạo ra bí thuật này đúng là kỳ tài, không ngờ nghĩ ra phương pháp như vậy. Đây nếu gọi là độn thuật thì không đúng lắm, nó chỉ là một loại phương pháp đổi tinh nguyên tinh huyết lấy tốc độ cực nhanh trong một khoảng thời gian ngắn, do đây chỉ là tàn trạng nên có rất nhiều hạn chế, nhưng nếu lúc nguy cấp thì đúng là thần thông bảo mệnh tốt nhất. Tiền bối trúc cơ kỳ ở bí thị gọi là bí thuật tự tàn cũng không sai biệt lắm. Có bí thuật này trong tay, Đỗ Thiên tin tưởng dù gặp phải trúc cơ kỳ cũng có thể giữ được tiểu mệnh. Đỗ Thiên lại vỗ túi trữ vật xuất ra ngọc giản xanh biếc lâu nay vẫn ngủ say nọ, thấy nó về ngoài không hề khác trước đây. Đỗ Thiên lại xuất ra ngọc giản đen tuyền mới tới tay, gỡ bỏ phong ấn rồi đặt hai ngọc giản lại gần nhau so sánh. Về kích cỡ, kiểu dáng không hề sai biệt, thậm chí những gợn sóng lượn lờ như có sinh mạng bên trong cũng giống nhau như đúc. Đỗ Thiên đang định thu hồi ngọc giản màu đen phong ấn lại thì đột nhiên dị biến phát sinh. Đầu tiên một lượng lớn hắc khí từ ngọc giản đen tràn qua bao trùm lấy ngọc giản xanh, những gợn sóng bên trong lấp lóe càng nhanh. Ngọc giản xanh tưởng chừng ngủ say cũng bắt đầu phản ứng, phun ra vô số thanh khí đầy lui hắc khí. Hai ngọc giản cứ như đang tranh đấu với nhau. Đỗ Thiên bị dọa nhảy ra khỏi giường lùi lại mấy bước, cặp mắt mở to quan sát. Rất nhanh toàn bộ chiếc giường đã bị khí hai màu đen và xanh bao trùm, tuy không hề có tiếng động xảy ra nhưng nhìn hai loại khí thôn phệ triệt tiêu lẫn nhau cũng đủ biết tranh đấu gay gắt như thế nào. “nếu một ngọc giản thành công thôn phệ cái còn lại thì điều gì xảy ra? Phải làm gì bây giờ?” Đỗ Thiên có chút bó tay bó chân trầm nghĩ. Ngọc giản màu xanh truyền thụ cho hần phá thiên quyết, hơn nữa nhìn màu sắc có vẻ nó thân thiện hơn ngọc giản đen tuyền nọ. Tâm niệm con người chính là như vậy, những gì đen tối thường bị liên tưởng đến tà ác. Đỗ Thiên nếu tính tuổi cũng bắt quá chưa tới hai mươi, hần cuối cùng quyết định giúp đỡ ngọc giản xanh. Đỗ Thiên đã có quyết định thì ra tay rất quyết đoán, nhanh chóng ngưng tụ một đạo phá thiên kiếm khí bỏ thẳng vào ngọc giản đen tuyền đang xoay tròn tại trung tâm hắc khí. Không có âm thanh và chạm vang lên, đạo kiếm khí chạm vào ngọc giản lập tức biến mất. Không, không phải biến mất mà là bị ngọc giản hoàn toàn hấp thụ. Đột biến ngay sau đó xảy ra, hai loại khí đang tranh đấu không bên nào tỏ ra yếu kém lập tức mất cân bằng, hắc khí đại thịnh liên tục thôn phệ thanh khí. Chỉ qua một cái chớp mắt hắc khí đã lại một lần nữa bao trùm lấy thanh sắc ngọc giản. Sự việc diễn ra quá nhanh, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Đỗ Thiên, đến lúc hần giật mình muốn ngăn cản thì đã muộn. Thanh sắc ngọc giản sau một hồi chớp động yếu ớt thì “phanh phanh” hai tiếng vang lên, bị nứt làm hai nửa rớt xuống, âm ảm thất sắc. Mà ở vị trí nó lúc trước có một đoàn thanh khí cực kỳ nhân tính cố gắng vùng vẫy trong hắc khí nhưng không có tác dụng, chỉ chốc lát đã bị hút vào hắc sắc ngọc giản

Q.2 - Chương 75: Tán Tu Trúc Cơ Kỳ (I)

Đỗ Thiên lập tức từ trong hoảng sợ bừng tỉnh, vội thốt lên “ không hay” rồi muốn phi thân qua cửa sổ ra ngoài. Dù hắn không biết sau khi thôn phệ xong ngọc giản màu xanh thì ngọc giản màu đen xảy ra biến hóa gì, nhưng sự việc này quá mức quý dị, bỏ chạy giữ mạng nhỏ là sáng suốt nhất. Đáng tiếc Đỗ Thiên lại không được như ý muốn. Tuy phản ứng rất nhanh, nhưng ngọc giản đen còn nhanh hơn vô số lần. Đỗ Thiên chưa kịp xoay người thì gọn sóng ánh sáng bên trong ngọc giản ba động nhanh hơn, từ ngọc giản một đoàn hắc khí lấy tốc độ không gì sánh kịp kích bắn mà ra, dường như vừa chớp động đã xuất hiện ngay trước trán Đỗ Thiên, rồi lập tức nhập vào thiên linh cái của hắn. Hai mắt Đỗ Thiên trừng to không cam lòng, nhưng nhanh chóng đóng chặt lại, thân thể vô lực đổ ảm xuống sàn, không hề có nhịp thở truyền ra nữa.

Một mảng đen tối!

Không biết qua bao lâu, ý thức của Đỗ Thiên lạc vào một không gian xa lạ, xung quanh chỉ là một màu đen không có giới hạn. Đỗ Thiên cũng không hề cảm nhận được sự tồn tại của bản thân, dường như nơi đây chỉ có ý thức của hắn mà không có thể xác.

“Ta đã chết rồi sao? nơi này là âm giới?” Đỗ Thiên có chút chán nản trầm nghĩ. Hắn di chuyển, chính xác hơn thì hắn nghĩ mình đang di chuyển trong màu đen vô tận đó, không biết đã trải qua bao lâu. Một cái chớp mắt, hay là cả vạn năm, hắn không biết. Trong không gian này thời gian như không hề tồn tại. Đột nhiên hắn nghe thấy những âm thanh lạ, rất nhỏ, rất yếu ớt từ một nơi nào đó cực kỳ xa xôi truyền lại. Âm thanh lớn dần, nhưng Đỗ Thiên vẫn chưa thể nghe rõ, cứ tiếp tục phiêu phù. Lại qua một khoảng thời gian, âm thanh đã như ở ngay phía trước, Đỗ Thiên đã phân biệt được một vài loại trong hàng loạt tiếng ầm vang hỗn tạp. Có tiếng người kêu gào nghe không rõ, có tiếng thú rống to, có tiếng va chạm, có tiếng nổ lớn rung trời chuyển đất, những thứ đó như muốn xé rách lỗ tai Đỗ Thiên. Rồi không gian trước mắt Đỗ Thiên đột nhiên sáng bừng, một quang cảnh mà cả đời hắn cũng không thể nào quên. Khoảng không bao la vô tận, có hàng triệu người đang tham gia một cuộc chiến, tất cả như phủ kín tinh không, hằng hà những thần thông pháp bảo phát ra đủ loại ánh sáng chói mắt bay lượn không ngừng. Trong hàng ngũ đó Đỗ Thiên có thể nhận ra nhân tộc, yêu tộc, ma tộc, âm tộc... nhưng phía chiến tuyến bên kia vẫn bị màu đen bao phủ, chỉ có thể nghe thấy những tiếng gầm rú kinh thiên, dường như là hàng vạn thái cổ hung thú nhất tề rống lên. Đỗ Thiên chưa kịp có suy nghĩ gì thì “ ầm ầm” vô số tiếng nổ như một loạt tinh cầu cực đại vỡ tan vang lên, không gian toàn bộ sụp đổ, trước mắt lại tối sầm lại

Đau đầu như búa bổ!

Đó là cảm giác đầu tiên ập đến, khiến thiếu chút nữa Đỗ Thiên lại ngất đi. Nhưng hắn không những không buồn mà ngược lại còn trở nên vui mừng. Đau là cảm giác của người sống, hắn còn sống! Đỗ Thiên cố gắng chống cự nỗi đau đớn khó tả này, cũng may cơn đau dầy xéo không lâu, đến lúc hắn tưởng chừng không thể chịu đựng thêm nữa thì hoàn toàn biến mất. Một cảm giác vô lực dâng lên, dù Đỗ Thiên đã cảm nhận được nhịp tim yếu ớt của mình nhưng mí mắt nặng trĩu, đến một ngón tay cũng không thể cử động. Nếu lúc này bị người nào đó phát hiện ra thì dù người đó là phạm nhân hắn cũng chẳng thể chống cự. Cũng may trận pháp hắn bày ra vẫn còn hiện hữu. Đỗ Thiên cũng không miễn cưỡng nữa, thả lỏng người một lúc liền thiếp đi

Trăng lên cao!

Màn sáng bàng bạc bao trùm toàn bộ thung lũng, xuyên qua trận pháp bên ngoài chiếu lên những thạch thất đơn sơ hay những tòa nhà đồ sộ. Cả Vân Ân phường thì ngập trong mộng lung. Trong một gian phòng khá lớn, Đỗ Thiên ngồi xếp bằng ngay dưới sàn nhà, hít thở theo công pháp phá thiên quyết, chậm rãi hoàn thành một vòng đại chu thiên. Lúc này cảm giác vô lực mới bị đẩy lùi, pháp lực thông suốt, Đỗ Thiên mở mắt thở ra một ngụm trọc khí, thì thào:

“Quá mức quý dị rồi, trận chiến kinh thiên đó chẳng lẽ thực sự đã từng xảy ra? Những ngọc giản này rốt cuộc là cái gì?”

Hình ảnh trận chiến kỳ vĩ đó quá mức chân thật, nếu nói chỉ là giấc mơ thì hơi chút miễn cưỡng. Hắn cảm thấy quá sức kỳ quái, lúc đó tại sao hắn có thể phân biệt được yêu ma các tộc, trong khi hắn chưa hề gặp, thậm chí âm tộc hắn còn chưa nghe tới? Đỗ Thiên đặt một ngón tay lên thiên linh cái của mình, tâm niệm vừa động, một đoàn hắc khí đã từ thiên linh cái bay ra vờn quanh ngón tay, sau đó ngưng tụ lại thành một vật hình dáng kích cỡ không khác gì quả trứng gà màu đen, bên trong có những gọn sóng khẽ di động như có sinh mạng vậy. Đây đúng là ngọc giản màu đen nọ. Ngọc giản dường như đang ngủ say nên không thể dùng thần thức xâm nhập vào được. Khi Đỗ Thiên tỉnh dậy đã phát hiện ra nó nằm trong ý thức hải của mình, giống như là vật vô hình không có thực. Nhưng khi Đỗ Thiên dùng thần thức khu trục nó ra ngoài thì lại ngưng tụ thành vật chất thực sự. Điều này làm Đỗ Thiên thâm hồ kỳ lạ không thôi, phá vỡ những thường thức bất di bất dịch của tu chân giới mà hắn biết. Ngọc giản này ẩn chứa quá nhiều bí ẩn. Tuy nó xuất hiện trong ý thức hải tạm thời chưa thấy có tác hại gì, nhưng Đỗ Thiên cũng không muốn sống chung với một vật đầy quý dị không rõ lai lịch. Hắn đã tìm mọi cách, từ ném vào túi trữ vật cho đến phong ấn trong trận pháp nhưng ngọc giản đều thần không biết quỷ không hay lập tức trở lại trong ý thức hải. Đỗ Thiên cũng đành bó tay, tự an ủi mình từ từ nghĩ biện pháp khu trục nó sau

Đỗ Thiên cầm ngọc giản trong tay ném mạnh ra ngoài, ngọc giản hóa thành một đám hắc khí biến mất. Đỗ Thiên không cần kiểm tra cũng biết nó đã trở lại trong đầu mình, liền không quan tâm nữa mà suy tính sang chuyện khác. Thu hoạch ở bí thị lần này vượt ngoài mong muốn ban đầu, không những an toàn bán ra hai gốc hoàng lăng chi và bán nguyệt loan đao, mà còn mua được bí thuật huyết ảnh độn nọ. “Xem ra không cần phí thời gian vào Vân Ân đấu giá hội nữa, nên mua những đồ vật cần thiết rồi lập tức trở lại Xích Diễm Môn bế quan, chừng nào chưa luyện thành huyết ảnh độn thì chưa xuất quan. Còn bí tịch thượng cổ trận pháp đành gác lại sau vậy” Đỗ Thiên rất nhanh có được quyết định. Nhưng hắn cũng chưa vội, ở bí thị đã có khá nhiều kẻ chủ tâm với hắn, tốt hơn cứ an binh bất động thêm một thời gian. Cần thận sẽ ít xuất sai lầm. Đỗ Thiên thu lại trận pháp rồi lại chuyển qua một phòng

trợ mới, suốt ngày không ra ngoài mà dành toàn bộ thời gian nghiên cứu huyết ảnh độn.

Sáng sớm năm ngày sau, Đỗ Thiên bước ra ngoài vườn vai hít thở, sau đó thẳng hướng trung tâm Vân Ân phường thị đi tới. Lần này hắn chỉ mua một ít đồ vật cần bản nên không cần quá mức cẩn thận, chỉ mất nửa ngày thời gian hắn đã mua sắm xong.

Đỗ Thiên ra khỏi phường thị, sau khi chắc chắn không có kẻ bám đuôi liền tung ra phi đao hóa thành một đạo độn quang màu xanh nhạt bay đi. Phi hành được khoảng gần nửa ngày thì Đỗ Thiên đột nhiên nhíu mày, khống chế độn quang bay chậm lại. Phía trước hắn xuất hiện hai đạo kinh hồng đang nhanh chóng lướt tới, hai người tuy phát hiện ra Đỗ Thiên nhưng thấy hắn chỉ có tu vi tầng mười một nên không hề có ý tứ nhường đường, vừa phi hành vừa thoả mái tám chuyện:

“Hoa sư huynh, lão già đó chẳng lẽ là trúc cơ kỳ tiền bối?”

Một gã gương mặt ngưng trọng tỏ vẻ nhớ lại nói:

“Huỳnh lão đệ chẳng lẽ nghĩ rằng luyện khí kỳ tu sĩ có khả năng đó ư? Nàng ta ít ra cũng đã là luyện khí tầng mười ba, hơn nữa thần thông không hề tầm thường, đạo kiếm khí nọ uy lực cực kỳ bá đạo, vậy mà lão già chỉ khẽ động thân một chút đã dễ dàng chế trụ nàng. Nếu không phải lão đang muốn giữ hình tượng để khuyên nhủ nàng thành tâm theo lão thì e rằng hai ta đã gặp phải độc thủ rồi!”

Gã còn lại rùng mình một chút, sau đó chắc miệng tiếc nuối nói:

“Nữ tu nọ mặt hoa da phấn, mười phần mỹ nhân không ngờ rơi vào tay một lão già xấu xí đến như vậy, ài, làm lỗ đỉnh cho mấy lão quái thi triển thái âm thuật thật sống không bằng chết!”

Hai người nói chuyện chốc lát đã bay vượt qua Đỗ Thiên, không để ý gương mặt hắn lộ ra nét cổ quái.

“Mỹ nhân, tầng mười ba, đạo kiếm khí? chẳng lẽ là nàng?” Đỗ Thiên nhướng mày tự nói. Hắn không chủ tâm nghe lén, nhưng hai gã tu sĩ nọ không kiêng nể gì nói quá lớn khiến hắn nghe rõ mồn một. Đỗ Thiên ban đầu cũng không mấy để ý, nhưng càng nghe càng cảm thấy hình như đối tượng đang được nói tới là một vị bằng hữu của hắn. Đỗ Thiên đang muốn nhanh chóng quay về Xích Diễm Môn bề quan, nhưng lúc này nội tâm đã có cảm giác không ổn, suy nghĩ một lúc liền thay đổi phương hướng, hơi chệch sang trái bay đi. Nếu Đinh sư tỷ gặp chuyện thì hắn không thể giả ngơ mà bỏ qua được. Hai gã tu sĩ có nhắc tới Tiểu Mộ Sơn, là một ngọn núi hoang nhỏ cách đây chỉ chưa tới nửa giờ phi hành. Đỗ Thiên toàn lực thúc dục độn quang, sau đó không lâu trước mắt xuất hiện một ngọn núi hình thù giống như một nắm mồi, với một sơn phong dựng đứng cao vút như một nén nhang. Đây đúng là Tiểu Mộ Sơn. Đỗ Thiên vừa tới đang định bay một vòng xem xét thì bên dưới đã có giọng nói trong trẻo đầy ngạc nhiên và vui vẻ của nữ tử thốt lên:

“Đỗ sư đệ! là người sao?”

Đỗ Thiên hướng thần thức đảo xuống dưới, không khó nhận ra hai người đang đứng đối diện nhau cạnh một vực đá ngoài rìa Tiểu Mộ Sơn. Một người con gái mặc bộ áo bào nâu giản dị giống tán tu, nhưng không thể che dấu được vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của mình, đúng là Đinh Huyền. Còn khi đảo qua người còn lại thì hai hàng lông mày Đỗ Thiên hơi giật giật. Là một lão già gương mặt xấu xí, dáng người béo lùn, nhưng một thân tu vi đã đạt trúc cơ sơ kỳ. Lão già liếc mắt nhìn Đỗ Thiên một chút rồi có vẻ thiếu kiên nhẫn lạnh giọng quát:

“Tiểu tử mau cút, bắt kẻ nguoi và nàng quan hệ gì, nếu giám nhúng tay vào bốn chân nhân liền không khách khí ngắt luôn cái tiểu mệnh của nguoi!”

Đỗ Thiên đã tới đương nhiên không thể vì một câu hù dọa liền cúp đuôi bỏ chạy, nhưng đối phương là một cao thủ trúc cơ kỳ khiến hắn cũng không giám quá phạm. Nhất định phải nghĩ cách êm đẹp giải quyết chuyện này, vì nếu động thủ chưa với bàn thắng thua, nếu hai người giữ được mạng đã là kỳ tích rồi. Nghĩ vậy Đỗ Thiên liền vừa hạ độn quang vừa khoanh tay tỏ ra cực kỳ cung kính nói:

“Tiền bối hiểu lầm, văn bối nào giám nhúng tay vào chuyện của tiền bối. Văn bối Đỗ Thiên đệ tử Xích Diễm Môn, văn bối vừa từ sơn môn đi tới thuận tiện đưa một vật cho sư tỷ đây theo lệnh của Vô Tuyệt phong chủ sư tôn nàng, xong việc văn bối liền rời đi!”

Đỗ Thiên nói vậy là đã qua một hồi phân tích. Nơi này không xa Xích Diễm Môn, theo lý dù đối phương có là trúc cơ kỳ tiền bối cũng không thể ngang nhiên khi dễ đệ tử của một phong chủ Xích Diễm Môn được. Mà nhìn cách ăn mặc của Đinh Huyền sợ rằng nàng ra ngoài không muốn để lộ thân phận thật nên xui xẻo bị lão già đánh đồng là tán tu, mới xảy ra màn như vậy. Đỗ Thiên liền khéo léo nói ra thân phận của nàng để lão già biết khó mà lui. Sự thật cũng gần đúng như Đỗ Thiên phân tích, lão già tên Huyền Long chân nhân, vốn là một tán tu mới từ phương nam tới tham gia Vân Ân phường thị, vô tình gặp Đinh Huyền, cho rằng nàng là tán tu nên mới ngang nhiên ép nàng làm song tu đạo侶. Ban đầu Huyền Long ẩn dấu tu vi, nhưng khi Đinh Huyền xuất thủ liền để lộ ra tu vi chân chính, dọa mấy kẻ đang muốn xem nháo sự bỏ chạy mất dạng. Đinh Huyền biết đối phương không thể chống lại nên đã nói ra mình là đệ tử Xích Diễm Môn nhưng Huyền Long nào có tin. Lúc này lại có một kẻ tới nói như vậy khiến lão phải suy xét lại một chút. Xích Diễm Môn một tán tu như lão không thể trêu chọc được. Đỗ Thiên lúc này đáp xuống bên cạnh đình huyền, vỗ túi trữ vật đưa cho nàng một vật đồng thời truyền âm nói:

“Nếu lão tiếp tục gây khó dễ sư tỷ hãy rời đi trước, tiểu đệ nắm chắc có thể cản chân lão một lúc mà không nguy đến tính mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 76: Tán Tu Trúc Cơ Kỳ (II)

Huyền Long đã có phần do dự, nhưng khi hai mắt hẹp như đường chỉ của lão đảo qua Đinh Huyền thì phải nuốt ực một ngụm nước miếng. Đinh Huyền đúng là vu vật của trời, bất luận da dê hay da người đều cực kỳ hoàn mỹ, khuôn mặt lại không thể nào chê nổi, khiến bất kỳ nam nhân nào cũng hận không thể nuốt ve một hồi. Nhưng cái đó vẫn chưa phải quan trọng nhất. Huyền Long tư chất tầm thường, cơ duyên xảo hợp tiến cấp lên trúc cơ kỳ, nhưng đã dậm chân tại bình cảnh sơ kỳ hơn bốn mươi năm. Trong suốt thời gian đó Huyền Long không hề nhàn rỗi mà chu du khắp thiên hạ, cuối cùng tới tay một bộ song tu công pháp, chắc chắn có thể trợ giúp lão đột phá trúc cơ trung kỳ. Nhưng bộ công pháp này yêu cầu khá đặc biệt, không phải nữ tu nào cũng có hiệu quả. Tuy không đến nỗi hiếm như vậy rồng lông phượng, nhưng chắc chắn lão sẽ phải tốn rất nhiều thời gian để tìm được loại nữ tu thích hợp. Vừa hay lão bắt gặp Đinh Huyền hội tụ đầy đủ những yêu cầu cần thiết, nói sao lão có thể dễ dàng bỏ qua. Nhưng nơi này không phải đất phương nam, lại bên cạnh hai đại phái lớn nhất nên Huyền Long cũng hành động rất có chừng mực, trước dùng lợi ích dụ dỗ Đinh Huyền. Khi không có kết quả đang định dùng đến vũ lực thì Đỗ Thiên xuất hiện.

Huyền Long đảo thần thức qua Tiểu Mộ Sơn một lượt, phát hiện không còn người thứ tư, quyết định giết tên thiếu niên trước mắt, sau đó chế trụ nữ tử nọ rồi không ở lại nữa mà lập tức lên đường về phương nam. Như vậy dù Xích Diễm Môn có phát hiện ra thì cũng đã là một thời gian sau đó, muốn đuổi bắt được lão thì rất khó. Đó là chưa nói đến Xích Diễm Môn chưa chắc đã vì hai tiểu bối luyện khí kỳ mà phải ra trúc cơ kỳ cao thủ. Chỉ có điều như vậy sẽ bỏ qua bí thí dành cho trúc cơ kỳ sắp tổ chức, có phần đáng tiếc.

Đỗ Thiên vẫn luôn để ý nhất cử nhất động của đối phương, thấy tay lão nắm lại, sát khí bốc lên liền biết sự tình không ổn, vội hét lớn:

“Sư tỷ mau chạy”

Đỗ Thiên đối mặt với trúc cơ kỳ cũng không giám ăn đầu gà, lập tức vỗ túi trữ vật té ra tiểu tiên cô pháp khí, đồng thời tiểu đao cũng cấp tốc xoay vòng xung quanh người, trên tay đã nhiều hơn mười tám phù lục. Mà bên kia Đinh Huyền nghe Đỗ Thiên hét lên lại không hề vội vàng rời đi, ngược lại hai tay múa may đánh ra hàng chục đạo pháp quyết lên pháp khí khăn lụa, khiến pháp khí này mơ hồ một trận liên phun ra một màn mây trắng bao bọc hai người lại. Nàng không ngờ lựa chọn ở lại cùng Đỗ Thiên chiến đấu. Huyền Long chân nhân thấy một màn này thì giọng trầm xuống quát :

“Tiểu bối ngông cuồng”

Sau đó không thấy lão thì triển thần thông lợi hại gì, chỉ thấy một tay khê vung lên. Một quang nhận hư không xuất hiện, xé gió chém thẳng vào bạch vân. Bạch Vân quay cuồng huyền hóa ra một cự thiên nhìn như vô cùng vững chắc, nhưng quang nhận lại dễ dàng cắt thành hai mảnh không khác gì cắt đậu hũ. Quang nhận chém sâu vào trong bạch vân khoảng ba xích thì “ầm” một tiếng gọn gẽ, toàn bộ bạch vân hơi lay động dịch về phía sau, nhưng chớp lát lại trở lại ổn định. Huyền Long “nga” một tiếng kinh ngạc. Tuy vừa rồi chỉ là một kích tiện tay, nhưng muốn lấy mạng tiểu bối luyện khí kỳ thì khác nào dùng quạt ba tiêu mà đập muỗi. Thật không ngờ kết quả quang nhận lại không thể xuyên phá nổi phòng ngự của đối phương.

“Có chút ý tứ!”

Tuy ngoài dự liệu nhưng Huyền Long cũng không để vào mắt, nhếch miệng cười nhạt, đang định hiển lộ vài phần công phu đem đối phương nhanh chóng diệt sát thì bạch vân trước mặt bỗng phun ra hai đoàn bạch khí một trước một sau, bên trong phân biệt chứa một đạo kiếm khí trong suốt và một đạo huyết sắc kiếm khí.

“Hừ! chút tài mọn cũng dám khoe mẽ”

Huyền Long triệt để bị chọc giận. Rõ ràng chỉ là hai tiểu tu sĩ luyện khí kỳ vậy mà cũng giám phóng tay công kích lão. Thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Huyền Long thậm chí không thèm thi triển bất cứ thủ đoạn phòng thủ nào, hai tay đập lại trước ngực bấm quyết, linh lực trong người theo hai tay phóng xuất ra ngưng tụ thành một đạo kiếm quang bổ thẳng về phía trước, ý đồ một kích phá tan toàn bộ công kích đối phương. Sau đó lão hai tay vòng sau lưng nhàn nhã đứng nhìn, không hề có thêm động tác nào.

Bên trong bạch vân, ngay khi phát ra một đạo phá huyết phá thiên kiếm khí, Đỗ Thiên liền không ngừng nghỉ phun ra một ngụm tinh huyết lên mười tám băng châm phù trong tay rồi ném ra ngoài, sau đó diễm về phía phi đao quát một tiếng “đi”. Phi đao tỏa ra hào quang cực thịnh kích bắn ra ngoài theo ngay sau mấy trăm băng châm. Dùng tinh huyết kích phát phù lục là một biện pháp dùng lúc khẩn cấp, không phải để tăng uy lực phù lục mà có thể trong nháy mắt kích phát thành công. Đinh Huyền phát ra đạo kiếm khí nọ trên trán đã lấm tấm mồ hôi, nhưng nàng không hề quan tâm, không tiếc pháp lực đánh ra mấy đạo pháp quyết lên pháp khí giải khẩn trước người. Đối phương đang khinh địch mà không bày ra phòng thủ, đây là cơ hội đắc thủ duy nhất của hai người, liền không ai tiếc hao gì thi triển những thủ đoạn mạnh nhất của mình.

Hàng loạt những công kích thẳng hướng đối phương đánh tới. Kiếm quang của Huyền Long va chạm với kiếm khí của Đinh Huyền “oành oành” một trận, chấn nát cát đá xung quanh thành bụi bay mù trời. Kiếm quang tuy triệt tiêu được kiếm khí nhưng đã suy yếu đi không ít, ngay sau đó va chạm với phá huyết phá thiên kiếm khí tạo ra một hồi tiếng bạo liệt, cả hai pháp thuật đồng quy vu tận. Những công kích sau đó không còn gì cản trở xuyên qua màn khói bụi đánh tới. Chỉ nghe Huyền Long thốt lên “không tốt” rồi “roạt roạt” âm thanh như xé vải truyền ra, sau đó yên tĩnh trở lại.

Đinh Huyền lúc này thở nhẹ một hơi, đang định quay sang nói gì đó với Đỗ Thiên thì sắc mặt Đỗ Thiên bỗng tái nhợt kêu lên:

“Sư tỷ mau tránh”

Đỗ Thiên một chân đạp mạnh, hóa thành một con gió lao tới Đỉnh Huyền nâng tay đánh ra một chưởng. Chưởng phong quét tới đẩy Đỉnh Huyền lệch sang một bên. Nàng chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã cảm nhận được một luồng linh lực dao động cực kỳ cường đại lướt qua ngay chỗ nàng vừa đứng

Oanh long long !

Âm thanh như xé rách màng nhĩ, khí lãng quét ra tứ phía chấn nát không ít tảng đá to lớn xung quanh. Đỉnh Huyền sau khi giật mình liền nhanh tay thi triển một quang trảo hộ thân, nhưng cũng bị khí lãng chấn lui mấy chục bước, máu huyết toàn thân loạn chuyển. Nhưng nàng không có thời gian xem xét tình cảnh bản thân, đôi mắt đỏ ửng hết lên:

“Không ! Đỗ sư đệ!”

Vừa rồi nếu không phải Đỗ Thiên đẩy nàng tránh khỏi công kích thì chắc chắn nàng phải chết. Nhưng vì cứu nàng mà Đỗ Thiên đã phải đưa thân vào hiểm cảnh. Chấn động truyền ra đã cường đại như vậy, Đỗ Thiên lại ở ngay trung tâm hứng chịu toàn bộ uy lực của chiêu thức vừa rồi... Đỉnh Huyền khỏe mắt đã ướt lệ. Lúc này Huyền Long lơ lửng một chỗ không quá cao trên không, ngoài ống tay áo bên trái bị cắt nát thì hoàn toàn không hư hao gì. Đỉnh Huyền lúc này mới biết nàng đã đánh giá thấp mức độ cường đại của cao thủ trúc cơ kỳ. Lại nói về Huyền Long, lúc trước khinh thị suýt nữa phải ăn quả đắng, thẹn quá hóa giận, ngay lập tức xuất ra Hỏa Linh Địch đánh tới đối phương. Hỏa Linh Địch là một pháp khí hình cây sáo, tuy chỉ là trung phẩm pháp khí nhưng lại có thể thi triển mấy loại thần thông hỏa thuộc tính cường đại, hơn nữa phù hợp với hỏa linh căn của lão nên so với thượng phẩm pháp khí cũng không chút thua kém. Huyền Long xuất chiêu rồi lập tức hối hận. Với mức độ cường đại của Hỏa Linh Địch thì cả hai phải chết không thể nghi ngờ. Giận quá mất khôn, nhưng thu tay đã không còn kịp, lão đi đâu tìm ra nữ tu thích hợp làm lô đỉnh đây? Lúc này Huyền Long ngưng thần nhìn xuống, tuy bên dưới cát bụi hỗn loạn nhưng dưới thần thức của lão thì một chút tác dụng ngăn cản cũng không có. Khỏe miệng lão hơi giật giật nói:

“Tiểu tử ngông cuồng nhưng hóa ra cũng có chút thực lực”

Một con gió thổi bay bụi mù, để lộ ra một vùng trũng như một miệng chảo khổng lồ rộng mấy chục trượng và một rãnh dài trượt từ vùng trũng ra. Phía cuối rãnh trượt là một người đang nửa đứng nửa quỳ, trước người là một cự khiến chớp động không ngừng. Đúng là Đỗ Thiên vừa gánh chịu một kích không lưu thủ của trúc cơ kỳ tu sĩ. Quần áo rách nát, toàn thân loang lổ máu, khỏe miệng vẫn còn rỉ ra một dòng máu. Tuy rằng không chết nhưng tình trạng Đỗ Thiên lúc này cũng không khá hơn là mấy. Pháp lực trong kinh mạch rối loạn tới giờ vẫn chưa thể bình ổn, ánh mắt nhìn đối phương bằng lạnh những đã nhiều hơn mấy tia sợ hãi. Trúc cơ kỳ thật quá mức cường hãn!

Đỉnh Huyền thấy Đỗ Thiên chưa chết thì nhất thời mừng rỡ, gạt lệ vương nơi khỏe mắt bước tới. Nhưng chưa đợi nàng đi tới Đỗ Thiên đã liếc mắt lạnh lùng nhìn nàng quát:

“Sư tỷ còn không mau tìm người tới giúp? sư tỷ thật muốn tiểu đệ phải oan uổng táng thân nơi này?”

Đỗ Thiên chủ ý nhấn mạnh hai chữ “oan uổng”, nhưng lúc này Đỉnh Huyền lại dễ dàng nhận ra hắn đang muốn dành đường sống cho nàng. Đỉnh Huyền hai nắm tay siết chặt, nhìn kỹ Đỗ Thiên như muốn khắc sâu hình bóng hắn rồi không nói một lời xoay người rời đi. Đỗ Thiên đã đánh đổi tính mạng vì nàng, nàng không thể phụ lòng hắn. Ít nhất nàng phải thay hắn báo thù xong, rồi sẽ đoàn tụ với hắn nơi âm tào địa phủ.

Huyền Long bỗng bật cười một tràng dài khục khặc nói:

“Đi? Ai cho các ngươi quyền tự quyết? Nha đầu đứng lại cho ta!”

Vừa nói lão vừa hướng bàn tay phía Đỉnh Huyền, năm ngón tay xòe ra chụp mạnh xuống. Lập tức không khí trên đỉnh đầu Đỉnh Huyền giao động một trận, một cự thủ màu đỏ máu ngưng kết từ hư không xuất hiện. Đỗ Thiên xuất thủ lại không hề chậm hơn, lạnh giọng nói:

“Lão già muốn làm gì? đối thủ của ngươi là ta!”

Từ tay Đỗ Thiên một đạo thanh quang tốc độ cực nhanh bắn ra, xuất sau mà đến trước, hóa thành một trường đao to lớn chém mạnh vào cự thủ. Hàng loạt tia lửa bắn ra kèm theo những tiếng “đình đang đang” chói tai như kim loại va chạm. Đối với mọi thứ diễn ra xung quanh Đỉnh Huyền hoàn toàn không để ý, đập lên pháp khí bay đi, mặc lão già thi triển thần thông gì, mặc Đỗ Thiên ngăn cản ra sao. Nàng bên trong vẻ ngoài yếu đuối cũng là một con người quyết đoán.

Huyền Long mắt thấy Đỉnh Huyền ngày càng xa cực kỳ giận dữ, nhưng Đỗ Thiên lại cứ như giòi trong xương theo sát lão. Đường đường một cao thủ trúc cơ kỳ không ngờ nhất thời nửa khắc cũng không có biện pháp làm gì được đối phương. Đỗ Thiên lúc này không khác gì một huyết nhân, thậm chí hai mắt cũng giăng đầy tơ máu. Hắn đang dùng bí thuật phá huyết phá thiên kích phát tiềm lực, trong một lúc có thể đề thăng thực lực lên ngang bằng với luyện khí kỳ đại viên mãn, cộng với cổ pháp khí và phù lục như vô biên vô hạn ngược lại cảm chân được lão già một hồi. Huyền Long không phải không có cơ hội diệt sát Đỗ Thiên, nhưng với đầu pháp điền cuồng liều mạng của hắn, muốn giết hắn chắc chắn phải bị trọng thương. Ở một nơi xa lạ như nơi này nếu bị thương thì vô cùng nguy hiểm, cho nên Huyền Long cũng chưa tìm ra biện pháp nào hữu dụng

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 77: Tán Tu Trúc Cơ Kỳ (Iii)

Đỗ Thiên vỗ túi trữ vật lấy ra một bình nhỏ, mặc kệ ba bảy hai mốt, dốc ngược bình đổ toàn bộ đan dược bên trong vào miệng. Đây là phục huyết hoàn, mỗi tuần chỉ được sử dụng tối đa là hai viên, nếu không sẽ để lại hậu họa. Số lượng Đỗ Thiên vừa nuốt cũng không dưới bốn mươi viên, nhưng hẳn chẳng thêm quan tâm. Đỗ Thiên bên này vừa kết thúc động tác thì bên kia một đạo hoàng quang to như cột đình quét tới, va chạm với bản thể cự khiến trước người Đỗ Thiên phát ra những tiếng trầm đục. Đỗ Thiên bị đánh văng mấy trượng, khí huyết nhộn nhạo, miệng lại trào ra mấy dòng máu tươi. Trên bề mặt cự khiến không ngờ bắt đầu xuất hiện một vết nứt mờ nhạt. Tuy bản thân nó là cổ pháp khí nhưng lại không có pháp lực đầy đủ truyền vào, đã bắt đầu chống đỡ không nổi. Muốn phát huy uy lực chân chính của cổ pháp khí phải có tu vi trúc cơ kỳ trở lên mới được. Đỗ Thiên vừa gắng gượng bỏ dậy thì cây sáo pháp khí đã biến lớn của đối phương lại mang theo nhiệt hỏa đánh tới. Huyền Long nhếch miệng nói:

“Tiểu tử nguoi lúc trước mạnh miệng lắm cơ mà, sao bây giờ đến sức hoàn thủ cũng không có?”

Huyền Long bây giờ nếu muốn giết chết Đỗ Thiên đã có phần nắm chắc không hư hao gì. Nhưng lúc này Đinh Huyền đã sớm rời đi, đuổi đã không còn kịp. Một kẻ chán sống giám phá hư chuyện tốt của lão, như thế nào lão cho đối phương chết dễ dàng được. Chuyện một tiểu bối từ trong tay mình đào thoát mà để lộ ra ngoài thì khác nào làm trò cười cho cả tu chân giới, lão còn mặt mũi nào mà gặp người khác? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đối phương chỉ có tu vi tầng mười một mà có thể cầm cự tới bây giờ, công pháp bí thuật nhất định không tầm thường, sau khi hành hạ một lúc phải cần thận suu hồn mới được. Hơn nữa pháp khí của đối phương cũng là cường đại không hợp thói thường, rất có thể là cổ pháp khí trong truyền thuyết, sau này tế luyện một chút bản thân sẽ tăng lên không ít. Vừa nghĩ đến đó gương mặt nhăn nhó của lão mới giãn ra chút ít, nhưng lại lập tức nhướng mày quát:

“Còn chưa chịu buông tay?”

Thì ra Đỗ Thiên vừa liên tục ném một loạt phù lục công kích sơ cấp về phía lão, hóa thành nào là băng châm, nào là hỏa cầu... Những thứ này tuy không thể uy hiếp được trúc cơ kỳ nhưng để chúng vướng vào người cũng không hề thoải mái. Huyền Long đánh ra một chuông, trực tiếp biến toàn bộ công kích thành hư vô, đánh muốn thúc dục Hóa Linh Địch đánh cho đối phương một phát thì cảm thấy kinh ngạc. Đối phương đang muốn làm trò gì?

Phía dưới lão, Đỗ Thiên không ngờ giám khoanh chân ngồi một chỗ, hai mắt nhắm lại, hai lòng bàn tay hướng vào nhau nắm lấy phi đao, cự khiến luôn che chắn trước người không được pháp lực duy trì “bụp” một tiếng biến thành tiểu khiến âm ảm thất sắc rớt xuống. Huyền Long đầu pháp với người khác không ít, nhưng ngồi đã tọa ngay giữa chiến trường thì đừng nói thấy, đến nghe cũng chưa từng nghe. Tiểu bối này bày ra âm mưu gì sao? Không đúng, chỉ với chút hơi tàn thì liệu còn làm được gì? Huyền Long một tay vân vê cằm trầm tư, nhưng chốc lát sau như nghĩ tới điều gì bật cười tự nói:

“Ôi, bản chân nhân đúng là bị kẻ điên điên khùng khùng này làm cho lú lẫn hết cả rồi, đối với một kẻ sắp chết có gì đáng quan tâm chứ, cứ diệt sát suu hồn trước rồi tính sau”

Huyền Long nói xong đáp xuống trước mặt Đỗ Thiên mấy chục trượng, đánh ra một đạo pháp quyết lên cây sáo khổng lồ trên không. Cây sáo thu nhỏ lại xoay quanh đỉnh đầu lão, sau đó lão nâng tay hướng cổ Đỗ Thiên chém tới. Đầu năm ngón tay bắn ra một quang nhận xé gió lao đi. Nhưng đúng lúc tưởng chừng sắp kết thúc dị biến lại phát sinh. Đỗ Thiên hai mắt nhắm nghiền mạnh mẽ mở ra, giữa hai lòng bàn tay phi đao đã biến thành một đạo huyết quang. Đỗ Thiên dùng hết sức bình sinh bật dậy rống lên:

“Lão già khốn kiếp, đi chết đi!”

Toàn bộ pháp lực còn lại bị đạo huyết quang hút sạch, không những pháp lực, mà cả tinh huyết và tinh nguyên cũng không ngừng cuộn cuộn đổ vào, huyết quang đại thịnh kích bắn ra, như một ánh chớp màu máu đánh tới lão già. Dị biến quá mức bất ngờ, Huyền Long hai tròng mắt co rút cực hạn, cảm giác sinh tử mãnh liệt dâng lên. Nhưng lão dù sao cũng là một cao thủ trúc cơ kỳ, lâm nguy bất loạn, liền đánh ra mấy đạo pháp quyết khiến tiểu địch biến lớn chắn trước người. Lão còn chưa yên tâm mà tiếp tục không tiếc hao tinh huyết và pháp lực thì thêm triển bí thuật bảo mệnh nào đó

Oành ầm ầm ầm!

Hàng loạt tiếng bạo liệt đình tai nhức óc vang lên hòa cùng một tiếng thét dài kinh sợ :

“Khô-ông...!”

Bụi mù màu máu bao phủ cả một góc Tiểu Mộ Sơn. Đỗ Thiên đổ gục xuống, chỉ chốc lát mà hần như già đi mấy chục tuổi, máu huyết khô héo, làn da hồng hào mịn màng trở nên nhăn nheo trắng ngắt, toàn thân cũng bắt đầu teo tóp lại, mái tóc màu đen từng chút một ngã bạc và rơi rụng xuống. Đỗ Thiên từ một mỹ nam tử nhanh chóng biến thành một lão già xấu xí cực điểm. Đây là cái giá để đổi lấy chiêu thức vừa rồi. Huyết quang nọ chính là phá huyết phá thiên kiếm, kết hợp uy lực tự bạo của phi đao pháp khí và cực hạn phá huyết phá thiên kiếm khí. Đỗ Thiên ngay từ đầu đã biết không thể địch lại đối phương, nên đành quyết định dùng đến tuyệt chiêu mạnh nhất mà hần không hề muốn thi triển. Ban đầu hần ăn một lần rất nhiều phục huyết hoàn, nếu lúc bình thường chắc chắn sẽ bạo thể mà chết. Nhưng khi tinh huyết được nén ép không chỉ trong mạch máu, mà cả trong toàn bộ kinh mạch đã đến cực hạn, hần liền ngồi xuống dồn toàn bộ thần thức ngưng kết phá thiên kiếm khí lên phi đao, ẩn chứa toàn bộ tinh huyết và phần lớn tinh nguyên, uy lực gập mấy chục lần phá huyết phá thiên kiếm khí bình thường, nhưng cái giá phải trả cũng rất đắt. Nhìn tình cảnh Đỗ Thiên lúc này, e rằng thọ nguyên còn lại của hần không quá mười năm, hơn nữa lượng máu quá ít, nếu không lập tức được chữa trị và có vài ba năm nằm một chỗ tĩnh dưỡng thì đừng mong sống sót. Đỗ Thiên đánh cuộc lần này không khác đồng quy vu tận là mấy, dù hần sống sót cũng chỉ trở thành phế nhân bởi rất nhiều đoạn kinh mạch đã bị đứt vỡ. Đỗ Thiên run rẩy yếu ớt ngược mặt lên, hai mắt xám đục nhìn về phía trước, hi vọng có thể thấy được thi thể đối phương, có chết cũng cam lòng. Nhưng ông trời không hề chiều lòng hần, huyết vụ tan đi, xuất hiện trước mắt là một vết nứt rộng mấy trượng ăn sâu vào vách núi, từ bên trong vết nứt đen ngòm có hai đốm sáng màu đỏ gần kề nhau, ngày càng tiến ra ngoài. Nơi ánh sáng có thể chiếu vào miệng vết nứt xuất hiện một người, hai đốm

đo đúng là cặp mắt người này, không ai khác chính là Huyền Long Chân Nhân. Hắn tuy sống sót nhưng tình trạng thể chất còn hơn cả Đỗ Thiên lúc trước, cả người đạo phục rách nát, huyết nhục mờ mờ, tay trái bị đoạn tới tận vai không ngừng có huyết dịch nhũn nhếch chảy ra, nhịp thở vô cùng hỗn loạn.

“Cho ta thêm một năm nữa, nhất định ta có thể giết chết ngươi” Đỗ Thiên nhắm mắt lại, không cam lòng mà bị đau đớn cực hạn làm ngắt đi. Hắn mới tới tay huyết ảnh động, nhưng chưa kịp học. Hắn đã mơ hồ nắm giữ được một chút cốt lõi của bí thuật phá huyết phá thiên, tin tưởng chỉ cần một năm sẽ lĩnh ngộ được, phá huyết phá thiên kiếm sẽ đủ sức giết chết trúc cơ sơ kỳ. Nhưng tất cả lúc này đã muộn. Huyền Long đã phải tự hủy Hóa Linh Dịch để triệt tiêu phần nào uy lực một kiếm nọ, cùng với thần thông bảo mệnh mà may mắn không chết, nhưng bây giờ cũng chỉ còn nửa cái mạng. Đau đớn từ thể xác vẫn không thể so sánh với nỗi khiếp sợ đến từ tâm phách. Mạnh không thể tưởng. Đạo huyết quang nọ nếu hắn chuẩn bị chu tất sợ còn có chút chột vạt đối phó, không cần nói đến tình cảnh lúc này. Huyền Long cơ thể run lên từng hồi, mắt một lúc mới có thể ổn định thân hình, tàn thủ vô túi trữ vật lấy ra mấy trương phù dán kín cả người cầm máu, đồng thời đổ vào miệng liên tục mấy loại đan dược ngời xuống luyện hóa. Lần trọng thương này nặng nhất trong quãng đời đã qua của lão, không có mấy năm phục dụng đan dược tinh dưỡng thì đừng mong trở lại như cũ, nếu không cẩn thận còn rất dễ rớt xuống một đại cảnh giới, trở lại làm tiểu tu sĩ luyện khí kỳ. Mắt một lúc khá lâu Huyền Long mới mở mắt, oán hận cực độ từng bước đi tới Đỗ Thiên:

“Tiểu tử ngươi giám làm bốn chân nhân ra nông nổi này, không trừu hồn luyện phách ngươi không thể nào hả giận được”

Huyền Long bước tới cạnh Đỗ Thiên, hữu thủ dơ lên hướng đầu lâu hắn chụp xuống

*Chú Thích :

Phá huyết phá thiên kiếm khí chính là dùng bí thuật phá huyết phá thiên trong phá thiên quyết kích phát uy lực cho phá thiên kiếm khí.

Phá huyết phá thiên kiếm có điểm bất đồng, nó là “kiếm” chứ không còn là “kiếm khí”, chính là dung nhập kiếm khí vào pháp khí tạo thành “kiếm”, “kiếm” này phát sáng màu máu nên gọi là “đạo huyết quang”. Sau khi thi triển phá huyết phá thiên kiếm thì pháp khí cũng tan thành tro bụi, phẩm chất pháp khí liên quan trực tiếp tới uy lực của “kiếm”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 78: Ngộ Đạo

Trảo thủ Huyền Long chụp xuống, không hề dùng đến thần thông mà sử dụng man lực muốn xuyên thủng đầu Đỗ Thiên phát tiết nỗi oán hận

Phốc Phốc! Mấy tiếng như có vật sắc nhọn đâm sâu vào da thịt vang lên, máu tươi phun ra như suối.

Máu ? Đỗ Thiên máu huyết toàn thân sớm đã khô héo, sao lại có thể phun ra như suối ?

Huyền Long hai mắt tròn to nhìn xuống, ở ngực đã nhiều thêm hai lỗ thủng xuyên thấu từ trước ra sau. Mà bàn tay của lão đang run rẩy cách đầu lâu Đỗ Thiên vài phân. Tu sĩ trúc cơ kỳ dù sinh mệnh lực cường đại nhưng với hai vết thương đã chấn nát tim phổi này chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Miệng, mắt, mũi và tai Huyền Long bắt đầu xuất huyết. Lão cố gắng ngẩng đầu nhìn phía xa, nơi đang cấp tốc bay tới một đạo từ quang, bên trong mờ mờ thấy được bóng dáng của hai nữ nhân, và đó cũng là hình ảnh cuối cùng trong đời lão. Huyền Long miệng nhắc nhắc muốn nói gì đó nhưng bị máu trào ra làm tắc nghẽn, toàn thân đổ ảm về phía sau, ôm một bụng hối hận mà tuyệt khí thân vong. Trọng thương quá nặng khiến thần thức của lão cũng không thể tỏa ra xa, chỉ có thể làm một con ma hồ đồ.

Đạo từ quang đáp xuống lộ ra hai người con gái xinh đẹp tuyệt trần, là Đinh Huyền và Vô Tuyệt. Đinh Huyền toàn lực phi hành về Xích Diễm Môn, nhưng không thể chỉ mất thời gian ngắn như vậy liền tới nơi. Nàng may mắn gặp sư tôn Vô Tuyệt cách đó không xa, sau vài câu ngắn gọn Vô Tuyệt liền mang theo nàng bay trở lại, kịp thời ngăn cản trảo thủ của Huyền Long. Đinh Huyền đảo mắt nhìn quanh không hề thấy Đỗ Thiên mà chỉ thấy xác hai lão già nhất thời lo lắng lâm lâm:

“Không thấy Đỗ sư đệ...”

Vô Tuyệt so với Đinh Huyền thì bình tĩnh hơn nhiều, nàng thần thức đảo qua toàn trường một lượt, rồi bước tới bên cạnh một “thi thể” ngồi xuống xem xét. Đinh Huyền lúc này thấy hành động của sư phụ, liền như nghĩ tới điều gì khủng khiếp khó tin thốt lên:

“Sư tôn, chẳng lẽ hắn...”

Vô Tuyệt lật Đỗ Thiên lại, lộ ra một gương mặt nhăn nhoe xám xịt, xấu tới cực điểm. Nàng không hề giật mình hay tỏ ra kinh hãi, bàn tay đang bắt mạch nơi cổ tay Đỗ Thiên thu về vô túi trữ vật, lấy ra một bình nhỏ đổ hai viên đan hoàn màu đen vào miệng hắn trả lời ngắn gọn:

“Đúng vậy, hần chính là Đỗ Thiên, chỉ có điều lúc này tính mạng cực kỳ nguy kịch, nhanh điu hần trở về Phù Phong may ra còn kịp”

Đình Huyền nội tâm dậy sóng, hai hàng nước mắt không thể kiềm chế nổi nữa cứ như vỡ òa mà tràn ra. Một thiếu niên điển trai tuấn lãng, vì nàng mà bây giờ trở thành một kẻ người không ra người, quý không ra quý, tính mạng còn khó lòng giữ lại. Đình Huyền hai tay run rẩy đỡ Đỗ Thiên, cùng Vô Tuyệt hóa thành một đạo từ quang rời đi. Cả đến và đi chưa đầy năm nhịp thở! Tiểu Mộ Sơn nhỏ bé nằm lọt giữa những ngọn núi không lồ, yên lặng dấu đi một hồi kịch chiến

Phù Phong!

Đỗ Thiên nằm trên một chiếc giường trải da thú màu huyết hồng, nhịp tim như có như không, mà ngồi ngay cạnh là một thiếu nữ xinh đẹp chừng hai ba hai bốn tuổi, đang không ngừng dùng đôi tay thon dài, hơi có chút run rẩy nắn bóp toàn thân cho hần. Nàng đúng là Đình Huyền, nhưng lúc này gương mặt xanh xao, đáng người gây đi trông thấy. Đôi mắt nàng bên trong vẻ trong sáng đã vương thêm một nét buồn, lại ẩn chứa chút tang thương không hợp tuổi tác, dường như đã nhìn thấu không ít điều. Đình Huyền trải qua chuyện này không ngờ lại giúp nàng hoàn thành một quá trình minh ngộ. Dùng tình để ngộ đạo. Bên trong gian thạch thất gần đó là một người con gái còn xinh đẹp hơn vài phần, gương mặt chưa voi hết nét ngây thơ. Nhưng lúc này hai hàng lông mày Vô Tuyệt nhướng lên, trên trán vài giọt mồ hôi ngưng tụ, đôi tay không ngừng đánh ra pháp quyết lên đan lô trước mặt luyện chế một loại thuốc nào đó. Một lúc sau trên tay nàng có thêm một viên đan hoàn to cỡ ngón cái, tỏa ra một mùi máu tanh khó ngửi. Đây là Xích Huyết Hoàn, dùng nguyên liệu là hơn mười loại đan dược quý hiếm cùng rất nhiều phụ liệu thối luyện lần hai, ngọn lửa luyện đan bắt buộc phải là tiên thiên chi hỏa của trúc cơ kỳ trở lên, không ngừng ngưng luyện trong bảy ngày. Khuôn mặt thiên thần của Vô Tuyệt có chút mệt mỏi, nhưng nhìn viên đan hoàn trong tay khoe miệng nàng lộ ra một nụ cười hiếm thấy, cẩn thận cho đan hoàn vào một tiểu bình. Nàng bước ra khỏi luyện đan thất đi tới nơi Đỗ Thiên đang nằm hôn mê bất tỉnh, đứng cạnh đánh giá hần một chút. Đình Huyền đang muốn đứng dậy hành lễ thì Vô Tuyệt khoát tay, rồi đưa Xích Huyết Hoàn cho nàng ngưng trọng nói:

“Hãy cho hần uống viên dược hoàn này, ta cũng chỉ có thể giúp hần tới đây mà thôi”

Đình Huyền tiếp lấy bình đan, lo lắng nói:

“Sư tôn...”

Chưa đợi Đình Huyền nói xong Vô Tuyệt đã thở dài lắc đầu nói:

“Hần đã hôn mê nửa năm, sinh mệnh ngày càng voi đi, không thể kéo dài thêm nữa. Phục dụng Xích Huyết Hoàn tuy hậu họa khôn lường nhưng ít nhất cũng có ba thành có thể giúp hần tỉnh lại, nếu không...”

Vô Tuyệt không nói hết câu mà xoay lưng bước ra ngoài. Không ngừng phun ra tiên thiên chi hỏa trong bảy ngày, dù tu vi nàng đã đạt trúc cơ trung kỳ đỉnh phong cũng là một gánh nặng quá lớn, cần nhanh chóng quay về động phủ bế quan tĩnh dưỡng. Tu tiên giới vốn tàn khốc, tình cảm ít ỏi mà chém giết thì nhiều, nhưng không phải không có ngoại lệ. Dưới sự tận tình của hai đại mỹ nhân, Đỗ Thiên có được ba thành có thể tỉnh lại.

Lại là một màu đen huyền ảo!

Ý thức của Đỗ Thiên xuất hiện ở nơi này không biết đã bao lâu, nhưng hần cũng không còn quá kinh ngạc. Hần không cảm nhận được sự tồn tại của bản thân, hần phiêu phù trong không gian hắc ám, không ngừng bắt gặp những hình ảnh đã trải qua trong đời hần.

Từ lúc mới có ý thức, hần đã bắt gặp ánh mắt phụ thân thơ thẩn nhìn một chiếc trâm cài tóc, ẩn chứa vô vàn yêu thương, ánh mắt thấu hiểu nhân gian

Hần cùng phụ thân phiêu bạt khắp trời nam đất bắc, cười sảng lớn nơi đại dương, săn dã thú nơi rừng thẳm, diệt ác quan, phá cường đạo....

Những hình ảnh liên tục hiện ra. Một thôn làng yên bình, mọi người vui vẻ đón phụ tử hần, ăn món ăn dân dã, uống bát nước đậm bạc. Phụ tử hần vừa rời đi, thổ phỉ tràn xuống, máu tươi nhuộm đỏ. Hai người trở lại, Từ Phong Trường Kiếm quét ngang, đánh tan thổ phỉ.

Nhưng!

Một bà mẹ đứng lặng trước nấm mồ mới đắp, một đứa bé còi cút giữa đường !

Sinh là gì ?

Người thanh niên hôm qua còn xin bái cha hần làm thầy, nhiệt huyết phượng cương, muốn đem sức mình bảo vệ yên bình cho thôn xóm. Đó là sinh

Một đôi vợ chồng trẻ hiền lành ngồi trò chuyện với cha con hần, ước mơ dành dụm chút tiền để đứa con được ăn học đàng hoàng. Đó cũng là sinh

Từ là gì ?

Người hôm nay nằm dưới nấm mồ lạnh lẽo, đó là tử. Thôn làng tan nát, đó là tử. Người mẹ già ngày ngày đứng nhìn nấm mồ xanh, nước mắt đã cạn, sinh nhưng cũng là tử

Hình ảnh lại chậm rãi mờ nhạt rồi tiêu tan, trước mặt Đỗ Thiên lúc này là quang cảnh ở Hàn Long Môn, phụ thân hần nắm một sợi dây thừng thô dài cười ngửa chậm rãi, hần ngồi trước ngựa, còn phía sau là chừng hơn hai mươi đầu lĩnh Hàn Long Môn bị trói gô lồi đi, xung quanh có không ít xác chết.

Nhân quả là gì?

Hàn Long Môn thu thuế thương nhân, chèn ép mọi người, bắt bớ con gái nhà lành vào kỹ viện, đó là nhân. Hàn Long bị phụ thân hấn một kiếm diệt môn, bắt toàn bộ đầu lĩnh lên quan quy án, đó là quả

Thế còn... tình là gì ?

Phụ thân hấn dùng gươm nửa đời phiêu bạt bên cạnh hấn, cho hấn những bài học mà không lời nói nào có thể sánh bằng, đó là tình. Bà mẹ âu yếm nhìn người con, đó là tình. Hai vợ chồng tay nắm chặt tay, đến chết không rời, đó cũng là tình

Đỗ Thiên có cơ hội chiêm nghiệm lại cuộc đời mình, sinh tử, chân giả, nhân quả, tình và vô tình... hóa ra một cuộc sống bình phàm lại bao hàm những thứ mà người tu đạo luôn muốn khám phá. Đạo, hóa ra cũng chính là cuộc đời...

Đỗ Thiên có một đột phá cực kỳ to lớn mà lúc này hấn chưa nhận biết. Hấn đã trải qua một quá trình ngộ đạo, tâm hồn hấn được tẩy rửa, mở rộng dường như vô hạn, bao chấp niệm trong cuộc đời bị xóa đi. Sinh là sinh, tử là tử, nhưng đôi khi sinh chính là tử mà tử cũng là sinh. Chân giả nan phân, nhân quả khó lường. Tình và vô tình, nhân sinh như mộng. Thiên đạo hư vô mênh mông nhưng Đỗ Thiên có thể thấy sự hiện diện của nó khắp mọi nơi, khắp mọi lúc. Linh hồn của hấn đang không ngừng thăng hoa, so với trúc cơ kỳ tu sĩ, thấu hiểu về đạo của hấn đã không hề thua kém, thậm chí còn vượt trội hơn. Nhưng quá trình ngộ đạo của hấn chỉ là mới bắt đầu...

Ba năm sau!

Những tia sáng đầu tiên xuyên qua tầng mây ửng hồng chiếu xuống, bình minh trải khắp thiên không, vương những dải sáng lung linh lên ngọn núi cao vút trong mây. Gió nhẹ vỗ về vạn vật, mang theo mùi hương hoa cỏ thanh tẩy lòng người. Một buổi sáng như bao buổi sáng khác, chỉ khi lòng người bình yên, buổi sáng cũng đẹp lạ lùng. Một thiếu niên chừng mười sáu mười bảy tuổi làn da trắng mịn, cực kỳ tuấn lãng bước ra khỏi động phủ hít thở không khí trong lành, ngắm nhìn vầng dương đang nhô lên sau những dãy núi chập chùng. Hấn chính là Đỗ Thiên, suốt hơn ba năm tĩnh dưỡng cuối cùng đã bình phục. Gương mặt Đỗ Thiên hồng hào, khỏe mạnh như ẩn chứa nét cười, hai con mắt lấp lánh đen trắng rõ ràng, trong sáng như đôi mắt trẻ nhỏ. Đỗ Thiên cất bước đi xuống vườn hoa, ngửi mùi hương một đóa kỳ hoa màu tím nhạt, khẽ gạt đầu rồi lại bước qua một đóa hoa màu lam giản dị gần đó. Không bao lâu sau một đạo diện quang lam vàng hai màu nhẹ nhàng đáp xuống, hiện ra một nữ tử chừng hai sáu hai bảy tuổi đẹp tựa thiên tiên. Nàng đứng đó nhìn thiếu niên mỉm cười, ánh mắt tang thương như đã trải qua cả một đời người. Đỗ Thiên tu vi toàn bộ bị phế nhưng thần thức vẫn còn, liền nhận ra có người mới tới, ngược lên buông một lời trêu chọc:

“Đình sư tỷ hôm nay thật xinh đẹp”

Người tới đứng là Đình Huyền, nàng thân nhiên gạt đầu chấp nhận lời khen, giọng nói đầy ngọt ngào dịu dàng cất tiếng:

“Đỗ sư đệ cơ thể hãy còn yếu lắm, đừng nên vận động quá sức”

Đỗ Thiên mỉm cười vẫy tay nói:

“Sư tỷ yên tâm, tiểu đệ cảm thấy trong người vô cùng tốt, còn đang muốn chạy một vòng quanh Phù Phong đây”

Nói như vậy nhưng Đỗ Thiên đã bắt đầu thở nhanh, chỉ một chút hoạt động nhẹ nhàng cũng làm cơ thể có chút miễn cưỡng. Đỗ Thiên bước tới sánh vai cùng Đình Huyền bước vào động phủ

* Lời tác giả : Ta phế toàn bộ tu vi của hấn, cho hấn làm phàm nhân, hehe

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 79: Phàm Nhân

Động phủ của Đỗ Thiên trước đây vốn đậm bạc, nhưng hơn ba năm có hai người con gái thường lui tới nên lúc này nó cũng muốn lột xác, trở thành tiểu tiên cảnh mê đắm lòng người. Không những bên ngoài trồng thêm nhiều hoa thơm cỏ lạ, mà bên trong trang hoàng cũng vô cùng tinh mỹ. Đỗ Thiên bước tới bàn trà, đưa tay làm tư thế mời. Đình Huyền cũng không khách khí ngồi xuống, ánh mắt chăm chú nhìn Đỗ Thiên tới mức má hấn cũng có chút nóng lên. Đình Huyền dịu dàng hỏi:

“Đỗ sư đệ thấy trong người thế nào ?”

Đỗ Thiên vừa rót cho nàng một ly trà vừa trả lời :

“Cũng khá tốt, chỉ có điều lâu quá không vận động nên còn có chút không quen”

Đỗ Thiên vô ý đảo thần thức qua người Đinh Huyền liền có chút vui mừng nói:

”sur tỷ hình như sắp trúc cơ?”

Đinh Huyền chỉ khẽ gật đầu mà không nói thêm. Trúc cơ là mơ ước từ ngày bước vào con đường tu đạo của nàng, nhưng lúc này nàng không thể cao hứng nổi. Nàng nhớ như in chuyện ba năm trước. Đỗ Thiên sau khi uống Xích Huyết Hoàn thì có dấu hiệu sinh cơ trở lại, sau đó được phục dụng khá nhiều linh đan diệu dược giúp từ từ khôi phục dáng vẻ ban đầu. Tuy nhiên Đinh Huyền chưa kịp vui mừng thì Vô Tuyệt sau khi bắt mạch đã thờ dài nói

“Đỗ Thiên tuy lấy lại được sinh cơ nhưng toàn bộ kinh mạch đã bị phế, đã không thể tu luyện được nữa, hơn nữa lúc trước thi triển bí thuật tiêu hao đến tinh nguyên nên thọ nguyên sắp cạn, chỉ còn sống được khoảng chín năm”

Những lời này không khác gì một gáo nước lạnh dội lên đầu Đinh Huyền, khiến nàng hoàn toàn ngất dại. Đinh Huyền liền hỏi lại :

“Sur tôn, chẳng lẽ không có cách nào có thể lấy lại thọ nguyên sao?”

Vô Tuyệt lắc đầu nói :

“Thọ nguyên đã mất cũng giống như thời gian đã trôi qua, không bao giờ có thể lấy lại, trừ khi tu vi tăng lên, thọ nguyên mới có thể dài ra”

Đinh Huyền vẫn chưa từ bỏ hỏi :

“Vậy chẳng lẽ không còn cách nào có thể giúp Đỗ Thiên tiếp tục tu luyện, chín năm cũng có hi vọng trúc cơ rồi?”

Vô Tuyệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói :

“Có thì đương nhiên là có, nhưng sợ rằng cũng chỉ là ánh trăng trong nước mà thôi. Trong một số điển tịch ta từng đọc có nhắc đến vài loại đan dược nghịch thiên có lẽ có tác dụng với tình trạng này của Đỗ Thiên. Những những đan dược đó đều từ thời thượng cổ, bây giờ đến tên cũng chẳng còn nghe nói thì biết đi đâu mà tìm? Còn một phương pháp nữa là một tiền bối nguyên anh kỳ không tiếc hao tinh nguyên thi triển bí thuật trị liệu cho hần, đồ nhi nghĩ có khả thi hay không?”

Vô Tuyệt thấy sắc mặt của Đinh Huyền đã vô cùng tái nhợt thì thờ dài bước tới vỗ vai nàng an ủi :

“Đồ nhi không nên phí tâm, việc có thể làm bây giờ là cho hần sống những ngày cuối cùng thật tốt. Người này chính ta đích thân đồng ý thu nhận vào Xích Diễm Môn, tư chất tạp linh căn ngũ hành đầy đủ nhưng vẫn không từ bỏ, chịu làm thân phận tạp vụ đệ tử mà bỏ qua lựa chọn phú quý nơi thế tục, đủ để thấy tâm chí tu tiên vô cùng kiên định. Đồ nhi tốt hơn đừng bao giờ nhắc đến chuyện tu luyện trước mặt hần. Nếu hần biết chỉ có thể làm phạm nhân sợ rằng sẽ bị sốc nặng dẫn đến bệnh tình tái phát”

Đinh Huyền vẫn không chịu bỏ cuộc, sau đó đã lục tung cả tầng thư các lên tìm đọc rất nhiều điển tịch. Nhưng đúng như Vô Tuyệt nói, cũng chỉ có vài loại thượng cổ đan dược mới có hi vọng tái tạo lại kinh mạch cho Đỗ Thiên, hoặc một tiền bối tu vi thông thiên không tiếc hao tổn nguyên khí thi triển bí thuật chữa trị. Cả hai cách trên đều có cũng như không. Hôn mê suốt hai năm rưỡi, cuối cùng Đỗ Thiên cũng tỉnh lại, nhưng phải nằm thêm một năm nữa, gần đây mới có thể ngồi dậy vận động đơn giản. Đỗ Thiên kiểm tra thân thể đã sớm biết mình toàn bộ kinh mạch bị phế, đừng nói tu luyện, dù là vận động hơi nặng cũng không thể được. Nhưng hần sau thời gian ở không gian hắc ám đã có những sự thay đổi long trời lở đất, không còn quá cố chấp vào con đường tu tiên. Là tu sĩ cũng được, là phạm nhân cũng tốt, chỉ cần sống sao cho đáng sống, sống sao không thẹn với mình, không thẹn với trời, cần gì cứ mãi chấp mê bất ngộ. Phạm nhân cũng không hẳn là không tốt, cứ bình bình thường thường sống hết một đời, tránh xa gió tanh mưa máu nơi tu tiên giới.

Đỗ Thiên một thân tu vi mất hết, nhưng sự tỉnh táo vẫn không thay đổi, chỉ liếc mắt đã nhận ra tâm tư của Đinh Huyền, ngưng trọng nói :

“Đinh sur tỷ không cần bận tâm, tiểu đệ những chuyện đã làm tuyệt không hối hận, phạm nhân thì có gì không tốt. Sur tỷ đã bước nửa bước vào trúc cơ, đừng để chuyện khác ảnh hưởng đến tâm cảnh mà gây thêm trở ngại”

Đinh Huyền ban đầu có chút giật mình, sau đó không giám nhìn thẳng Đỗ Thiên nữa mà quay sang chỗ khác. Đỗ Thiên ra nông nổi này không phải do nàng sao? Đến lúc này mà hần còn suy nghĩ cho nàng như vậy. Nếu có thể hoán đổi, nàng nguyện ý người sắp trúc cơ không phải là nàng, người cuộc sống còn lại ngăn ngại không phải là Đỗ Thiên. Đinh Huyền khước mắt tưởng chừng lệ đã cạn cũng trở nên ươn ướt, nàng hít một hơi sâu lấy dũng khí nhìn vào ánh mắt trong sáng của Đỗ Thiên, chỉ nói một lời đơn giản :

“Cám ơn Đỗ sur đệ”

Hai tháng sau đó, ngày nào Đỗ Thiên cũng tập luyện, hơn nữa đan dược Vô Tuyệt cấp cho không ít nên đã có thể đi lại vận động như người bình thường. Đối với Vô Tuyệt Đỗ Thiên cũng cảm kích vạn phần. Nàng bề ngoài lạnh nhạt nhưng tâm lòng nhân hậu, thật hiếm thấy ở những tu sĩ cấp cao.

Năm tháng sau, Đỗ Thiên muốn tới Cổ Phong Tự gặp lại phụ thân, liền được Đinh Huyền mang đi. Phi hành suốt hai ngày cuối cùng đã có thể thấy được ngôi chùa cổ kính trên đỉnh ngọn núi phía xa. Núi Cổ Phong trong mắt người tu tiên thì không đáng kể, nhưng đối với phạm nhân thì vô cùng to lớn bề thế. Đỗ Thiên quay lại Đinh Huyền chỉ tay vào một ngọn núi nhỏ bên dưới nói :

“Sắp tới rồi, sur tỷ hãy hạ xuống ngọn tiểu sơn kia đi, đừng gây kinh động đến phạm nhân xung quanh”

Đình Huyền mỉm cười gật đầu, độn quang hai màu lam vàng nhanh chóng hạ xuống dưới. Đỗ Thiên trong lòng có chút hồi hộp, hai tay xoa xoa vào nhau. Hắn từ biệt phụ thân đã gần chín năm, không biết đạo này người thế nào. Người một lòng thờ phật mà đã tẩy rửa bụi trần, nhưng hôm nay hắn tới với tư cách người viếng chùa, hẳn sẽ không sao. Ngọn tiểu sơn tuy nằm ở nơi hoang vu nhưng lại là một trang trại nuôi ngựa lớn, hai người nhanh chóng mua hai con ngựa, cưỡi như bay về phía Cổ Phong Sơn. Đỗ Thiên đã lâu lắm không cưỡi ngựa, nhất thời hứng chí cười ha ha, còn Đình Huyền có chút không quen, nhưng linh lực khẽ chuyển một chút liền dễ dàng thăng bằng. Hai người một trước một sau phóng nhanh qua sườn núi thoải thoải, vượt qua thung lũng dài, cuối cùng dừng chân dưới chân Cổ Phong Sơn. Cổ Phong Tự là chốn thiêng liêng trong tâm khảm mọi người, vì vậy bất cứ ai, dù thân phận ra sao, dù quyền quý như thế nào, nếu đã có lòng muốn viếng chùa, liền dùng chính đôi chân của mình mà leo lên để tỏ lòng thành. Cổ Phong Tự tọa lạc trên đỉnh núi, có những bậc đá đơn sơ uốn lượn dẫn từ dưới chân núi lên, tổng cộng dài hai mươi dặm, với hơn năm vạn bậc thang. Muốn đến được sơn tự tương đương phải bước năm vạn bước dài, hơn nữa đây không phải đi đường bằng mà là leo núi, khiến nhiều người chỉ mới nghe đã há mồm khiếp sợ, nhân gian còn gọi đùa rằng đây là thang lên trời. Tuy như vậy nhưng những ngày lễ phật lớn, người lên người xuống đông như mắc cửi, nhiều người từ nửa đêm ngày hôm trước đã bắt đầu leo lên. Hôm nay không phải là ngày lễ nên thiên thê (Thang lên trời) vắng ngắt, chỉ có thể thấy vài vị tiểu tăng trẻ tuổi quét dọn từng bậc đá. Đây cũng là một loại rèn luyện đối với bọn họ. Cổ Phong Tự tuy không hẳn là một thế lực trên giang hồ, nhưng bất cứ môn phái nào cũng phải dùng lễ mà đối đãi. Một số người giống như phụ thân hắn, là những cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, vì thế ngộ ra nhân sinh mà cuối cùng nguyện ý quy y cửa phật, phần nữa là những cô nhi được sơn tự thu nuôi, rèn luyện võ công từ nhỏ. Tuy mục đích rèn luyện là tráng kiện thân thể, nhưng lại giúp Cổ Phong Tự chiến lược không hề thua kém bất kỳ danh môn đại phái nào, thậm chí có phần nhỉnh hơn.

Đỗ Thiên cùng Đình Huyền xuống ngựa, buộc dây cương lên hai gốc cây rồi chậm rãi hướng thiên thê bước tới. Đình Huyền từ nhỏ đã sống trong tiên phái nên khi nghe Đỗ Thiên giới thiệu về Cổ Phong Tự cũng cảm thấy vô cùng hứng thú, hai người vừa đi vừa trò chuyện chốc lát đã bắt gặp một tiểu tăng đầu bóng nhẵn, gương mặt đáng yêu chừng mười ba tuổi đang cầm một cây chổi xẻ cán làm từ gỗ đặc, to gần bằng thân mình nhẹ nhàng huy động. Vị tiểu tăng khi thấy hai người ban đầu có chút giật mình. Nhưng tiểu tăng rất nhanh bình thường trở lại, chống cây chổi lên thân, hai tay kết phật hiệu cúi người chào, miệng đọc “a di đà phật”. Đỗ Thiên cũng không chậm trễ kết phật hiệu đáp lễ, còn Đình Huyền chỉ đứng một bên gật đầu mỉm cười. Cứ như vậy hai người leo lên một đoạn khá xa đã chạm mặt gần mười tiểu tăng, nhưng lúc này nét mặt Đỗ Thiên lại không tươi cười nữa mà có chút nghi hoặc nói :

“Kỳ lạ, như thế nào ta lại thấy trong mắt những tiểu tăng này sự sợ hãi ?”

Đình Huyền không có được cái nhìn tinh tế như Đỗ Thiên, hơn nữa cũng là lần đầu viếng chùa nên không phát hiện ra gì lạ, dè dặt nói :

“Chắc vì chúng ta lễ chùa vào hôm nay hơi có chút khác thường nên mọi người mới như vậy thôi”

“Hi vọng như vậy, nhưng tiểu đệ trong lòng có chút không yên, hay là chúng ta nhanh lên một chút” Đỗ Thiên gật đầu nói

Hai người liền tăng tốc độ lên. Đỗ Thiên tuy mất hết tu vi nhưng cơ thể vẫn rất mạnh mẽ. Cả hai người cơ thể đều đã trải qua một lần dịch kinh tẩy tủy nên dẻo dai không phải phàm nhân có thể so sánh, bước trên thiên thê cũng không khác gì đi trên đường lớn. Ba canh giờ sau hai người đã đứng trên một khoảng đất rộng, phía trước là một ngôi chùa cổ phác nằm sau hai cột đá thô to nâng một biển viết ba chữ giản dị nhưng khí thế thoát trần “Cổ Phong Tự”

*Lời tác giả : Cổ Phong Tự tại hạ có mượn đôi hình ảnh đặc trưng của chùa hương (Hà Tĩnh) để miêu tả, kính mong chư vị đừng ném đá

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 80: Cổ Phong Tự

Cổ Phong Tự nhìn không khác gì chín năm trước Đỗ Thiên lần đầu tới nơi này, nét cổ kính tang thương cùng mùi hương khói ngập tràn, những tiếng chuông chùa vang vọng. Nhưng Đỗ Thiên lại cảm thấy có gì đó không đúng. Trên khoảng sân rộng đang đi lại mười mấy tăng nhân, gương mặt ai cũng vô cùng u ám. Một vị đại sư khoác áo cà sa đang cất tia hàng cây ở cạnh cổng bước tới, hai tay chấp trước ngực, hơi cúi đầu nói :

“A di đà phật, hoan nghênh hai vị thí chủ đến bốn tự, xin mời hai vị vào bên trong”

Đỗ Thiên và Đình Huyền cúi đầu đáp lễ rồi cùng vị đại sư sai bước vào. Cổ Phong Tự xây dựng làm ba khu riêng biệt, từ trên nhìn xuống có hình chữ “U” vây quanh một khoảng sân lát đá nâu sẫm, giữa sân đặt một pho tượng như lai phật tổ khổng lồ cao đến chục trượng. Ba người xuyên qua khoảng sân hướng tới chính điện, trên đường Đỗ Thiên để ý kĩ đều thấy ánh mắt mọi người nhìn hắn và Đình Huyền có chút khác lạ, chỉ có điều được che dấu sâu hơn so với những tiểu tăng bên ngoài. Dường như mọi người có chút dè phòng với khách viếng chùa, khác hẳn thái độ hòa ái trước đây. Đỗ Thiên cuối cùng không thể kìm nén nổi lo lắng đang dâng lên trong lòng, hướng đại sư bên cạnh hỏi :

“Thưa đại sư, xin hỏi một vị sư phụ tên là Huyền Phong hiện đang ở đâu ?”

Huyền Phong là phật danh của cha hắn. Cổ Phong Tự phân chia phật danh theo bốn bậc thiên - địa - huyền - hoàng, tuy phụ thân hắn mới gia nhập

nhưng dựa vào võ công và giác ngộ mà được xếp vào hàng chữ Huyền, về thứ tự cũng chỉ đứng sau mấy vị đại sư hàng chữ Huyền khác. Đại sư nghe nhắc tới cái tên này trong ánh mắt lóe lên một tia khác lạ, bước chân hơi run rẩy dừng lại, mà vài vị sư gần đó cũng đều dừng lại nhìn sang. Trong nội tâm Đỗ Thiên đánh thụp một tiếng. Đình Huyền lúc này cũng đã nhìn ra điều dị thường nên bước lại sát cạnh Đỗ Thiên. Vị đại sư trầm ngâm chốc lát rồi nói :

“A di đà phật, thí chủ hỏi tới Huyền Phong sư đệ, xin hỏi cùng sư đệ có quan hệ gì ?”

Đỗ Thiên khoanh tay nói :

“Không dẫu đại sư, đó là gia phụ vẫn bố”

Đại sư gật đầu, gương mặt trở nên ngưng trọng chuyển bước qua khu nhà bên trái, tay làm tư thế mời nói :

“Mời thí chủ theo bàn tăng”

Ba người đi qua một hành lang dài, tiến tới trước một gian phòng lớn đặt rất nhiều tượng thờ thần phật. Bên trong chỉ có một người đang quỳ gối đối diện bức tượng phật tổ, lưng quay ra phía ngoài. Vị đại sư cung kính nói :

“Huyền La sư huynh, có hậu nhân của Huyền Phong sư đệ tới”

Người bên trong dừng lại đoạn kinh đang đọc trong miệng, nhưng vẫn một bộ thành tâm quỳ lạy không quay đầu mà chỉ nói vọng ra :

“Huyền Không sư đệ hãy dẫn hai vị thí chủ tới phòng trà bên cạnh, bàn tăng đọc xong phật kinh sẽ tới gặp ngay”

Vị đại sư xưng là Huyền Không cúi đầu thi lễ, lặng lẽ bước ra chỗ hai người Đỗ Thiên nói :

“Thỉnh hai vị tới bên này, chủ trì sư huynh sẽ rất nhanh tới gặp hai vị”

Đỗ Thiên và Đình Huyền đương nhiên không có dị nghị, cất bước theo Huyền Không đại sư. Đỗ Thiên lòng như lửa đốt, sợ rằng phụ thân đã xảy ra chuyện mới khiến mấy vị đại sư hành xử kỳ quái thế này, nhưng cuối cùng cũng phải nhịn xuống không hỏi thêm nữa. Chắc chắn Huyền La đại sư sẽ cho hắn biết được đáp án. Ba người phân chủ khách ngồi xuống một bàn gỗ giản dị bên trong căn phòng cạnh đó, Huyền Không rót ba chén trà nóng, ho nhẹ vài tiếng có vẻ trong người không được khỏe rồi hỏi :

"Thí chủ hẩn từ phương xa mới tới ?"

Đỗ Thiên ngược lại bây giờ đã bình tĩnh hơn, chỉ cung kính hàm hồ đáp :

"Đúng vậy, vẫn bố làm ăn ở phương xa, lúc này có chút thành tựu nên muốn về gặp mặt gia phụ, vẫn bố chia tay gia phụ đã chín năm trời"

Huyền Không thờ dài bất đắc dĩ nói :

"Không trách được nhị vị còn chưa biết chuyện xảy ra ở nơi này. Nếu thí chủ đến sớm nửa năm ắt có thể gặp Huyền Phong sư đệ, chỉ tiếc bây giờ..."

Đỗ Thiên chưa lên tiếng thì Đình Huyền đã không giấu nổi vẻ tò mò cùng lo lắng, liền cung kính cất tiếng hỏi :

"Đại sư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Huyền Phong đại sư hiện đang ở đâu ? khó nói đến vậy sao ?"

"A di đà phật, hai vị thí chủ nếu đã là thân nhân của Huyền Phong sư đệ đương nhiên có quyền biết chuyện xảy ra, bàn tăng có thể hướng hai vị kể rõ" một giọng nói tang thương vang lên, người lên tiếng không phải là Huyền Không mà là chủ trì Cổ Phong Tự, Huyền La đại sư, đáng người đã hơi có chút già cua, da mặt đã xếp nhiều nếp nhăn cùng râu dài bạc trắng, nhưng bước chân nhẹ nhàng, hai mắt ẩn chứa tinh quang. Hiển nhiên vị đại sư này cũng là một cao thủ hiếm thấy. Huyền Không đứng dậy cúi đầu chào một tiếng "sư huynh", Huyền La gật đầu bước tới, nhìn kỹ Đỗ Thiên rồi có chút kinh ngạc vì vẻ ngoài quá trẻ của hắn, không chắc chắn nói :

"Vị này hẩn phải là Đỗ Thiên thí chủ ?"

"Vẫn bố Đỗ Thiên, ra mắt Huyền La đại sư!" Đỗ Thiên đứng dậy cung kính, mà Đình Huyền cũng lễ phép cúi chào: "Tiểu nữ Đình Huyền, ra mắt chủ trì đại sư!"

Huyền La ra hiệu ba người cùng ngồi xuống, ánh mắt hơi đảo qua Đình Huyền một chút thì lập tức co rút lại. Vị đại sư này không ngờ nhận ra thân phận tu sĩ của Đình Huyền. Huyền La ngồi xuống một cái ghế cạnh Huyền Không, thờ dài nói :

"Không dẫu hai vị thí chủ, Huyền Phong sư đệ đã bị người ta bắt đi"

"Bị bắt đi ?" Đỗ Thiên thậm chí đã nghĩ đến kết quả đáng sợ nhất, nhưng không thể ngờ phụ thân hẩn lại là bị người ta bắt đi. Cổ Phong Tự hàng chữ Huyền kể cả phụ thân hẩn thì có đến năm người, ngoài ra cao thủ như mây, như thế nào có thể bị kẻ khác tới khi dễ như vậy được ?

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Đỗ Thiên, Huyền La nói tiếp : "Thí chủ không cần ngạc nhiên, tuy rằng bốn tự cao thủ không ít, nhưng những kẻ tới không phải người phạm, mà có một người là tu tiên giả"

"Tu tiên giả !" Đỗ Thiên dù có đầu óc phán đoán kinh người cũng chưa từng tính tới trường hợp này. Nhưng cuối cùng hình như cũng chỉ có tu tiên giả mới có khả năng khuất phục được Cổ Phong Tự.

Huyền La lại nói tiếp, ánh mắt lộ vẻ nhớ lại :

" Gần nửa năm trước, vào một ngày mưa gió, không có vị khách viếng chùa nào, trong chùa chỉ có mấy tăng nhân. Lúc đó đột nhiên có một nhóm người ăn mặc quần áo màu đỏ đến, hồng hách muốn bốn tự giao ra "Thập nhị thần hoàng kinh". Đây là kinh thư do Khổ Chân đại sư, người sáng lập ra Cổ Phong Tự để lại, nghe đồn nếu thấu hiểu kinh văn trong đó sẽ có thể tu thành chính quả. Bảo vật truyền thừa của tổ sư nên bốn tự như thế nào có thể giao ra ? Một hồi ác chiến xảy ra, khiến khá nhiều đệ tử bốn tự bị thương. Nhóm hồng y nhân tuy mạnh, nhưng khi bản tăng cùng bốn vị sư đệ hàng chữ Huyền tới, liền dễ dàng đã bại bọn họ. Người thờ phật không sát sinh, bản tăng chỉ ra lệnh trục khách, đuổi nhóm hồng y nhân xuống núi. Mọi việc tưởng chừng đến đây kết thúc thì một đoàn mây đen bỗng nhiên kéo đến che phủ cả bầu trời trên sơn tự..." Huyền La kể tới đây thì ngừng lại, ánh mắt ẩn chứa sự sợ hãi rõ ràng không hề che dấu, liếc nhìn sang Đình Huyền. Không riêng Huyền La, Huyền Không đại sư nghe tới đây thân thể cũng không kiềm chế được bất giác run lên

Đình Huyền đến đây đã hiểu vì sao thân thái mọi người lại tỏ ra sợ hãi và đề phòng người ngoài như vậy. Tu tiên giả dễ dàng đã bại năm vị đại sư là chuyện tình quá bình thường, chỉ cần một luyện khí kỳ tăng sáu trở lên đã có thể, huống chi theo như miêu tả của đại sư thì có thể là một trúc cơ kỳ cao thủ. Nhưng vì sao tu tiên giả có thể chỉ vì một bộ phật kinh phạm nhân mà làm ra kinh động như vậy ? Kẻ gây kinh động quá lớn tới phạm nhân sẽ là công địch của toàn bộ tu chân giới Đại Việt, nếu bị bắt chính là hình phạt thân hình câu diệt. Nhờ có cấm điều này mà phạm nhân mới có thể yên ổn tồn tại đến hôm nay, nếu không chỉ cần một trúc cơ kỳ tâm tư ác độc cũng đủ để huyết tẩy nhân gian rồi. Theo lời kể thì tu tiên giả nọ chưa làm ra kinh động quá lớn, nhưng tấn công ngôi chùa danh tiếng của phạm nhân như vậy cũng vô cùng khó hiểu

Huyền La giọng hơi trầm xuống vẫn tiếp tục kể lại :

" Tu tiên giả nọ ra tay độc ác, không những đồ sát rất nhiều đệ tử hàng chữ Thiên chữ Địa mà còn khiến hai vị sư đệ hàng chữ Huyền vẫn lạc đường trường, Huyền Không sư đệ đây cũng không khá hơn là mấy, trọng thương chỉ vừa mới tỉnh lại, một thân tu vi hoàn toàn bị phế hết. Về phần bản tăng và Huyền Phong sư đệ vốn là hai người vô công cao nhất nhưng không hiểu sao lại bị bỏ qua. Hắn tuyên bố nếu bốn tự không giao ra kinh thư không những hủy diệt sơn tự mà sẽ lập tức giết hết toàn bộ phạm nhân xung quanh đây, khiến bốn tự cuối cùng vẫn phải giao ra kinh thư"

Thì ra Huyền Không đại sư vì mất hết tu vi nên mới không thể phân biệt được linh lực dao động của Đình Huyền mà đánh đồng năng với cao thủ thế tục. Chuyện này không những Cổ Phong Tự đã tổn thất vô cùng lớn, mà còn liên quan đến truyền thừa chi bảo nên mấy vị đại sư tỏ thái độ kỳ quái cũng là có thể hiểu được. Nhưng... Đỗ Thiên nhún mày suy nghĩ một chút rồi nghi hoặc hỏi :

"Đôi phương hẳn đã tới tay kinh thư mới bỏ qua cho quý tự và phạm nhân xung quanh, nhưng tại sao lại phải bắt đi gia phụ ? Chẳng lẽ..."

Huyền La ngừng một chút rồi gật đầu nói :

"Bởi vì Huyền Phong sư đệ cũng chính là kinh thư"

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thành Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.